بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

4 DEO

ŠIJE ISTINSKI SLJEDBENICI SUNNETA

Dr. Muhammed Et-Tidžani Es-Semavi

Neka je hvala Allahu Gospodaru svjetova, Milostivom Samilosnom, Koji pobjeđuje silnike i ohole, a Pomagač je slabih i onih kojima je učinjena nepravda, Onome koji Svoje blagodati daje svim Svojim robovima, i vjernicima i nevjernicima, mnogobošcima i oholima, Onome koji Svoj blagoslov daje svim Svojim stvorenjima kroz uputu i pažnju i plemenitošću. Pa kaže Uzvišeni: "Mi smo sinove Ademove, doista, odlikovali: dali smo im da kopnom i morem putuju, i opskrbili ih ukusnim jelima, i dali im velike prednosti nad mnogima koje smo stvorili."[1]

Neka je hvala Onome Koji je melekima naredio da nam se poklone, a onoga koji je odbio prokleo. Neka je hvala Onome Koji nas je naputio ovome, a ne bismo bili upućeni da nas Allah nije uputio. Neka je hvala Allahu koji nam je pripremio put da pod Njegovom pažnjom i u sjeni pokornosti Njemu steknemo stepene visokog savršenstva, i Koji nam je osvijetlio tmine i Istinu učinio vidljivom jakim dokazima i jasnim argumentima, i Koji nam je slao poslanike od nas da nas pouče Njegovim ajetima, koji nas izvode iz tame na svjetlo, spašavaju nas od slijepe zablude i koji nam je učinio razum postojanim vođom kojim ćemo tražiti Pravi put kad god naša osjetila ostanu nemoćna spram zamršenog pitanja.

Neka je salavat i selam, blagoslovi i pozdravi na onog koji je došao kao milost čovječanstvu, sejjidina i mevlana, našeg vođu, Muhammeda sina Abdullahova, pečata vjerovjesnika i prvaka među ljudima, onoga kome je data milost i visoko mjesto, onoga kome je dato pohvaljeno mjesto na obećani dan i šefat koji će biti primljen od njega! Neka je salavat i selam na njegov dobri, čisti Ehli-bejt, čiju poziciju je Allah uzvisio, učinio ih garancijom ummetu da ako ih budu slijedili neće biti upropašteni, učinio ih spasiocima ummeta od zablude i spasom vjernika od utapanja! Onaj ko se bude držao za uže njihovog velajeta (vodstva i zaštite) je vjernik, plemenita porijekla, a onaj ko je skrenuo s njihova puta je munafik, ružna porijekla. Onoga ko ih voli čeka milost, a onoga ko ih mrzi čeka kazna. Čovjek neće stići do svoga Gospodara, osim ako bude slijedio njihov utrti put, niti će ući, osim kroz njihova vrata.

Neka je Allahovo zadovoljstvo sa njihovim sljedbenicima i onima koji ih vole od prvih ashaba koji su im položili prisegu vjernosti u pomaganju vjere, te ostali dosljedni svom obećanju i bili od onih zahvalnih, kao i na one koji ih slijede radeći dobra djela sve do Sudnjeg dana!

Dragi Bože, molimo Te da nam daš plemenitu državu u kojoj će islam vladati, a njeni stanovnici biti poštovani, a kojom će biti poniženi licemjerstvo i njegove pristalice! Učini da u njoj budemo oni koji će pozivati na pokornost Tebi, biti vođe na Tvom putu i opskrbi nas dostojanstvom na Dunjaluku i Ahiretu, Tvojom milošću, o Najmilostiviji!

Gospodaru, raširi moja prsa, olakšaj moj posao, odriješi uzao sa mog jezika kako bi razumjeli moj govor! Učini da svako ko pročita moju knjigu, krene prema Istini, sa Tvojom dozvolom, a ostavi pristrasnost, Tvojom milošću i blagodati! Samo si Ti to moćan i niko drugi, sem Tebe to ne može!

[1] Isra', 70

Molim Te Tvojom plemenitošću i uzvišenošću, moći i savršenošću, Tvojom ljubavi prema Tvojim robovima, otvori oči vjernika, onih koji vjeruju u Tvoju jednoću i vjeruju u poslanstvo Tvog miljenika, Muhammeda, ponizni pred Istinom u koju nema nikakve sumnje, kako bi pronašli pravi put, Tvojom milošću i spoznali vrijednost Imama iz Porodice Tvog Poslanika, i kako bi se ujedinili u borbi za uzdizanje vjere, velikom mudrošću, lijepim savjetom i iskrenim bratstvom! A fesad je obuhvatio i Zemlju i mora!

Da nije strpljenja koji si nam stvorio i udahnuo, očaj bi obuzeo naša srca i postali bi od gubitnika, jer nadu u Allahovu milost gube samo nevjernici. Učini nas, dragi Bože, od onih koji su strpljivi, a ne od onih koji očajavaju!

Dragi Bože, budi Tvome prijatelju Hudžet ibn Hasanu, neka je Tvoj salavat na njega i njegove očeve ovog trenutka i u svakom trenutku, Zaštitnik, Čuvar, Vođa i Pomagač, sve dok ga ne nastaniš na Zemlji i dugo ga poživiš!

Učini nas njegovim pomagačima i da postignemo šehadet boreći se uz njega, a pokoravajući se Tebi i na Tvom putu! Ti si Onaj Koji sve čuješ i znaš!

Dragi Bože, ne skreni naša srca, kada si ih uputio, podari nam milost od Sebe, Ti si Onaj koji daruješ!

Gospodaru, Ti ćeš okupiti sve ljude na Dan u koji nema sumnje. Allah ne krši svoja obećanja.
I naša posljednja molba, neka je zahvala Gospodaru svjetova, neka je salavat i selam na Muhammeda i njegovu čistu porodicu!

Predgovor

Neka je hvala Allahu, Gospodaru svjetova! Neka je salavat i selam na najčasnijeg Poslanika i Vjerovjesnika, sejjidina Muhammeda, i na njegovu čistu porodicu!

Zbog riječi Božijeg Poslanika, s.a.v.a.: "Tinta učenjaka kod Allaha je vrjednija od krvi šehida.", nužno je da svaki učenjak ili pisac piše ljudima ono što smatra korisnim, da bi ih uputio i izveo iz tmine na svjetlo, jer čovjek koji želi šehadet na Allahovom putu, koji jeste molba radi uspostavljanja pravde, to će ostaviti traga samo na onoga ko tome prisustvuje. Ali, učenjak koji poučava ljude i piše, svojim znanjem utiče na čitaoce svoje generacije, a njegova knjiga ostaje svjetlo i drugim generacijama, one kojima Allah daje da nasljeđuju Zemlju i one na njoj. Svaka stvar se umanjuje dijeljenjem, sem znanja, ono se uvećava dijeljenjem.

Allahov Poslanik, s.a.v.a., veli: "Da Allah putem tebe uputi samo jednog čovjeka, bolje ti je od svega nad čim sunce izlazi ili bolje ti je od dunjaluka i onoga što je na njemu." Koliko je pisaca umrlo prije nekoliko stoljeća i njihove kosti postale prah, ali njegovo znanje i ideje su ostale kroz njegove knjige koje su štampane stotine puta kroz generacije i iz kojih su ljudi uzimali uputu.

Ako je šehid živ kod Gospodara svoga opskrbljen, onda nema sumnje da je i učenjak koji je bio povodom upute ljudi živ kod svog Gospodara i kod ljudi koji ga lijepo spominju i mole za oprost njegovih grijeha.

A ja ne spadam među učenjake, niti to tvrdim za sebe, i Allahu se utječem od egoizma. Ja sam jedan od onih koji služe učenjacima i istražiteljima i koji slijede njihove stope, kao što sluga slijedi svog gospodara.

Allah me je nadahnuo da napišem knjigu "A zatim sam pronašao pravi put", a napisao sam je na podršku mnogih čitalaca i istraživača. Zatim je slijedila moja druga knjiga "Sa onima koji su iskreni", i ona je naišla na lijep prijem. To me je ohrabrilo da nastavim sa istraživanjem, pa sam napisao i treću knjigu "Pitajte one koji znaju" u kojoj sam branio islam i Poslanika, a kako bi nestale sumnje i nejasnoće vezane za njegovu plemenitu ličnost i otkrila zavjera skovana protiv njega i protiv njegove čiste Porodice.

Primio sam mnogobrojna pisma iz svih krajeva arapskog i islamskog svijeta, koja su sadržavala izraze ljubavi i podrške. Također sam pozvan da prisustvujem mnogim konferencijama u svim krajevima svijeta, a u organizaciji islamskih udruženja. Pa sam tako prisustvovao konferencijama u Americi, Iranu, Britaniji, Indiji, Pakistanu, Keniji, Zapadno-Afričkoj republici i Švedskoj.

U tim prilikama kad god bih se susreo sa grupom obrazovane omladine, ljudi od ideje i intelektualaca, kod njih bi nalazio želju i žeđ za još više znanja. Redovno sam bio izložen pitanjima za još novih knjiga?

Zahvalio sam Allahu na takvoj pomoći i zamolio sam Ga za uputu. Molio sam Allaha da mi pomogne kod pisanja ove knjige koju stavljam pred muslimane žedne znanja i istine. Možda će se neki istraživači okoristiti njome kako bi shvatili da grupa na koju se cilja i koja se naziva šije imamije, je ona grupa koja je spašena i da su oni, tj. šije sljedbenici istinskog sunneta. Ovim mislim na muhamedanski sunnet, koji je Poslanik izložio sa Objavom od Gospodara svjetova.

On ne govori ništa po hiru svome, sve je objava što mu se obznanjuje. Objasniću plemenitim čitaocima da je termin o kojem su se složili neprijatelji šija, a nazivaju se ehli sunnet vel džemaat, ništa drugo nije do kako oni misle da je sunnet, a oni i njihovi očevi su ga tako nazvali. Allah, dž.š., nije tako nešto objavio, a Poslanik Muhammed, s.a.v.a., je nevin od toga.

Koliko je laži izneseno na Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koliko je spriječeno njegovih hadisa, riječi i djela da dopru do muslimana, uz argument da se boje da se njegove riječi ne

pomiješaju sa Allahovim govorom. Slab je to argument kao mreža paukova. Koliko je samo vjerodostojnih hadisa uvršteno u sumnjive hadise, kojima se ne pridaje nikakav značaj. A koliko je iluzija i izmišljotina, poslije njega, poprimilo status propisa koji se njemu, s.a.v.a., pripisuju.

Koliko je bijednih ličnosti, o čijoj prostoti i podlosti svjedoči historija, nakon Poslanika postali vođe i prvacima koji su vodili ummet i za svoje greške pronalazili tumačenja i opravdanja.

A koliko je plemenitih ličnosti, o čijoj časti i veličini svjedoči historija, nakon Poslanika bilo zanemareno i nije se obraćala pažnja na njih, nego su proglašavani nevjernicima i proklinjani zbog svojih časnih stavova. Koliko je naizgled blistavih imena iza kojih se krije nevjerstvo i zabluda. I koliko se kabura posjećuje, a njihovi stanovnici su stanovnici Džehennema.

Uzvišeni Allah je o ovome na najljepši način rekao: "Ima ljudi čije te riječi o životu na ovom svijetu oduševljavaju i koji se pozivaju na Allaha kao svjedoka za ono što je u srcima njihovim, a najljući su protivnici. Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji da napravi na Zemlji nered, ništeći sjetve i stoku. A Allah ne voli nered. A kada mu se rekne: 'Boj se Allaha!' - on onda iz inata griješi. Njemu je dosta Džehennem, a on je, doista, grozno boravište."[1]

Možda ne pretjerujem kada uradim po narodnoj izreci: "Ako suprotno učiniš, ispravno ćeš postupiti!" Dužnost svakog istraživača je da ne uzima stvari zdravo za gotovo, da ne prihvata ono što on radi kao nešto što je nužno. On ih mora preokrenuti, izvrnuti, posumnjati kako bi stigao do istine s kojom se politika poigravala. Ne smije ga prevariti vanjski izgled i mnoštvo. Uzvišeni Gospodar u Svojoj časnoj knjizi kaže: "Ako bi se ti pokoravao većini onih koji žive na Zemlji oni bi te od Allahova puta odvratili. Oni se samo za pretpostavkama povode, i oni samo neistinu govore."[2]

Ponekad neistina obuče odjeću istine kako bi zavela ljude i u najvećem broju slučajeva u tome uspiju zbog ljudske jednostavnosti ili zbog lijepog mišljenja o tome. Ponekad neistina pobijedi nad istinom zbog toga što postoje pomagači koji je podržavaju. Tada, istini preostaje samo strpljivost i iščekivanje Allahova obećanja da će nestati laži, jer, laž, zaista, nestaje!

Najveći primjer toga jeste ono što Kur'an pripovijeda u kazivanju o Jakubu i njegovim sinovima: "I u veče dođoše ocu svome plačući: 'O oče naš', rekoše oni, 'bili smo otišli da se trkamo, a Jusufa smo ostavili kod naših stvari, pa ga je vuk pojeo. A ti nam nećeš vjerovati, iako istinu govorimo. '"[3]

Da su oni govorili istinu, trebali su reći: "A ti nam nećeš vjerovati da mi ne lažemo." Jakubu, a.s., Božijem poslaniku kojem je dolazila objava, nije ništa drugo preostalo nego da se preda njihovim lažima i zamoli Allaha da mu podari strpljivost usprkos tome što je znao da oni lažu, pa kaže: "U vašim dušama je ponikla zla misao, i ja se neću jadati, od Allaha ja tražim pomoć protiv ovoga što vi iznosite."[4]

Šta je drugo mogao uraditi, kada mu se suprotstavilo dvanaest ljudi koji su se složili o jednom i izveli predstavu o okrvavljenoj košulji i svi plakali za izgubljenim bratom.

Je li Jakub otkrio njihovu laž, opovrgao njihovu neistinu, požurio prema bunaru da izvadi svog voljenog sina, a zatim ih kaznio za ono što su uradili?

Ne, nije to uradio, to rade samo neznalice koje nije uputila Allahova mudrost. Što se tiče Jakuba, on je poslanik, on se ponaša mudro, i o njemu Allah, dž.š., kaže: "On je, uistinu,

[1] Bekare, 204-206
[2] An'am,116
[3] Jusuf, 16-17
[4] Jusuf, 18

veliki znalac bio, zato što smo ga Mi naučili, ali većina ljudi ne zna."[1] Njegovo znanje i mudrost su ga naučili da se okrene od njih i kaže: "'O Jusufe, tugo moja!' - a oči su mu bile pobijeljele od jada, bio je vrlo potišten."[2]

Da je Jakub s njima postupio onako kako smo rekli, tj, da je Jusufa izvadio iz bunara, a njih kaznio za ono što su oni počinili, pojačala bi se njihova mržnja spram njihova brata, i došlo bi dotle da ubiju oca i možda su to izrekli riječima: "Allaha nam, ti toliko spominješ Jusufa da ćeš teško oboljeti ili umrijeti."[3]

Iz svega ovoga zaključujemo da je šutnja bolja i mustehab ako je u suprotstavljanju laži veći fesad ili propast ili ako je u prešućivanju istine opća dobrobit, makar i kasnila.

I mora se razumjeti iz Poslanikovog hadisa koji kaže: "Onaj ko prešuti istinu je nijemi šejtan." Ovo značenje koje se slaže sa zdravim razumom i časnom Allahovom Knjigom. Ako pogledamo život Božijeg Poslanika, naći ćemo da je on u mnogobrojnim prilikama prešutio istinu zbog dobrobiti za islam i muslimane, što znamo iz onoga što se prenosi u sahihima o Poslanikovom životopisu, a kao što je sklapanje mira na Hudejbiji.

Neka se Allah smiluje Zapovjedniku vjernih, Imamu Aliju koji je poslije smrti svoga amidžića, i oca i majku bi za njega žrtvovao, prešutio svoja prava i rekao poznate riječi: "Potom sam počeo misliti da li je trebalo napasti ili mirno trpjeti zasljepljujuću tminu patnji u kojima su odrasli malaksali, a mladi ostarjeli, dok vjernik istinski djeluje pod teretom sve dok ne susretne Boga. Našao sam da je ustrajnost u tome bila mudrija. Usvojio sam, zato, strpljenje, iako je bilo bockanja u oku i gušenja u grlu!"

Da Ebu Hasan (Ali) nije prešutio svoje pravo na hilafet, i da u tome nije dao prednost dobrobiti islama i muslimana, islam nikada ne bi zaživio poslije Muhammeda, s.a.v.a., onako kako je to dostavio Allah i Njegov Poslanik. Ovo je činjenica koju mnogi ljudi zanemaruju. A oni koji nam kao dokaz ispravnosti hilafeta Ebu Bekra i Omera, uvijek navode da je Ali šutio, i tome još pridodaju: "Da je Poslanik odredio Alija za svog nasljednika ne bi mu bilo dozvoljeno da to prešuti jer je to njegovo pravo, a onaj ko prešuti istinu je nijemi šejtan."

Tako mi života, ovo je pogrešno shvaćanje koje ne poznaje istinu, a samo se slaže sa njihovim željama i prohtjevima. Niti se u tome može vidjet mudrost šutnje niti dobrobiti ovog svijeta čija se vrijednost ne može znati ako se mjeri sa dobrobiti ovoga svijeta, a čiji je rezultat revolucija i pobuna protiv laži koja ima mnoge pomagače.

Kada je sklapao mir na Hudejbi, Poslanik, s.a.v.a., je prešutio istinu i prihvatio uslove Kurejšija koji su bili u zabludi, a onda se Omer ibn Hattab naljutio i pobunio rekavši Poslaniku: "Zar ti nisi Allahov Poslanik, uistinu?! Zar mi nismo na putu istine, a oni na putu laži?! Zašto unosimo sramotu u našu vjeru?!"

Po mišljenju Omer ibn Hattaba i većine prisutnih ashaba, Poslanikova šutnja je bila negativna, ali stvarnost potvrđuje, bez sumnje, da je njegova šutnja bila pozitivna zbog dobrobiti islama i muslimana, makar se ova korist nije mogla odmah vidjeti. Pozitivni rezultati ovog postupka su se vidjeli nakon godinu dana kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., osvojio Mekku bez borbe, jer nije pružen nikakav otpor. Ljudi su ulazili u vjeru u skupinama i tada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., pozvao Omer ibn Hattaba i pokazao mu rezultate njegova prešućivanja istine i mudrosti koja se krila iza toga.

Uprkos tome što je Imam Ali bio sa istinom, a istina sa njime gdje god da se on nađe, on nije imao mnogo pomagača kako bi se suprotstavio Muaviji i njegovim lažima. Muavija je našao mnogo pristalica spremnih da se bore protiv istine i da je unište. Ljudi su robovi dunjaluka, a

[1] Jusuf, 68
[2] Jusuf, 84
[3] Jusuf, 85

vjera je samo okus ostatka hrane na njihovim jezicima. Ljudi ne vole istinu, a naginju neistini, jer je istina gorka i teška, a laž je lahka i prijatna.

Istinu je rekao Uzvišeni Allah: "Međutim, on im istinu donosi, ali većina njih istinu prezire."[1]

Laž Jezida je pobijedila istinu Husejnovu iz istih razloga zbog kojih je laž emevijskih i abasijskih vladara pobijedila nad istinom Imama Ehli-bejta koji su svi pali kao šehidi šuteći, a zbog dobrobiti islama i muslimana.

Dvanaesti Imam se skrio iz bojazni pred neistinom i šuti sve dok se ne nađu pomagači istine, i tada će mu Allah dozvoliti da izađe kako bi poveo revoluciju istine protiv laži, i napunio Zemlju pravdom i jednakošću, kao što je bila ispunjena nepravdom i zločinima. Drugim riječima, ispuniće je istinom onako kako je bila ispunjena lažima.

To što većina ljudi prezire istinu, oni su time pomagači laži. Samo mali broj ljudi voli istinu i neće pobijediti sljedbenike laži, sem uz Allahovu pomoć putem mudžiza. To je ono o čemu govori Allahova knjiga, o svim bitkama i pohodima u kojima su se sljedbenici istine okupili protiv sljedbenika laži: "Koliko su puta malobrojne čete, Allahovom voljom, nadjačale mnogobrojne čete! - A Allah je na strani strpljivih."[2]

Oni koji budu ustrajni u istini uprkos malobrojnosti njenih pomagača i pristalica, Allah će ih pomoći mudžizama i poslaće naočite meleke da se bore uz njih. Da se Allah direktno ne umiješa, istina nikada ne bi pobijedila laž.

Mi, danas živimo u ovoj bolnoj stvarnosti. Iskreni vjernici, pomagači istine su nadvladani, poniženi i raštrkani. Dok pomagači laži, oni koji poriču Allaha, vladaju i igraju se sa sudbinama naroda i njihovim dušama. Poniženi vjernici neće moći pobijediti u borbi protiv nevjernika, oholih i silnih, sem uz pomoć Uzvišenog Allaha. Zato predaje prenose da će se mudžize pojaviti sa pojavom Mehdija, a.s. Ovo nije poziv za sjedenje i čekanje. Kako bi to moglo bilo ispravno kad sam prethodno rekao da će se Mehdi pojaviti samo onda kada bude pomagača i pristalica istine.

Iskrenim vjernicima je dovoljno da nose ideju islama predstavljen u slijeđenju Ehli-bejta. Ovim mislim na pridržavanje dvije vrijedne skupocjene stvari: Allahove Knjige i Poslanikovog potomstva; kako bi bili pomagači i pristalice Imama Mehdija, neka su najbolji blagoslovi i najčišći selami na njega i njegove očeve.

Ovo kažem i molim Allaha da mi oprosti ako griješim po mišljenu većine ljudi, a ispravno govorim po mišljenju manjine. Ne vodim računa zbog prijekora većine, niti se oholim zbog pohvale manjine, sve dok radeći ovo, želim zadovoljstvo Allahovo, Njegovog Poslanika i Imama iz Ehli-bejta, a.s.

A što se tiče zadovoljstva ljudi, to je cilj koji se ne može dostići, jer ljudi će biti zadovoljni samo s onim što se njima sviđa, idu samo za svojim prohtjevima, a njih je raznovrsnih: "Da se Allah za prohtjevima njihovim povodi, sigurno bi nestalo poretka na nebesima i Zemlji, i u onom što je na njima."[3]

Većina ljudi su se suprotstavljali istini da je nekada dolazilo dotle da su ubijali Allahove poslanike oholeći se nad istinom koja se nije slagala sa njihovim prohtjevima: "I kad god vam je koji poslanik donio ono što nije godilo dušama vašim, vi ste se oholili, pa ste jedne u laž utjerali, a druge ubili."[4]

Meni nije sramota ako me neki budu ponižavali ili proklinjali, oni koji ne mogu podnijeti istinu koju ja branim i promičem u svojim prethodnim knjigama. Pa, umjesto da donesu dokaze i naučne argumente, oni su pribjegli proklinjanju i psovkama što je običaj neznalica.

---

[1] Mu'minun, 70
[2] Bekare, 249
[3] Mu'minun, 71
[4] Bekare, 87

Niti sam, niti ću se pokoriti zastrašivanjima i prijetnjama. I dalje ću i jezikom i perom braniti Božijeg Poslanika i njegov Ehli-bejt (neka je salavat na sve njih!). Možda će to neko prihvatiti, pa ću biti od spašenih. Molim pomoć od Allaha, na Njega se oslanjam i Njemu se vraćam!

Muhamed Tidžani Semavi Tunisi

Definiranje riječi šija

Ako želimo govoriti o šijama[1] bez pristrasnosti i dvoličnosti, reći ćemo oni su islamska grupa koja slijedi i oponaša Imame iz Ehlul-bejta Poslanikovog, a to su Ali i njegovi sinovi. Oni su im autoriteti za sva fikhska pitanja ibadeta i odnose među ljudima. Nikom ne daju prednost nad njima sem njihovom djedu, nosiocu poslanstva, Muhammedu Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Ovo je najsažetija definicija šija. Ostavi riječi pristrasnih da su šije neprijatelji islama ili da oni vjeruju da je Ali trebao biti poslanik ili da oni vode porijeklo od Abdullaha ibn Sebe Jevreja.

Čitao sam mnoge knjige i tekstove, čiji pisci pokušavaju, svim svojim snagama, šije proglasiti nevjernicima i istjerati ih iz islamskog ummeta.

Ali sve njihove riječi su čista izmišljotina i očigledna laž. Oni ne navode nikakve dokaze i argumente u prilog svoje tvrdnje, samo ponavljaju ono što su rekli njihovi prethodnici, a koji su bili neprijatelji Ehli-bejta, koji su silom zavladali ummetom, tražili su one koji su slijedili Ehli-bejt, pa ih ili protjerivali ili ubijali, i davali im svakakve nadimke.

Jedan od ovih nadimaka, koji se susreće mnogo u knjigama neprijatelja šija, jeste nadimak *rafidije* ili *revafid*. Tako se čitaocu tih knjiga, u prvom momentu učini da su šije odbile načela islama i ne rade po njima, ili da su odbili prihvatiti poslanstvo Muhammeda, s.a.v.a.

Ali stvarnost je nešto drugo. Nazvali su ih rafidijama, jer su prvi vladari Emevije i Abasije i ona ulema koja im se približila, time željeli izobličiti sliku o njima jer su šije slijedile Alija, a odbili su da prihvate hilafet Ebu Bekra, Omera i Osmana, i odbili su hilafet svih vladara iz kuće Emevija i Abasija.

Oni su pokušali obmanuti ummet pomažući izmišljanje hadisa koji su bili od ashaba da je njihov hilafet legalan, šerijatski, jer je po Allahovoj naredbi, pa su proturali da su Allahove riječi: "O vi koji vjerujete, pokoravajte se Allahu, pokoravajte se Poslaniku i onima koji imaju autoritet među vama."[2], odnose na njih i da su objavljene o njihovom pravu. Oni su sami za sebe govorili da su oni koji imaju vlast i dužnost im se je pokoravati. Oni su unajmili ljude koji će izmišljati laži na Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kao što su mu pripisali da je rekao: "Ko se prestane pokoravati vlasti za jedan pedalj, pa tako umre, umrijeće džahilijetskom smrću.", tako nijedan musliman ne smije napustiti pokornost vlastima.

Odavde razumijemo da su šije bili uvijek cilj vlasti i vladara, jer su odbili položiti prisegu njima, i jer su smatrali da je hilafet uzurpiran, a da na njega ima pravo samo Ehli-bejt. Kako je vrijeme prolazilo vladari su običnom svijetu predstavljali šije kao oni koji odbijaju islam i da ga žele u potpunosti uništiti. O tome su pisali neki pisci i historičari koji za sebe tvrde da su učenjaci.

Ako se vratimo igri miješanja istine sa neistinom, shvatićemo da postoji razlika između onoga ko želi uništiti islam i onoga ko želi uništiti griješničku, silničku vlast koja radi protiv islama. Šije nisu ustale protiv islama, oni su ustali protiv vladara, zločinaca i njihov cilj je da istinu povrate njenim sljedbenicima kako bi se uspostavili principi islama sa pravednim vladarom. U svakom slučaju, ono što smo saznali iz prijašnjih istraživanja kroz knjige *A onda sam pronašao pravi put*, *Sa onima koji su iskreni* i *Pitajte one koji znaju* jeste da su šije spašena skupina, jer se oni drže Allahove knjige i Poslanikova, s.a.v.a., potomstva.

---

[1] Pod šijama ovdje mislimo na imamije, isna ašerije, i još se nazivaju džaferijama po Imamu Džaferu Sadiku. Mi ovdje ne govorimo o drugim sektama, kao što su: ismailije ili zejdije i ne tiču nas se oni sve dok vjerujemo da i oni kao i druge sekte se ne pridržavaju hadisa o dvije vrijedne stvari, niti koristi njihovo vjerovanje o imametu Alija nakon Poslanika, s.a.v.a.

[2] Nisa', 59

Ako smo pravedni, neki od uleme ehli sunneta su priznali ovu činjenicu, pa Ibn Menzur u *Lisanul Arab*, definišući šije kaže: Šije su oni koji naginju Poslanikovom Ehli-bejtu i njih slijede. Isto tako, doktor Seid Abdulfetah Ašur, nakon iznošenja gore navedenih riječi kaže: "Ako su šije oni koji naginju Poslanikovom potomstvu i njih slijede, ko onda od muslimana odbija da bude šija?!" Prestalo je vrijeme pristrasnosti i naslijednog neprijateljstva, došlo je vrijeme nura i misaone slobode. Na obrazovanoj omladini je da otvore oči, da čitaju knjige šija i s njima se povežu, da razgovaraju sa njihovom ulemom kako bi saznali istinu sa izvora. Koliko smo samo bili prevareni slatkim, lažnim riječima koje ne mogu ostati pred dokazom i argumentom. Danas, svako može putovati po svijetu. Šije se nalaze u svim krajevima svijeta. Nije pravo da istraživač o šijama pita neprijatelje šija i njihove protivnike s kojima se razlikuju u vjerovanju. Šta onda istraživač može očekivati od njih da kažu o onima koje kroz cijelu historiju proganjaju kao neprijatelje?

Šije nisu tajna sekta čije vjerovanje može upoznati samo onaj ko im pripada. Naprotiv, njihove knjige i vjerovanja su raširena u cijelom svijetu. Njihove škole i naučni kružoci su otvoreni za svakog ko traži znanje. Njihova ulema organizuje kružoke, seminare, diskusije i konferencije i pozivaju da se svi saglase oko jedne riječi i pozivaju jedinstvu islamskog ummeta.

Ja sam uvjeren da oni pravedni iz ummeta, ako budu istraživali o ovoj temi sa ozbiljnošću, naći će put ka istini, poslije kojeg je samo zabluda, jer ono što ih sprječava da dođu do istine jesu sredstva propagande i širenje laži od strane neprijatelja šija ili pogrešno postupanje nekih običnih ljudi koji su šije.

U najvećem broju slučajeva, dovoljno je da nestane jedne sumnje i da se izbriše neka legenda, pa onaj ko je bio neprijatelj šija postane jedan od njih.

Na kraju ove knjige naći ćete kako djela nekih običnih ljudi šija odbijaju obrazovanu omladinu ehli sunneta i ne ohrabruju ih da nastave sa istraživanjem kako bi stigli do istine.

Za ovu priliku, sjetio sam se priče o Sirijcu koga je u zabludu odvela propaganda tog vremena. Taj Sirijac kada je došao u Medinu da posjeti kabur Božijeg Poslanika, s.a.v.a., vidio je čovjeka kako dostojanstveno jaše na konju, a oko njega svita njegovih drugova, okružuju ga sa svih strana potčinjeni njegovoj volji.

Sirijca je začudilo da na dunjaluku ima još neki čovjek takve veličine i dostojanstva, a više od Muavije u Siriji, pa je pitao o njemu. Rečeno mu je da je to Hasan ibn Ali ibn Ebi Talib, a on je rekao: Zar je ovo sin Ebu Turaba (nadimak Imama Alija) haridžije? A onda je počeo da psuje i proklinje Hasana, oca njegova i Ehli-bejt. Hasanovi drugovi su izvukli sablje i svaki je htio da ga ubije, ali ih je Imam Hasan spriječio. Sišao je sa svog konja, prišao ovom Sirijcu i lijepo ga pozdravio, rekavši: "Izgleda da si ti ovdje stranac, brate Arape?" Sirijac je rekao: "Da, ja sam iz Sirije, pristalica Emirul-muminina i prvaka muslimana, Muavije ibn Ebi Sufjana." Imam Hasan mu je ponovo izrazio dobrodošlicu i rekao: "Ti si moj gost." Sirijac nije htio, ali Imam ga nije pustio dok ovaj nije prihvatio da mu bude gost. Svih nekoliko dana koliko je bio u kući Imama, Imam ga je sam posluživao i s njim lijepo razgovarao. Kada je bio četvrti dan, Sirijac je počeo osjećati kajanje zbog onoga što je rekao o Hasanu ibn Aliju, kada ga je psovao i proklinjao, a on mu uzvratio dobrim, oprostom i gostoprimstvom. Zamolio je Hasana da mu oprosti što se tako ponio prema njemu i među njima se vodio sljedeći dijalog u prisustvu Hasanovih drugova.

Hasan: "Brate Arape, jesi li čitao Kur'an?"

Sirijac: "Znam cijeli Kur'an napamet."

Hasan: "Znaš li ko je Ehli-bejt, oni od kojih je Allah odstranio svaku nečistoću i potpuno ih očistio?"

Sirijac: "To su Muavija i porodica Ebu Sufjanova."

Prisutni su se začudili, a Hasan se nasmiješio rekavši: "Ja sam Hasan sin Alijin, a moj otac je amidžić i brat Božijeg Poslanika. Moja majka je Fatima Zehra, prvakinja svih žena svijeta. Moj djed je Božiji Poslanik, prvak među poslanicima i vjerovjesnicima. Moj amidža je Hamza, prvak šehida i Džafer Tajjar. Mi smo Ehli-bejt, nas je Allah očistio i propisao ljubav prema nama svakom muslimanu. Mi smo oni na koje Allah i Njegovi meleki donose salavat, pa je i muslimanima naredio da donose salavat na nas. Ja i moj brat Husejn smo prvaci mladića u Dženetu.

Imam Hasan mu je nabrojao neke vrline i vrijednosti Ehli-bejta i upoznao ga sa pravim stanjem stvari. Sirijac je shvatio istinu počeo je plakati i ljubiti Hasanove vrhove prstiju. Udarao se po licu kajući se za ono što je rekao o Imamu, rekavši: "Tako mi Allaha, nema drugog boga sem Njega, kada sam došao u Medinu nije mi bilo mrže osobe na licu Zemlje od tebe. A evo, sada odlazim iz nje, a nema mi draže osobe na licu Zemlje od tebe. Allahu se približavam ljubavlju prema vama slijeđenjem i odricanjem od vaših neprijatelja."

Imam Hasan se okrenuo svojim drugovima i rekao: "Htjeli ste ga ubiti, a on je nevin, jer da je znao pravu istinu, ne bi joj se suprotstavljao. Većina ljudi u Siriji je kao i on, da znaju istinu, slijedili bi je."

A onda je proučio riječi Uzvišenog Gospodara: "Dobro i zlo nisu isto. Zlo dobrim uzvrati, pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati."[1]

Da, ovo je stvarnost koju većina ljudi, na žalost, ne poznaje. Koliko ljudi su neprijatelji istini i uporno joj se protive dugo vremena, a kada otkriju da griješe, požure da se pokaju i zamole oprost. Ovo je obaveza svakog čovjeka, jer je rečeno: "Povratak istini je dobročinstvo." Problem je sa onima koji svojim očima vide istinu i dotiču je svojim rukama, a onda ustanu protiv nje i bore se radi materijalnih ciljeva, ružnog dunjaluka i zlobe.

O ovoj vrsti ljudi Allah, dž.š., kaže: "I njima je svejedno opominjao ih ti ili ne opominjao, oni neće vjerovati!"[2] Nema koristi u gubljenju vremena sa njima i gubljenju živaca radi njih.

Naša obaveza je da žrtvujemo sve što imamo sa onima koji su pravedni i koji svim snagama nastoje pronaći istinu, a o kojima Allah, dž.š.: "Tvoja opomena će koristiti samo onome koji Kur'an slijedi i Milostivoga se boji, iako Ga ne vidi, njega obraduj oprostom i nagradom lijepom!"[3]

Obaveza šija koji su upućeni je da na svakom mjestu troše svoje vrijeme i imetke na putu saznavanja istine i obznanjivanja svim sinovima islamskog ummeta. Ali, nisu samo šije sebi prigrabili Ehli-bejt, oni su Imami koji upućuju i svjetiljke u tami svakom muslimanu.

Ako Imami Ehli-bejta, ostanu nepoznati običnim muslimanima, a posebno obrazovanoj omladini iz ehli sunneta vel-džemaata, šije će snositi odgovornost za to kod Allaha. Isto tako, ako ljudi ostanu nevjernici, ne znajući za Allahovu pravu vjeru s kojom je došao prvak svih poslanika, Muhamed, s.a.v.a., svi muslimani će za to biti odgovorni.

[1] Fusilet, 34
[2] Ja Sin, 10
[3] Ja Sin, 11

Definiranje termina "ehlis-sunnet"

Ehlis- sunnet je najbrojnija islamska grupa i predstavlja tri četvrtine muslimana u svijetu. U fetvama i taklidu (oponašanje) obraćaju se četvorici Imama, osnivača mezheba: Ebu Hanifi, Maliku, Šafiji i Ahmed ibn Hanbelu.

Poslije se iz ehli sunneta izdvojila grupa koja sebe naziva selefijama, čija je učenja obnovio Ibn Tejmije, pa ga i nazivaju obnoviteljem sunneta. Zatim, pojavile su se vehabije koje je izmislio Muhammed ibn Abdulvehab, i to je saudijski mezheb.

Svi oni sebe nazivaju ehli sunnetom, a ponekad dodaju i riječ vel džemaat, pa se kaže ehli sunnet vel džemaat.

Kroz istraživanje će nam se razjasniti da svako ko pripada onome što oni nazivaju hilafet pravednih ili pravedne halife, a to su: Ebu Bekr, Omer, Osman i Ali[1], i ko priznaje njihovo vodstvo, bilo u njihovo vrijeme ili u današnje, on je sunija iz ehli sunneta vel džemaata.

A svako ko odbije njihov hilafet i smatra ga nelegalnim, a tvrdi da je Ali ibn Ebi Talib imenovan halifom poslije Poslanika, s.a.v.a., on je šija od rafidija.

Također će nam se pojasniti da su svi vladari, počevši od Ebu Bekra pa do posljednjeg vladara od Abasija, bili zadovoljni sa ehli sunnetom i u potpunosti su se slagali s njima, a bili su ljuti i htjeli su se osvetiti onima koji su pristali za Alijem ibn Ebi Talibom, koji su mu položili prisegu vjernosti, a kasnije i njegovim sinovima.

Na ovim osnovama, Ali ibn Ebi Talib i njegove pristalice, se ne ubrajaju u ehli sunnet vel džemaat i kao takvim stiče se dojam da je ovaj termin ehli sunnet vel džemaat stavljen nasuprot Alija i njegovim pristalicama i on je shodno vjerovanju, glavni uzrok podijele islamskog ummeta poslije Poslanikove, s.a.v.a., smrti na sunije i šije.

Ako se vratimo kako bi analizirali uzroke i otkrili zastore, shodno pouzdanim historijskim izvorima, našli bismo da se ova podjela pojavila neposredno poslije Poslanikove, s.a.v.a., smrti. Situacija se povoljno razvijala za Ebu Bekra kada je postavljen na položaj halife, a u tome ga je podržala velika većina ashaba. Suprotstavio mu se Ali ibn Ebu Talib i Benu Hašim i mali broj ashaba, a većinom su to bili oslobođeni robovi.

Logično je da je vladajuća vlast ove udaljila i držala ih onima koji su izašli iz islamskih safova. Svim silama su nastojali paralizirati svoje protivnike svim mogućim metodama: ekonomskim, društvenim i političkim.

Poznato je da ehli sunnet vel džemaat danas ne poznaje političke dimenzije koje su se odigrale u tim vremenima, i kolika je bila mržnja i neprijateljstvo koje su se pojavile u tim ružnim vremenima kada se nastojalo udaljiti i odstraniti najveća ličnost koju je povijest čovječanstva poznaje nakon Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ehli sunnet vel džemaat danas smatra ili vjeruje da su se stvari odigrale na najljepši način i u skladu sa Kura'nom i sunnetom u vremenu pravednih vladara, i da su oni ličili melekima, poštovali jedan drugog, među njima nije bilo zavisti, niti loših namjera.

Zato vidimo da oni odbijaju sve ono što šije kažu o ashabima, općenito, i o hulefai rašidinima, posebno. Kao da ehli sunnet vel džemaat ne čitaju knjige koje je napisala njihova ulema, nego se zadovoljavaju time što njihovi prethodnici o svim ashabima govore pohvalno, a posebno hulefai rašidinima. A da samo otvore svoje oči i srca i pomno istraže svoju povijest i svoje knjige hadisa tražeći istinu i ono što je ispravno, promijenili bi svoje vjerovanje, ne samo o ashabima, nego i o većini propisa koje smatraju vjerodostojnim.

[1] U istraživanjima koja slijede, objasniće nam se da su ehli sunnet vel džemaat tek mnogo kasnije pripojili Ali ibn Ebi Taliba trojici pravednih halifa.

Ovim skromnim trudom, nastojim objasniti svojoj braći iz ehli sunneta vel džemaata neke činjenice koje pune knjige historije i da im izvadim sažete jasne tekstove koji opovrgavaju laž, a pokazuju istinu. Možda će u tome biti lijek za rascijepanost muslimana i njihovo neslaganje i uticaće na njihovo jedinstvo.

Kao što znamo, danas ehli sunnet vel džemaat nisu pristrasni, i nisu protiv Imama Alija i Poslanikove časne Porodice. Naprotiv, oni ih vole i poštuju, ali u isto vrijeme, vole i poštuju neprijatelje Ehli-bejta i slijede ih, izražavajući to riječima: "Svi su prihvatili od Božijeg Poslanika."

Ehli sunnet vel džemaat se ne drži načela slijeđenja Allahovih miljenika, a odricanja Allahovih neprijatelja. Oni ljubav iskazuju svima. Iskazuju zadovoljstvo sa Muavijom ibn Ebi Sufjanom, kao što ga iskazuju sa Ali ibn Ebi Talibom. Zaslijepio ih je ovaj zadivljujući naziv ehli sunnet vel džemaat, a ne znaju koliko je skrivenih intriga i pritajenih mržnji od strane preprednih Arapa pod plaštom ovog izraza. Da, danas znaju da je Ali ibn Ebi Talib oličenje muhamedanskog sunneta, da je on vrata kroz koja se ulazi da bi se došlo do sunneta, oni bi im se suprotstavili, preispitali svoj stav i istražili ovo sa ozbiljnošću. Kada nađeš da su ehli sunnet, ustvari pristalice Alija i Poslanika, s.a.v.a., onda se mora otkriti ta velika zavjera koja je odigrala opasne uloge u udaljavanju Poslanikovog sunneta, njegovoj zamjeni za džahilijetske novotarije koje su uzrokovale dekadenciju muslimana i njihovo skretanje sa pravog puta, njihovo cijepanje i neslaganje, zatim nazivanje nevjernicima jedne drugih i međusobno ubijanje. Sve ovo je uzrokovalo naučno nazadovanje, a na kraju i potčinjenost od drugih, te bi onda bivali poniženi i osramoćeni.

Nakon ovog kratkog izlaganja definicija termina šije i sunije, moramo napomenuti da šija ne znači protivnik sunneta, kao što izgleda nekim običnim ljudima, kada kažu *mi smo ehli sunnet*, misleći pod tim da su svi drugi protiv sunneta. Šije se s ovim nikad ne bi složili. Šije opet vjeruju da su oni jedini koji se pridržavaju ispravnog Poslanikovog sunneta, jer mu oni prilaze kroz vrata, a to je Ali ibn Ebi Talib. I nema drugih vrata sem njega, i po njihovom mišljenju ne može se doći do Poslanika, sem putem Imama Alija.

Mi, po običaju u svojoj nakani da budemo objektivni kako bi stigli do istine, polako ćemo napredovati sa čitaocem, izlagati neke povijesne događaje, iznositi mu dokaze da su šije sljedbenici sunneta, kao što je u naslovu knjige istaknuto. A poslije toga ćemo mu ostaviti slobodu izbora i tumačenja.

Prvi događaj koji je podijelio muslimane na sunije i šije

Ovdje se radi o opasnom i strašnom stavu koji je zauzeo Omer ibn Hattab i većina ashaba spram naredbe Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada je želio da im napiše oporuku koja će sačuvati muslimane od zablude i zastranjenja.[1] Tada su mu se snažno i grubo suprotstavili i to bez imalo poštovanja spram njegova uzvišenog položaja Poslanika, pa su ga čak optužili da bunca i bulazni, tvrdeći da im je dovoljna Allahova knjiga i da nema potrebe da Poslanik ostavlja oporuku. Ovaj događaj, koji Ibn Abbas naziva "velikom nesrećom za muslimane", objašnjava da je većina ashaba odbila Poslanikov sunnet, rekavši: "Dovoljna nam je Allahova knjiga."

A što se tiče Alija i njegovih sljedbenika od ashaba, oni su bili manjina, i njih je Poslanik, s.a.v.a., nazvao Alijevim šijama (pristalicama). Oni su slušali i izvršavali Poslanikove naredbe bez pogovora i rasprave, a njegove riječi i djela su smatrali sunnetom koji se mora slijediti, isto kao što je Allahova knjiga. Zar Allah ne kaže: "Pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku!"[2]

Biografija Omer ibn Hattaba je poznata svakom muslimanu i njegov oponirajući stav spram Poslanika u svim dobima njegova života.[3] Shodno tome Omer ibn Hattab je smatrao da se ne treba vezati za Poslanikov sunnet i to se jasno pokazalo kroz propise koje je izdavao halifa. Primjenjivao je idžtihad po svom nahođenju u slučajevima kada je imao jasne Poslanikove hadise. Čak je donosio idžtihadom stavove kada je imao jasan tekst Kur'ana, pa je dozvolio ono što je Allah zabranio, a zabranio ono što je Allah dozvolio.[4]

Naravno da su i njegovi drugovi i pomagači slijedili njegov primjer i oni kojima se on sviđao, od prethodnika i od onih koji su došli poslije, oponašali su njegove dobre novotarije, kako ih oni nazivaju.

Drugi događaj o protivljenju Poslanikovom sunnetu

Ovaj događaj je vezan za njihovo odbijanje da se priključe Usaminoj vojsci koju je Božiji Poslanik, s.a.v.a., mobilisao i Usamu postavio za komandanta, dva dana prije svoje smrti. Stvar je došla dotle da su počeli prekoravati i kritikovati Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kad je imenovao za njihovog komandanta mladića, ne starijeg od sedamnaest godina.

Od pohoda su izostali Ebu Bekr, Omer i neki ashabi. Nisu se pridružili vojsci pod izlikom da neko mora paziti na hilafet uprkos tome što je Božiji Poslanik prokleo onoga ko izostane iz Usamine vojske.[5]

Što se tiče Alija i njegovih sljedbenika, Božiji Poslanik, s.a.v.a., njih nije odredio u vojsku, da bi unaprijed zaustavio neslaganje, očistio atmosferu i riješio se onih koji bi se tome suprotstavili. Oni se ne bi vratili iz pohoda na Muti, sve dok se ovo ne bi povoljno razvilo za Alija, a kao što je želio Allah i Njegov Poslanik kad se radilo o naslijeđivanju Poslanika.

Ali, prepredenjaci iz Kurejšija su to shvatili, pa su odbili da izađu iz Medine i oklijevali su dok Poslanik nije preselio na Onaj svijet. Stvar su riješili onako kako su bili već prije planirali, i udaljili su onog koga je Božiji Poslanik, s.a.v.a., želio, ili drugim riječima, odbili su prihvatiti Poslanikov sunnet.

---

[1] Ovaj događaj je poznat u Sahihima Buharije i Muslima kao "Tragedija dana četvrtka" (Rezijet jevmil hamis).
[2] Nisa', 59
[3] O suprotstavljanju Omera Poslaniku smo govorili u našoj prethodnoj knjizi *Pitajte one koji znaju*.
[4] Kao što je njegova zabrana dijela onih koje treba pridobiti, obavljanje umre zajedno sa hadžom i privremeni brak i dr., a sve zapisano u knjigama.
[5] Vidjeti knjigu *El-milel ve-nihel* od Šehristanija o Poslanikovim riječima: "Neka je Allahovo prokletstvo na onoga ko izostane iz Usamine vojske.", l/29.

Ovo nam pokazuje, kao i svakom istraživaču, da su Ebu Bekr, Omer, Osman, Abdurahman ibn Avf, Ebu Ubejde, Amir ibn Džerrah odbili prihvatiti Poslanikov, s.a.v.a., sunnet, jer su postupali po svom nahođenju želeći time dunjalučke koristi kroz preuzimanje hilafeta, makar ih to dovelo do neposlušnosti prema Allahu i Njegovom Poslaniku, s.a.v.a.

A što se tiče Alija i njegovih drugova, oni su se strogo pridržavali Poslanikova sunneta i radili na njegovom izvršavanju u potpunosti, koliko god su bili u mogućnosti. Vidjeli smo kako je Ali, mir neka je s njim, postupio u tom iskušenju, kako se pridržavao Poslanikove oporuke koju je njemu ostavio da on obavi njegovo gasulenje, umotavanje u ćefine, dženazu namaz i njegovo polaganje u kabur. Ali je sve to izvršio, upravo onako kako mu je Poslanik oporučio i ništa ga u tome nije omelo, uprkos tome što je on već saznao da se jedna skupina uputila u Sekifu da izaberu jednog od njih za halifu. Ali je isto tako mogao učiniti, krenuti za njima i poremetiti njihove planove, ali iz poštovanja prema Poslanikovom sunnetu i njegovoj primjeni, on odlučuje ostati uz svog amidžića pa makar ga to koštalo hilafeta.

Ovdje moramo nakratko zastati da primijetimo lijep ahlak koji je Ali naslijedio od odabranog poslanika, Muhammeda, s.a.v.a. Dok se Ali odriče hilafeta kako bi izvršio sunnet, vidimo druge kako odbijaju izvršiti sunnet radi hilafeta.

Treći događaj koji postavlja šije nasuprot ehli sunnetu

Ovdje se radi o opasnom stavu koji je zauzela većina ashaba u Sekifi i time se suprotstavili jasnim Poslanikovim hadisima u kojima imenuje Alija za halifu, a bili su tome prisutni u mjestu Gadir kada su se vraćali sa Oprosnog hadža.

Muhadžiri i ensarije se nisu u početku složili o pitanju hilafeta, ali su na kraju ipak prihvatili da polože prisegu, zanemarujući time Poslanikove hadise, a davajući prednost Ebu Bekru, makar ih to koštalo stradanja, pa su zasukali rukave da ubiju svakog ko im se suprotstavi, makar bio i najbliži čovjek Poslaniku, s.a.v.a.[1]

I ovaj događaj je, također, pokazao da je velika većina ashaba podržavala Ebu Bekra i Omera u zanemarivanju sunneta njihova Poslanika i davanju prednosi njihovim mišljenjima, njihovim idžtihadima, pa su oni zato pomagači idžtihada,

Isto tako se pokazalo, da je manjina muslimana bili oni koji su se držali Poslanikovih hadisa, a izostali su sa polaganja prisege Ebu Bekru, a to su bili Ali i njegove pristalice.

Nakon ova tri događaja, u islamskoj zajednici su se pojavile dvije grupe ili dvije suprotstavljene strane, pa je jedna radila na poštovanju i izvršavanju Poslanikova sunneta, a druga na uništenju Poslanikova sunneta i njegovoj zamjeni sa idžtihadom kojeg su većina željeli i koji im je omogućavao da dođu do vlasti ili da u njoj učestvuju.

Na čelu prve sunijske stranke se pojavio Ali ibn Ebi Talib i njegove pristalice, a na čelu druge stranke idžtihada, pojavili su se Ebu Bekr, Omer i većina ashaba.

Druga stranka, pod vodstvom Ebu Bekra i Omera, radila je na uništenju prve stranke i za to su smislili različite planove, kako bi uništili opozicionu stranku, a od tih planova su:

Prvo: Izoliranje protivnika i njihovo paralizovanje u pogledu ekonomije

Prva inicijativa koju je preuzela vladajuća stranka je bila udaljavanje protivnika sa svih položaja koji su bili vezani za opskrbu i imetak. Ebu Bekr i Omer su se dali na protjerivanje

[1] Najveći dokaz ovome jeste prijetnja Omer ibn Hattaba da će zapaliti kuću Fatime Zehre i sve u njoj, a priča je poznata u historijskim knjigama.

Fatiminih seljka sa imanja Fedek[1] i tu zemlju su smatrali svojinom muslimana, a ne ličnim imetkom hazreti Fatime, kao što je rekao njen otac, s.a.v.a.

Njih dvojica su joj također zabranili da uzme nasljedstvo od svog oca tvrdeći da se poslanici ne nasljeđuju. Zatim, prestali su joj davati dio od petine koji je Božiji Poslanik, s.a.v.a., odredio sebi i svojoj Porodici, jer je njima sadaka bila zabranjena.

Time je Ali ekonomski paralizovan, jer uzurpirana mu je zemlja Fedek koja mu je donosila velike dobiti. Zatim, zabranjeno mu je da uzme nasljedstvo od svog amidžića, a što je bilo pravo njegove čiste supruge. Zatim, oduzet mu je dio od petine. Tako su Ali, njegova supruga i njegova djeca bila u potrebi za održanjem golog života. I upravo je to bilo kako je Ebu Bekr rekao Fatimi: "Da, ti imaš pravo na petinu, ali ja ću u tome uraditi onako kako je uradio Božiji Poslanik, pa te neću ostaviti da ogladniš, niti da ostaneš bez odjeće."

Kao što smo već rekli, oni koji su pristali za Imamom Alijem, većinom su bili oslobođeni robovi bez bilo kakvog imetka, i kao takvih vladajuća strana ih se nije bojala, niti njihova uticaja, jer se ljudi povode za bogatim, a sa omalovažavanjem gledaju na siromaha.

Drugo: Izoliranje protivnika i njihovo paralizovanje u društvenim aktivnostima

Da bi uklonili opozicionu stranku koju je predvodio Ali ibn Ebi Talib, vladajuća strana je radila na njenoj društvenoj izoliranosti. Prvo što su uradili na tom polju Ebu Bekr i Omer jeste uklanjanje psiholoških i emocionalnih zapreka koje su sve muslimane poticale na iskazivanje poštovanja i ljubavi Poslanikovim bližnjima.

Ali je bio Poslanikov amidžić i prvak čiste Porodice, a među ashabima se našlo onih koji su ga upravo zbog ovoga mrzili i zavidili mu zbog položaja kojeg mu je Allah, dž.š., darovao, a da ne spominjemo munafike koji su samo vrebali priliku protiv njega.

Fatima je bila Poslanikova jedinica, jedina koja nakon njega ostala u ummetu, i ona je majka svoga oca, kako ju je Poslanik često oslovljavao i prvakinja svih žena svijeta. Svi muslimani su je poštovali i veličali zbog položaja koji je uživala kod svog oca i zbog hadisa koje je rekao o njenoj časti i čistoći.

Ebu Bekr i Omer su se dali na izvršenje posla da unište ovo poštovanje koje je bilo prisutno u srcima ljudi, pa je došao Omer ibn Hattab sa glavinjom vatre u ruci i oko Fatimine kuće naslagao drva i zakleo se da će je zapaliti i sve one u njoj, ako ne izađu i ne polože prisegu novom halifi.

Ibn Abd Rabbihi kaže u *El-Akdul ferid*: "Ali, Abbas i Zubejr su bill u Fatiminoj kući, a onda je Ebu Bekr poslao Omer ibn Hattaba da ih istjera iz Fatimine kuće, rekavši mu: 'Ako odbiju da izađu, bori se protiv njih.' Onda je Omer uzeo glavinju vatre da im zapali kuću. Fatima ga na to upitala: 'Sine Hattabov, došao si da nam zapališ kuću?' On je na to rekao: 'Da, ili prihvatite ono što je prihvatio ummet.'"[2]

Zar Fatimu, prvakinju svih žena svijeta, što prenose sahihi ehli sunneta vel džemaata, zar njenu dvojicu sinova, prvake mladića u Dženetu i dva bosiljka Poslanikova u ovom ummetu, da ovako omalovažavaju i ponižavaju. Pa se Omer čak zaklinje pred masom da će ih zapaliti u kući ako odbiju dati prisegu Ebu Bekru.

Zar nakon ovoga može ostati u dušama ljudi nešto poštovanja prema Aliju ibn Ebi Talibu kojeg su većina mrzili i zavidili mu, a poslije Poslanikove smrti, on je postao vođa opozicione stranke, a nije imao nikakva lažna i zavodljiva dobra ovoga svijeta što bi privuklo ljude njemu.

---

[1] Priča o Fedeku je poznata u knjigama historije, a ljutnja Fatime na Ebu Bekra i umire ljuta na njega je poznata, a navode je i Buharija i Muslim.

[2] El-Akdul ferid, Ibn Abdi Rabbihi, svez. 4., kod spominjanja skupine koja je izostala sa polaganja prisege Ebu Bekru.

Buharija prenosi u svom Sahihu da je Fatima tražila od Ebu Bekra svoje nasljedstvo od oca joj, Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a što mu je Allah poklonio u Medini, to je zemlja Fedek, i još je tražila svoj dio petine od ratnog plijena sa Hajbera. Ebu Bekr je odbio dati Fatimi bilo šta od ovoga, pa se je Fatima na njega naljutila i nije s njim progovorila sve do svoje smrti. Poslije Poslanika, Fatima je živjela šest mjeseci. Kada je umrla, njen muž Ali ukopao ju je tajno noću i na njenu dženazu nije pozvao Ebu Bekra. Za vrijeme Fatiminog života, Ali je osjećao da ljudi imaju izraze poštovanja, ali nakon što je Fatima umrla nestalo je onog respekta prema njemu, pa je bio primoran prihvatiti mir sa Ebu Bekrom i dati mu prisegu, a nije mu je dao svih tih mjeseci.[1]

I tako je vladajuća stranka uspjela izolirati Alija ibn Ebi Taliba, ekonomski i društveno i ukloniti ga iz očiju ljudi. Među njima nije ostalo poštovanja za njega, a posebno poslije smrti Fatime Zehre. Ali je bio primoran da sklopi mir sa Ebu Bekrom i položi mu prisegu, po onome što prenose Buharija i Muslim.

Buharija prenosi "Ali je odbijao lica ljudi" što nas upućuje kolika je mržnja i zloba bila s kojom se susretao Ebu Hasan (mir neka je s njim!) poslije smrti svog amidžića i svoje supruge. Vjerovatno su neki ashabi, u susretu sa njima psovali ga, proklinjali i ismijava li mu se. I zbog toga je Ali odbijao njihova lica, zbog zla koje je vidio od njih.

U ovom poglavlju ne želimo iznijeti slijed događaja u historiji i nepravdu koja je učinjena Aliju. Želimo pokazati gorku i bolnu istinu. Zar nije ova istina, da je onaj ko je nosio zastavu Poslanikova sunneta i bio vrata Poslanikova znanja, postao odbačen, a na drugoj strani, oni koji su pomagali idžtihad po ličnom nahođenju i odbijali Poslanikov sunnet postali su vladari a podržavala ih je većina ashaba.

Treće: Izoliranje opozicije iz politike

Uprkos jakom bojkotu, konfiskaciji imovine i njihovom izoliranju iz islamske zajednice, tako da su se ljudi okretali od Ali ibn Ebi Taliba, kao što smo već rekli, vladajuća stranka se nije zadovoljila svim ovim, nego se dala na njegovo izoliranje iz politike i udaljavanje od svih državničkih aparata i zabrana njegova učestvovanja na nekom državnom položaju, ili davanje bilo kakve odgovornosti. Za svoje namjesnike su određivali griješnike od Emevija koji su se borili protiv islama sve dok je Božiji Poslanik, s.a.v.a., bio živ. Imam Ali je ostao daleko od pozornice političkog života cijelu četvrtinu stoljeća, dakle vrijeme hilafeta Ebu Bekra, Omera i Osmana. Dok su neki ashabi kao namjesnici centralne vlasti gomilali imetak, zlato i srebro i bogatili se na račun muslimana, dotle je Ali ibn Ebi Talib zalijevao palme Jevreja kako bi zaradio za hranu svojim rukama i u znoju lica svog.

Ovako je živio *vrata znanja*, blagodat ummeta i nosilac sunneta, izoliran u svojoj kući, čiju vrijednost su znali samo neki nemoćni koji su se mogli na prste izbrojati. Oni su ga slijedili i držali se njegova užeta.

U vrijeme svog hilafeta, Imam Ali je pokušao vratiti svijet Kur'anu i sunnetu, ali mu nije uspjelo, jer oni su uporno pristajali za idžtihadom Omer ibn Hattaba, pa je većina njih u džamiji povikala: "Ah, a šta je sa sunnetom našeg Omera!"

Iz svega ovoga zaključujemo da se Ali i njegove pristalice pridržavali Poslanikova, s.a.v.a., sunneta i da su radili na njegovom oživljavanju i nisu se nikad odmakli od sunneta, dok je ostatak ummeta slijedio novotarije Ebu Bekra, Omera, Osmana i Aiše, i još ih nazivaju "lijepim novotarijama".[2]

Ovo nije samo puka tvrdnja, nego istina o kojoj se slažu svi muslimani i koju su zabilježili u svojim Sahihima, i znaju je svi pravedni istraživači.

---

[1] Sahih Buhari, 5/82, Poglavlje Bitka na Hajberu (bab gazvetu Hajber); Sahih Muslim, kitabul džihad

[2] Sahih Buhari, 2/252, babu salati-t-teravih (poglavlje o teraviji); 7/98.

Imam Ali je Kur'an znao napamet i znao je sve njegove propise, i on ga je prvi sakupio, po svjedočenju samog Buharije.

Ebu Bekr, Omer i Osman nisu znali Kur'an napamet, dakle, nisu bili hafizi, niti su poznavali sve njegove propise.[1] Historičari su nabrojali da je Omer sedamdeset puta rekao: "Da nije bilo Alija, Omer bi propao." I Ebu Bekr je govorio: "Ne živio ja u vremenu kada nema tebe, o Ebu Hasane."

Poslanički sunnet između činjenica i pretpostavki

Ehli sunnet vel džemaat ubraja Omer ibn Hattaba u nadahnute i najučenije ashabe, a on nije bio najučeniji po predaji koju prenose u svojim sahihima da mu je Poslanik, s.a.v.a., dao prednost u pijenju, a on je to protumačio sa znanjem, a svjedoči protiv sebe da je zaboravio mnogo Poslanikova sunneta, jer je bio zauzet trgovinom po bazarima.

Buharija u svom Sahihu prenosi u poglavlju o hadžu od nekog ko veli: "Poslanikovi propisi su bili jasni i vidljivi, a neki su bili odsutni da vide Poslanika i islamske propise, pa kaže: Ebu Musa tražio dozvolu da uđe kod Omera, pa kada je vidio da je zauzet, vratio se. Omer je rekao: Zar nisam čuo glas Abdullaha ibn Kajsa, zovite ga! Pozvan je Omeru, a ovaj ga je upitao: Šta te navelo da tako postupiš? On je odgovorio: Ovako nam je bilo naređeno. Omer je rekao: Donesi mi dokaz za to ili ću uraditi s tobom šta ću uraditi. Ebu Musa se uputio ensarijama, pa su rekli: Svjedočit će samo naša djeca. Onda je ustao Ebu Seid Hudri i rekao: Tako nam je bilo naređeno. Omer je onda rekao: Izgubio sam ovu Poslanikovu naredbu iz vida, bio sam zaokupljen trgovinom na bazarima."[2]

Napomena: U ovoj priči postoje neke stvari koje se moraju spomenuti

Prvo: Predmet traženja dozvole prilikom ulaska je poznat u islamu, i to je Poslanikov sunnet koga znaju svi, i obični i učeni ljudi. Ljudi bi tražili dozvolu od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada bi dolazili kod njega. Ovo je islamski odgoj i razlog ponosa.

Iz ove predaje saznajemo da je Omer imao čuvare i tjelohranitelje oko sebe koji su ljudima branili ulazak sem sa dozvolom. Tako je Ebu Musa tri puta zatražio dozvolu ulaska i nakon što mu nije bila data, on se vratio. Ali, Omerovi pomagači i sljedbenici iz Emevija, kao da su željeli dati Omeru prednost nad Poslanikom, s.a.v.a., pa su govorili da je Omer spavao pored puta bez čuvara oko njega, pa je rečeno o njemu: Pravedan si, pa možes spavati ispod drveta, bez čuvara.

Kao da su htjeli reći da je on pravedniji od Poslanika, s.a.v.a., jer je Poslanik imao čuvare, a da nije tako, zašto je rečeno: Pravda je umrla sa Omerom?!

Drugo: Ova predaja nam govori i o stupnju strogoće i grubosti po kojoj je Omer ibn Hattab bio poznat i kako je postupao sa muslimanima bez opravdanja za takvo svoje ponašanje.

Evo, kako Ebu Musa Ešari, jedan od velikih ashaba, kao dokaz za traženje dozvole prilikom ulaska donosi Poslanikov hadis, a Omer mu kaže: "Tako mi Allaha, zadaću bol tvojim leđima i stomaku, ako mi ne dovedeš nekog da to posvjedoči?"[3]

Da li je postojalo opravdanje za ovakvo ponižavanje Ebu Muse, utjerivanje u laž pred ljudima i prijetnja bičevanjem samo zato što kao dokaz navodi hadis od Božijeg Poslanika, s.a.v.a.?

[1] Nepoznavanje propisa o kelali, što je slučaj sa Omerom, je poznat u sunijskim knjigama. Također je svima poznato njegovo nepoznavanje propisa o tejemmumu, što spominje Buharija u Sahihu l/90.

[2] Sahih Buhari, 8/157, knjiga pridržavanja Kur'ana i sunneta: Sahih Muslim, 6/179, pogl. traženje izuna, knjiga o odgoju.

[3] Sahih Muslim 6/l79, kitabul adab, babul istizan.

Onda je Ubejje ibn Kaab kada je posvjedočio vjerodostojnost hadisa rekao: "Sine Hattabov, ne budi tako grub prema drugovima Božijeg Poslanika!"[1]

Smatram da za ovo nema opravdanja. Ovdje se radi o Omerovoj samovolji u većini slučajeva. Kada bi mu se suprotstavili dokazima iz Allahove knjige i Poslanikova sunneta, on bi se naljutio i počeo prijetiti, što je mnoge ashabe navelo da skrivaju istinu, a znajući šta je istina. Tako se desilo sa Ammar ibn Jasirom kada je odgovorio Omeru hadisom po pitanju tejemmuma. I kada mu je Omer priprijetio, Ammar je na to rekao: "Ako želiš neću o tome govoriti."[2]

Mnogobrojni su dokazi o tome kako je Omer zabranjivao ashabima da prenose Poslanikove hadise, i to još od vremena Ebu Bekrovog hilafeta, a posebno za vrijeme svog hilafeta, koji je trajao više od deset godina. Za to vrijeme, izgubljeno je sve što je dotle bilo sabrano hadisa, ashabima je zabranio da ih prenose, a neke je i zatvarao zbog toga.[3]

Isto to je uradio Ebu Bekr prije njega, te Osman poslije njega.

Kako je onda nama rečeno da su halife radile po Poslanikovom sunnetu, a taj sunnet je od njih naišao samo na zabranu, spaljivanje i zamračivanje?!

Treće: Ova predaja nam govori da je Omer ibn Hattab mnogo odsustvovao sa sjedenja sa Poslanikom, s.a.v.a., i slušanja njegovih hadisa, jer je bio zaokupljen sklapanjem kupoprodajnih ugovora po bazarima.

Zato Omer nije znao za mnoge hadise koje su znali i obični i učeni ljudi, pa čak i djeca ashaba su za to znala. O ovome nam svjedoče riječi ensarija, kada im je došao Ebu Musa u strahu od Omerove prijetnje, kada su rekli: "Tako nam Allaha, to mogu posvjedočiti najmlađi od nas." Pa je ustao Ebu Seid Hudri, a bio je najmlađi među njima i posvjedočio je da je čuo Poslanika, s.a.v.a., kako govori o tome.

Ovo, u krajnjem slučaju, govori o Omeru koji je preuzeo položaj halife, a ne poznaje Poslanikov sunnet i to najprostije stvari koje poznaju i najmlađi među ashabima. Kako je on daleko od Poslanikova hadisa u kojem Poslanik, s.a.v.a., kaže: "Ako čovjek preuzme položaj vladara nad narodom, a zna da među njima ima onaj ko je učeniji od njega prevario je Allaha, Njegova Poslanika i vjernike."

Trebalo bi da Omer ibn Hattab posluša ovakve hadise koje je odbio prihvatiti u Poslanikovo vrijeme, nije bio uvjeren u njih, a sebi je dao pravo idžtihada pored hadisa.

Ostaje nam da priznamo Ebu Hafsu njegovo priznanje za neznanje kada bi mu neki ashabi iznijeli dokaze i argument pa je jednom u takvoj prilici rekao: "Svi ljudi su učeniji od tebe, o Omere, čak i žene." A drugi put je rekao: "Da nije Alija Omer bi propao." A drugom prilikom kaže: "Od Poslanikovih hadisa me je spriječila trgovina po bazarima."

Ako je Omer bio zaokupljen rukovanjem prilikom sklapanja ugovora po bazarima i nije imao vremena za Poslanikov sunnet onda je po prilici bio još više nemarniji spram Kur'ani kerima. Jedne prilike se nije složio sa Ubejj ibn Kaabom koji je bio najučeniji hafiz i Omer je zanijekao njegovo učenje rekavši da to nije prije čuo. Onda je Ubejj rekao: "Moju pažnju je zaokupljao Kur'an, a tvoju pažnju je zaokupljalo rukovanje prilikom sklapanja ugovora po bazarima."[4]

Njegova zaokupljenost trgovinom i obuzetost rukovanjem prilikom sklapanja kupoprodajnih ugovora je bila poznata svim ashabima, a posebno onima koji su poznavali Allahovu knjigu i

[1] Ibid.
[2] Sahih Muslim, 1/193, babu tejemmum; isto i u Sahih Buhariji.
[3] Detalji o ovome su navedeni u knjizi *Pitajte one koji znaju*, a navedeni su i izvori, pa istraživači mogu tu pogledati.
[4] Tarih Ibn Asakir, 2/228; Hakim u Mustedreku i Ebu Davud u Sunenu i Ibn Esir u Džamiul-usul, prenose slično ovome.

sunnet Njegova Poslanika. Zato vjerujem da je on imao veliki duhovni kompleks, a to je kompleks složenog neznanja, jer vidi ti ako najmlađi muslimani znaju ono što on ne zna i znaju napamet ono što on ne zna.

A s druge strane Ali mladić koji nije imao ni trideset godina, ispravlja njegovo mišljenje onim što zna iz Kur'ana i sunneta i u prisustvu drugih ashaba tako da je Omer bio primoran da kaže: "Da nije bilo Alija, Omer bi propao."

Jedne prilike je u džamiji na očigled svih klanjača ustala neka žena dok je Omer bio na minberu i počela raspravu s njim o mehru, a navodila mu je dokaze iz Kur'ana. Tada je Omer rekao: "Svi ljudi su učeniji od tebe, o Omere, čak i žene!"

Ustvari to nije bilo toliko njegovo uvjerenje koliko je time nastojao prekriti svoje neznanje i zaraditi stav u svoju korist kako bi svijet o njemu rekao da je ponizan i skroman, što danas često možemo čuti kako ljudi to ponavljaju.

Zbog ovog kompleksa je Omer radio na uništavanju Poslanikova sunneta. Koliko god je mogao koristio je idžtihad po svom nahođenju suprotstavljajući se Kur'anu i sunnetu za što postoje mnogobrojni dokazi.[1]

Onaj ko pogleda Omerovu biografiju naći će da je Omer poslije primanja islama provodio samo polovinu svog vremena uz Poslanika.

O ovome on sam govori: "Ja i moj susjed koji je bio ensarija, od Emevija, Ibn Zejd, a to je jedna od medinskih porodica, bi smo se smjenjivali u odlasku kod Božijeg Poslanika, s.a.v.a Jednom bi išao on, a jednom ja. Pa, kada bi išao ja obavijestio bi ga o čemu je bilo govora toga dana, tj. o čemu je Poslanik govorio, a kada bi on išao i on bi isto uradio."[2]

Njegove riječi smjenjivali smo se u odlascima kod Poslanika, jednom bi išao on, a drugi dan bi išao ja, upućuju da mu je kuća bila daleko od džamije Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i zato je Omer svako drugi dana išao kod Poslanika, a drugi dan ne bi, niti bi sebe opterećivao da ide zbog udaljenosti. Ili, možda nije ni bila velika udaljenost, ali je išao na bazare gdje je bio zauzet trgovinom.

Ako ovo dodamo njegovim riječima: "Bio sam zaokupljen trgovinom po bazarima od Poslanikovih hadisa.", kada se govorilo o Ebu Musi Ešariju, zatim slijedeće riječi Ubejj ibn Kaaba upućene Omeru: "O Omere, ja sam bio zaokupljen Kur'anom, a ti si bio zaokupljen rukovanjem po bazarima.", kao što smo navodili, sve ovo nam potvrđuje da on nije provodio mnogo vremena sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a.

Vjerovatno je on bio odsutan i sa nekih velikih skupova, na kojima su se okupljali svi muslimani, kao što su bili Ramazanski i Kuraban bajrami, pa zato vidimo da je on pitao neke ashabe, koji nisu bili zaokupljeni trgovinom, i nisu ostavljali zikrullah, ili išli da sklapaju ugovore, o tome šta je Božiji Poslanik, s.a.v.a., učio na Bajram namazima.

Prenosi Muslim u svom Sahihu, u knjizi o namazu na Bajrame, od Abdullaha ibn Abdullaha da je Omer ibn Hattab pitao Ebu Vakida Lejsa o tome šta je Božiji Poslanik, s.a.v.a., učio na Ramazanskom i Kurban-Bajramu pa mu je rekao: "Na tim namazima je učio suru Qaf i Qamar."[3]

Ebu Vakid Lejsi kaže: "Pitao me je Omer ibn Hattab šta je Božiji Poslanik učio na bajram namazu, pa sam mu rekao: "Bliži se čas" i "Qaf, Tako Mi Kur'ana slavnoga."[4]

Svjedočenje Abdullaha i Ebu Vakida Lejsija da Omer nije znao šta je Poslanik, s.a.v.a., učio na Bajram namazu, i ako uz to dodamo svjedočenje Ubejj ibn Kaaba i Omerovo svjedočenje

[1] Neke sam naveo u knjigama *Sa onima koji su iskreni* i *Pitajte one koji znaju*.
[2] Sahih Buhari, 1/31, kitabul ilmi, babu et-tenavub fil ilmi.
[3] Sahih Muslim, 3/61, kitabu-s-salati, babu ma jakree bihi fi salatil-idejni.
[4] Sahih Muslim, 3/61, prethodni izvor.

protiv sebe da je bio zaokupljen trgovinom po bazarima na uštrb Kur'ana i sunneta, shvatit ćemo tajne i zagonetke koje su sve do sada ostale zbunjujuće za ulemu, kao što je njegova fetva da džunub čovjek ako ne nađe vode da se okupa, neće klanjati. Zatim, njegovo nepoznavanje propisa o tejemmumu, o čemu jasno govori i Kur'an i sunnet. Zatim, njegov propis o kelali, po pitanju čega je rekao nekoliko oprečnih propisa, uprkos što se o kelali govori u Allahovoj knjizi, a detalji se nalaze u Poslanikovom sunnetu, a što Omer nije shvatio sve do svoje smrti.[1]

Da se je Omer ovdje zaustavio i pokušao učenjem dokrajčiti svoje neznanje bilo bi bolje i za njega i za muslimane. Ali Omer je počeo iz inata griješiti pa je počeo zabranjivati ono što je Allah dozvolio i Njegov Poslanik, kao što je: obavljanje umre uz hadž, privremeni brak, dio iz plijena koji se davao onima čija srca je trebalo pridobiti, i dozvoljavati ono što je Allah i Njegov Poslanik zabranili, kao što je njegovo provođenje 'talak baina', uhođenje muslimana i dr.[2]

Zbog ovoga, on i njegov prijatelj, Ebu Bekr, su od prvog dana radili na zabrani pisanja Poslanikovih hadisa, pa je stvar otišla toliko daleko da su zapalili sve što je bilo sakupljeno od Poslanikovih hadisa. Prvi razlog toga je da unište dokaze koje je izrekao Božiji Poslanik, s.a.v.a., o Aliju i Ehli-bejta, drugo, kako se ne bi u Poslanikovim hadisima našli oprečnosti za politiku koju su vodili i propise koje su idžtihadom iznijeli po svom mišljenju. I treće, zato što je Omer ibn Hattab poznavao vrlo malo Poslanikovih sunneta.

Imam Ahmed ibn Hanbel prenosi u svom Musnedu od Ibn Abbasa da se Omer zbunio kad se radilo o propisu sumnje u namazu, pa mu je rekao: "Mladiću jesi li čuo od Božijeg Poslanika, ili od nekog od njegovih drugova, ako čovjek sumnja u namazu (nije siguran koliko rekata je klanjao) šta će uraditi."[3]

Tako mi Allaha, ovo je veoma čudno. Omer ibn Hattab, halifa muslimana ne zna kako će obaviti namaz, pa o tome pita djecu ashaba, a ovo znaju i obični nepismeni muslimani pa čak i u ovom našem vremenu. Čudnije od ovoga su tvrdnje ehli sunneta vel džemaata da je Omer bio najučeniji ashab.

Da, ostaje samo neznatna oprečnost koja ne mijenja ništa od njihovih propisa i idžtihada, niti prijeti dobrobiti hilafeta kao što je traženje dozvole Ebu Muse ili dokazivanje Ubejje ibn Kaaba učenjem koje Omer ne poznaje, i tada Omer ponosno priznaje, pa kaže: "Ja sam od toga bio zaokupljen rukovanjem po bazarima."

Kako je on daleko od riječi Alija ibn Ebi Taliba koji kaže: "Ja sam imao posebnu dozvolu da uđem kod Božijeg Poslanika, s.a.v.a., svaki dan dva puta: jednom poslije sabaha, a drugi put uvečer?

Ovo je bilo posebno određeno vrijeme, ujutro i uvečer, kada je Ali sam sjedio sa Poslanikom, s.a.v.a., a prisustvovao je uvijek kada su i drugi ashabi dolazili.

Ali je bio najbliži Poslaniku, najviše je s njim provodio vremena i nije se od njega odvajao od dana njegova rođenja. Odgojen je u Poslanikovoj sobi i kada se zamomčio slijedio je Poslanika kao što mladunče slijedi svoju majku. Išao je s njim i u pećinu Hira, gdje niko drugi nije bio prisutan kada je Poslanik ibadetio. Ali je bio zadojen mlijekom poslanstva i razvijao se učeći Poslanikov sunnet iz njegove bešike.

Ko je preči za sunnet i njegovo poznavanje od Alija? Može li to iko za sebe tvrditi, ako je pošten?

---

[1] Bejheki u svom Sunenu prenosi da je Omer pitao Poslanika o nasljedstvu djeda ako ima brata, pa mu je Poslanik rekao: "Kakvo je to pitanje, Omere? Mislim da ćeš ti umrijeti, prije nego što ti to naučiš." Seid ibn Musejjeb kaže: "Omer je i umro, prije nego što je naučio ovo pitanje."

[2] Pročitaj knjigu *En-Nass vel idžtihad* od Šerafuddina Musavija.

[3] Musned Imam Ahmed ibn Hanbel, l/190.

Ovo je najveći dokaz da je on, mir neka je s njim, i njegove pristalice koji ga slijede simbol Poslanikova sunneta i njegovi znaci. A što se tiče drugih koji ne slijede njihovo upućivanje i ne idu njihovim putem, oni su daleko od Poslanikova sunneta, makar oni sebe nazivali ehli sunnetom vel džemaatom.

O ovome ćemo još jasnije govoriti u sadržaju koji slijede u ovoj knjizi, inšallaha teala.

"O vjernici, bojte se Allaha i govorite samo istinu, On će vas za vaša dobra djela nagraditi i grijehe vam vaše oprostiti. A onaj ko se Allahu i Poslaniku Njegovu bude pokoravao, postići će ono što bude želio."[1]

Ehli sunnet ne poznaje Poslanikov sunnet

Postovani čitaoče, neka te ne uznemirava ovaj naslov. Ti, zahvaljujući Allahu, ideš putem istine, kako bi na kraju stigao do Allahova zadovoljstva. Ne dozvoli da šejtanove spletke, niti oholost, niti slijepa pristrasnost ovladaju tobom i spriječe te da dođeš do ovog željenog cilja, izgubljene istine i vječnog Dženneta.

Već smo govorili da oni koji sebe nazivaju ehli sunnet vel džemaat, oni tvrde da postoji hilafet hulefai rašidina (pravednih halifa) njih četvorice: Ebu Bekr, Omer, Osman i Ali. Ovo je ono što svijet danas zna.

Ali, ima jedna bolna istina, a to je da Ali ibn Ebi Talib kod ehli sunneta nije bio ubrojan u hulefai rašidine niti su priznavali legalnost njegovog hilafeta.

Ali je pripojen trojici halifa mnogo kasnije i to 230. godine po hidžri, u vrijeme Ahmed ibn Hanbela.

A što se tiče ashaba, koji nisu bili šije, halifa, vladara i namjesnika, koji su vladali muslimanima od vremena Ebu Bekra pa do vremena abasijskog halife, Muhamed ibn Rešida Mu'tesima, nisu priznavali hilafet Ali ibn Ebi Taliba. I ne samo da ga nikad nisu priznali, nego je među njima bilo onih koji su ga proklinjali i nisu ga smatrali muslimanom, jer da jesu, kako bi im bilo dozvoljeno da ga proklinju sa minbera?! Vidjeli smo kakva je bila politika Ebu Bekra i Omera u izoliranju i udaljavanju Alija. Poslije njih dolazi Osman, pa ga nastoji što više poniziti i umanjiti njegov značaj, tako da mu je jednom čak zaprijetio progonstvom, kao što je prognao Ebu Zerra Gafarija. Kada je Muavija postao namjesnik, on je još više nastojao da ga proklinje, a to je nalagao i drugim ljudima. U tome su ustrajali svi vladari Emevije, u svakom gradu i selu, i to je potrajalo 80 godina.[2]

Ovo proklinjanje i odricanje od Alija i njegovih pristalica se nastavilo i više od toga. Pa, Mutevekkil, abasijski halifa, zbog ogromne mržnje koju je osjećao, stvar je dotle došla da je prekopao kabur Alijev i kabur Husejnov, a to je bilo 240. h. g.

A Velid ibn Abdulmelik, emirul muminin u svoje vrijeme, držao je hutbu jednog petka i rekao sa minbera: "Hadis koji se prenosi od Božijeg Poslanika kada kaže: 'Ti si u odnosu na mene kao što je Harun u odnosu na Musaa.', je sahih, vjerodostojan, ali je promijenjen, jer Božiji Poslanik je tada rekao: 'Ti si u odnosu na mene kao što je Karun u odnosu na Musaa.', i slušaocima je to ostalo nejasno."[3]

U vrijeme Mu'tesimovo, povećao se broj bezbožnika i nevjernika i onih koji su mnogo raspravljali o ilmul kelamu, a prošlo je vrijeme pravednih, ljudi su bili zaokupljeni marginalnim problemima. Iskušenje Ahmed ibn Hanbela je bilo u njegovoj tvrdnji da je Kur'an praiskonski i da nije stvoren, jer ljudi su počeli slijediti vjeru svojih vladara i vjerovati

[1] Ahzab, 70-71
[2] Svi, sem Omer ibn Abdulaziz (neka mu se Allah smiluje!)
[3] Tarih Bagdad, 8/266.

da je Kur'an stvoren, da je nastao aktom stvaranja. I kada je Ahmed ibn Hanbel povukao svoje tvrdnje iz straha od Mu'tesima, izašao je iz ovog iskušenja i postao poznat poslije toga. Njegova zvijezda je zablistala u vrijeme hilafeta Mutevekkila, među muhaddisima.[1] I tada je Ali ibn Ebi Talib pripojen trojici prvih halifa.

Možda je Ahmed ibn Hanbel bio zaslijepljen sahih hadisima koji su govorili o odlikama Imama Alija i koji su izašli na svjetlo dana, uprkos nastojanjima vladara iz svih dinastija da to spriječe. Imam Ahmed kaže: "Ni o jednom čovjeku nije rečeno toliko odlika u lijepim hadisima, kao što je to rečeno o Ali ibn Ebi Talibu."

Od tog vremena, on priznaje da je njegov hilafet ispravan, nakon što su ga drugi negirali.

Dokaz tome: U *Tabkatul-hanabila*, poznatoj i vjerodostojnoj knjizi kod njih, prenosi se od Ebu Jaala sa senedom od Vedize Hamsi da kaže: "Ušao sam kod Ahmed ibn Hanbela kada je on objavio ispravnost Alijeva hilafeta, neka je Allah zadovoljan s njim![2], pa sam mu rekao: 'O Ebu Abdullah, ovo je klevetanje i kritikovanje Talhe i Zubejra!' On je rekao: 'Ružno je to što kažeš, šta smo mi to spominjali njihovo ratovanje?' Rekao sam: 'Allah te popravio, spomenuli smo to kad si ti dao vlast Aliju, kad si priznao njegov hilafet i ono što je dužnost Imama prije njega!' Rekao mi je: 'A šta me u tome sprječava?' Rekao sam: 'Hadis Ibn Omera.' Onda mi je rekao: 'Omer je bolji od njegovog sina, pa je bio zadovoljan Alijem da bude halifa, jer ga je izabrao u šuru. Ali je sebe nazvao Zapovjednikom vjernih, a zar da ja kažem da vjernici nemaju zapovjednika?! Rekao je: 'Onda sam otišao od njega.'"[3]

Iz ove priče, jasno nam je da ehli sunnet nisu prihvatali Alijev hilafet i nisu vjerovali da je ispravan sve do poslije Ahmed ibn Hanbela na duže vrijeme, što nikom nije skriveno.

Iz ovoga je jasno da je govornik vođa ehlu sunneta vel džemaata i njihov govornik, jer oni su odbijali prihvatiti Alijev hilafet, a kao dokaz su navodili hadis Abdullaha ibn Omera, fakiha ehli suneta, a koji prenosi i Buharija u svom Sahihu. Obzirom da oni vjeruju da je Buharija najvjerodostojnija knjiga poslije Kur'ana, onda su oni morali odbijati priznanje Alijevog hilafeta.

Ovaj hadis smo navodili u knjizi *Pitajte one koji znaju*, ali ne smeta da se ponovi, jer u ponavljanju je korist. Prenosi Buharija u svom Sahihu od Abdullaha ibn Omera da kaže: "U vrijeme Poslanikovo smo smatrali jedne bolje od drugih, pa smo dali prednost Ebu Bekru, zatim Omer ibn Hattabu i Osman ibn Affanu, r. a."[4]

Buharija bilježi i drugi hadis od Ibn Omera, koji je jasniji od prvog, pa Abdullah ibn Omer kaže: "U Poslanikovo vrijeme nikog nismo smatrali ravnim Ebu Bekru, zatim Omeru, zatim Osmanu, a poslije smo ostavili Poslanikove ashabe i nismo davali prednost jednih nad drugim."[5]

I zbog ovog hadisa, u kojem Božiji Poslanik, s.a.v.a., nema nikakvog udjela, nego je jedna od izmišljotina Abdullaha ibn Omera čija je zavist i mržnja spram Aliju bila poznata, ehli sunnet je izgradio svoj mezheb na nepriznavanju Alijevog hilafeta.

Zbog ovih i njima sličnih hadisa, Emevije su učinile dozvoljenim psovanje i proklinjanje Alija, a vladari od vremena Muavije pa do dana Mervana ibn Muhameda ibn Mervana, l30. g.

---

[1] Ehlul hadis ili muhaddisi, to su ehli sunnet vel džemaat.

[2] Pogledaj ovog što govori, iako ne proklinje Alija, niti ga psuje, on kaže: Allah je bio njime zadovoljan!, ali ne prihvata da se Ali ubroji u halife i to osporava i Ahmed ibn Hanbelu. A kada kaže: 'Mi smo to spominjali', upućuje da on govori u ime skupine, a to je ehli sunnet koji su ga poslali Ahmed ibn Hanbelu da mu protuvrječi.

[3] Tabekatul hanabila, 1/292.

[4] Sahih Buhari, 4/191, kitabu bedil halki, babu fadli Ebi Bekri beade-Nebijji.

[5] Sahih Buhari, 4/203, babu menakibi Osman ibn Affan iz kitabu bedil halki.

po hidžri, ustrajali su u proklinjanju Alija sa minbera i ubijanju onih koji su ga slijedili ili koji bi se suprotstavili njihovom prokinjanju.[1]

Godine 132. po hidžri, od vremena Abbasa Seffaha, uspostavila se vladavina dinastije Abasija pa sve do vremena Mutevekkila, 247. h. g. Svo ovo vrijeme nastavilo sa sa odricanjem od Alija i njegovih pristalica, različitim metodama shodno prlikama i okolnostima, jer je abasijska država počivala na rušenju Ehli-bejta i njihovih pristalica. Ponekad, vladari ne bi javno proklinjali Alija, ako bi tako zahtijevala državna dobrobit, ali su zato tajno proklinjali više nego Emevije i iskoristili su povijesno iskustvo koje je na vidjelo iznijelo nepravednost spram Ehli-bejta i njihovih sljedbenika i saosjećanje ljudi sa njima. Vladari su pribjegli lukavstvu kako bi stvari okrenuli u njihovu korist i približili su se Imamima Ehli-bejta, ne iz ljubavi prema njima i priznavanju njihovih prava, nego da bi zaustavili narodne pobune koje su se javljale u svim krajevima države i prijetile njihovom opstanku.

To je uradio Memun ibn Harun Rešid sa Imamom Ali ibn Musa el-Rida. A kada bi vlast uništila unutrašnje pobune i ovladala situacijom, ponovo bi počeli sa ponižavanjem Ehli-bejta, kao što je uradio abasijski halifa Mutevekkil, koji je bio poznat po svojoj mržnji spram Alija, pa je čak iskopao njegov i Husejnov kabur.

I zbog svega ovoga što smo rekli, da se zaključiti da ehli sunnet vel džemaat nije priznavao Alijev hilafet sve do poslije Ahmed ibn Hanbela.

Tačno je da je Ahmed ibn Hanbel to prvi rekao, ali ehlul-hadis se nisu tome povinovali i nisu htjeli prihvatiti zbog toga što su slijedili Abdullah ibn Omera.

I zato je trebalo proći jedno duže vrijeme, kako bi svijet prihvatio tu ideju ili misao koju je javno iznio Ahmed ibn Hanbel, a što je hanbelije prikazalo pravednima i bliskim Ehli-bejtu, čime su se odlikovali nad drugim sunijskim mezhebima: malikijama, hanefijama i šafijima, a koji su se takmičili u pridobivanju sljedbenika. I zato se ova misao morala prihvatiti i ugraditi.

Tokom vremena, cijeli ehli sunnet vel džemaat se izjasnio i prihvatio riječi Ahmed ibn Hanbela o priznanju Alijevog hilafeta i sve ono što pripada trojici drugih halifa od poštovanja i časti.

Zar ovo nije najveći dokaz da su ehli sunnet vel džemaat bili od nasibija, tj. onih koji su mrzili Alija i radili na njegovom uništenju?

Neko će upitati: Kako to može biti tačno, kada mi danas, vidimo da ehli sunnet vel džemaat voli Imama Alija i zadovoljni su s njim?

Odgovorićemo: Da, kada je došlo vrijeme u kojem nije više bilo Imam Ehli-bejta i s time više nije bilo nikog ko će plašiti vladare i prijetiti njihovoj vlasti. Uništen je islamski hilafet, a vlast su preuzeli Mongoli, Tatari i carevi. Vjera je oslabila, a muslimani su bili zaokupljeni umjetnošću, svirkom, zabavom, vinom i robinjama. Zapostavili su namaz, a slijedili svoje strasti. Dobro je kod njih postalo ružnim, a ružno dobrim. Nered je zavladao i kopnom i morem. Tada su muslimani zaplakali za svojim prethodnicima, pjevali su im ode u čast i sjećali se njihovih vremena, pa su ih nazvali “zlatna vremena”.

Kako su za njih najbolja vremena bila vrijeme ashaba, jer su oni ti koji su osvojili nove prostore i proširili islamsku državu i na istok i na zapad, i njima su se pokorili perzijski carevi i kraljevi, svi su se složili da budu zadovoljni s njima, a i Ali ibn Ebi Talib je bio među njima. I kada ehli sunnet vel džemaat govori o njihovoj pravednosti, ne mogu izdvojiti Alija između ashaba, jer je i on jedan od njih.

[1] Izuzetak su dvije godine kada je vladao Omer ibn Abdulaziz koji je zabranio proklinjanje Alija, ali nakon njegova ubistva ponovo su počeli sa proklinjanjem, pa i više od toga, iskopali su njegov kabur i zabranili da se iko zove njegovim imenom.

A kada bi ga izdvojili, osramotili bi se i otkrilo bi se svakom razumnom čovjeku i onome ko traži istinu. Običnim ljudima su prikazali da je on četvrti od hulefai rašidina, a on je "vrata na gradu znanja", neka je Allah zadovoljan s njim!

A mi ih pitamo: Zašto ga onda ne slijedite po pitanjima vašeg dunjaluka i vjere, ako je vaše vjerovanje o njemu ispravno da je on vrata na gradu znanja?

Zašto ste namjerno izostavili vrata, a slijedite Ebu Hanifu, Malika, Šafiju, Ibn Hanbela, Ibn Tejmiju, koji mu se ni po znanju, ni po odlikama, ni po časti, ne mogu približiti?! Razlika je kao između neba i zemlje. Koliko je daleko sablja od kose, i kolika je razlika između Muavije i Alija, kad biste samo razmišljali?!

Ne osvrćući se na sve hadise od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji nalažu svakom muslimanu da slijede Imama Alija poslije njega, možda će neko od ehli sunneta vel džemaata reći: Alijeva odlika, njegova prednost i prioritet, njegov džihad na putu islama, njegovo ogromno znanje, njegova dostojanstvo, čast i odricanje od dunjaluka je poznato svim ljudima. Ehli sunnet poznaje Alija i vole ga više od samih šija. (Ovo su njihovi odgovori danas.)

Takvima kažemo: Gdje ste bili vi[1] i gdje su bili vaši prethodnici i vaša ulema kada je Ali bio proklinjan sa mimbera stotinama godina? Nikad nismo čuli, niti nam historija o tome govori da je i jedan od njih to zanijekao ili zabranio ili bio ubijen zbog svog slijeđenja Alija i ljubavi prema njemu. Nećemo, a niti ćemo naći nekog među ulemom ehli sunneta da je uradio takvo što. Ne, oni su bili bliski vladarima i namjesnicima kojima su položili prisegu vjernosti i njima izdali fetve da mogu ubijati one koji slijede Alija i njegovo potomstvo. A ovakvih ima i u našem vremenu.

Hrišćani su bili uporni u svom neprijateljstvu prema Jevrejima i smatrali su ih zločincima i odgovornima za ubistvo Mesiha, Isaa sina Merjemina. Ali, kada je oslabila moć hrišćana i vjerovanje im dovedeno u pitanje raznim uticajima, kada su mnogi počeli slijediti ateizam, a crkva zauzela neprijateljski stav prema znanju i naučnicima, na drugoj strani ojačala je moć Jevreja, i kada su prevladali sve dok nisu osvojili arapske zemlje i silom ih oduzeli, njihova vlast se protezala i istočno i zapadno i uspostavili državu Izrael, tada se papa Johan Pol Drugi sastao sa jevrejskim rabinima i oslobodio ih optužbe da su ubili Mesiha.

Pa, ljudi su ljudi, a vrijeme je vrijeme.

[1] Kada kažem: 'Gdje ste bili?', mislim na savremenike današnje ehli sunneta, jer oni čitaju u Sahih Muslimu da je Muavija proklinjao Alija, i to ne negiraju, nego su zadovoljni sa svojim gosp. Muavijom, pisarom Objave kod njih. To dokazuje da je njihova ljubav prema Aliju lažna i ne može se u nju vjerovati.

Ehli sunnet i uništavanje sunneta

U ovom poglavlju želim objasniti jednu vrlo važnu stvar, a za istraživača je neophodno da je ispita, kako bi otkrio, bez ikakve sumnje, da oni koji sebe nazivaju ehli sunnet vel džemaat, ustvari, imaju jedan svoj specifičan stav spram Poslanikovog sunneta koji ćemo navesti.

A to je zato što su oni, ili drugim riječima, njihovi prethodnici od ashaba i hulefai rašidina kod njih oni koje oni slijede i ljubavlju prema njima nastoje se približiti Allahu, dž.š., oni su spram Poslanikovog sunneta zauzeli negativan stav do tog stupnja da su ga spaljivali i zabranjivali da se zapisuje i prenosi.[1]

Uz ono što smo prethodno objasnili, nužno je skinuti zastore sa ove opasne zavjere koja se vodila protiv čistog Poslanikovog sunneta kako bi se spriječilo njegovo širenje i potpuno uništio u bešici. A u isto vrijeme, nastojali su izvršiti zamjenu propisa njihovim idžtihadom i mišljenjima i tumačenjima ashaba.

Prvi vladari su radili na:

Prvo: Na izmišljanju lažnih hadisa koji podržavaju njihov mezheb i stav u pogledu zabrane pisanja Poslanikovog sunneta i hadisa.

Evo, Imam Muslim bilježi u svom Sahihu od Heddaba ibn Halida Ezdij od Hemama od Zejda ibn Eslema od Ataa ibn Jesara od Ebu Seid Hudrija da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Nemojte ništa pisati od mene. Ko napiše od mene nešto, sem Kur'ana, neka izbriše. A ne smeta da prenosite od mene..."[2]

Cilj izmišljana ovog hadisa je da bi se opravdao postupak Ebu Bekra i Omera spram Poslanikovih hadisa koje su neki ashabi sakupili i zapisali. Ovaj hadis je izmišljen mnogo poslije hulefai rašidina, a oni koji su to uradili zaboravili su i zanemarili sljedeće:

a) Da je ovaj hadis izgovorio Poslanik, s.a.v.a., ashabi bi poslušali njegovu naredbu i izbrisali ga prije nego što su Ebu Bekr i Omer preuzeli vlast i spaljivali hadise koji su bili zapisani, mnogo godina poslije Poslanika, s.a.v.a.

b) Da je ovaj hadis vjerodostojan, Ebu Bekr bi ga naveo kao dokaz, prvo, pa i Omer, drugi, kako bi opravdali svoju zabranu pisanja hadisa i njihovo uništavanje. I ashabi koji su ga napisali, opravdali bi se, jer bi bilo da su to učinili ili iz neznanja ili iz zaborava.

c) Da je ovaj hadis vjerodostojan, onda bi bila dužnost Ebu Bekra i Omera da potpuno unište hadise (kako je Poslanik rekao), a ne da ih spale.

d) Da je ovaj hadis istinit, onda bi muslimani od hilafeta Omer ibn Abdullaziza pa sve do danas bili griješnici, jer su se suprotstavili Poslanikovoj naredbi, na čelu sa Omer ibn Abdullazizom koji je naredio ulemi u svom vremenu da skupljaju i zapisuju hadise. A Buharija i Muslim, prvo, ovaj hadis upisuju, jer ga smatraju sahih, vjerodostojnim hadisom, a onda griješe i neposlušni su, jer zapisuju još hiljade drugih hadisa od Poslanika, s.a.v.a.

e) I na kraju, da je ovaj hadis ispravan i vjerodostojan, vrata grada znanja, Ali ibn Ebi Talib to ne bi zaboravio, jer je on sakupio Poslanikove hadise na stranicama dužine 70 aršina i nazvao je El-Džamiatu (o ovome ćemo kasnije govoriti).

Drugo: Emevijski vladari su radili i na tome da pokažu da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije bio masum (nepogrješiv), nego da je kao i drugi ljudi griješio i radio ispravno. O tome prenose mnogobrojne hadise. Cilj ovih hadisa je potvrda da se Poslanik, s.a.v.a., mnogo koristio idžtihadom po svom nahođenju i da je mnogo griješio, što su neki ashabi iskoristili da ga isprave. O tome se govori kod pitanja o oprašivanju palmi i objavi ajeta o hidžabu, istigfar munaficima, primanje otkupnine od zarobljenika na Bedru i mnoga druga koje ehli sunnet ve

[1] O ovome pogledaj *Pitajte one koji znaju*, str. 200 i poslije.
[2] Sahih Muslim, 8/229, kitabu-z-zuhd verrekaik, babu-t-tesebbut fil hadis ve hukmu kitabetil ilmi.

džemaat bilježi u svojim Sahihima i vjeruju da je tako radio nosilac poslanstva (neka su najljapši salavat i najčišći selam na njega i njegovu porodicu!).

A mi ehli sunnetu vel džemaatu kažemo:

Ako ovako vjerujete u Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kako onda možete pozivati na pridržavanje njegovog sunneta, kad je njegov sunnet kod vas i vaših prethodnika pun pogreški, tj. nije sačuvan od griješenja, i ne samo to, nepoznat je i nije zapisan?[1]

Na nama je da odgovorimo na ove vaše laži i da ih opovrgnemo iz vaših knjiga i sahiha.[2]

Evo, Imam Buharija bilježi u svom Sahihu, u knjizi o znanju, poglavlje o zapisivanju znanja, od Ebu Hurejre da je rekao: "Nijedan Poslanikov, s.a.v.a., ashab nije prenio više njegovih hadisa od mene, sem Abdullah ibn Amr koji ih je pisao, a ja nisam pisao."[3]

Iz ove predaje saznajemo da je bilo Poslanikovih, s.a.v.a., ashaba koji su pisali hadise od njega. Pa, ako je Ebu Hurejre usmeno prenio od Poslanika, s.a.v.a., više od 6.000 (šest hiljada) hadisa, Abdullah ibn Amr ibn As je napisao Poslanikovih hadisa više od 6.000. I zato Ebu Hurejre priznaje da je Abdullah ibn Amr prenio više hadisa od njega, jer je on pisao. Međutim, nema sumnje, da je bilo još mnogo ashaba koji su pisali hadise od Poslanika, ali ih Ebu Hurejre ne spominje zbog toga što nisu bili poznati po tome što su prenijeli mnogo Poslanikovih hadisa. Uz ove dodajemo još Imama Ali ibn Ebi Taliba koji je sa minbera govorio hadise koje je sakupio u El-Džami. Ovdje je sakupio sve Poslanikove hadise koji su potrebni ljudima, a naslijedili su ih Imami Ehli-bejta, mir neka je s njima, i mnogo su iz nje prenosili.

Imam Džafer Sadik kaže: "Mi imamo knjigu čija je dužina 70 aršina, diktirao je Božiji Poslanik, s.a.v.a., a napisao ju je Ali svojom rukom. I ništa nema od halala, ni harama, niti bilo čega drugog što ljudima treba, a da nije u njoj, pa čak i odšteta za ogrebotinu."[4]

I sam Buharija je u svom Sahihu ukazao na ovu knjigu koja je bila kod Alija, u nekoliko poglavlja, ali, kao što smo i navikli od Buharije, mnogo je osakatio od njenih osobina i sadržaja. U poglavlju o pisanju znanja, Buharija bilježi: "Od Šaabija od Ebu Džuhejfe da kaže: 'Pitao sam Alija imate li vi kakvu knjigu?' Odgovorio je: 'Ne, sem Allahove knjige ili razumijevanja data čovjeku muslimanu ili ono što je u ovoj knjizi.' Rekao je: Rekao sam: A šta je u toj knjizi? Odgovorio je: Razum, oslobađanje zarobljenika i da musliman ne smije biti ubijen od kafira.[5]

U jednom drugom poglavlju Buharija bilježi: "Od Eanesa od Ibrahima Tejmija od njegovog oca od Alija da kaže: 'Kod nas nema ništa sem Allahove knjige i ove knjige (El-Džamia) od Poslanika, s.a.v.a.'"[6]

Na drugom mjestu, Buharija prenosi: "Od Ibrahima Tejmija od njegovo oca da kaže: 'Ali nam je držao govor, pa je rekao: 'Kod nas nema nijedna knjiga koju čitamo, sem Allahova knjiga i ono što je u ovoj knjizi (misli na El-Džamiu).'"[7]

U drugom poglavlju svog Sahiha, Buharia bilježi: "Ali, r.a., kaže: 'Od Poslanika, s.a.v.a., smo napisali samo Kur'an i ono što je u ovoj knjizi (misli na El-Džamiu).'"[8]

---

[1] Jer pisanje Poslanikovog sunneta je počelo tek sa hilafetom Omer ibn Abdulaziza ili poslije njega. A halife i vladari prije njega su spaljivali i zabranjivali pisanje hadisa i njihovo prenošenje.

[2] Čudno je da ehli sunnet prenosi mnogo hadisa i njima opečnih u istoj knjizi. A još je čudnije da oni rade po onome što je lažno, a ostavljaju vjerodostojni sunnet.

[3] Sahih Buhari, 1/36, babu kitabetil-ilm.

[4] *Usulul kafi*, 1/239; *Besairu-d-deredžat*, str. l43.

[5] Sahih Buhari, 1/36

[6] Sahih Buhari, 2/221

[7] Sahih Buhari, 4/67; Sahih Muslim, 4/115

[8] Sahih Buhari, 4/69

Opet, Buharija bilježi na drugom mjestu u svom Sahihu: "Od Ibrahima Tejmija od njegovog oca da je rekao: 'Držao nam je Ali, r.a., govor sa minbera, a na njemu je bila sabljarka u kojoj je bila obješena knjiga, pa je rekao: 'Tako mi Allaha, nema kod nas nijedne knjige koju čitamo, sem Allahove knjige i onoga što je u ovoj knjizi.'"'"[1]

Buharija ne prenosi da je Imam Džafer Sadik rekao da se ova knjiga zove *El-Džamia*, jer je u njoj sabrano sve što govori o halalu i haramu, i sve što je ljudima potrebno, čak i odšteta za ogrebotinu. A sve to je diktirao Božiji Poslanik, s.a.v.a., a Ali je pisao svojom rukom. Ali, Buharija je skratio, pa jednom kaže: da je u njoj razum, oslobađanje zarobljenika i šta kad muslimana ubije nevjernik, a drugi put: Ali je razglašavao, a u njoj se govori o devinim zubima, o gradu i haramu... o sigurnosti muslimana je jedna... o onome ko vlada narodom bez dozvole pretpostavljenog...

Ovo je krivotvorenje i zamračivanje istinitih činjenica, jer da nije tako, zar je normalno da Ali piše ove četiri rečenice i knjigu zatim je objesi na sablju i ne razdvaja se od nje kada drži govor sa minbera, pa od ove knjige učini drugi izvor poslije Allahove knjige, pa kaže ljudima: Od Poslanika smo napisali samo Allahovu knjigu i ono što je u ovoj knjizi?!

Zar je razum Ebu Hurejre bio veći od Alijevog razuma, jer je Ebu Hurejre zapamtio od Poslanika hiljade hadisa, a nije ih napisao?!

Čudo, tako mi Allaha, veoma je čudno da oni prihvataju l00.000 hadisa od Ebu Hurejre koji je bio sa Poslanikom samo tri godine, a nije znao ni čitati ni pisati, a sa druge strane smatraju da je Ali vrata na gradu znanja, od koga su učili drugi ashabi. Prihvataju knjigu u kojoj se nalaze četiri hadisa od Alija, onoga koji se nije odvajao od Poslanika za svo vrijeme njegova života, koji kasnije u vrijeme svog hilafeta, nosi knjigu obješenu o sablji i tako se penje na minber?! Velike su te riječi koje izlaze iz njihovih usta, koje su same laži.

Razumnima i istraživačima je dovoljno ono što bilježi Buharija, kada kaže da se u ovoj knjizi nalazi razum, to je dokaz da se u El-Džamiu nalaze mnoga pitanja vezana za razum i islamske misli.

Mi ne želimo iznositi dokaze o onome što se nalazi u ovoj knjizi, a stanovnici Mekke bolje poznaju svoj narod, a Ehli-bejt najbolje zna šta se u njoj nalazi. Oni vele da se u njoj nalazi sve što je potrebno ljudima od halala i harama, pa čak i odšteta za ogrebotinu.

Ono što mi ovdje želimo istaći jeste da su ashabi zapisivali Poslanikove, s.a.v.a., hadise. Riječi Ebu Hurejre da je Abdullah ibn Amr pisao Poslanikove hadise i riječi Ali ibn Ebi Taliba: "Od Božijeg Poslanika smo zapisivali samo Kur'an i ono što se nalazi u ovoj knjizi.", što bilježi Buharija, nepobitan su dokaz da Allahov Poslanik, s.a.v.a., nije zabranio pisanje njegovih hadisa. Naprotiv, naredio je to. A hadis koji bilježi Muslim u svom Sahihu: "Ne zapisujte od mene, a ko zapiše od mene neka isto izbriše.", je lažan i izmislili su ga pomagači vladara kako bi podržali i opravdali ono što su uradili Ebu Bekr, Omer i Osman kad su spaljivali Poslanikove hadise i zabranjivali njihovo pisanje i širenje. Ono što nam još više poveća uvjerenje da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije zabranio pisanje njegovih hadisa, nego naprotiv, naredio je to, jesu ono što je rekao Imam Ali, najbliži čovjek Poslaniku: "Od njega, s.a.v.a., smo zapisali samo Kur'an i ono što je u ovoj knjizi.", a što i Buharija smatra vjerodostojnim.

Ako uz ovo dodamo da je Imam Džafer Sadik rekao da je El-Džamia Poslanik diktirao, a Ali je pisao svojom rukom, to znači da je Poslanik naredio Aliju da piše. Kako ne bi ostalo nikakve sumnje, poštovani čitaoče obrati pažnju na slijedeće. Bilježe Hakim u svom Mustedreku, Ebu Davud u Sahihu, Imam Ahmed u Musnedu i Darimi u Sunenu, svi bilježe veoma važan hadis koji se odnosi na Abdullaha ibn Amr, a koji je izrekao Ebu Hurejre da je on pisao hadise od Poslanika, s.a.v.a.: "Abdullah ibn Amr kaže: 'Pisao sam sve što bih čuo od

[1] Sahih Buhari, 8/144

Božijeg Poslanika pa su to zabranile Kurejšije rekavši: 'Pišeš sve što čuješ od Božijeg Poslanika a on je čovjek koji govori i kad je ljut i kad je zadovoljan?' Abdullah kaže: 'Prestao sam sa pisanjem i to sam spomenuo Božijem Poslaniku, s.a.v.a., on je na to pokazao na svoja usta i rekao: 'Piši, tako mi Onoga u Čijoj ruci je moja duša, iz njih izlazi samo istina!''"[1]

Možemo primijetiti u ovom hadisu da je Abdullah ibn Amr pisao sve što bi čuo od Poslanika, s.a.v.a., a Poslanik mu to nije zabranio. Zabrana je došla od strane Kurejšija. Abdullah ne navodi imena onih koji su zabranili pisanje hadisa, jer u njihovoj zabrani je kritika upućena Božijem Poslaniku, pa je govor učinio nejasnim, rakavši da su to Kurejšije. Pod Kurejšijama on je mislio na njihove vođe i prvake, a to su: Ebu Bekr, Omer, Osman, Abdurahman ibn Avf, Ebu Ubejde, Talha, Zubejr i svi oni koji su slijedili njihovo mišljenje.

Također, primjećujemo da su oni svoju zabranu izrekli još za Poslanikova života, što potvrđuje dubinu zavjere i njenu opasnost.

Da nije tako, zašto bi se ovi odlučili da zabrane Abdullahu pisanje hadisa, a da se prije toga, ne konsultuju sa samim Poslanikom, s.a.v.a.

Također, iz njihovih riječi: "Božiji Poslanik je samo običan čovjek, govori i u ljutnji i u zadovoljstvu.", razumije se da je njihovo vjerovanje o Poslaniku, s.a.v.a., bilo loše do te mjere da su oni sumnjali u to da on govori laži i sudi nepravedno, posebno kada je u stanju ljutnje. Kada je Abdullah ibn Amr spomenuo ovu zabranu Kurejšija Poslaniku, s.a.v.a., on mu je na to rekao: "Piši, tako mi Onoga u Čijoj ruci je moja duša, iz njih izlazi samo istina!", pokazujući na svoja usta. Kao drugi dokaz da je Poslanik, s.a.v.a., znao za njihove sumnje u njegovu pravednost, da dozvoljavaju da Poslanik griješi i zaboravlja i govori laži, pa se zaklinje Allahom, da iz njegovih usta izlazi samo istina. Ovo je ispravno tumačenje riječi Uzvišenog Alaha: "On ne govori po hiru svome, to je samo objava koja mu se obznanjuje."[2]

Mi tvrdimo da je on, s.a.v.a., čist od grijeha i lažnog govora, i zato mi kategorički izjavljujemo da svi hadisi i predaje izmišljeni u vrijeme emevijskih vladara, iz kojih proizilazi da Poslanik nije masum, nisu istiniti i vjerodostojni. Isto tako, iz navedenog hadisa osjećamo da su oni imali veliki uticaj na Abdullaha ibn Amra, jer je on prestao pisati hadise kada su mu to zabranili, a što je i sam jasno rekao: "Pa, sam prestao pisati hadise."I ostao je pri tome, dok nije došla prilika da se Božiji Poslanik, s.a.v.a., umiješa kako bi uklonio sumnje koje su se gomilale oko Poslanikove bezgriješnosti i pravednosti. Mnoge sumnje bi se javljale čak i u njegovoj prisutnosti, kao kad su mu jasno rekli: "Jesi li ti, uistinu, Božiji Poslanik?"[3]; ili: "Ti si onaj koji misli da je poslanik.[4]", ili: "Tako mi Allaha, ovom zakletvom nije mislio na Allahovo lice."[5]

Ili kao što su bile Aišine riječi upućene Poslaniku: "Tvoj Gospodar žuri da ispuni tvoje prohtjeve."[6] Njene riječi njemu ovdje se odnose na sve one izraze koji govore o njihovoj sumnji u njegov ismet i o njihovom vjerovanju da on griješi, čini nepravdu i laže. Allah nas sačuvao takvih tvrdnji!

Ali onaj ko je imao najljepši odgoj, mir neka je s njim i njegovom čistom porodicom, blag i milostiv, uklanjao je te sumnje, pa bi jednom rekao: "Ja sam samo rob kome se naređuje." Drugi put bi rekao: "Ja sam najpobožniji Allahu i najsvjesniji Boga." Drugi puta bi rekao: "Tako mi Onoga u Čijoj ruci je moja duša, iz njih izlazi samo istina!" A često bi govorio: "Allah se smilovao mome bratu Musau, mnogo više je uznemiravan od ovog (misli na sebe), pa je ostao strpljiv."

---

[1] Mustedrekul Hakim, l/l05; Sunen Ebi Davud, 2/126, Sunenu Darimi, 1/125; Musned Imam Ahmed, 2/162

[2] Nedžm, 3-4

[3] Ovo je rekao Omer ibn Hattab kada je sklapan mir na Hudejbiji, a prenosi Buharija 2/122

[4] Ovo je rekla Aiša kćerka Ebu Bekrova Poslaniku. Ihjau ulumi-d-din, Gazali, 2/29

[5] Ovo je rekao jedan ashab Poslaniku, prenosi Buharija, 4/47 Sahih Buhari, 6/24 i 6/128

[6] Sahih Buhari, 6/24 i 6/128

Ove ružne riječi koje vrijeđaju Poslanikov ismet i bacaju sumnju na njegovo poslanstvo, nisu potekle od nekih ostavljenih ljudi ili munafika, nego su potekle, na žalost, od velikih ashaba i majke pravovjernih, onih koji su kod ehli sunneta vel džemaata, najljepši uzor. We la havle ve la kuvvete ilia billahi Alijjil Azim!

Ono što nas sve više uvjerava da je predaja: "Ne pišite od mene...", izmišljena, lažna i Božiji Poslanik, s.a.v.a., je nije uopće izgovorio jeste to što je i sam Ebu Bekr pisao neke Poslanikove hadise za života Poslanikova, s.a.v.a., a kada je postao halifa, počeo je da ih spaljuje zbog razloga koji je poznat svim istraživačima.

Evo šta njegova kćerka Aiša kaže: "Moj otac je sakupio od Božijeg Poslanika 500 hadisa, pa se počeo kolebati, rekla sam: 'Kolebao se zbog tužbi ili nečega što je saznao.', pa kada je osvanulo, rekao je: 'Kćeri, donesi mi hadise koje imaš kod sebe.' Kad sam mu ih donijela, zapalio ih je.'"[1]

A Omer ibn Hattab, u vrijeme svog hilafeta, jednog dana je držao govor: "Neka svako ko ima zapisanih hadisa kod sebe, donese ih meni da iznesem svoje mišljenje." Pomislili su da ih želi pogledati kako bi ih ojačao nečim u čemu nema razilaženja. Kad su mu donijeli svako svoje zapisane Poslanikove hadise, on ih je bacio u vatru."[2]

Poslao je naređenje u sve oblasti: "Ko bude imao zapisanih hadisa neka ih uništi!"[3]

Ovo je najveći dokaz da su svi ashabi, bez razlike, bili nastanjeni u Medini, ili u drugim islamskim oblastima, imali kod sebe knjige u koje su skupljali Poslanikove, s.a.v.a., hadise, a koje su zapisivali još za njegova života. Sve te knjige su zapaljene. Prvo je to uradio Ebu Bekr, a zatim Omer. Za vrijeme Omerova hilafeta uništene su preostale knjige koje su nalazile u različitim pokrajinama.[4]

Zbog svega ovoga, nije moguće da mi, a ni jedan razuman čovjek, povjerujemo da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., zabranio pisanje hadisa, poslije što smo vidjeli da je većina ashaba imala svoje knjige u koje su zapisivala hadise, a posebno knjiga El-Džamia od koje se Imam Ali nije odvajao, čija dužina je bila 70 aršina i koju je nazvao El-džamia, jer je sadržavala sve što je bilo potrebno jednom čovjeku.

Kako je vladajuća vlast i politika, svoju korist vidjela u uništenju sunneta i njegova spaljivanja, a ashabi koji su podržavali te halife izvršavali su njihove naredbe i ono što su tražili vladari od njih, tako da njima, a i njihovim sljedbenicima, tabiinima, nije preostalo ništa drugo do idžtihada po svom nahođenu, ili oponašanje sunneta Ebu Bekra, sunneta Omera, sunneta Osmanova, sunneta Muavije, sunneta Jezida, sunneta Mervana ibn Hakema i Abdulmelika ibn Mervana i Velid ibn Abdulemlika i sunneta Sulejman ibn Abdulmelika, dok nije došao Omer ibn Abdullaziz, pa je on zatražio od Ebu Bekra Hazmija da mu napiše Poslanikove hadise ili njegov sunnet ili predaje Omer ibn Hattaba.[5]

I u ovom raspletu, da čak i u prilikama koje su dozvolile pisanje sunneta, nakon prolaska stotinjak godina, njegova uništenja i zabrane pisanja, vidimo umjerenog emevijskog vladara, kojeg je ehlu sunnet pripojio hulefai rašidinima, kako naređuje da se sakupi sunnet Božijeg Poslanika i sunnet Omer ibn Hattaba, kao da je Omer ibn Hattab saučesnik Muhamedov u njegovom poslanstvu.

---

[1] Kenzul ummal, 5/237; Ibn Kesir, *El-bidajet ve-nihajet*; Zehebi, *Tezkiretul huffaz*, 1/5

[2] Et-tabekatul kubra, Ibn Saad, 5/188, Katib Bagdadi u Takjidul ilmi..

[3] *Džamiu bejanil ilmi* od Ibn Abdulbirra

[4] Pogledaj, Allah te sačuvao, ovog ružnog djela koje su radili halife Ebu Bekr i Omer spram Poslanikova sunneta, veliki gubitak koji se ne može procijeniti i koji su oni uzrokovali islamskom ummetu koji ima silnu potrebu za Poslanikovim hadisima da bi razumjeli Kur'an i Allahove propise. A to su, života mi, sahih hadisi, jer su ih oni pisali od njega direktno, bez posrednika. A hadisi koji su sakupljeni kasnije većinom su izmišljeni, jer se fitna desila poslije i ubijanje muslimana, i jer su napisani po naredbi vladara, silnika i zločinaca.

[5] Muvetta, Imam Malik, 1/5

Zašto Omer ibn Abdullaziz nije tražio od Imama Ehlul-bejta, koji su živjeli u njegovo vrijeme, da mu daju primjerak sahife El-Džamia, i zašto nije njih zadužio da mu sakupe Poslanikove hadise, jer oni su najbolje poznavali hadise svoga djeda?!

Istraživaci i oni koji traže istinu znaju u čemu je tajna toga!

Da li se može biti zadovoljno i spokojno sa tim hadisima koje je sakupio ehli sunnet vel džemaat od Emevija i njihovih pomagača, koji su predstavljali hilafet Kurejšija, a znamo ko su Kurejšije i kakvo je njihovo vjerovanje o Božijem Poslaniku i njegovom čistom sunnetu?

Ostaje jasno poslije ovoga da je vladajuća vlast, kroz prolazak stoljeća hilafeta, radila i postupala po idžtihadu, analogiji i dogovaranju jednih s drugim.

Obzirom da je vlast odstranila Imama Alija sa pozornice života i bacila ga u zaborav, oni nisu imali vlasti nad njim da on spasi ono što je zapisao u vrijeme Poslanikova života i ono što mu je sam Poslanik diktirao.

I tako je Ali ibn Ebi Talib sačuvao ovu sahifu u kojoj je sakupio sve ono što je potrebno ljudima, pa čak se tu nalazi i odšteta za ogrebotinu. A kada je preuzeo hilafet, objesio bi je o svoju sablju i s njom se penjao na minber kako bi govorio ljudima i upoznao ih sa njenim značenjem i sadržajem.

Prenesene su predaje tevaturom od Imama Ehli-bejta, mir neka je s njima!, da su oni naslijedili ovu sahifu, otac od djeda, velikan od velikana, i da su oni iz nje donosili fetve za pitanja koja su se pojavila u njihovo vrijeme i onima koji su ih slijedili.

Zato su Imam Džafer Sadik i Imam Rida, i drugi Imami, stalno ponavljali: "Mi ne donosimo fetve ljudima po svom mišljenju. Da mi donosimo fetve ljudima po svom mišljenju i svojim prohtjevima, bili bismo upropašteni. Ali, to su tragovi od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., znanje naslijeđeno sa starijeg na mlađeg, i koje smo čuvali kao što svijet čuva zlato i srebro."[1] A drugi put, Imam Džafer Sadik veli: "Moj hadis je hadis mog oca, hadis mog oca je hadis mog djeda, hadis mog djeda je hadis Husejnov, hadis Husejnov je hadis Hasanov, hadis Hasanov je hadis Zapovjednika vjernih, hadis Zapovjednika vjernih je hadis Božijeg Poslanika, a hadis Božijeg Poslanika su riječi Uzvišenog Allaha."[2]

I uz sve ovo mutevatir hadis sekalejn: "Ostavljam vam dvije vrijedne stvari: Allahovu knjigu i moje potomstvo, ako ih se budete pridržavali, nikada poslije mene nećete zalutati."[3], postade istinom poslije koje nema ništa drugo do zablude, a Poslanikov sunnet postade vjerodostojan i nema drugog čuvara, sem čistih Imama iz Porodice Odabranog Poslanika, s.a.v.a.

Isto tako, iz ovoga se može zaključiti da su pristalice i sljedbenici Ehli-bejta, koji se pridržavaju potomstva i čiste Porodice Poslanikove, da su oni ustvari ehli sunnet, a da ehli sunnet vel džemaat za sebe tvrde ono što nisu, niti njihove tvrdnje počivaju na dokazima i argumentima.

Neka je hvala Allahu koji nas je na ovo uputio!

[1] *Mealimul medresetejni* od Allame Askerija, 2/302
[2] *Usulul Kafi* 1/53
[3] Sahih Muslim, 5/122; Sahih Tirmizi, 5/637

Šije u očima ehli sunneta

Ako izuzmemo neke učenjake, savremenike, koji su pravedni u svojim pisanjima o šijama, a što im nalaže islamski ahlak, većina njih, i prijašnjih i sadašnjih, još uvijek o šijama pišu na nivou zavidnih Emevija. Pa ih vidiš da govore o onome što ne shvataju, psuju i proklinju, izmišljaju laži i potvore na sljedbenike Ehli-bejta, od čega su oni čisti. Drže ih nevjernicima i izmišljaju im nadimke, oponašajući tako svoje 'dobre' prethodnike, Muaviju i njemu slične, one koji su silom preuzeli kormilo islamske vlasti, varkom, obmanom i dvoličnjaštvom.

Pa pišu da su šije grupa koju je osnovao Abdullah ibn Sebe Jevrejin, dok drugi put pišu da su oni porijekla medžusija, da su rafidije - Allah ih upropastio! - da su opasniji za islam od hrišćana i Jevreja, da su munafici, jer primjenjuju tekijju, da su slobodoumnici jer smatraju da su dozvoljeni haram brakovi i dozvoljavaju privremeni brak, a to je zinaluk, neki pišu da oni imaju neki drugi Kur'an, ne ovakav kao što je kod nas, zatim da obožavaju Alija i Imame od njegovih sinova, da mrze Muhammeda i Džibrila i da su oni...

Ne prođe ni jedna godina, a da se ne pojavi jedna ili nekoliko knjiga od ove uleme koja za sebe tvrdi da su ehli sunnet vel džemaat, a sve što pišu jeste ponižavanje šija smatrajući ih nevjernicima. Za sva svoja takva pisanja nemju nikakva druga opravdanja, sem da time žele zadovoljiti svoje prvake i vođe, koji imaju ličnu korist u razdvajanju i cijepanju islamskog ummeta. Isto tako, za sve što pišu, nemaju nikakve dokaze, ni argumente, sem slijepe pristrasnosti, zlobe i neznanja i slijeđenja svojih prethodnika bez ispitivanja, istraživanja i pojašnjenja. Oni su kao papagaji, ponavljaju ono što čuju, prepisuju ono što su napisali nasibijje, prirepci Emevija, i koji još uvijek žive slaveći i hvaleći Jezid ibn Muaviju.[1]

I ne čudimo se ovima koji hvale Jezid ibn Muaviju da proklinju i nevjernicima nazivaju neprijatelje Jezida.

Ako su njihovi dobri prethodnici, Jezid i otac mu Muavija, obilno davali zlato i srebro svojim sljedbenicima i kupovali njihove duše u prošlosti, onda su milioni dolara, predivne vile u Londonu i Parisu, prepune svih udobnosti i čistog vina, moćne da danas kupe njihove duše, vjeru i domovinu.

Da ovi slijede Poslanikov sunnet, kao što misle i tvrde za sebe, naučili bi iz njegovog, s.a.v.a., ćudorednog morala i ahlaka, da poštuju druge, makar se i razilazili u vjerovanju.

Zar poslanički sunnet ne veli: "Musliman muslimanu je kao čvrsta zgrada, podupiru i nadovezuju se jedan na drugog.", i "Muslimani su kao jedno tijelo, ako zaboli jedan njegov organ, cijelo tijelo to osjeća i u groznici je."

Zar Poslanik, s.a.v.a., nije jasno rekao: "Psovanje muslimana je griješenje, a borba protiv njega je nevjerstvo." I da ovi pisci, koji za sebe tvrde da su ehli sunnet vel džemaat, poznaju Poslanikov sunnet, ne bi im njihove duše dozvolile da nevjernicima nazivaju one koji svjedoče da nema Boga, sem Allaha i da je Muhammed Božiji Poslanik, koji obavljaju namaz, daju zekat, poste ramazan, idu na hadž i naređuju dobro, a odvraćaju od zla.

Obzirom da su oni sljedbenici kurejševićkog i emevijskog sunneta, oni govore i pišu, na stepenu džahilijetskog umnog procesa, plemenskih misli i oholosti porijekla. Ovo nije za čuđenje, jer svaka posuda propušta ono što se u njoj nalazi.

Zar Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije rekao, što je došlo u Mudroj Opomeni: "Reci: 'O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke."[2]

---

[1] Ministarstvo prosvjete iz Saudijske Arabije je objavilo knjigu pod naslovom *Činjenice o Emirul mumininu Jezid ibn Muaviji*. I ovo Ministarstvo je odabralo ovu knjigu za udžbenik u zvaničnim školama.

[2] Ali Imran, 64

Ako su uistinu sljedbenici sunneta, neka pozovu svoju braću, šije, da se okupe oko jedne riječi, koja im je zajednička.

Ako islam poziva svoje neprijatelje: Jevreje i hrišćane, da se okupe oko jedne riječi koja im je svima zajednička, zbog razumijevanja, šta je onda sa onima koji se klanjaju Jednom Bogu, onima čiji je Poslanik isti, Knjiga im je ista, kibla im je ista i njihov završetak je isti!

Zašto ulema ehli sunneta ne pozove svoju braću, ulemu šija da zajedno sjednu za sto, da raspravljaju na najljepši način i da poprave svoja vjerovanja, ako su u krivu, kao što oni tvrde?

Zašto ne organizuju islamsku konferenciju koja će okupiti oba mezheba i da svaki od ova dva mezheba izloži pitanja oko kojih se ne slažu svim muslimanima, kako bi se vidjelo što je ispravno, a što je laž?

Posebno što ehli sunnet vel džemaat predsatvlja tri četvrtine muslimana u svijetu i imaju materijalne mogućnosti.

Ali, ehli sunnet vel džemaat ne radi na ovome, niti želi naučnu diskusiju i suočenje kome poziva i Kur'an Časni: "Ti reci: 'Dokaz svoj dajte ako je istina to što govorite!"[1]
"Reci: 'Imate li vi kakav dokaz da nam ga iznesete? Vi se samo za pretpostavkama povodite i vi samo neistinu govorite.'"[2]

I zato vidiš da se oni uvijek priklanjaju psovanju, proklinjanju, nazivanjem nevjernicima, lažima i potvorama, a znaju da su dokazi kod njihovih protivnika, šija.

Vjerujem da se oni boje da većina muslimana ne postanu šije, ako bi se otkrile činjenice i istina, kao što se desilo nekoj ulemi sa El-Azhara u Egiptu, koji su počeli istraživati i tražiti istinu, pa su je spoznali i progledali su pred istinom, a onda su napustili vjerovanje 'selefu saliha'.

Ulema ehli sunneta vel džemaata zna za ovu opasnost koja prijeti njihovom opstanku i kako ih ne bi iznenadili. Stvar je došla dotle da su neki od njih zabranili svojim sljedbenicima da sjede sa šijama i raspravljaju s njima. Čak su zabranili da se žene udaju od njih, i da jedu ono što oni zakolju.

Iz ovog njihovog stava se razumije da su oni, ustvari, najudaljeniji od Poslanikovog sunneta, a najbliži sunnetu Emevija, koji su sav svoj trud ulagali da u zabludu odvedu Muhammedov ummet, po bilo koju cijenu, jer njihova srca se nisu smirivala, i nisu bila ponizna kada se Allah spominjao i ono što je objavljeno, a islam su prihvatili, a prema njemu su osjećali odvratnost i prezir.

O ovome govori njihov vođa, Muavija ibn Ebi Sufjan, koji je ubio najbolja ashabe, samo da bi se domogao vlasti. Na početku jednog svog govora, on kaže: "Ja se ne borim protiv vas kako biste vi klanjali, ili postili, ili obavljali hadž. Ja se borim protiv vas kako bih preuzeo vlast nad vama, Allah mi je to dao, a vi osjećate prezir!"

Istinu je rekao Uzvišeni Allah: "Kada carevi osvoje neki grad, oni ga razore, a ugledne stanovnike njegove učine poniženim, eto, tako oni rade."[3]

[1] Bekare, 111
[2] An'am, 148
[3] Naml, 34

Ehli sunnet vel džemaat u očima šija

Ako izuzmemo neke od običnih šija koji koji su pristrasni i smatraju da su svi iz ehli sunneta vel džemaata nasibijje[1], velika većina njihove prijašnje i sadašnje uleme, još uvijek vjeruju da su njihova braća iz ehli sunneta žrtve obmane Emevija, zbog njihova lijepog mišljenja o selefu salihun i slijede ih bezpogovorno i bez istraživanja i ispitivanja. Ti njihovi dobri prethodnici su ih zaveli sa pravog puta i udaljili od sekalejna (dvije vrijedne stvari): Allahove knjige i čistog Potomstva, koji onoga ko ih se drži štite od zablude i garantuju mu uputu.

Zato, vidiš, da oni mnogo pišu u svoju odbranu zbog definisanja svojih vjerovanja, pozivajući na pravednost i jedinstvo sa svojom braćom iz ehli sunneta vel džamaata.

Neka ulema šija su putovali po svim krajevima i pokrajinama tražeći islamske metode koje jačaju osnivanje kružoka i institucija za međumezhebsko približavanje i pokušaj ponovnog ujedinjenja.

A drugi su se okrenuli prema El-Azharu, svjetioniku nauke i znanja kod ehli sunneta, susretali se sa njihovom ulemom i raspravljali s njima na najljepši način. Radili su na uklanjanju zavisti i zlobe, kao što je radio sejid Šerefuddin Musavi u svojim kontaktima sa Selimuddinom Bešerijem. Rezultat tih sastanaka i dopisivanja je bilo rođenje vrijedne knjige nazvane El-Muradžeat i koja je odigrala veliku ulogu u približavanju stavova kod muslimana. Isto tako, trud šitske uleme je okrunjen uspjehom u Egiptu, pa je Mahmud Šeltut, tadašnji egipatski muftija, izdao fetvu o dozvoli slijeđenja mezheba šija džaferija. Tako da se i fikh šija džaferija počeo izučavati na El-Azharu.

Šije, a naročito njihova ulema dali su se na upoznavanje i definiranje Imama Ehli-bejta, odnosno džaferijskog mezheba koji oličava islam sa svim njegovim značenjima. O tome su napisali knjige i knjige, te organizovali brojne seminare, a posebno nakon pobjede Islamske Revolucije u Iranu, organizovane su mnoge konferencije u Teheranu u ime islamskog jedinstva, i u ime približavanja među mezhebima. Sve ovo su bili iskreni pozivi kako bi nestalo mržnje i zavisti, i kako bi se podstakao duh islamskog bratstva i međusobnog poštovanja muslimana.

Svake godine Konferencija islamskog jedinstva poziva ulemu i intelektualce šija i sunija. Sedmicu dana, oni žive u sjeni iskrenog bratstva, zajedno piju, klanjaju, upućuju dove, razmjenjuju mišljenja i ideje, daju i uzimaju.

Kada ove konferencije ne bi postigle ništa više do pridobijanja srca i uspostavljanja povjerenja i približavanja muslimana jednih drugima kako bi se upoznali i kako bi nestalo mržnje, bilo bi u njima mnogo dobra i koristi, a one će uroditi plodom poslije nekog vremena, inšaallah.

Ako uđeš u neku šitsku kuću, a da ne govorimo o kući šitskog alima ili intelektualca, naći ćeš u njoj biblioteku koja pored šitskih knjiga sadrži i mnoge knjige ehli sunneta vel džemaata, dok na drugoj strani, kod uleme ehli sunneta nećeš naći nijedne šitske knjige, ili vrlo rijetko.

Zbog toga oni ne poznaju istinu o šijama, ili znaju samo laži koje pišu njihovi neprijatelji. Dok ćeš naći da obični ljudi, u većini slučajeva, poznaju islamsku povijest sa svim onim što se dešavalo, a neke prigode i slavi.

Dok sunijski alim, naći ćeš, da veoma malo poznaje povijest i smatra je nesrećama koje ne želi iskopavati, šta više mora se zanemariti, jer ona donosi zlo mišljenje o selefu salihu.

Obzirom da je sam sebe uvjerio ili učinio da povjeruje u pravednost svih ashaba i njihovu čistoću, on ne može prihvatiti ono što je o njima zapisala povijest.

---

[1] Nevasib množina riječi nasibij, a označava one koji su bili neprijateljski raspoloženi prema Ehli-bejtu, borili se protiv njih i ubijali ih, pa su čak iskopavali njihove mrtve iz kabura.

Zbog svega ovoga, vidiš da oni ne podnose diskusiju koja počiva na dokazima, pa, ili bježi od istraživanja zbog znanja da je pobijeđen, ili da on sam pobijedi svoja osjećanja i upusti se u istraživanje, pa se pobuni protiv svih svojih uvjerenja i počne slijediti Ehli-bejt Odabranog Poslanika, s.a.v.a.

Šije, oni su ehli sunnet, jer je njihov prvi Imam poslije Poslanika, Ali ibn Ebi Talib, živio i disao sa poslaničkim sunnetom. Pogledaj ga kada su mu došli da mu polože prisegu vjernosti, ali pod uslovom da sudi po sunnetu dvojice šejhova (Ebu Bekra i Omera), on kaže: "Ja ću suditi samo po Allahovoj knjizi i sunnetu Njegovog Poslanika!" Aliju ne treba hilafet ako će biti na račun poslaničkog sunneta, a on kaže: "Vaš hilafet za mene je kao kihanje koze, osim ako ne počiva na jednoj od Allahovih odredbi."

A njegov sin, Imam Husejn u poznatoj izreci koja odzvanja kroz sva vremena: "Ako bi se vjera Muhammedova mogla uspostaviti samo mojim ubistvom, onda, o sablje, uzmite me!"

Zbog ovoga, šije svoju braću iz ehli sunneta vel džemaata posmatraju pogledom nježnosti i blagosti, i kao da im žele uputu i uspjeh, jer cijena upute kod njih, po sahih predajama, je bolja od dunjaluka i onoga što je na njemu. Poslanik, s.a.v.a., je rekao Imamu Aliju kada ga je poslao u osvajanje Hajbera: "Bori se protiv njih sve dok ne posvjedoče da nema boga sem Allaha i da je Muhammed Božiji Poslanik! A kada to kažu, njihova krv i imeci su zaštićeni od tebe, a račun će polagati pred Allahom. Da Allah putem tebe uputi jednog čovjeka, bolje ti je od onoga nad čim izlazi sunce ili bolje ti je nego da imaš najbolju stoku."[1]

Isto kao što je jedina briga Ali ibn Ebi Taliba bila da uputi ljude i vrati ih Allahovoj knjizi i sunnetu Njegovog Poslanika, s.a.v.a., isto tako, jedina briga današnjih šija jeste da odbiju od sebe sve optužbe i laži i da svoju braću iz ehli sunneta upoznaju sa istinom o Ehli-bejtu i tako ih upute na pravi, zajednički put.

"U kazivanjima o njima je pouka za one koji su razumom obdareni. Kur'an nije izmišljena besjeda, on priznaje da su istinite knjige prije njega objavljene, i objašnjava sve, i putokaz je i radost narodu koji vjeruje."[2]

[1] Sahih Muslim 7/122, kitabul fadaili, babu fadaili Alijji ibn Ebi Talibi.
[2] Jusuf, 111

Upoznavanje sa šitskim Imamima

Šije su se posvetile dvanaestorici Imama iz Ehli-bejta, mir neka je s njima, prvi je Ali ibn Ebi Talib, zatim, njegov sin Hasan, zatim, njegov drugi sin Husejn, i onda devetorica bezgriješnih Imama iz potomstva Husejnova.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je u mnogobrojnim prigodama ukazivao na ove Imame, ili izravno ili aludirajući. U nekoliko predaja, koje prenose šije, a i neka sunijska ulema, Poslanik je spomenuo i njihova imena pojedinačno.

Neki od ehli sunneta su se suprotstavili ovim predajama, čudeći se kako Poslanik s.a.v.a., može govoriti o gajb stvarima, koje su još u ništavilu, a Kur'an kaže: "A da znam pronicati u tajne, stekao bih mnoga dobra, a zlo bi bilo daleko od mene."[1]

A kao odgovor na ovo, kažemo da ovaj kur'anski ajet ne negira Poslanikovo znanje o gajbu, uopće, nego je došao kao odgovor mušricima koji su od njega tražili da im kaže kada će Sudnji dan, a taj dan poznaje samo Allah, dž.š.

Uzvišeni Allah kaže: "On tajne zna, i On tajne Svoje ne otkriva nikome, osim onome koga On za poslanika odabere."[2]

U ovome je dokaz da Allah, dž.š., Svoje tajne otkriva Svojim poslaničima koje On odabere, a primjer toga su riječi Jusufa, a.s., upućene svojim sabesjednicima u zatvoru: "Nijedan obrok hrane neće vam donesen biti, a da vam ja prije ne kažem što ćete dobiti. To je samo dio onoga čemu me naučio Gospodar moj."[3]

Ili kao što su riječi Uzvišenog: "...i nađoše jednog Našeg roba kojem smo milost Našu darovali i onome što samo Mi znamo naučili."[4], koje govore o Hidru koji se sreo sa Musaom i poučio ga gajb znanju u pogledu kojeg se on nije mogao strpiti.

A muslimani, bilo da su šije ili sunije, se slažu da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., poznavao gajb. U njegovoj siri (biografiji) se bilježe njegova izvješća o gajbu, kao što su njegove, s.a.v.a., riječi: "Teško Ammaru, ubit će ga griješnička skupina!", ili riječi upućene hazreti Aliju: "Biće unesrećen onaj ko te udari po glavi, a brada ti se oboji."; ili, "Mojim sinom Hasanom, Allah će izmiriti dvije velike skupine." Isto tako, Poslanik, s.a.v.a., je rekao Ebu Zerru da će umrijeti sam i protjeran, i još mnogo drugih predaja. Jedna od njih je poznata predaja koju prenose i Buharija i Muslim i svi drugi muhaddisi, a u kojoj stoji: "Nakon mene će biti dvanaest Imama, svi su iz Kurejša." A u nekim drugim predajama stoji: "svi su iz Benu Hašima."

Već smo govorili u prethodnim istraživanjima, u knjizi *Sa onima koji su iskreni* i *Pitajte one koji znaju*, da je sama ulema ehli sunneta ukazala u svojim sahihima i musnedima na predaje koje govore o Imametu dvanaestorice Imama i te predaje smatraju vjerodostojnim.

Neko će se zasigurno upitati zašto su onda njih napustili, a slijede druge, četvoricu Imama, osnivača mezheba, ako prihvataju te predaje za vjerodostojne?

Odgovor je: "Dobri prethodnici su bili svi pomagači trojice halifa koje je izrodila Sekifa: Ebu Bekr, Omer i Osman, pa su morali osjećati odbojnost spram Ehli-bejta i neprijateljstvo prema Imamu Aliju i njegovim sinovima, pa su radili, o čemu smo već govorili, na uništenju poslaničkog sunneta i njegovoj zamjeni sa njihovim idžtihadom.

To je dovelo do podjele ummeta na dva mezheba, neposredno poslije Poslanikovog preseljenja, a selef salihi oni koji su ih slijedili predstavljali su ehli sunnet vel džemaat, a to je većina koja preovladava u ummetu. Mala manjina su bili Ali i njegove pristalice, i oni su

[1] A'araf, 188
[2] Džin, 26-27
[3] Jusuf, 37
[4] Kahf, 65

izostali sa polaganja prisege vjernosti, pa su time postali odbačeni i ljutili su se na njih, i nazvali su ih rafidijama.

Obzirom da je ehli sunnet vel džemaat vladao i upravljao tokovima ummeta kroz vijekove, onda su svi emevijski i abasijski vladari, pomagači i sljedbenici škole hilafeta koju su osnovali Ebu Bekr, Omer, Osman, Muavija[1] i Jezid.

Kada je propala vlast hilafeta i nestalo njegove veličine, a vlast prešla u ruke careva i stranaca i čulo se za pisanje Poslanikovih hadisa, tada su na vidjelo izašli oni hadisi koje su prve halife htjele uništiti i sakriti, ali nije im uspjelo. Ti hadisi su za njih ostale čudne zagonetke, jer su u suprotnosti sa stvarnošću u koju vjeruju.

Neki su pokušali da usklade ove hadise i svoje vjerovanje, pa su počeli javno pokazivati ljubav prema Ehli-bejtu, pa kad god spomenu Imama Alija, kažu: Neka je Allah zadovoljan s njime i neka Allah učini njegovo lice plemenitim!, sve dok ljudima ne bi postalo jasno da oni nisu neprijatelji Poslanikove Porodice.

Nijedan musliman, pa čak ni munafik, nema pravo pokazivati svoje neprijateljstvo prema Ehli-bejtu, jer je to neprijateljstvo prema Božijem Poslaniku, s.a.v.a., a to bi ih izvelo iz islama.

Iz svega ovoga se razumije da su oni, ustvari, neprijatelji Poslanikovog Ehli-bejta, a to su oni selefu salih koji su sebe nazvali ili su ih nazvali njihovi sljedbenici ehli sunnet vel džemaat. Dokaz ovome je što ćeš ih naći da svi slijede jedan od četiri mezheba, koje su izmislili i osnovali vladajući vladari (što ćemo uskoro objasniti), a u njihovim propisima vjere nema ništa što su uzeli iz fikha Ehli-bejta ili jednog od dvanaest Imama.

Činjenično stanje zahtijeva da šije imamije budu sljedbenici Poslanikovog sunneta, jer se oni u svojim fikhskim propisima, strogo drže Imama Ehli-bejta koji su ispravan sunnet naslijedili od svoga djeda, Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i u njega nisu unijeli ništa od svojih mišljenja, idžtihada i riječi halifa.

Kroz vrijeme, šije su se uvijek držale vjerodostojnog i autoritativnog kur'anskog teksta i Poslanikova hadisa, a odbijali su idžtihad kad su imali te tekstove. Isto tako, oni vjeruju u hilafet Imama Ali ibn Ebi Taliba i njegovih sinova, jer je Božiji Poslanik, s.a.v.a., to želio.

Oni ih nazivaju Poslanikovim halifama, nasljednicima, iako je stvarni hilafet imao samo Ali, a odbijaju i ne priznaju vladare koji su se smjenjivali na vlasti, od prvog do posljednjeg, jer njeni temelji su bili pogreška, sačuvao nas Allah njenoga zla!, i jer je uspostavljena odbacujući naredbu Allaha i Njegovog Poslanika, s.a.v.a., a svi koji su došli poslije bili su zavisni od ovog prvog hilafeta, pa nije došao nijedan halifa, a da ga njegov prethodnik nije imenovao, ili bi na vlast došao borbom i silom.[2]

I zato je ehli sunnet vel džemaat bio prisiljen da kaže da Imam, odnosno vođa može biti i pravedan i griješnik, jer su oni prihvatili hilafet svih vladara, čak i griješnika od njih.

Šije imamije se razlikuju po ovom pitanju jer tvrde da Imam mora biti zaštićen od griješenja. Veliki Imamet i vođenje ummeta nije ispravno, osim ako na vlasti nije Imam maasum, a u ovom ummetu nema nijednog čovjeka koji je zaštićen od griješenja, osim onih od kojih je Allah odstranio svaku nečistoću i potpuno ih očistio.

---

[1] Namjerno smo izostavili spomenuti hilafet Ali ibn Ebi Taliba, jer ehli sunnet vel džemaat ga nisu priznavali, kao što smo već rekli, sve do vremena Ahmed ibn Hanbela. Pogledaj poglavlje: Ehli sunnet ne poznaje Poslanikov sunnet, u ovoj knjizi.

[2] Iz ovoga se samo izuzima hilafet Ali ibn Ebi Taliba. Jedino njega nije imenovao onaj ko mu je prethodio, niti je hilafet preuzeo silom. Naprotiv, muslimani su mu dobrovoljno i ličnim izborom položili prisegu vjemosti, pa su čak i insistirali na tome.

Upoznavanje sa Imamima ehli sunneta vel džemaata

Ehli sunnet vel džemaat su se posvetili i prihvatili samo četvoricu Imama osnivača mezheba, a to su: Ebu Hanife, Malik, Šafi i Ahmed ibn Hanbel.

Ova četvorica Imama nisu bili ashabi Božijeg Poslanika, s.a.v.a., niti su bili tabiini (generacija poslije ashaba), nisu poznavali Allahova Poslanika, niti je on njih poznavao, nisu ga vidjeli, a niti je on njih vidio. Najstariji od njih je bio Ebu Hanife, a između njega i Poslanika, s.a.v.a., je više od sto godina, jer se on rodio 80 godine po hidžri, a umro je 150 godine po hidžri. Najmlađi od ove četvorice Imama je bio Ahmed ibn Hanbel, rođen 165. h. g., a umro je 240. h. g. Ovo je što se tiče Imama koji su postavili vjerske propise, odnosno šerijat.

A sada, što se tiče temelja vjere, odnosno učenja akide, ehli sunnet vel džeamat se oslanja i poziva na Imama Ebu Hasana Ali ibn Ismaila Ešarija, rođen 270. h. g., a umro 335. h. g.

Ovo su Imami ehli sunneta vel džemaata i od njih traže propise i temelje vjere.

Vidiš li među njima ijednog Imama iz Ehli-bejta, ili od ashaba Božijeg Poslanika, s.a.v.a., ili da je Poslanik govorio o nekom od njih i uputio ummet njemu? Ne, nema ništa od toga i trnovit je put do toga.

Ako ehli sunnet vel džemaat tvrde da se pridržavaju Poslanikova sunneta, zašto su onda ovi mezhebi ovako zakasnili sa pojavom? A gdje je ehli sunnet vel džemaat bio prije pojave ovih mezheba? Šta su slijedili i gdje su tražili propise vjere?

Kako su mogli prihvatiti ljude u slijeđenju koji nisu živjeli u Poslanikovo vrijeme i nisu ga poznavali, nego su se rodili u vremenu nakon što se desila fitna, i poslije ratovanja ashaba i njihova međusobna ubijanja i proglašavanja nevjernicima jedni drugih, i nakon što su samovoljno postupali sa Kur'anom i sunnetom i u njih unijeli svoja mišljenja i idžtihad. I nakon što je Jezid ibn Muavija preuzeo hilafet i dozvolio da se napadne Medina, Poslanikov grad, i tom prilikom dozvolio svojoj vojsci da rade u njoj tri dana šta god hoće, od pljačkanja, ubijanja i silovanja.

Njegova vojska je počinila tada veliki nered, ubijali su poznate ashebe koji nisu htjeli položiti prisegu Jezidu, povrijeđena je čast, žene su silovane i poslije su rađale vanbračnu djecu.

Kako razuman čovjek može prihvatiti ovakve Imame koji su iz onog ljudskog sloja koji je uprljan strahotama fitne, i koji se hranio njenim mlijekom, sloj koji je rastao i izrastao na njenim varkama i obmanama, a oko nje se obavijalo izmišljeno znanje. Od njih su se mogli pojaviti samo oni s kojima je vlast bila zadovoljna, a i oni njome.[1]

Kako onaj ko za sebe tvrdi da se drži Poslanikova sunneta može ostaviti Imama Alija, vrata na gradu znanja, Imama Hasana i Imama Husejna, prvake omladine u Džennetu i čiste Imame iz Poslanikova Ehli-bejta, koji su naslijedili znanje od djeda im, Poslanika, s.a.v.a., a prigliti Imame koji ne poznaju Poslanikov sunnet, a pritom su još i tvorevina emevijske politike?!

Kako ehli sunnet vel džemaat može tvrditi da su oni sljedbenici Poslanikova sunneta, a ostavljaju one kojima je ona povjerena na čuvanje? I ne samo to, kako ostavljaju preporuke Poslanikove i njegove naredbe o pridržavanju čistog potomstva, a onda tvrde da su oni sljedbenici sunneta?!

Sumnja li musliman, koji poznaje islamsku povijest, poznaje Kur'an i sunnet, da je ehli sunnet vel džemaat sljedbenik Emevija i Abasija?

Sumnja li musliman, onaj ko poznaje Kur'an i sunnet i poznaje islamsku povijest da su šije oni koji slijede Poslanikovo potomstvo i njih uzimaju za zastitnike, da su oni sljedbenici Poslanikovog sunneta? I niko, sem njih, nema pravo za sebe to da tvrdi.

[1] U istraživanju koje dolazi govorit ćemo o tome da su emevijski i abasijski vladari oni koji su izmislili ove mezhebe i njih nametnuli kao zvanične i jedino prihvatljive.

Vidiš li poštovani čitaoče, kako politika mijenja stvari pa laži prikaže kao istinu, a istinu kao laž!

Pa, one koji slijede Poslanika i njegovo potomstvo, nazivaju rafidijama i novotarima, a novatore koji su uništili i odbacili Poslanikov sunnet i njegovo potomstvo i slijede idžtihad vladara, silnika i zločinaca, nazivaju ehli sunnet vel džemaat. Ovo je, doista, veoma čudno.

Ja čvrsto vjerujem da Kurejšije stoje iza ovog imena i to je jedna od njihovih tajni i zagonetki.

Već smo saznali da su Kurejšije zabranili Abdullah ibn Amru da zapisuju Poslanikov sunnet, tvrdeći da Poslanik nije nepogrješiv.

Kurejšije su, ustvari, određene osobe koji su imali moć, porijeklo i izvršnu vlast među arapskim plemenima, pa možemo naći da ih neki povijesničari nazivaju *prepredenjaci Arapa*, jer su bili poznati po svojoj lukavosti i prepredenosti kada se radilo o upravljanju. A neki ih opet nazivaju *vlastodršcima*.

Od njih su Ebu Bekr, Omer, Osman, Ebu Sufjan, Muavija, Amr ibn As, Mugire ibn Šuaba, Mervan ibn Hakem, Talha ibn Ubejdulah, Abdurahman ibn Avf, Ebu Ubejda Amir ibn Džerrah i mnogi drugi.[1]

Ovi prethodno navedeni okupili su se da se dogovore i donesu odluku o stvari o okojoj se svi slažu i da to obznane ljudima kako bi postala stvarnost i istina koja će se slijediti, bez da znaju ostali ljudi tajnu toga.

Jedna od njihovih varki koje su smislili da obmanu svijet jesu njihove riječi da Muhammed nije nepogrješiv, da je on kao i ostali ljudi griješi, te oni s njim raspravljaju o istinu, a dobro znaju.

Jedna od njihovih varki je i psovanje i proklinjanje Ali ibn Ebi Taliba, pod imenom Ebu Turaba i njegovo predstavljanje ljudima da je on neprijatelj Allahov i Njegova Poslanika.

Jedna od njihovih obmana je i proklinjanje poznatog ashaba, Ammar ibn Jasira, pod lažnim imenom, pa su ga nazvali Abdullah ibn Sebe ili Ibn Sevda, jer se Ammar protivo halifama i jer je pozivao ljude da slijede Imama Ali ibn Ebi Taliba.[2]

Jedna od ovih varki je i to što su nazvali šije rafidijama, kako bi lažno prikazali ljudima da oni odbijaju prihvatiti Muhammeda, a slijede Alija.

Jedna od tih varki je i to što su sebe nazvali ehli sunnet vel džemaat kako bi iskrenim vjernicima prikazali da su oni ti koji se drže Poslanikova sunneta, dok rafidije odbijaju da ga prihvate.

Ustvari, pod sunnetom oni misle na novotarije koje su izmislili o psovanju i proklinjanju Zapovjednika vjernih i Poslanikove porodice, sa minbera u svim džamijama i svim islamskim krajevima, gradovima i selima. Ta novotarija je potrajala 80 godina, pa kad bi govornik sišao sa minbera, a zaboravio proklinjanje Ali ibn Ebi Taliba, oni koji bi bili u džamiji povikali bi: "Ostavio si sunnet! Ostavio si sunnet!"

Kada je halifa Omer ibn Abdullaziz želio dokinuti ovaj običaj, shodno riječima Uzvišenog: "Allah zahtijeva da se svačije pravo poštuje, dobro čini i da se bližnjima udjeljuje..."[3], skovali su zavjeru protiv njega i ubili ga, jer je ukinuo njihov sunnet i time oklevetao tvrdnje svojih

[1] Iz ovoga izuzima Imamo Alija jer on pravi razliku između prepredenog vladanja i lijepog upravljanja, i između lukavosti prevare, obmane i licemjerstva. Nekoliko puta je rekao: "Da nije obmane i licemjerstva, bio bi najlukaviji među Arapima." Kao što je objavljeno u Kur'anu: "I nevjernici smišljaju spleteke, i Allah smišlja spletke, a Allah to najbolje umije." Allahove spletke su hikmet, mudrost i lijepo upravljanje. A spletke mušrika su obmana, licemjerstvo, prevara i laž.

[2] Vidi o tome knjigu *Veza između tesavvufa i šiizma* od Mustafe Imil Sebibi Masri, on je u toj knjizi naveo deset čvrstih dokaza da Abdullah ibn Sebe ili Ibn Sevda nije niko drugi do sejjiduna Ammar ibn Jasir, neka je Allah zadovoljan s njim!

[3] Nahl, 90

prethodnika koji su ga i doveli na hilafet. Otrovali su ga, a imao je 38 godina, i bio je halifa samo dvije godine Pao je kao žrtva pokušaja da uradi nešto dobro, da popravi stanje, jer njegovi amidžići Emevije nisu mogli prihvatiti da njihov sunnet bude dokinut i da bude podignuto mjesto Ebu Turaba i Imama od njegova potomstva.

Poslije pada emevijske države došle su Abasije i oni su kažnjavali Imame Ehli-bejta i njihove pristalice, dok nije došlo vrijeme hilafeta Džafer ibn Muatesama, nadimak mu je bio Mutevekkil. On je, između svih ljudi, najviše pokazivao neprijateljstvo spram Alija i njegove djece, pa je mržnja i zavist dostigla takav stepen, da je on iskopao kabur Husejnov na Kerbeli i zabranio ljudima da ga posjećuju, a dozvoljavao je samo onima koji bi proklinjali Alija i njegove sinove.[1]

Događaj koji se desio između Mutevekkila i Ibn Sekite, poznatim učenjakom gramatike, je općepoznato. On ga je ubio najgorom smrću, a onda mu je istrgao jezik iz usta nakon što je saznao da je on od pristalica Alija i njegovih sinova, i da je uz njih pristao kad je bio učitelj dvojici njegovih sinova.

Mutevekkilova mržnja je išla dotle da je čak naredio da se ubije svako novorođeno dijete kojem bi njegovi roditelji nadili ime Ali, jer mu je to bilo najmrže ime. Kada se pjesnik Ali ibn Džehm sreo sa Mutevekkilom, rekao mu je: "O Emirul muminine, moja porodica me mrzi." Mutevekkil je upitao: "Zašto?" On je odgovorio: "Zato što su mi nadili ime Ali, a meni je to najmrže ime i najviše mrzim onog ko se tako zove." Mutevekkil se na to nasmijao i naredio da mu se da nagrada.

Često bi Mutevekkil u prilikama okupljanja dovodio čovjeka koji bi ličio na Zapovjednika vjernih Ali ibn Ebi Taliba, pa bi ga izlagao da mu se svjetina smije i govorili bi: "Došao je ćelavi trbušasti." Ismijavali bi ga, a halifu bi to zabavljalo.

Važna napomena, ovog Mutevekkila, čija mržnja prema Aliju upućuje na njegovo licemjerstvo i poročnost, vole ehlul hadis i nazivaju ga "Onaj koji je oživio sunnet".

A obzirom da su ehlul hadis, oni su ehli sunnet vel džemaat, potvrdilo se dokazom, u koji nema sumnje, da je kod njih sunnet mržnja prema Aliju ibn Ebi Talibu, njegovo proklinjanje i odricanje njega.

Ono što još više pojašnjava ovu činjenicu jeste ono što Havarizmi kaže u svojoj knjizi: "Čak su Harun ibn Hajzeran i Džafer Mutevekkil[2] (mutevekkil/oslanjača) na šejtana, a ne (oslanjač) na Milostivog, darovali samo one koji proklinju porodicu Ebu Talibovu i pomažu mezheb nasibija."[3]

Prenosi Ibn Hadžer od Abdullaha ibn Ahmed ibn Hanbela, pa kaže: "Kada je Nasr ibn Ali ibn Sahban prenio da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., uzeo za ruke Hasana i Husejna i rekao: 'Ko mene voli, voli i ovu dvojicu, i njihova oca i njihovu majku, na Sudnjem danu će biti na mom stepenu.', Mutevekkil je naredio da se izbičuje sa hiljadu udaraca i on je to lično nadgledao. Intervenisao je Džafer ibn Abdulvahid, pa je rekao: 'O Emirul muminine, on pripada ehli sunnetu.' On je isto tako govorio, dok ga nije ostavio."[4]

Razuman čovjek iz riječi Džafer ibn Abdulvahida upućenih Mutevekkilu razumije da je Nasr pripadao ehli sunnetu te kako je on nastojao da ga spasio od smrti. To je drugi dokaz da su

[1] Kada je jedan halifa došao dotle da iz ogromne mržnje iskopa kaburove Imama Ehli-bejta, a posebno kabur prvaka mladića u Džennetu, onda ne pitaj šta su radili onima šijama koji su posjećivali kabur. Pristalice Ehli-bejta su bili izloženi takvim mučenja i iskušenjima da bi musliman poželio da ga nazovu jevrejom, a ne šijom?! We la havle ve la kuvvete ilia billahil alijjil azim!

[2] Mutevekkil znači onaj koji se oslanja

[3] Knjiga Havarzemi, str. 135.

[4] Tehzibu-t-tehzib, Ibn Hadžer, biografija Nasr ibn Alija ibn Sahbana

ehli sunnet neprijatelji Ehli-bejta koji je Mutevekkil mrzio i ubijao svakog ko bi im spomenuo kakvu odliku, makar i ne bio njihov pristalica.

Ibn Hadžer, također, navodi da je Abdullah ibn Idris Ezdi bio pripadnik ehli sunneta wel džemaata, očvrsnuo je u sunnetu, zadovoljan i bio je od pristalica Osmana.[1]

Isto tako o Abdullahu ibn Avnu Basriju kaže: "On je pouzdan, odlikuje ga ibadet i čvrstina u sunnetu i oštrina prema novotarima." Ibn Saad kaže: "Bio je od pristalica Osmana."[2]

Također, o Ibrahimu ibn Jakubu Dževzedžani navodi da je pripadao harizijskom mezhebu, tj. slijedio je mezheb Hariz ibn Osmana Dimeškija, poznat kao nasibija (neprijatelj Ehli-bejta), a Ibn Hajjan o njemu kaže: "On je bio čvrst u sunnetu."[3]

Iz ovoga saznajemo da se neprijateljstvo i mržnja prema Ali ibn Ebi Talibu i njegovim sinovima, proklinjanje porodice Ebu Talibove i Ehli-bejta, kod njih ubraja u čvrstinu u sunnetu. Saznali smo da su osmanije neprijatelji Ehli-bejta, i oni su se grubo odnosili prema onima koji su slijedili Alija i njegovo potomstvo.

A pod novotarima misle na šije koji tvrde da postoji Alijev Imamet, jer je to kod njih novotarija, jer je u suprotnosti sa onim na čemu su bili ashabi, hulefai rašidini i selefi salih, koji su ga izolovali i nisu htjeli priznati njegov Imamet i nasljedstvo.

Historijska svjedočanstva koja ovo potvrđuju su mnogobrojna, ali i ono što smo naveli je dovoljno onome ko želi ispitati i analizirati, ali smo prema običaju nastojali da budemo kratki. A istraživačima preostaje da pronađu i više ovoga, ako žele.

"One koji se budu zbog Nas borili Mi ćemo, sigurno, putevima koji Nama vode uputiti, a Allah je, zaista, na strani onih koji dobra djela čine!"[4]

[1] Ibn Hadžer u Tehzibu-t-tehzib, 5/145. Poznato je da su osmanije proklinjali Alija i optuživali ga da je ubio Osman ibn Affana.
[2] Ibn Hadžer u Tehzibu-t-tehzib, 5/348.
[3] Ibn Hadžer u Tehzibu-t-tehzib, 1/82.
[4] Ankabut, 69

Poslanik, s.a.v.a., je taj koji je odredio Imame šija

Neka istraživač ne sumnja u lekciju poslaničke biografije, niti u ono što je prenijela islamska povijest da je Poslanik, s.a.v.a., taj koji je odredio dvanaest Imama i imenovao ih da budu njegovi nasljednici i opunomoćenici.

Njihov broj je naveden u sahihima ehli sunneta i to da ih je dvanaest i da su svi iz Kurejšia. Ovo prenose Buharija, Muslim i drugi.

U nekirm sunijskim izvorima se Imami spominju poimenice, prvi je Ali ibn Ebi Talib, poslije njega je njegov sin Hasan, zatim njegov brat Husejn, zatim devet Imama iz potomstva Husejnova, a poslednji je Mehdi.

Pisac *Jenabiul meveddeti* prenosi: "Došao neki Jehudija po imenu Eatel do Poslanika i reče mu: 'Muhammede, pitao bih te o nekim stvarima, o kojima dugo razmišljam, pa ako mi odgovoriš, primit ću islam kod tebe.' Poslanik je rekao: 'Pitaj, Ebu Ammara.' On ga je pitao o stvarima i svaki put bi poslije Poslanikovog odgovora rekao: 'Istinu si rekao.' Zatim ga je upitao: 'Obavijesti me o svom opunomoćeniku, ko je on? Jer nema nijednoj poslanika, a da nema svog opunomoćenika. Naš poslanik Musa ibn Imran preporučio je Jušaa ibn Nuna.' Poslanik, s.a.v.a, je rekao: 'Moj opunomoćenik je Ali ibn Ebi Talib, a nakon njega su moja dva unuka, Hasan i Husejn, a onda devet Imama iz Husejnova potomstva.' Jehudija je rekao: 'Muhammede, navedi mi ih poimenice!' Poslanik reče: 'Poslije Husejna, njegov sin Ali, poslije Alija, njegov sin Muhamed, poslije Muhameda, njegov sin Džafer, poslije Džafera, njegov sin Musa, poslije Muse, njegov sin Ali, poslije Alija, njegov sin Muhamed, poslije Muhameda, njegov sin Ali, poslije Alija, njegov sin Hasan, poslije Hasana, njegov sin El-Hudždže Muhammed Mehdi. Njih je 12.' Rekao je: 'I Jehudija je primio islam, neka je hvala Allahu na uputi.'"[1]

Ako bismo prelistali šitske knjige i pogledali šta se u njima nalazi od činjenica, posebno o ovoj temi, našli bismo mnogo toga,

Ali, dovoljan nam je dokaz da ulema ehli sunneta vel džemaata priznaje da je broj Imama dvanaest, a nema drugih Imama sem Alija i njegovih čistih sinova.

Ono što nas sve više učvršćuje u uvjerenju da je dvanaest Imama Ehli-bejta, jeste da oni nisu učili ni kod jednog alima iz ummeta. Niko od historičara, muhaddisa ili pisaca sire, ne prenosi da je neki Imam Ehli-bejta učio i bio učenik kod nekog ashaba ili tabiina, kao što je slučaj sa svom ulemom ummeta i njihovim Imamima.

Ebu Hanife je bio učenik Džafera Sadika, a Malik je bio učenik Ebu Hanifin. Šafia je učio kod Malika, a tako isto i Ahmed.

A što se tiče Imama Ehli-bejta, njima je znanje darovano od strane Uzvišenog Allaha i nasljeđivali su ga i prenosili sa oca na sina, sa djeda na oca i o njima Allah kaže: "Mi ćemo učiniti da Knjigu našu slijede oni Naši robovi koje Mi izaberemo."[2]

Jednom prilikom Imam Džafer Sadik ukazujući na ovu činjenici je rekao: "Čudno je kako ljudi govore da su uzeli znanje, svo znanje, od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., pa su radili po njemu i bili na pravom putu!! A prenose da mi Ehli-bejt nismo uzeli znanje od Poslanika i ne slijedimo ga, a mi smo njegova porodica i njegovo potomstvo, u našim kućama je dolazila Objava, od nas je znanje išlo ljudima, pa zar njih smatraš da su naučili i da su upućeni, a Mi ne znamo i u zabludi smo?!"

[1] Kanduzi Hanefi u Jenabiul meveddeti, str. 440.; Feraidu-s-semtin od Hamejnija sa senedom od Mudžahida od Ibn Abbasa.
[2] Fatir, 32

Da, kako se i ne bi čudio Imam Sadik onima koji tvrde da su uzeli znanje od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a neprijateljski su raspoloženi prema njegovoj Porodici i vratima njegova znanja kroz koja se ulazi do Poslanikova znanja. I kako im se ne bi čudio kad sebi pripisuju ime ehli sunnet, a rade u suprotnosti ovog sunneta?!

A šije su, što svjedoči i povijest, dali prednost Aliju, pomogli ga, stali protiv njegovih neprijatelja, borili se u njegovim bitkama, a bili s njim u miru, i svo znanje koje posjeduju uzeli su od njega.

A ehli sunnet vel džemaat nisu pristali uz njega, naprotiv, borili su se protiv njega i željeli da ga unište, a njegove sinove su ubijali, zatvarali i proganjali. Suprotstavili su mu se u mnogim propisima, jer su slijedili one koji za sebe tvrde da posjeduju znanje, a koji su radili po svom mišljenju i idžtihadu po pitanju Allahovih propisa, pa su ih mijenjali u skladu sa svojim prohtjevima i onim što je zahtijevala njihova lična dobrobit.

Kako da se mi danas ne čudimo onima koji tvrde da slijede poslanički sunnet i svjedoče sami protiv sebe da su ostavili Poslanikov sunnet, jer je on postao znak šija, zar ovo nije čudno?![1]

Kako da se ne čudimo onima koji misle da su ehli sunnet vel džemaat, a oni su ustvari mnogobrojne skupine: malikije, hanefije, šafije, hanbelije, ne slažu se jedni s drugima u fikhskim propisima i tvrde za to neslaganje da je milost njima. I tako je Allahova vjera postala podložna njihovim prohtjevima, mišljenjima i ono što se njima sviđa.

Da, oni su mnogobrojne skupine koje su se razišle u propisima Allahovim i Njegova Poslanika, ali su se suglasili o vjerodostojnosti i ispravnosti silničkog hilafeta iz Sekife i izoliranja i odbacivanja čistog Poslanikovog potomstva.

Kako da se ne čudimo onima koji se hvale da su oni ehli sunnet vel džemaat, a ostavili su naredbu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., o pridržavanju sekalejna (dvije skupocjene stvari): Allahove Knjige i Poslanikova potomstva, uprkos tome što i sami prenose ovaj hadis u svojim sahihima? Oni se ne pridržavaju, ni Kur'ana, ni potomstva, jer odbacivanjem potomstva, odbacili su i Kur'an, jer nas hadisi šerif obaviještava da se Kur'an i potomstvo neće nikada razdvojiti, o čemu Božiji Poslanik, s.a.v.a., kaže: "Obavijestio me je Milostivi, Sveznajući da se njih dvoje (Kur'an i potomstvo) neće razdvojiti sve dok meni ne dođu kod Havda."[2]

Kako da se ne čudimo onima koji za sebe tvrde da su ehli sunnet, a rade suprotno onome što je potvrđeno u njihovim sahihima, da je Poslanik radio, naredio ili zabranio?[3]

A ako povjerujemo da je ovaj hadis sahih: "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moj sunnet, ako ih se budete pridržavali, nećete poslije mene nikada zalutati!", kao što se nekima ehli sunnetu čini da ga oni danas potvrđuju, onda će čudo biti još veće i sramota još očiglednija. Jer, njihovi prvaci i njihovi Imami su spalili sunnet koji im je ostavio Božiji Poslanik i zabranili su da se prenosi i zapisuje, o čemu smo već govorili.

Omer ibn Hattab jasno kaže: "Dovoljna nam je Allahova knjiga." Ovo je otvoreno protivljenje Božijem Poslaniku, s.a.v.a., a protivljenje njemu je protivljenje Uzvišenom Allahu.

Ove riječi Omer ibn Hattaba prenose sahihi ehli sunneta, a među njima i Buharija i Muslim. Kada je Poslanik rekao: "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moj sunnet.", Omer mu je na to rekao: "Dovoljna nam je Allahova knjiga.", dakle ne treba nam tvoj sunnet. Kada je Omer, u

---

[1] Vidi knjigu *Sa onima koji su iskreni*, gdje Ibn Tejmije kaže da se ostavi Poslanikov sunnet ako postane šitskim znakom, i uprkos tome opet ga nazivaju obnoviteljem sunneta. *Minhadžu-s-sunnet* od Ibn Tejmije, svez. 2, str. 14. ; *Šerhul mevahib*, Zerkani, 5/13 i *Musanneful hidaja*.

[2] Prenosi ga Imam Ahmed u Musnedu 5/189, Mustedreku Hakim 3/148 i kaže hadis je sahih po uslovima dvojice šejhova, ali ga oni ne prenose. Sahihom ga smatra i Zehebi u svom Telhisu, gdje kaže da je sahih po uslovima dvojice šejhova Buharije i Muslima.

[3] Prenosi Buharija u svom sahihu da je Poslanik zabranio klanjanje teravije u džematu, pa kaže: "O ljudi, klanjajte u svojim kućama, najbolji čovjekov namaz je u njegovoj kući, osim farz namaza." Ali ehli sunnet je ostavio Poslanikovu zabranu i počeli su slijediti novotariju Omer ibn Hattaba.

Poslanikovom prisustvu rekao: "Dovoljna nam je Allahova knjiga.", Ebu Bekr je potvrdio mišljenje svoga druga, a kada je postao halifa, rekao je: "Ne prenosite od Božijeg Poslanika ništa, ko vas upita, recite, imamo Allahovu knjigu, pa uzmite za halal ono što je u njoj halal i za haram ono što je u njoj haram."[1]

Kako da se ne čudimo onima koji su ostavili sunnet njihova Poslanika i bacili ga za leđa, a umjesto njega prihvatili novotarije koje su izmislili, a koje od Allaha nemaju nikakve moći, a zatim sebe i svoje sljedbenike nazivaju ehli sunnet vel džemaat?!

Ali, čuđenje tek počinje kada saznamo da Ebu Bekru, Omeru i Osmanu nije bio poznat ovaj naziv, pa nađemo da Ebu Bekr kaže: "Ako me zadužite sa sunnetom vašeg Poslanika, ja to neću moći podnijeti."[2]

Kako Ebu Bekr neće moći podnijeti sunnet Poslanikov? Je li njegov sunnet nešto nemoguće, pa ga Ebu Bekr nije ustanju izvršavati?

Kako onda ehli sunnet tvrdi da se oni pridržavaju Poslanikova sunneta, a njihov prvi vođa ga nije u stanju podnijeti?!

Zar Allah nije rekao o sunnetu: "Vi u Allahovom Poslaniku imate najljepši uzor."[3]

Također je rekao: "Allah nikog ne zadužuje više nego što mu je dao."[4]

I još kaže: "U vjeri vam nije ništa teško propisao."[5]

Je li to Ebu Bekr i prijatelj mu Omer smatraju da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., izmislio vjeru, koju Allah nije objavio, pa naredio muslimanima nešto što ne mogu podnijeti i zadužio ih teškim? Bože sačuvaj, Poslanik, s.a.v.a., je imao običaj govoriti: "Radujte druge, a ne odbijajte ih, olakšajte, a ne otežajte, Allah, dž.š., vam je dao olakšice, pa ne činite sebi ništa teškim!"

Ali, priznanje Ebu Bekra da on nije u stanju izvršavati Poslanikov sunnet, potvrđuje ono što smo rekli da je on izmislio novu vjeru i novotarije koje se ne mogu podnijeti, a koje su u skladu sa njegovim prohtjevima i politikom države na čijem čelu je on bio.

Možda je i Omer ibn Hattab smatrao da nije u stanju izvršavati propise Kur'ana i sunneta, pa je rekao da se ostavi namaz, ako se bude džunub, a nema vode da se okupa. Ovu fetvu je izrekao dok je bio na položaju halife, a taj propis su svi poznavali i učeni i obični ljudi, a ovo prenose svi muhaddisi.

Omer se mnogo predavao spolnom općenju, pa je o njemu objavljen ajet: "Allah zna da vam je bilo teško, pa je prihvatio pokajanje vaše i oprostio vam."[6], jer on se nije mogao strpiti od spolnog općenja za vrijeme posta, a pošto je bilo malo vode, Omer je smatrao da je lakše ostaviti namaz i odmoriti se dok ne bude imao dovoljno vode da se okupa, a onda bi ponovo počeo klanjati.

Kao što je poznato Osman je prekršio Poslanikov sunnet, pa je Aiša iznijela Poslanikovu košulju i rekla: "Osman je pohabao Poslanikov sunnet, prije nego što je on pohabao svoju košulju." Ashabi su ga prekorili zato što je prekršio Poslanikov sunnet i sunnet dvojice šejhova (Ebu Bkkra i Omera), i zbog toga su ga ubili.

A što se tiče Muavije, možeš reći šta god hoćeš. On j

e nepokoran i Kur'anu i sunnetu i izazivao ih je. Dok Božiji Poslanik, s.a.v.a., kaže: "Ali je od mene, a ja sam od Alija. Ko Alija proklinje, proklinje mene, a ko proklinje mene, proklinje

[1] *Tezkiretul huffaz*, Zehebi, l/3
[2] Musned Imam Ahmed l/4, Kenzul ummal 3/126.
[3] Ahzab, 21
[4] Talak, 7
[5] Hadž, 78
[6] Bekare, 187

Allaha."[1], vidimo da je Muavija duboko ogrezao u njegovo proklinjanje, pa mu to nije bilo dovoljno, nego naređuje svim svojim namjesnicima da ga proklinju, a ko odbije, da se skine sa vlasti i ubije.

Znamo da je Muavija onaj koji je sebe i svoje sljedbenike nazvao ehli sunnet vel džemaat naspram naziva šija sljedbenika istine.

Neki historičari prenose da godina u kojoj je hilafet preuzeo Muavija, nakon sklapanja mira sa Hasanom ibn Alijem, naziva se godina džemata.

Nema mjesta čuđenju kada shvatimo da su Muavija i njegovi sljedbenici pod sunnetom podrazumijevali proklinjanje Ali ibn Ebi Taliba sa islamskih minbera, u vrijeme džume i bajrama.

Ako je sunnet vel džemaat Muavije ibn Ebi Sufjana, molimo Uzvišenog Allaha da nam da smrt slijedeći novotariju odbijanja sunneta koji je osnovao Ali ibn Ebi Talib i Ehli-bejt, mir i blagoslov neka je na njih!

Ne čudi se, poštovani čitaoče, da sljedbenici novotarija i zablude postanu ehli sunnet vel džemaat, a čisti Imami Ehli-bejta, postanu novotari.

Evo, poznatog sunijskog alima, Ibn Halduna, kako drsko ovo kaže, nakon što je pobrojao većinske mezhebe: Ehlul-bejt se izdvojio sa mezhebom kojeg su izmislili i fikhom s kojim su se odvojili, a svoj mezheb su izgradili na vrijeđanju ashaba."[2]

Zar ti nisam rekao, postovani čitaoče: Ako obrneš stvar pogodit ćeš ispravno! Ako su fasici, griješnici od Emevija, ako su oni ehli sunnet, a Ehli-bejt novotari, kako kaže Ibn Haldun, onda neka je mir na islam.

[1] Mustedrek Hakim 3/121, Musned Ahmed 6/323, Hasaisu Nesai, str. l7.
[2] Mukaddima Ibn Halduna, str. 494., pogl. nauka o fikhu i ono što je slijedi od farzova.

Vladari nasilja su ti koji su postavili Imame ehli sunneta

Ono što nam dokazuje da su Imami četiri mezheba ehli sunneta, također, prekršili propise Allahove knjige i Poslanikova sunneta, a koji im naređuju slijeđenje čistog potomstva, jeste to što nijedan od ovih mezheba ne nalazimo da je pogeo vrat, da se popeo na njihovu lađu i da poznaje Imama svog vremena.

Imamo Ebu Hanifu koji bio učenik Imama Džafera Sadika, čije su riječi poznate: "Da nije bilo ovih dvije godine (misli na učenje kod Imama Sadika), Numan bi propao!"

Nalazimo da je on izmislio mezheb koji počiva na kijasu (analogiji) i djelu po ličnom nahođenju kada imamo jasan kur'anski tekst ili Poslanikovu predaju.

Pa, imamo Malika, koji je također učio kod Imama Sadika, i od njega se prenosi da je rekao: "Oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti se srce dosjetilo učenijeg čovjeka od Džafera Sadika." Vidimo da je i on utemeljio mezheb u islamu, a ostavio Imama svoga vremena, za kojeg sam svjedoči da je najučeniji čovjek u svom vremenu. Ali, abasijski vladari su ga uzdigli i nazvali Imamom Medine nakon čega je Malik postao slavan, moćan i velik.

Zatim, imamo Šafiju, koji je bio optužen da je počeo slijediti Ehli-bejt, jer je o njima izrekao svoje poznate stihove:

O Porodico Božijeg Poslanika,
ljubav prema vama je farz, obaveza, od Allaha u Kur'anu objavljena,
Od uzvišenosti, dovoljno vam je što
onaj ko na vas salavat ne donosi, nema salavata ni na njega.

Isto tako, Šafiji se pripisuju i slijedeći stihovi u pohvalu Ehli-bejta:

"Kada sam vidio ljude kako ih mezhebi njihovi odvedoše u mora zabluda i neznanja ja sam se, sa Allahovim imenom, popeo na lađu spasa, a to je Ehli-bejt Pečeta Poslanika, i prihvatio sam se Allahovog užeta, a to je njihova zaštita, kao što nam je i naredio da se prihvatimo užeta."

Poznate su njegove riječi: "Ako rafidija znači ljubav prema Poslanikovoj porodici, neka posvjedoče i nebesa i Zemlja da sam ja rafidija."

Ako i nebesa i Zemlja svjedoče da je on rafidi zašto onda nije odbio prihvatiti mezhebe koji su osnovani protiv Ehli-bejta, i ne samo to, nego je i on izmislio mezheb koji nosi njegovo ime, a ostavio je Imame Ehli-bejta koji su živjeli u njegovo vrijeme?

Zatim, Imamo Ahmed ibn Hanbela koji je javno prihvatio Alijev hilafet i pripojio ga hulefai rašidinima, nakon što je bio odbačen i izolovan. O Aliju je napisao knjigu *El-Fadail* (Odlike), i bile su poznate njegove riječi: "Ni o jednom ashabu nije izrečeno toliko odlika i vrlina, koje se nalaze u sahihima, kao što je izrečeno o Aliju, r.a."

Ali, i on ima svoj mezheb koji se i zove hanbelijski mezheb, uprkos svjedočenjima njegovih savremenika da on nije fakih. Šejh Ebu Zehra kaže: "Mnoga ulema ne ubraja Ahmed ibn Hanbela u fakihe.", kao i Ibn Kutejbe koji je veoma blizak njegovom vremenu, i također, Ibn Džerir Taberi i drugi.[1]

Onda je došao Ibn Tejmije, podigao zastavu hanbelijskog mezheba i u njega je unio neke nove teorije koje zabranjuju posjetu kabura i gradnju na njima, zatim zabranjuje tevessul (traženje blagoslova putem Poslanika, s.a.v.a., i Ehli-bejta). Kod njega je ovo sve širk.

Ovo su ta četiri mezheba i njihovi Imami kojima se pripisuju ove riječi o čistom potomstvu, Ehli-bejtu.

[1] Knjiga Ahmed ibn Hanbel od Ebu Zehre, str. l70

Pa, oni ili govore ono što ne rade, a to Allah mnogo mrzi, ili, oni nisu izmislili te mezhebe, ali njihovi sljedbenici, emevijski i abasijski priljepci, su osnovali ove mezhebe uz pomoć vladara, silnika, a zatim su ih, poslije njihove smrti, njima pripisali. A ovo ćemo saznati u nastavku knjige, inšaallah.

Zar se i vi ne čudite ovim imamima koji su živjeli u vrijeme u kojem su živjeli Imami Ehli-bejta, zatim su skrenuli sa njihovog pravog puta i nisu od njih tražili uputu, nisu nastojali uzeti od njihove svjetlosti, i nisu dali prednost hadisima koje oni prenose od djeda im Božijeg Poslanika, s.a.v.a., nego su dali prednost jevrejskom rabinu, Kaabu i Ebu Hurejri Dusiju o kojem je Zapovjednik vjernih, Imam Ali rekao: "Čovjek koji je najviše iznio laži na Božijeg Poslanika je Ebu Hurejre Dusi." Isto je o njemu rekla i Aiša kćerka Ebu Bekrova.

Pored njih dali su prednost Abdullah ibn Amru, nasibiji, koji je bio poznat po svojoj mržnji prema Imamu Aliju i nije mu htio dati prisegu, nego ju je dao imamu zablude, Hadžadž ibn Jusufu.

Oni daju prednost i Amr ibn Asu, Muavijinom pomoćniku u prevari i licemjerstvu.

Zar se ne čudite kako su ovi imami sebi dozvolili pravo propisivanja u Allahovoj vjeri i dodavanja svojih mišljenja i idžtihada, sve dok nisu uništili Poslanikov sunnet onim što su izmislili od kijasa, otvaranjem vrata izgovorima i druge novotarije, o kojima Allah nije govorio?!

Zar su Allah i Njegov Poslanik zanemarili upotpunjavanje vjere, pa je njima bilo dozvoljeno da je upotpune svojim idžtihadom, i da postupaju sa halalom i haramom onako kako se njima čini ispravnim?!

Zar se ne čudite ljudima muslimanima koji tvrde da se drže sunneta kako oponašaju ljude koji nisu poznavali Poslanika, s.a.v.a., a ni on njih nije poznavao?!

Imaju li oni kakav dokaz iz Allahove knjige ili iz sunneta Njegova Poslanika za slijeđenje i oponašanje ove četvorice Imama, osnivača mezheba?!

Upućujem izazov i džinima i ljudima da donesu makar jedan dokaz o tome iz Allahove knjige ili iz sunneta Njegova Poslanika. Ne, tako mi Allaha neće uspjeti, pa makar jedni drugima pomagali.

Ne, tako mi Allaha, ne postoji nikakav dokaz o tome, ni u Allahovoj knjizi ni u sunnetu Njegova Poslanika. Ali postoje dokazi o slijeđenju i oponašanju čistih Imama iz Poslanikove Porodice. O ovome postoje mnogobrojni dokazi, jasni argumenti i očigledne činjenice.

"Zato uzmite iz toga pouku, o vi koji ste obdareni!"[1]

[1] Hašr, 2

Tajna širenja sunijskih mezheba

Onaj ko pomno pročita knjige historije i ono što su prethodnici u njima zapisali naći će, bez sumnje, da su se četiri sunijska mezheba u to vrijeme proširila među ljudima voljom vladajuće vlasti i njenim upravljanjem. Zato su pristalice ovih mezheba mnogobrojne, jer ljudi slijede vjeru svojih vladara.

Isto tako, istraživač će naći da su desetine mezheba nestale, jer vladar nije njima bio naklonjen, kao što su mezheb Evzaijin, Hasana Basrija, Ebu Ujejne, Ibn Ebi Zeujba, Ibn Ebi Davuda, Lejs ibn Saada i mnogi drugi.

Samo ću kao primjer navesti Lejs ibn Saada koji je bio prijatelj Malik ibn Enesa i bio je učeniji i upućeniji od njega što priznaje Šafija.[1]

Ali, njegov mezheb je nestao i njegov fikh je zaboravljen, jer vlast nije njime bila zadovoljna.

Ahmed ibn Hanbel kaže: "Ibn Ebi Zuejb je bio bolji od Malik ibn Enesa, samo što je Malik bio strožiji kada se radilo o prenosiocima predaja."[2]

Kada pogledamo povijest naći ćemo da je Malik, osnivač mezheba, približio se vlasti i vladarima i pristajao njihovoj povorci. Tako je postao poštovan čovjek i poznati učenjak. Njegov mezheb se širio metodama zastrašivanja i poticanja, posebno u Španiji, gdje je njegov učenik Jahja ibn Jahja radio na tome da se približi kroz prijateljstvo vladaru Španije. Tako je postao jedan od njemu bliskih i vladar mu je dao ovlasti da odabire suce, a Jahja je za suca postavljao samo svoje drugove koji su slijedili malikijski mezheb.

Isto tako, nalazimo da je razlog širenja mezheba Ebu Hanife nakon njegove smrti bio taj što su Ebu Jusuf i Šejbani sljedbenici Ebu Hanife i njegovi najiskreniji učenici u isto vrijeme su bili bliski Harunu Rešidu, abasijskom halifi, i oni su odigrali veliku ulogu u jačanju njegove vlasti, pružali su mu podršku i pomoć.

Harun nikom nije dozvolio da zauzme položaj sudije bez njihove saglasnosti. A oni bi se saglasili samo ako je dotični sljedbenik hanefijskog mezheba. Tako je Ebu Hanifa postao najveći učenjak, a njegov mezheb najrašireniji mezheb na području fikha, uprkos tome što ga je ulema iz njegovog vremena, dakle, njegovi savremenici, proglašavali nevjernikom i smatrali ga bezbožnikom. Među njegovim savremenicima su bili Imam Ahmed ibn Hanbel i Imam Ebu Hasan Ešari.

Šafijin mezheb se proširio i ojačao kada je skoro bio zaboravljen. Ojačao je onda kada ga je podržala tiranska vlast, i nakon što je cijeli Egipat i njegovo stanovništvo postali šijama fatimijama, promijenili su se u sljedbenike Šafijine u vrijeme kada je vladao Salahudin Ejubija, koji je ubijao i klao šije, kao što se kolju ovce.

I za hanbelijski mezheb se ne bi znalo, da ga nisu podržale abasijske vlasti u vrijeme Mu'tesama, kada se Ahmed ibn Hanbel pokajao za svoje tvrdnje da je Kur'an stvoren, a njegova zvijezda je zasjala u vrijeme Mutevekkila nasibije.

A u prošlom stoljeću mezheb Muhamed ibn Abdulvehaba se proširio i ojačao uz podršku imperijalističkih sila. Ovaj posljednji je sarađivao sa porodicom Saud koji su ga odmah podržali i pomogli i radili na širenju njegovog mezheba u Hidžazu i Arabijskom poluostrvu.

Hanbelijski mezheb se vraća na trojicu Imama, prvi je Ahmed ibn Hanbel koji za sebe nije tvrdio da je fakih, nego je bio od ehlul hadisa. Zatim Ibn Tejmije, kojeg su nazvali šejhul islam i obnovitelj sunneta, a njegovi savremenici su ga proglasili nevjernikom, jer je on rekao da je svaki musliman mušrik koji traži blagoslov putem Poslanika, s.a.v.a. I posljednji je Muhamed ibn Abdulvehab, koji je došao u posljednjem stoljeću, koji je produkt politike

[1] Menakib Šafii, str. 524.

[2] Tezkiretul huffaz, 1/176.

britanskog imperijalizma na Srednjem istoku. I on je radio na obnavljanju hanbelijskog mezheba, ali je uzeo samo fetve Ibn Tejmije, a Ahmed ibn Habela je ostavio u prošlom vremenu, pa se prema njemu odnosi kao prošlom, jer se mezheb kod njih danas naziva vehabijski.

Ali, nema sumnje, da su se ovi mezhebi proširili i postali poznati samo uz podršku i blagoslov vladara. Isto tako, nema sumnje, da su svi ovi vladari, bez izuzetka, bili neprijateljski raspoloženi prema Imamima Ehli-bejta, jer su stalno osjećali da im od njih prijeti opstanak i gubitak njihove vlasti. Zato su stalno radili na njihovom odbacivanju i udaljavanju od ummeta, umanjivanju njihovog značaja i ubijanju onih koji su ih slijedili.

Logično je da su ovi vladari postavljali one učenjake koji su njima bili ponizni i ulagivali im se, kao i one koji su izdavali takve fetve koje su se slagale sa ciljevima njihove vlasti i njenim opstojanjem. Budući da svijet uvijek ima potrebu da se nađu rješenja za šerijatska pitanja i obzirom da vladari, nijedan od njih, nije poznavao ništa od šerijata niti su razumjeli fikh, onda su u svoje ime morali postaviti nekog učenjaka koji je donositi fetve, i obmanuti svijet da je politika jedno, a vjera nešto sasvim drugo, te da to dvoje ne ide zajedno.

I tako je halifa bio političar, a fakih je bio vjerski čovjek, što je i danas praksa svi vladari u islamskim zemljama. Svjedoci smo toga da ti vladari danas odrede nekog sebi bliskog učenjaka i proglase ga državnim muftijom ili ga već nekako okarkterišu na drugi način istog značenja i stave mu u dužnost da donosi fetve, da vodi računa o pitanjima ibadeta i vjerskih rituala. Ali, ustvari, ovaj čovjek ne može donijeti ni jednu fetvu bez saglasnosti vlasti. Često se dešava da mu čak oni diktiraju fetvu, ili u najmanju ruku naglašavaju ono što nije u suprotnosti sa politikom vlasti i izvršavanjem njenih planova.

Ova pojava je izašla na vidjelo još u vremenu trojice prvih halifa: Ebu Bekra, Omera i Osmana. Oni iako nisu napravili razliku između države i vjere, ali su sebi dali pravo propisivanja i legalnost koja se slaže sa korišću hilafeta i daje garancije njenom produžetku i moći. Obzirom da su ova trojica halifa prisustvovali Poslanikovim, s.a.v.a., okupljanjima i družili su se s njime, uzeli su od njega neke sunnete koji nisu bili oprečni njihovoj politici.

Muavija je prihvatio islam tek 9. godine po hidžri po najpoznatijim sahih predajama, a družio se sa Poslanikom, s.a.v.a., veoma kratko vrijeme i nije znao ništa od njegovog sunneta. Pa je bio prisiljen odrediti Ebu Hurejru i Amr ibn Asa i još neke ashabe da oni donose fetve onakve kakve on želi.

I sve Emevije i Abasije su slijedili ovaj 'pohvalni sunnet' ili ovu lijepu novotariju poslije njega, pa bi uz sebe uvijek postavljali suca svih sudaca koji je bio zadužen izabrati suce koje je smatrao da su dobri za državu i koji će raditi na njenom podržavanju. I poslije ovoga, jasno ti je kakve su bile ove sudije, koji su ljutili svoga Gospodara kako bi zadovoljili svoje vladare koji su ih postavili.

Onda, razumiješ i tajnu o udaljavanju čistih Imama Poslanikove porodice, pa nećeš naći nijednog od njih da su ih imenovali za suca koji će izdavati fetve.

Ako bismo željeli još veću analizu toga kako su se širili i dobijali na popularnosti četiri sunijska mezheba posredstvom vladara dovoljno je da navedemo samo jedan primjer tome kroz skidanje zavjese sa mezheba Imama Malika koji se ubraja u najveće i najjače mezhebe sa najrasprostranjenijim fikhom. Malik je poznat po svojoj knjizi *El-Muvetta* koju je sam napisao, a ehli sunnet drži da je to najvjerodostojnija knjiga poslije Allahove knjige, a neka ulema toj knjizi daju prednost nad Buharijinim sahihom.

Malikova čuvenost je prešla sve granice, pa je čak govoreno: "Zar da izdaje fetvu, a Malik je u Medini?" Nazvali su ga Imamom Medine.

Ne možemo a da ne spomenemo da je Malik izdao fetvu o zabrani uzimanja zakletve silom, pa mu je Džafer ibn Sulejman namjesnik Medine zbog toga udario 70 udaraca bičem.

Malikije ovo uvijek navode kao dokaz kako je Malik bio neprijateljski raspoložen prema vlastima, a ovo nije tačno, jer oni koji prenose ovu priču su isti oni koji prenose sve ono što se poslije desilo, a na tebi je da razjasniš i shvatiš detalje.

Ibn Kutejbe kaže: "Prenose da kada je doprla vijest do Ebu Džafera Mensura o bičevanju Malik ibn Enesa i o tome šta je Džafer ibn Sulejman uradio s njim, pridavao je veliku važnost tome pa je naredio da se Džafer ibn Sulejman razriješi namjesništva Medine i da ga dovedu u Bagdad na devi."

Zatim je napisao Malik ibn Enesu i pozvao ga da mu dođe u Bagdad, ali je Malik to odbio i napisao je Ebu Džaferu moleći da bude izvinjen zbog toga, navodeći mu nekakva opravdanja. Onda mu je Ebu Džafer napisao da se sretnu iduće godine na hadžu, inšallah, jer će on ići na hadž.[1]

Ako emirul muminin, Ebu Džafer Mensur, abasijski halifa, razrješava svoga amidžića, Džafer ibn Sulejmana ibn Abbasa namjesništva Medine zbog toga što je izbičevao Malika, onda ovo potiče sumnju i razmatranje.

Jer, to što je Džafer ibn Sulejman izbičevao Malika je bilo samo zbog toga da bi podržao hilafet svog amidžića i pružio podršku njegovoj vlasti i moći. U ovakvom slučaju bilo je za nadati se da Ebu Džafer Mensur počastiti i nagraditi namjesnika Medine, a ne da ga razriješiti položaja i poniziti na takav način. A on ga je zbacio sa položaja i naredio da ga dovedu u najgorem stanju okovanog u lancima na devi, a halifa istovremeno lično šalje svoje izvinjenje Maliku kako bi ponovo zadobio njegovo zadovoljstvo! Veoma čudno!

Iz ovoga se razumije da je namjesnik Medine, Džafer ibn Sulejman, postupio kao neki glup čovjek koji ne zna politiku i prepredenost i kao da ne razumije da je Malik potpora halifi i njegov oslonac u Mekki i Medini. Da nije tako, ne bi halifa smijenio svoga amidžića sa namjesništva jer je izbičevao Malika koji je to zaslužio izdavši fetvu o zabrani uzimanja zakletve silom. Isto ovo se dešava i nama naočigled svih kada neki pitanik pokuša poniziti osobu i zatvore je kako bi na taj način obezbijedili moć države i sigurnost njene politike, pa kad se otkrije ko je ustvari ta osoba, odnosno sazna se da je to neko od rodbine ministra ili neko od poznanika predsjednikove žene, taj namjesnik se opozove sa svog položaja i da mu se neka druga dužnost koju on i ne poznaje.

Ovo me je podsjetilo na događaj koji se desio kad je Tunis bio francuska kolonija. Šejh tarikata Ajsavija i njegova grupa bi idući u povorci noću kroz ulice grada udarali u bubnjeve glasno i hvalili vlast sve tako dok ne bi došli do svog mjesta, kao što je bio običaj.

Jedne noći dok su tako prolazili pokraj kuće komandanta francuske policije, on je izašao ljutit, razbio im bubnjeve i zatvorio ih jer su remetili javni red i mir nakon 10 sati.

Kada je gradski načelnik, a on je kod nas kao namjesnik, čuo za to strašno se naljutio na komandanta policije, smijenio ga sa položaja i dao mu tri dana da napusti grad Kafsu. Zatim je pozvao šejha ajsavijskog tarikata i izvinuo mu se u ime francuske vlasti. Potom mu je dao novac kako bi mogao kupiti nove bubnjeve i dao mu je sve kako bi mu nadoknadio štetu.

Kada ga je jedan od njegovih bliskih namještenika upitao zašto je to uradio, odgovorio mu je da je bolje da ovi divljaci budu zaokupljeni udaranjem u bubnjeve, derviškim plesovima i padanjem u nesvijest i jedenjem akrepa, kako ne bi imali slobodnog vremena da razmišljaju o nama i borbi protiv nas, jer smo mi uzurpirali njihova prava.

Vratićemo se ponovo Imamu Maliku da poslušamo što on kaže o svom susretu sa halifom Ebu Džaferom Mensurom.

[1] *Tarihul hulefai*, Ibn Kutejbe, 2/149

Malikov susret sa halifom Mensurom

Ovu predaju bilježi Ibn Kutejbe veliki historičar u svojoj knjizi *Historija halifa*, a prenosi je od samog Malika.

Malik kaže: "Kada sam došao na Minu, stigao sam do šatora, tražio dozvolu za ulazak i bilo mi je dozvoljeno. Zatim je izašao onaj što mi je dozvolio i uveo me, pa sam mu rekao: 'Kada dođemo do kubbe u kojoj se nalazi emirul muminin, reci mi.' Vodio me je iz šatora u šator, iz jedne kubbe u drugu. U svakoj su bile skupine ljudi, a u rukama im oštre sablje i podignuti noževi. Onda mi je rekao: 'On je u onoj kubbi.' Tu me je ostavio. Išao sam dok nisam došao do kubbe u kojoj je on bio. Onda je sišao sa mjesta gdje je sjedio na ćilimu ispred njega. Bio je u skromnoj odjeći koja nije priličila nekom kao što je on, a iz poniznosti što mu ja ulazim. I niko nije bio s njim u kubbi, sem jedan čuvar koji je stajao više njegove glave sa sabljom. Kada sam mu se približio, on me je pozdravio, primakao se i rekao: 'Dođi, ovdje do mene.', pa mi je pokazao rukom da sjedem. Rekao je: 'Ovdje, ovdje!' Približavao me je sebi, tako da kad sam sjeo, moja koljena su doticala njegova. Prvo što je rekao bilo je: 'Tako mi Allaha, Onoga koga nema drugog boga sem Njega! O Ebu Abdullah, nisam naredio ono što je bilo, niti sam znao prije nego što se desilo, niti sam bio zadovoljan kada sam čuo šta se dogodilo (a misli na bičevanje). Malik kaže: 'Zahvalio sam Uzvišenom Allahu u svakom slučaju, i donio sam salavat na Poslanika, s.a.v.a., a onda sam ga izuzeo od onog što mi se dogodilo i izrazio sam svoje zadovoljstvo s njim.' Zatim je rekao: 'O Ebu Abdullah, stanovnici Mekke i Medine su u dobru sve dok si ti među njima, ti si im sigurnost od Allahove kazne i prijetnje, Allah je zbog tebe otklonio od njih veliki događaj, a oni su, što mi je poznato, ljudi koji žure da čine fitne i najslabiji su pred njima, Allah ih ubio, gdje idu! Naredio sam da mi dovedu Allahova neprijatelja[1], okovanog u lancima na devi. Naredio sam da se muči i ponižava. On mora biti kažnjen duplo više od onoga što je uradio tebi.' Rekao sam mu: 'Allah oprašta, o emirul muminine, i On je najdarežljiviji. Ja sam mu oprostio zbog njegove rodbinske veze sa Poslanikom, i sa tobom.' Ebu Džafer reče: 'Allah oprostio i tebi i tvojim prijateljima!' Malik reče: 'Onda je poveo razgovor o onima koji su bili od prethodnika i uleme, pa sam vidio da on najbolje poznaje ljude. Zatim je poveo razgovor o nauci i fikhu, pa sam vidio da najbolje poznaje ono o čemu su se suglasili, i ono o čemu su se razišli. Napamet je znao ono što je preneseno i razumio je ono što je čuo.' Zatim mi je rekao: 'O Ebu Abdullah, uzmi ovo znanje i zapiši ga, napiši od njega knjige, kloni se oštrine Abdullaha ibn Amra, olakšica Abdullah ibn Abbasa i izuzetaka Abdullah ibn Mesuda. Uzimaj samo sredinu, i ono o čemu su se saglasili Imami i ashabi, r.a., kako bi mogli svijetu pružiti, inšallah, uvid u tvoje znanje i knjige, i poslati ih u sve krajeve, i tražit ćemo od njih da se ne suprotstavljaju tome i da ne rade suprotno tome, i da sude samo po njima.' Rekao sam mu: 'Allah dao dobro vladaru, stanovnici Iraka nisu zadovoljni našim znanjem, niti u njihovim djelima vidimo naše mišljenje.' Ebu Džafer je rekao: 'Prisilit ćemo ih da rade po njemu, ubit ćemo njihove vođe, bičevanjem ćemo isjeći njihova leđa. Požuri s pisanjem tih knjiga, moj sin, Muhamed Mehdi će ti doći sljedeće godine, inšaallah, u Medinu da ih čuje od tebe, i želim da ti dotle završiš s knjigama, inšaallah.' Malik je rekao: 'Dok smo mi tako sjedili, pojavio se njegov mali sin, a došao je iza kubbe u kojoj smo bili. Kada me je dječak pogledao, prepao se i pošao unazad i stao.' Ebu Džafer je rekao: 'Dođi, dragi, ovo je Ebu Abdullah, fakih stanovnika Hidžaza.' Zatim se okrenuo prema meni i rekao: 'Ebu Abdullah, znaš li zašto se dječak uplašio i neće da dođe?' Odgovorio sam: 'Ne znam.' A on je rekao: 'Bilo mu je neobično što ti sjediš tako blizu mene, jer dosada nikad nije vidio da neko sjedi tako blizu mene, i zato se vratio unazad.' Malik reče: 'Zatim je naredio da mi se da 1.000 dinara u čistom zlatu i lijepu odjeću. Naredio je da se da i mom sinu 1.000 dinara. Onda sam zatražio dozvolu da idem i on mi je dozvolio.

[1] Misli na svog amidžića, Džafer ibn Sulejmana ibn Abbasa, njegovog namjesnika u Medini.

Ustao sam i on se oprostio sa mnom, i pozvao me da ponovo dođem. Krenuo sam, a susreo me je evnuh koji je donio odjeću, pa ju je stavio na moja pleća, a tako su radili kada bi nekome dali odjeću, makar je bilo i mnogo izašao bi sa tom odjećom pred ljude, a onda bi je predao svom slugi. Kada je evnuh stavio odjeću na moja pleća, ja sam se izmakao, jer nisam volio da je nosim i oslobađajući se.' A Ebu Džafer je povikao evnuhu: 'Odnesi je do deve Ebu Abdullaha...'"[1]

Neophodan komentar u interesu sagledavanja ovog događaja i analize

Onaj ko je pažljivo pratio ovaj sastanak između Imama Malika i tiranskog halife Ebu Džafera Mensura, a i kroz dijalog koji su vodili može se primijetiti ono što i zaključujmo, a to je slijedeće:

Prvo: Primjećujemo da je abasijski halifa smijenio svog namjesnike Medine, koji je bio njegov amidžić i jedan od bližih mu ljudi, a poslije smjenjivanja ga je čak i ponizio. Zatim se izvinuo Imamu Maliku za ono što je uradio njegov amidžić i Allahom mu se zaklinje da on to nije naredio, niti je znao, niti je bio zadovoljan kada je ta vijest došla do njega.

Sve ovo upućuje na potpuno slaganje između dvojice ljudi, i na položaj koji je Imam Malik imao kod Ebu Džafera Mensura do te mjere da ga je on lično primio sam i to u odjeći koju nosi kada ne prima goste. Zatim ga je stavio da sjedi na mjesto koje nikad nije niko sjeo, tako da se halifin sin uplašio i vratio se unazad kada je vidio da Malikova koljena dotiču koljena njegovog oca.

Drugo: Iz Mensurovih riječi upućenih Maliku: 'Stanovnici Mekke i Medine su u dobru sve dok si ti među njima, ti si im sigurnost od Allahove kazne i prijetnje, Allah je zbog tebe otklonio od njih veliki događaj.', saznajemo da su stanovnici haremejna željeli podići pobunu protiv halife i njegove tiranske vladavine, ali ih je Imam Malik smirio i osujetio njihovu pobunu nekim fetvama, kao što je fetva o obaveznosti pokoravanja Allahu, Njegovom Poslaniku i onima koji imaju autoritet (a to je vladar u ovom slučaju). Ljudi su se smirili nakon ove fetve i nisu se više bavili mišlju da se bore protiv halife. Allah je tom fetvom otklonio halifino ubistvo.[2]

Zato je Mensur rekao Maliku: "Stanovnici Mekke i Medine su ljudi koji najbrže potaknu fitnu i najslabiji su pred njima, Allah ih ubio, gdje idu?"

Treće: Halifa je kandidovao Malika da bude učenjak na kojeg će se ugledati u svim islamskim krajevima, zatim njegov mezheb stavlja u obavezu svim ljudima i prisiljava ih da ga slijede metodama zastrašivanja i prijetnji, i poticanja.

Metodi poticanja su njegove riječi: "Tražit ćemo od stanovnika svih oblasti da mu se ne suprotstavljaju i da sude samo po tvojim knjigama, da tebi šalju svoja izaslanstva i tebi šalju svoja pisma u danima hadža."

A metodi zastrašivanja su: "da će prisiliti stanovnike Iraka da slijede Malikov mezheb, ubit ćemo njihove vođe, a bičevima ćemo isjeći njihova leđa."

Iz ovog djela razumijemo šta su sve preživljavale jadne šije od strane vladara silnika koji su ih progonili i ubijali da bi ih prisilili da ostave Imame Ehli-bejta i da počnu slijediti Malika i njemu slične.

[1] Tarihul hulefai, Ibn Kutejbe, 2/150

[2] Nema kontradikcije između njegove dvije fetve o poništenju zakletve koja je uzeta silom i fetve o obaveznoj pokornosti prema vladaru. Ovo prenose mnogi hadisi, ja ću ovdje spomenuti samo neke kao primjer: "Ko izađe iz pokornosti vladaru, pa tako umre, umro je džahilijetskom smrću." Drugi je: "Moraš slušati i pokoravati se, pa i kad bi vladar uzeo sve što imaš i kada bi te izbičevao."

Četvrto: Primjećujemo da su i Imam Malik i Džafer Mensur imali ista vjerovanja kod davanja prednosti nekim ashabima i halifama koji su silom preuzeli hilafet.

O tome Malik kaže: "Zatim je poveo razgovor o nauci i fikhu, pa sam vidio da je najučeniji među ljudima. A onda je poveo razgovor o prethodnicima i ulemi koji su prošli, pa sam vidio da ih on najbolje poznaje."

Nema sumnje da Ebu Džafer Mensur razmjenjuje ista osjećanja sa Imam Malikom i iste ideje, jer mu je jednom prilikom prije rekao: "Allahom se kunem, poslije emirul muminina ne nalazim nijednog učenijeg čovjeka, sem tebe, ni razumnijeg."[1], a pod emirul mumininom misli na sebe, naravno.

Iz onoga što je prethodilo, razumijemo da je Imam Malik bio nasibija, jer nije priznavao hilafet Zapovjednika vjernih, Ali ibn Ebi Taliba, i nikada ga nije priznao, a već smo potvrdili da su oni negirali to što je Ahmed ibn Hanbel priznao Alijev hilafet i stavio u obavezu sve ono što i drugim halifama prije njega, a nepotrebno je objašnjavati da je Malik umro mnogo prije rođenja Ahmed ibn Hanbela.

Ovome dodajem da se Malik, u prenošenju hadisa, oslanjao na osvjedočenog nasibiju Abdullah ibn Omera koji je govorio da oni u Poslanikovo vrijeme nisu nikog ravnim smatrali Ebu Bekru, zatim Omeru, a onda Osmanu, a nakon njih su svi ljudi isti.

Abdullah ibn Omer je najpoznatiji prenosilac hadisa kod Malika i najveći broj hadisa u Muvetta, on prenosi, a isto tako i Malikov fikh potiče od njega.

Peto: Primjećujemo da politika koja počiva na nepravdi i zločinu želi ljudima nametnuti ono čime su oni zadovoljni od fetvi koje su oni napisali, a ne obavezuju ih da slijede Kur'an i sunnet.

Mensur je rekao Maliku: "Uzmi ovo znanje i zapiši ga u knjige, pri tome se kloni oštrine Abdullaha ibn Omera, olakšica Ibn Abbasa i izuzetaka ibn Mesuda. Nastoj od svega uzeti sredinu, ono u čemu su se složili Imami i ashabi, kako bi ljude prisilili da slijede tvoje znanje i knjige."

Iz ovoga nam se jasno razjašnjava da je mezheb ehli sunneta vel džemaata mješavina strogosti Ibn Omera, olakšica Ibn Abbasa, izuzetaka Ibn Mesuda i onoga što Malik smatra da je dobro i da je sredina koju su slijedili Imami, a to su: Ebu Bekr, Omer i Osman, i ono što su se ashabi saglasili, a to su oni ashabi s kojima je zadovoljan halifa, Ebu Džafer Mensur.

U ovome nema ništa od Poslanikovog, s.a.v.a., sunneta koji prenose čisti Imami iz njegovog potomstva, a koji su živjeli u vrijeme Mensurovo i Malikovo, a halifa je radio na njihovom izoliranju i udaljavanu.

Šesto: Primjećujemo da prva knjiga napisana o sunnetu iz hadisa ashaba i tabiina jeste knjiga Imama Malika *Muvetta*, a napisao je po traženju samog halife kako bi ljude mogao prisiliti da je slijede, a ako treba i ubijajući ih, što potvrđuje govor samog halife Mensura.

I ovi hadisi su izmišljotine Emevija i Abasija, hadisi koji služe njihovim interesima, jačaju njihovu vlast i moć, i udaljavaju ljude od islama s kojim je došao Poslanik, s.a.v.a.

Sedmo: Primjećujemo da se Imam Malik bojao samo stanovnika Iraka jer su oni bili sljedbenici Ali ibn Ebi Taliba. Oni su bili napunjeni njegovim znanjem i fikhom, a oponašali su čiste Imame od njegova potomstva. Nisu pridavali nikakvu važnost Maliku, niti njemu sličnim. Zbog toga što su znali da su oni neprijateljski raspoloženi prema Imamu Aliju i da se ulizuju vladarima, prodajući svoju vjeru za dirheme i dinare.

Zato je Malik rekao halifi: "Allah učinio dobrim vladara, stanovnici Iraka nisu zadovoljni našom naukom, niti u njihovim djelima vidim naše mišljenje."

[1] Tarihul hulefai, Ibn Kutejbe 2/142

A Mensur mu nadmeno odgovara: “Natjerat ćemo ih da slijede tvoj fikh, pobit ćemo njihove vođe, a leđa ćemo im isjeći bičevima.”

Iz ovoga shvatamo kako su se proširili mezhebi koje su izmislili vladari i koje su nazvali mezhebima ehli sunneta vel džemaata.

Čudno u svemu ovome je što vidiš da se Ebu Hanifa ne slaže sa Malikom, a Malik se ne slaže s njim, a ova dvojica se opet ne slažu sa Šafijom i Ibn Hanbelom, i ova dvojica se ne slažu međusobno, pa onda i sa prvom dvojicom se ne slažu. Ne postoji nijedno pitanje o kojem su se sva četvorica složila, sem, možda, veoma rijetko. I uprkos tome, svi oni su ehli sunnet vel džemaat. Koji je to džemaat, koja je to skupina: malikijska, hanefijska, šafiijska ili hanbelijska?! Nije ni ova, ni ona, to je džemaat Muavije ibn Ebi Sufjana, a to su oni koji su se složili s njim u proklinjanju Ali ibn Ebi Taliba i to učinili sunnetom, običajem koji je trajao 80 godina.

Zašto je dozvoljeno neslaganje i mnogobrojnost mišljenja i fetvi kada se radi o jednom pitanju, pa njihovo neslaganje postaje milošću, sve dok je ograničeno na četiri mezheba, a ako se s njima ne slaže drugi mudžtehid, nazovu ga nevjernikom i otpadnikom iz islama?

Zašto i neslaganje šija sa njima ne protumače kao neslaganje među njima, ako su pravedni i pameti imaju?

Ali, grijeh šija se ne može oprostiti, jer oni nikom ne daju prednost nad Zapovjednikom vjernih, i ovo je suština neslaganja koje ehli sunnet vel džemaat ne može podnijeti, a ovaj džemaat se složio u jednoj stvari, a to je udaljavanje Alija od hilafeta i uništenje njegovih fadileta i činjenica o njemu.

Osmo: Primjećujemo da vladari koji su silom uzimali imetke muslimana, sada ih vidimo kako te imetke i svojinu, velikodušno poklanjaju lošoj ulemi i onima koji im se ulizuju, kako bi kupili njihove duše i vjeru za dinare.

Malik kaže: “Zatim je naredio da mi se da l.000 dinara u čistom zlatu i mnogo odjeće, a naredio je da se da i mom sinu l.000 dinara.”

Ovo je priznao sam Malik protiv sebe, jer on o tome nije često govorio. Malik se osjećao neugodno i nije želio da drugi ljudi vide poklone koje je dobio. To razumijemo iz Malikovih riječi: “Kada mi je evnuh stavio odjeću na pleća, ja sam se izmakao, jer je nisam želio nositi, i oslobađao se toga. Kada je to Mensur shvatio, naredio je evnuhu da tu odjeću odnese do Malikove deve, kako to svijet ne bi vidio.”

Abasijski vladar ispituje ulemu svog vremena

Abasijski halifa Ebu Džafer Mensur je bio veliki prepredenjak, znao je kako da ovlada ljudima i kupi njihove duše. Radio je na širenju svoje izvršne vlasti metodama poticanja i zastrašivanja.

Znamo njegovu varku i lukavstvo kroz njegov postupak sa Malikom poslije što ga je izbičevao namjesnik Medine, što nas upućuje na čvrstu vezu kojom se povezao sa Imamom Malikom mnogo prije tog događaja.

Malik se je susretao i prije ovog sastanaka sa Mensurom, i to 15 godina ranije, u vrijeme kada je Mensur preuzeo hilafet.[1] Mensur je tada rekao Maliku: "Ebu Abdullah, sanjao sam jedan san!" Malik je rekao: "Allah pomogao emirul muminina da uradi samo onako kako je ispravno, i uputio ga pravim putem, a šta si vidio, emirul muminine?" Ebu Džafer je odgovorio: "Vidio sam kako sam te stavio da sjedeš u ovoj kući, pa si bio jedan od graditelja Bejtullaha, ljudima si tumačio ono što znaš, pa ću tražiti od svih stanovnika iz svih krajeva, da obećaju da će tebi slati svoja izaslanstva i svoje poslanike u danima kada obavljaju hadž, kako bi ih ti uputio onome što je ispravno u njihovoj vjeri, inšaallah. Znanje je znanje stanovnika Medine, a ti si najučeniji među njima..."[2]

Ibn Kutejbe bilježi da kada je Ebu Džafer Mensur preuzeo položaj halife, pozvao je Malik ibn Enesa, Ibn Ebi Zuejba i Ibn Semana, skupio ih je na jednom mjestu, pa ih je onda upitao: "Šta sam ja za vas? Jesam li od pravednih ili nepravednih vođa?"

Malik reče: "Rekao sam: 'O emirul muminine, putem tebe nastojim se približiti Allahu, za tebe molim putem Muhammeda i tvoje rodbinske veze s njim, sem ako me ne izviniš zbog ovih riječi.'" Mensur je rekao: "Emirul muminin ti je oprostio."

A Ibn Seman mu je rekao: "Ti si, tako mi Allaha, najbolji čovjek, emirul muminine. Hodočastiš Allahovu kuću, boriš se protiv neprijatelja, puteve si učinio sigurnim, slab čovjek je osiguran da ga jači neće pojest, ti si uspostavio vjeru, ti si najbolji čovjek i najpravedniji vođa."

A Ebu Zuejb mu je rekao: "Tako mi Allaha, ti si za mene najgori čovjek. Prigrabio si za sebe Allahov imetak i imetak Njegova Poslanika, udio koji pripada rodbini, siročadima i siromasima. Ubijaš slabog i umaraš jakog, i uzimaš njihove imetke. Kakav ćeš odgovor dati sutra pred Allahom?"

Ebu Džafer mu je rekao: "Teško tebi, šta to govoriš? Zar nisi pametan? Pogledaj šta je pred tobom!"

Rekao je: "Da, vidio sam sablje, a to znači smrt, a bolja je hajirli smrt prije, nego poslije."

Nakon ovog razgovora, Mensur je otjerao Ibn Ebi Zuejba i Ibn Semana. Ostao je sam sa Malikom, umirio ga i rekao: "Ebu Abdullah, idi u svoj kraj, upućen si i na pravom si putu, i ako voliš ono što je kod nas, nikom nećemo dati prednost nad tobom, niti ćemo te porediti sa stvorenjem..."

Kaže: "Sutradan je Ebu Džafer Mensur svakom od njih poslao vrećicu u kojoj je bilo 15.000 dinara, pod jednim uslovom i to: "Daj svakom od njih vrećicu. A Malik ibn Enes, ako je uzme, pa nek ide, a ako je vrati, nema grijeha u tome što je uradio. A ako je Ibn Ebi Zuejb uzme, donesi mi njegovu glavu, a ako ti je vrati, pusti ga neka ide nema grijeha u tome. Ako je Ibn Seman vrati, donesi mi njegovu glavu, a ako je uzme, oprostit ću mu."

---

[1] Ibn Kutejbe navodi u Povijesti halifa, 2/150, da je se sastanak desio 148. g. h., a drugi sastanak koji se odigrao za vrijeme hadža je bio 163. h. g. Mi tvrdimo da se Malik uvijek sastajao sa halifom, a Ibn Kutejbe navodi ova dva sastanka jer ih prenosi sam Malik i zato što se u njima nalazi nekoliko važnih stvari. Nije logično da se halifa sastaje sa državnim muftijom svakih 15 godina!

[2] Tarihul hulefai, Ibn Kutejbe, 2/142

Malik kaže: "I dao im je te vrećice. Ibn Seman je uzeo i bio je spašen, Ibn Ebi Zuejb je vratio i on je bio spasen, a ja sam je uzeo, jer mi je bilo potrebno."[1]

U ovoj priči primjećujemo da je Malik znao za halifinu nepravdu i zločine, ali zbog njihove veze, zaklinje ga Muhamedom i njegovom rodbinskom vezom s njim.

Ovo se sviđalo abasijskim vladarima i to im je bilo važno u tom vremenu, a to je da ih ljudi veličaju i ukazuju im čast zbog njihove rodbinske veze sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a., i zato je halifa razumio Malikove namjere, što mu se veoma svidjelo.

A drugi, tj. Ibn Seman, je hvalio ono u čemu je smatrao da nema opasnosti po život, jer se bojao da ne bude ubijen, jer su okolo stajali vojnici sa sabljama i samo čekali halifin znak.

Treći, Ibn Ebi Zuejb je bio hrabar, nije se na Allahovom putu bojao ničijeg prijekora. Bio je iskreni vjernik, iskreni savjetnik u ime Allaha i Njegovog Poslanika. Halifi je odgovorio istinitim činjenicama, otkrio je njegove laži i greške, a kada mu je zaprijetio smrću, nije se pobojao, nego naprotiv radosno je dočekao.

Zato vidimo da je halifa iskušao ovu dvojicu ljudi davši im velike pare, a Imama Malika je poštedio tog ispita, jer je on bio ispravan u oba slučaja, i ako uzme i ako ne uzme.

A što se tiče Ibn Ebi Zuejba, glava bi mu bila odsječena, ako uzme pare, a tako i Ibn Seman, ako ih vrati.

Ebu Džafer Mensur je bio veoma lukav. Vidiš kako radi na uzdizanju Malikovog položaja i propisivanju njegovog mezheba, a uništio je mezheb Ibn Ebi Zuejba, uprkos tome što je Ibn Ebi Zuejb bio učeniji od Malika i bolji od njega, što potvrđuje Imam Ahmed ibn Hanbel.[2] Isto tako i Lejs ibn Saad je bio učeniji od Malika, što potvrđuje Imam Šafija.[3]

U to vrijeme, istina je, da je Imam Džafer Sadik bio najbolji i najučeniji od svih njih, što svi oni priznaju.[4]

Usuđuje li se iko iz ummeta da se takmiči s njim u znanju ili djelu, u odlikama ili u časti, a njegov djed Ali ibn Ebi Talib je najbolji i najučeniji i najveći fakih od svih stvorenja, poslije Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Ali, politika je ta koja jedne uzdiže, a druge spušta i imetak je taj koji jednima daje prednost, a druge zapostavlja.

Ono što je nama ovdje važno jeste da objasnimo navodeći jasne dokaze i vidljive argumente da su četiri mezheba ehli sunneta vel džemaata oni mezhebi koje je izmislila politika i stavila ih u obavezu ljudima da ih slijede metodama poticanja i zastrašivanja i propagande, a ljudi slijede vjeru svojih vladara.

Ko želi više uvida i informacija treba vijdeti knjigu *Imam Sadik i četiri mezheba* od Šejh Esed Hajdara, neka mu se Allah smiluje. U toj knjizi stoji šta je sve Imam Malik postigao od časti i moći. Tako je jedne prilike Imam Šafija posredstvom namjesnika Medine nastojao doći do Malika na što mu je namjesnik rekao: "Draže mi je ići pješke iz Medine u Mekku i to mi je lakše od stajanja na vratima Malikovim, jer se osjećam poniženim i beznačajan samo kada stojim na njegovim vratima."

A evo šta Ahmed Emin Misri kaže u svojoj knjizi *Pojava islama*: "Vlasti su imale velikog udjela u pomaganju mezheba ehli sunneta. Obično ako bi vlasti bile jake i moćne i podržale neki od mezheba, ljudi bi počeli slijediti taj mezheb, i on bi ostao oslonac dok traje i država."[5]

---

[1] Tarihul hulefai, Ibn Kutejbe, 2/144
[2] Tezkiretul huffaz 1/176
[3] Menakib Šafii, str. 524.
[4] Već si naišao da je Malik rekao: Oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti je naum pao čovjek učeniji od Džafer ibn Muhameda Sadika.
[5] Zuhur islami, 4/96

Mi kažemo da je mezheb Imama Džafera Sadika mezheb Ehli-bejta, ako nam se dozvoli da ga nazovemo mezhebom po običaju muslimana, a ako ne, on je ispravni islam, onaj koji je propovijedao Allahov Poslanik, s.a.v.a. Nijedan vladar ga nije podržao, niti ga je priznala ijedna vlast. Naprotiv, svi vladari su radili na njegovom brisanju i uništenju i odbijanju ljudi od njega različitim metodama.

Od tog vremena, hilafet je postao carski, monarhija koja se nasljeđuje, sinova od očeva. Kada je Imam Husejn odbio da položi prisegu Jezidu, Kurejšije su se ponovo naljutile i pokrenuli krvavi pohod da konačno unište Poslanikovo potomstvo i sve što nosi ime loze Muhammeda ibn Abdullaha.

Onda se desio pokolj na Kerbeli. Tada su ubijali Poslanikovo potomstvo, pa i djecu i dojenčad. Željeli su potpuno iščupati poslaničko drvo, ali Allah, dž.š., je ispunio Svoje obećanje dato Muhammedu i spasio je Ali ibn Husejna, i iz njegovog potomstva su došli ostali Imami. Njegovo potomstvo je napunilo zemlju i istočno i zapadno. Ono je bilo Kevser (mnogo dobro).

Nema zemlje ni sela, ni udaljenog mjesta, a da u njemu nema Poslanikova, s.a.v.a., potomstva, i da ljudi ne gaje prema njima poštovanje i ljubav.

A evo poslije mnogih neuspjelih pokušaja uništenja broj šija džaferija prelazi od 250 miliona muslimana u cijelom svijetu koji slijede dvanaest Imama iz Poslanikova potomstva. Oni nastoje približiti se Allahu ljubavlju prema njima i njihovim slijeđenjem, a žele i nadaju se šefatu njihovog djeda.

A ovaj broj sljedbenika nećeš naći ni u jednom drugom mezhebu, zasebno gledano, uprkos podršci vladara.

"Oni su zamke pleli, a i Allah je zamke pleo, jer Allah to najbolje umije."[1]

Zar faraon nije naredio da se zakolje svako novorođeno muško dijete kada su ga proricatelji obavijestili da će ga novorođeni israilićanin ubiti i zaprijetiti mu nestankom njegove vlasti? Ali, Onaj ko najbolje zamke plete je spasio Musaa faraonove zamke, bdio nad njim dok nije odrastao u okrilju samog faraona, a zatim je oborio njegovu vladavinu, uništio njegovu grupu, i Allahova vlast je bila djelotvorna.

Zar Muavija, faraon svog vremena, nije radio na proklinjanju Alija, njegovom ubistvu i ubijanju njegove djece i pristalica? Zar nije zabranio da ga iko spomene ili da spomene neku njegovu odliku? Zar nije nastojao svakom mogućom varkom utrnuti Allahovo svjetlo i vratiti stvari u džahilijet? Ali, Onaj ko najbolje plete zamke je podigao pomen na Alija, uprkos Muaviji i njegovim pristalicama. Alija su počeli spominjati svi muslimani, sunije i šije, pa čak i hrišćani i židovi. Alijev kabur je postao najposjećeniji poslije Resulullahovog mezara. Oko njega kruže milioni muslimana, lijući suze i nastojeći zadobiti Allahovu milost putem njega. Nad njegovim kaburom je kubbe i zlatni minareti koji se uzdižu u nebo i zadivljuju poglede.

A ugašeno je spominjanje Muavije, imperatora koji je vladao zemljom i na njoj širio nered. Ima li on kakav centar? Ili ima li on kakav mezar koji se posjećuje? Ne, to je zaboravljeno groblje. Laž je kratkotrajna, a istina vječna, pa uzmite pouku, o vi koji razum imate!

Neka je hvala Allahu koji nas je uputio! Neka je hvala Allahu koji nam je otvorio oči da vidimo da su šije sljedbenici Poslanikova sunneta, i oni su ehli sunnet, jer slijede Ehli-bejt, čistu Porodicu. A oni poznaju Poslanikov sunnet i to najbolje. Njih je Allah odabrao i dao da naslijede znanje Knjige.

Isto tako, shvatili smo da ehli sunnet vel džemaat slijedi novotarije vladara, od prethodnika i onih koji su došli poslije, a oni nemaju dokaze za ono što tvrde.

[1] Anfal, 30

Hadis sekalejn kod šija

Ono što dokazuje da su šije sljedbenici nepatvorenog i izvornog poslaničkog sunneta jesu riječi koje je izgovorio Božiji Poslanik, s.a.v.a., a ostale su poznate kao hadis sekalejni. Božiji Poslanik, s.a.v.a., u tom hadisu ocrtava budućnost ummeta: "Ostavljam vam dvije vrijedne stvari: Allahovu knjigu i moje potomstvo, Ehli-bejt. Ako ih se budete pridržavali, nikada nećete zalutati poslije mene. Nemojte ići ispred njih, pa da budete uništeni, i nemojte im umanjivati značaj, pa da opet budete uništeni. Ne učite vi njih, jer oni znaju bolje od vas!"[1] A u nekim drugim predajama stoji: "Doista me je Samilosni, Sveznajući obavijestio da se ovo dvoje (Kitabullah i Potomstvo) neće razdvajati sve dok meni ne dođu na Havd (tj. sve do Sudnjeg dana)."

Ovaj hadis "sekalejn" prenosi ehli sunnet vel džemaat u više od 20 izvora, sahiha i musneda, a šije ga prenose u svim hadiskim knjigama.

Kao što vidiš, ovaj hadis ne može biti jasniji i nema sumnje da je ehli sunnet vel džemaat zalutao, jer se ne pridržavaju obje ove vrijedne stvari i propali su, jer su otišli ispred Ehli-bejta. Ehli sunnet drži da su Ebu Hanifa, Malik, Šafija i Ibn Hanbel učeniji od čistog potomstva, zato i slijede njih, a ostavili su Čisto Potomstvo.

Neki od njih tvrde da se pridržavaju Kur'ana, ali za to nemaju dokaza, jer Kur'an o svemu govori uopćeno, u njemu nema navedenih detalja o propisima, ima različite oblike i zato mora postojati neko ko će ga objasniti i protumačiti, kao što je slučaj sa poslaničkim sunnetom koji zahtijeva pouzdane prenosioce i učene tumače.

Ovdje nema rješenja za ovaj problem sem povratka Ehli-bejtu, znači Imamima iz čistog potomstva koje je Allahov Poslanik, s.a.v.a., odredio za svoje opunomoćenike.

Možemo dodati ovom hadisu sekalejn i druge hadise istog značenja, pa Poslanik, s.a.v.a., na jednom mjestu kaže: "Ali je sa Kur'anom, a Kur'an je sa Alijem. Ovo dvoje se neće razdvajati sve dok ne dođu meni na Havd (na Sudnji dan)."[2]

Isto tako kaže: "Ali je sa istinom, a istina je sa Alijem, neće se razdvajati sve dok ne dođu meni na Havd, na Sudnjem danu."[3] Ovo potvrđuje nama i svakom iskrenom istraživaču da ko ostavi Alija, ostavio je istinsko tumačenje Allahove knjige. Ko ostavi Alija bacio je istinu za leđa i slijedi laž, a poslije istine je samo zabluda.

Također nam je potvrđeno da je ehli sunnet vel džemaat ostavio Kur'an i Poslanikov sunnet, jer su ostavili istinu, a to je Ali ibn Ebi Talib, mir neka je s njim. Isto tako, potvrdilo se poslanstvo Muhammedovo, s.a.v.a., njegovim riječima da će se njegov ummet podijeliti u 73 skupine, sve su u zabludi, sem jedne skupine.

Ova spašena skupina je ona koja slijedi istinu i uputu slijedeći Imama Alija, mir neka je s njim! Oni su se borili kad se i on borio, a živjeli u miru kad je i on živio u miru, slijedili su ga u njegovom znanju i držali se odabranih Imama od njegove djece.

"Oni su, zbilja, najbolja stvorenja, njih nagrada u Gospodara njihova čeka, edenski vrtovi kroz koje će rijeke teći, u kojima će vječno i zauvijek boraviti. Allah će biti njima zadovoljan, a i oni će biti Njime zadovoljni. To će biti za onoga koji se bude bojao Gospodara svoga."[4]

---

[1] Sahih Tirmizi, Sahih Muslim, Mustedreku Hakim, Musned Ahmed ibn Hanbel, Kenzul ummal, Hasaisu Nesai, Tabekat Ibn Saad, Taberani, Sujuti, Ibn Hadžer, Ibn Esir. Kako bi saznao tačne adrese ovog hadisa u spomenutim knjigama vidi knjigu *El-Muradžeat* str. 82.

[2] Mustedreku Hakim 3/124; Zehebi u Telhisu

[3] Muntehabu kenzil ummal 5/30; Tarih Ibn Asakir 3/119; Tarih Bagdad 14/321; Tarihul hulefai, Ibn Kutejbe, l/73.

[4] Bejjine, 7-8

Hadis sekalejn kod ehli sunneta

Kao što smo rekli, hadis koji smo prethodno naveli, prenosi i ulema ehli sunneta vel džemaata i potvrđuju njegovu vjerodostojnost u više od 20 izvora, kod njih veoma poznatih.

Ako priznaju vjerodostojnost ovog hadisa time su indirektno posvjedočili protiv sebe da su u zabludi, jer se oni ne drže čistog Potomstva, a prigrlili su beznačajne mezhebe o kojima Allah ništa nije obznanio, niti ima o njima govora u Poslanikovom sunnetu.

Čudno je da danas ulema ehli sunneta nakon nestanka Emevija i njihove propasti, i u vrijeme kada ne postoje ograničenja u komunikacijama, i kada postoje sva sredstva naučnog istraživanja, kako se ne pokaju i ne vrate Allahu, nebi li i njih obuhvatile Njegove riječi: "Ja ću sigurno oprostiti onome ko se pokaje i uzvjeruje i dobra djela čini, i koji zatim na pravom putu istraje."[1]

Ako su ljudi u prošlim stoljećima bili prisiljeni da slijede vlast, kakav im je danas izgovor? Danas, vlasti u svim zemljama ne haju nimalo za vjeru, sve dok je njihovo prijestolje sigurno. Vladari se hvale demokratijom i pravima ljudi koji imaju slobodu mišljenja i vjerovanja?!

Među ulemom ehli sunneta postoje i oni koji se suprotstavljaju spomenutom hadisu sekalejn, hadisom: "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moj sunnet."[2]

Najmanje što se može reći o ovima jeste da su oni daleko od mjerila nauke i temelja istraživanja i znanja i utvrđivanja dokaza i argumenata.

Allahovu knjigu i moje Potomstvo ili Allahovu knjigu i moj sunnet?

O ovoj temi smo opširno govorili u knjizi *Sa onima koji su iskreni*. Tada smo rekli da ova dva hadisa nisu oprečna jedan drugom, jer ispravni poslanički sunnet je sačuvan kod čistog Potomstva kod Ehli-bejta, mir neka je s njima! Ehli-bejt najbolje poznaje ono što se u njemu nalazi, a Ali ibn Ebi Talib je vrata Poslanikovog sunneta i on je preči da bude prenosilac islama, a ne Ebu Hurejre, Kaabul-Ahbara i Vehb ibn Munebbeha.

Ovdje je potrebno dati nova pojašnjenja pa da neko ne prigovori na ponavljanju jer u ponavljanju je korist. Možda neki nisu pročitali objašnjenja data u spomenutoj knjizi zato će moći ovdje pročitati sa dodatnim detaljima i objašnjenjem.

Možda će poštovani čitaoci naći u ovom istraživanju nešto što će ih uvjeriti da je hadis "Allahovu knjigu i moje potomstvo" osnov, a halife su se latile posla da ga zamijene hadisom "Allahovu knjigu i moj sunnet", kako bi time udaljili Ehli-bejt sa pozornice života.

Moramo napomenuti da hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" nije vjerodostojan čak ni kod ehli sunneta vel džemaata, jer oni u svojim sahihima prenose da im je Božiji Poslanik, s.a.v.a., zabranio pisanje njegova sunneta, pa ako je hadis koji im to zabranjuje sahih, kako onda može biti dozvoljeno Poslaniku da kaže: "Ostavljam vam moj sunnet, a on nije zapisan, niti poznat?!

Zatim, ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, kako onda može biti dozvoljeno Omer ibn Hattabu da odgovori Božijem Poslaniku, s.a.v.a.: Dovoljna nam je Allahova knjiga?!

A ako je Poslanik, s.a.v.a., ostavio napisan sunnet, kako je bilo dozvoljeno Ebu Bekru i Omeru da ga spale i zabrane ljudima da dođu do njega?

---

[1] Ta Ha, 82

[2] Već smo rekli da je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet", hadis murel (sened ne dolazi do Poslanika) i ne prenose ga sahihi, dok hadis "Allahovu knjigu i moje Potomstvo" prenose svi sahihi i kod sunia i kod šija.

Ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, zašto je Ebu Bekr nakon Poslanikove smrti držao hutbu i rekao: "Ne prenosite ništa od Poslanika, ko vas pita recite između nas i vas je Allahova knjiga, pa uzmite za halal ono što je u njoj halal, i za haram ono što je u njoj haram!"[1]

Ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, zašto mu se onda Ebu Bekr suprotstavio kada se borio protiv onih koji nisu htjeli dati zekat, a Božiji Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Ko kaže *la ilahe illallah*, zaštićena je njegova krv i imetak od mene, a račun će polagti pred Allahom?!"

Ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, kako su mogli Ebu Bekr, Omer i drugi ashabi koji su se slagali s njima dvojicom, sebi dozvoliti da povrijede svetost Fatiminu i napadnu je u njenoj kući, prijeteći da će spaliti sve u njoj. Zar Poslanik nije o njoj rekao: "Fatima je dio mene, ko nju ljuti, ljuti mene, a ko nju uznemirava uznemirava mene." Jeste, rekao je i oni su to razumjeli. A zar nisu čuli riječi Uzvišenog Allaha: "Reci: 'Ne tražim za ovo nikakvu drugu nagradu od vas, osim ljubavi prema rodbini."[2], koje su objavljene o njoj i njenom mužu i njihovim sinovima? Zar je ljubav prema Ehli-bejtu bila prijetnja spaljivanjem, i pritiskanje vrata na Fatimin stomak, koja je bila noseća, ali je nakon tog događaja izgubila dijete, i oca i majku bih žrtvovao za nju!

Ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, kako je Muavija i ashabi koji su mu položili zakletvu i išli u njegovoj pratnji, mogli dozvoliti proklinjanje Alija sa minbera čitavo vrijeme emevijske vladavine?! Zar nisu čuli Poslanika, s.a.v.a., kako im naređuje da donose salavat na Alija, kao što donose na njega?! Zar nisu čuli Poslanika, s.a.v.a., da kaže: "Ko opsuje Alija, opsovao je mene, a ko opsuje mene, opsovao je Allaha!"[3]

Ako je hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sahih, zašto je onda većina ashaba zanemarila ovaj sunnet i zaboravila ga, a fetve izdavala po svom nahođenju.

Isto to su radili Imami četiri mezheba koji su se priklonili kijasu, idžtihadu, idžmau i zatvaranju vrata izgovorima, raesalih mursela i istishabu i manjoj šteti između ovog i onog?![4]

Da je Poslanik, s.a.v.a., ostavio "Allahovu knjigu i sunnet Njegova Poslanika", ljudi bi bili zaštićeni od zablude, i ne bi bilo potrebe za sve ovo što su izmislili ehli sunnet vel džemaat, jer svaka novotarija je zabluda, a svaka zabluda je u vatri, kao što stoji u hadisi šerifu!!

Razumni ljudi i oni koji posjeduju znanje će prekoriti Poslanika, s.a.v.a., koji je zanemario svoj sunnet i nije naredio da se zapiše i sačuva, a tako bi se zasigurno sačuvao od izmjena i neslaganja, izmišljanja i laži, a onda kaže ljudima: "Ostavljam vam dvije vrijedne stvari, ako ih se budete pridržavali, nećete zalutati poslije mene, a to su Allahova knjiga i moj sunnet!"

A ako se kaže tim razumnim ljudima da je on zabranio pisanje svog sunneta, onda bi to samo podsmijeh izazvalo, jer oni koji pamet imaju ne rade tako. Kako Poslanik može zabraniti muslimanima da pišu njegov sunnet, a zatim im reći: "Ostavljam vam moj sunnet."

Dodao bih još uz sve što je prethodilo da je Kur'ani kerim, ako mu dodamo poslanički sunnet koji su muslimani zapisivali tokom stoljeća u njemu se nalazi derogirani i derogirajući ajeti, ajeti koji govore o nečem posebno i ajeti koji su općeniti. Zatim postoje jasni ajeti, čvrsto određeni i oni koji nisu čvrsto određeni, i sunnet je druga polovina Kur'ana, samo što je Kur'an sahih, vjerodostojan u cijelosti, jer Allah, dž.š., garantuje njegovo očuvanje i jer je zapisan. A što s tiče sunneta, u njemu ima više lažnih od sahih predaja. I poslaničkom sunnetu, prije svega, potreban je neko ko je sačuvan od griješenja, kako bi uputio ljude na ono

[1] Tezkiretul huffaz, Zehebi 1/3
[2] Šura, 23
[3] Mustedrekul Hakim 3/121, kaže: Hadis je sahih po uslovima dvojice šejhova, ali ga oni ne bilježe.; Tarihul hulefai, Sujuti, str. 73.; Hasais Nesai, str. 24.; El-Menakib, Kavarizmi, str. 82.
[4] Džamiul bejanil ilmi 2/174

što je sahih u njemu i na ono što je izmišljeno. A onaj ko nije maasum, tj. zaštićen od griješenja, to ne bi mogao uraditi, makar bio i među najučenijima.

Isto tako, i Kur'an i sunnet, skupa, trebaju velikog alima poznavaoca svih njihovih propisa i svih njihovih tajni, kako bi objasnio ljudima, poslije Poslanika, s.a.v.a., ono u čemu su se razišli i ono što ne znaju.

Zar ne vidiš da Uzvišeni Allah ukazuje da je Časnom Kur'anu potreban neko ko će ga objasniti, pa kaže: "A tebi objavljujemo Kur'an da bi objasnio ljudima ono što im se objavljuje."[1]

I da nije bilo Poslanika da im objasni ono što im se objavljuje, oni ne bi razumjeli Allahove propise, i pored toga što je Kur'an na njihovom jeziku. Ovo je logična stvar koja je poznata svim ljudima. Pored toga što Kur'an naređuje namaz, zekat, post i hadž, muslimanima je potrebno Poslanikovo, s.a.v.a., objašnjenje. On je objasnio kako obavljati namaz, koliki je nisab zekata, propise o postu, i obrede hadža, a da nije bilo njega ništa od toga ljudi ne bi znali.

Ako je Kur'anu, u kojem nema neslaganja i kojem laž ne dolazi ni sa jedne strane, potreban onaj ko će ga objasniti, onda je poslanički sunnet potrebniji od Kur'ana za nekim ko će ga objasniti. To je zato što ima mnoštvo kontradiktornosti u hadisima, i mnogo laži i izmišljotina u sunnetu. I prirodno je, ustvari nužno je da svaki poslanik vodi računa o poslanstvu i objavi s kojom je poslan, da nad njom postavi opunomoćenika i čuvara objave, kako se ne bi zapostavila poslije njegove smrti. Zbog toga je svaki poslanik imao opunomoćenika. Zbog svega toga Božiji Poslanik, s.a.v.a., je spremio svog nasljednika i opunomoćenika nad ummetom, Ali ibn Ebi Taliba. Od malena ga je odgajao poslaničkim ahlakom, a kada je odrastao, poučio ga je znanju. Njemu je povjerio tajne koje nije povjerio nikom drugom. Ummet je uvijek upućivao na njega i govorio im o njegovim odlikama, pa im je tako jednom prilikom rekao: "Ovo je moj brat, moj opunomoćenik i moj nasljednik vama."
Također je rekao: "Ja sam najbolji među poslanicima, a Ali je najbolji među opunomoćenicima, i najbolji koga ostavljam poslije sebe."
"Ali je sa istinom, a istina je sa Alijem. Ali je sa Kur'anom, a Kur'an je sa Alijem."
"Protiv mene su se borili zbog objavljivanja Kur'ana, a protiv Alija će se boriti zbog njegova tumačenja, a on će objašnjavati mom ummetu ono u čemu će se razilaziti poslije mene."
"Poslije mene, dužnost tumačenja će obavljati samo Ali. On je velijj svakog vjernika poslije mene."
"Ali je u odnosu na mene kao što je bio Harun u odnosu na Musaa."
"Ali je od mene, a ja sam od njega, i on je vrata moga znanja."[2]

Dokazano je naučnim argumentima, historijom i ono što su pisali pisci sira, da je Ali bio jedini autoritet i izvor kome su se obraćali svi ashabi, učeni i neznalice. Dovoljno je to što ehli sunnet vel džemaat priznaje da je Abdullah ibn Abbas, koga su prozvali blagodat ummeta, bio njegov učenik. Isto tako je dovoljno kao dokaz, da se sve nauke koje poznaju muslimani pripisuju Imamu Aliju, mir neka je s njim![3]

Uzmimo kao pretpostavku, ako uporedimo hadis "Allahovu knjigu i moj sunnet" sa hadisom "Allahovu knjigu i moje Potomstvo", morat ćemo dati prednost drugom hadisu nad prvim, tj. prednost pripada "moje Potomstvo", pored "moj sunnet", kako bi razuman musliman uspio da se vrati Imamima Ehli-bejta, kako bi im oni objasnili Kur'an i sunnet.

---

[1] Nahl, 44
[2] Svi ovi hadisi su sahih kod ehli sunneta vel džemaata, prenosi ih njihova ulema i smatraju ih sahih hadisima, a navodili smo ih u prethodnim knjigama. Ko želi izvore gdje se nalaze ovi hadisi, neka pogled *El-Muradžeat*, uz komentar od Husejn Radija.
[3] Vidjeti uvod Ibn Ebi Hadida Mutezilija u *Šerhu Nehdžul-belage*.

A ako bi se prednost dala hadisu "Allahovu knjigu i moj sunnet", musliman će ostati zbunjen i ne bi znao objašnjenje Kur'ana, ni sunneta, niti bi pronašao pouzdan izvor koji bi mu objasnio propise koje ne razumije, ili propise o kojima se ulema ne slaže. A Imami mezheba su o propisima izrekli mnoge ili kontradiktorne tvrdnje.

Nema sumnje da ako musliman prihvata tvrdnje ovog ili onog alima, ili slijedi mišljenje ovog ili onog mezheba, on ga slijedi i uzima bez dokaza o ispravnosti ovoga, a netačnosti onoga. Prihvatanje jednog, a odbijanje drugog mezheba je slijepa pristrasnost i slijeđenje bez dokaza. O ovome, Allah, dž.š., kaže: "Većina njih slijedi samo pretpostavke, ali pretpostavke nisu nimalo od koristi Istini."[1]

Navešću samo jedan primjer ovoga kako bi poštovani čitalac shvatio iskrenost govora i kako bi mu se razjasnila istina od neistine.

Ako uzmemo Kur'ani kerim i pročitamo ajet koji govori o abdestu gdje Uzvišeni Allah kaže: "dio glava svojih potarite i noge svoje do iza članaka"[2], u prvi momenat ćemo razumjeti da se noge potiru kao što se potiru i glave, ali ako pogledamo muslimane kako uzimaju abdest, naći ćemo da oni to rade drugačije. Ehli sunnet vel džemaat svi peru noge, a šije čine mesh, odnosno potiru noge. Mi smo sada zbunjeni i sumnjamo šta je od ovo dvoje ispravno?

Da se vratimo ulemi ehli sunneta vel džemaata i njihovim mufesirima. Naći ćemo da se i oni ne slažu o ovom propisu s obzirom da postoje dva načina učenja ovog ajeta: "erdžulekum", u akuzativu i "erdžulikum" u genitivu.

Zatim, oba učenja smatraju ispravnim, pa kažu: Ko uči u akuzativu, dužnost mu je da pere noge, a ko uči u genitivu, dužnost mu je da čini mesh po nogama.

Imamo i trećeg alima, i velikog učenjaka u arapskom jeziku, a jedan je od uleme ehli sunneta[3], koji kaže: Kada se ovaj ajet uči i u akuzativu i u genitivu, dužnost je činiti mesh po nogama, jer "erdžul" (noge) mogu biti ili u akuzativu zbog sintaksičke funkcije ili u genitivu zbog toga što dolazi poslije čestice za genitiv. Zatim kaže da Kur'an naređuje mesh po nogama, a sunnet pranje nogu.

I kao što vidiš, čitaoče, ulema ehli sunneta vel džemaata nije otklonila našu zbunjenost svojim zbrkanim tvrdnjama. Naprotiv, povećali su nam sumnja u njihove riječi da je sunnet oprečan Kur'anu. Bože sačuvaj da Poslanik radi nešto što je suprotno Kur'anu i pere noge u abdestu. Da je Poslanik, s.a.v.a., prao noge prilikom uzimanja abdesta, da mu se suprotstave ne bi bilo dozvoljeno velikim ashabima, primjera Ali ibn Ebi Taliba, Ibn Abbasa, Hasana, Husejna, Huzejfe ibn Jemana, Enes ibn Malika i svih onih ashaba koji su učili ovaj ajet u genitivu, a tako je većina učača učila i oni smatraju obaveznim mesh po nogama i sve šije koje slijede Imame iz čistog potomstva, smatraju obaveznim mesh.

Šta je onda rješenje?

Zar ne vidiš, poštovani čitaoče da će musliman ostati zbunjen u svojoj sumnji i neće naći onoga na koga se može oslonuti, neće znati šta je ispravno, niti će raspoznati ispravni Allahov propis od lažnog?!

Želio sam da ti iznesem ovaj primjer iz Kur'ana Časnog kako bi shvatio veličinu neslaganja i oprečnosti u kojoj se koprca muslimanska ulema od ehli sunneta vel džemaata o nečemu što je Poslanik radio više puta na dan i to kroz 23 godine.

S obzirom na prirodu radnje bilo je obavezno da ovo znaju i učeni i obični ljudi od Poslanikovih, s.a.v.a., ashaba, a ulema ehli sunneta se ne slaže po ovom pitanju, pa jedni uče u akuzativu, drugi u genitivu i izriču kontradiktorne propise.

---

[1] Junus, 36
[2] Ma'ide, 6
[3] To je Imam Fahru Razi u svom tefsiru *El-Kebir*, 11/161

Među ulemom kada je riječ o tumačenju Kur'ana i propisa shodno mnogobrojnim učenjima postoje i mnoga razilaženja, što nije skriveno nijednom istraživaču.

Kad je neslaganje po pitanju Allahove knjige ovako očito, onda je ono u Poslanikovom sunnetu, još očitije i veće. Šta je onda rješenje?

Ako kažeš da se mora vratiti onome na koga se može osloniti u komentaru i objašnjenju ispravnih propisa iz Kur'ana i sunneta, onda ćemo tražiti od tebe da nam pokažeš razumna čovjeka koji govori, jer Kur'an i sunnet nisu zaštićeni od zablude, oni šute, a ne govore i nose različite mogućnosti, kao što smo vidjeli u ajetu o abdestu. Dakle, moj dragi čitaoče, složili smo se da se mora slijediti ulema koja poznaje činjenice i istine Kur'ana i sunneta. Ostaje nam još samo neslaganje o tome ko je ta ulema koja poznaje Kur'an i sunnet.

Ako kažeš da su to alimi ummeta, a na njihovom čelu su poštovani ashabi, već smo vidjeli njihovo neslaganje o ajetu o abdestu, a i u nekim drugim pitanjima. Isto tako znamo da su se oni borili jedan protiv drugog i da su jedni druge nazivali nevjernicima. Onda se ne možemo oslonuti na sve njih, nego samo na one koji idu pravim putem, a ne na one koji nisu u pravu, i problem još uvijek ostaje.

Ako kažeš da se vratimo i rješenje pronađemo kod Imama četiri mezheba, već znaš da su se oni razišli u mnogim pitanjima, pa su jedni rekli da je mekruh učiti bismilu u namazu, a drugi da namaz nije valjan bez bismile. Poznato ti je kakav je slučaj sa ovim mezhebima i da su oni izumi tiranskih vladara. Isto tako, znaš da su oni daleko od poslanikova vremena i objave, nisu poznavali ashabe, a o Poslaniku da i ne govorimo.

Ostalo nam je samo jedno rješenje, nema drugog. Zar to nije, povratak Imamima iz Poslanikova potomstva, s.a.v.a., od kojih je Allah odstranio svaku nečistoću i potpuno ih očistio, učenjacima, onima sa kojima se niko ne može porediti u njihovoj pobožnosti, znanju i bogobojaznosti, oni su maasumi, sačuvani od laži i greške, Kur'anskim tekstom[1] i riječima Božijeg Poslanika, s.a.v.a.[2]

Allah, dž.š., je dao da Ehli-bejt naslijedi znanje o Knjizi, nakon što ih je odabrao. Allahov Poslanik, s.a.v.a., ih je poučio svemu što je ljudima potrebno i ummet uputio i usmjerio ka njima, rekavši: "Primjer mog Ehli-bejta među vama je kao primjer Nuhove lađe, ko se popne na lađu spašen je, a ko izostane utopit će se."

Ibn Hadžer, Jedan od alima ehli sunneta vel džemaata, nakon što je ustvrdio da je ovaj hadis sahih, prokomentarisao ga je riječima: "Osnova njihovog poređenja sa lađom je ta da onaj ko njih voli i veliča, zahvaljujući blagodati njihovog visokog mjesta i ko uzme upute njihove uleme, spašen je tmine suprotnosti, a ko izostane sa lađe utopio se je u moru nevjerstva i poricanja blagodati i uništen u ponorima griješenja."[3]

Još bih dodao, da nećeš naći alima, bilo prijašnjeg ili sadašnjeg, od vremena ashaba pa do danas, da tvrdi da je bolji i učeniji od Imama Poslanikova čistog potomstva. Niti ćeš naći u cijelom ummetu nekoga da tvrdi da je poučavao nekog od Imama Ehli-bejta ili da ga je upućivao na nešto. Poštovani čitaoče, ako želiš više objašnjenja i detalja na ovu temu pročitaj *El-Muradžeat* i *El-Gadir*.

Ovo što sam iznio dovoljno ti je ako imaš osjećaj za pravdu. Dakle, hadis "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moje potomstvo" je istina koju prihvata razum, a potvrđuju je i Kur'an i sunnet.

---

[1] Uzvišeni kaže: "Bog hoće samo da otkloni od vas sve što može biti nečisto, o čeljadi kuće Poslanikove, i da vas očisti do pune čistote."

[2] Poslanikove, s.a.v.a, rječi: "Allahovu knjigu i moje potomstvo. Ko ih se bude pridržavao, nikada neće zalutati poslije mene." Pa kao da je Allahova knjiga zaštićena od greške, a isto tako i čisto Potomstvo. Jer onaj ko nije zaštićen od griješenja, ne može garantovati uputu. Onaj ko griješi i sam ima potrebu za upućivanjem.

[3] *Es-Savaikul muhrika*, Ibn Hadžer Šafii, str. l51.

Sve ovo nam, po ko zna koji put, potvrđuje jasnim dokazima koji se ne mogu poreći da su šije imamije istinski sljedbenici poslaničkog sunneta, a da su ehli sunnet vel džemaat bili pokorni svojim vođama i prvacima, pa su ih odveli u zabludu i ostavili da lutaju u tminama. Utopili su ih u moru poricanja blagodati i uništili u ponorima griješenja, kako kaže Ibn Hadžer Šafi.

Neka je hvala Allahu, Gospodaru svjetova, na Njegovoj uputi, Njegovim iskrenim robovima!

Izvori zakonodavstva kod šija

Onaj ko dobro prouči fikh šija naći će da se oni u svim fikhskim propisima, sem kod novih pojava[1], obraćaju na Poslanika, s.a.v.a., putem dvanaest Imama Ehli-bejta, mir neka je s njima!

Oni imaju samo dva izvora zakonodavstva, a to su: Kur'an i sunnet. Prvi izvor je Kur'an Časni, a drugi izvor je Poslanikov sunnet, neka su na njega najbolji blagoslovi i najčišći selami!

Ovako šije govore, i prijašnje i sadašnje. Ustvari, to su riječi Imama Ehli-bejta, a nijedan od njih nije donio neki propis po vlastiton nahođenju.

Kada su izabrali prvog Imam Ali ibn Ebi Taliba za halifu postavili su mu uslov, a to je da sudi po sunnetu dvojice šejhova, a to su Ebu Bekr i Omer. Imam je na to rekao: "Sudiću samo prema Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika."

Kasnije ćemo govoriti o tome da se Imam Ali, mir neka je s njim!, uvijek držao Poslanikova sunneta i svim silama je nastojao ljude vratiti sunnetu, što je potaklo ljutnju halifa i odbijanje ljudi od njega zbog njegove odlučnosti i čvrstine u slijeđenju i privrženosti Poslanikovom, s.a.v.a., sunnetu.

Imam Bakir je često govorio: "Da smo vam izmišljali po našem nahođenju, otišli bismo u zabludu, kao što su zalutali oni prije nas. Ali mi vam iznosimo objašnjenje i dokaze od našeg Gospodara, a Poslanik ih je objasnio nama."

Drugi put je rekao: "O Džabire, da vam govorimo po našem mišljenju i prohtjevima propali bismo. Ali, mi vam govorimo po hadisima koje smo sačuvali od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kao što oni čuvaju zlato i srebro."

Evo šta Imam Džafer Sadik kaže: "Tako mi Allaha, ništa ne govorimo po našim prohtjevima ili po našem mišljenju. Ništa ne govorimo, sem onoga što je rekao naš Gospodar. Kad god ti odgovorim znaj to je od Božijeg Poslanika, a ništa ne govorimo po našem mišljenju."

Ovo je poznato ulemi vezano za Imame Ehli-bejta i niti od jednog nisu zabilježili da su nešto rekli po svom mišljenju ili kijasu ili nečemu drugom osim Kur'ana i sunneta.

Da se vratimo velikom autoritetu, savremeniku, ajatollahu Muhamed Bakiru Sadru koji kaže u svom fikhu ibadeta i muamelata gdje doslovno stoji: "Na kraju, smatramo neophodnim da ukažemo ukratko na izvore na koje smo se uglavnom oslanjali pri donošenju ovih fetvi, a kao što smo već spomenuli, to su Časni Kur'an, sunnet Poslanikov prenesen putem pouzdanih i pobožnih u prenošenju, ma koji mezheb bili.[2] A što se tiče metoda kijasa i istihsana i njima slično, ne smatramo zakonitim oslanjanje na njih.

Što se tiče racionalnog dokaza, o kojem su se razišli mudžtehidi i muhadisi, da li je dozvoljeno raditi po njemu, prvo, mi, iako vjerujemo da je dozvoljeno raditi po njemu, nismo naišli ni na jedan propis čija potvrda ovisi o ovoj vrsti dokaza, nego sve što se potvrđuje razumskim dokazom, a u isto vrijeme je potvrđeno Kur'anom i sunnetom.

Što se tiče onoga što se zove idžma (koncenzus), to nije izvor pored Kur'ana i sunneta, i na njega se ne oslanja, sem kad je on sredstvo potvrđivanja u nekim slučajevima.

---

[1] Pod ovim mislimo na idžtihad uleme o onome o čemu nema ajeta ili hadisa, a što se dogodilo nakon nedostupnosti dvanaestog Imama.

[2] Pogledaj šitsku ulemu kako uzima od pouzdanih i pobožnih, ma kojeg mezheba bili. Ovo je odgovor onima koji kažu da se šije ne uzdaju u ashabe. Šija odbija prihvatiti hadis od ashaba ako se proturiječi sa hadisom od Imama.

Ovako su jedina dva izvora Kur'an i sunnet, te skrušeno molimo Allaha da nas učini onima koji ih se pridržavaju. A ko se pridržava ovog dvoga, drži se za najčvršću vezu koja se neće prekinuti. A Allah sve čuje i zna."[1]

Da, ova pojava je raširena kod šija, i od prije i sada, i oni se oslanjaju samo na Kur'an i sunnet. Kod njih nećemo naći ni jednu fetvu kao rezultat kijasa ili istihsana. Priča Imama Sadika sa Ebu Hanifom je poznata, i kako mu je zabranio kijas pritom rekavši: "Ne upoređuj jedno s drugim (ne primjenjuj analogiju) u Allahovoj vjeri, jer ako se u šeriatu upoređuje, uništava se. Prvi koji je upotrijebio analogiju i upoređivao, bio je Iblis kad je rekao: 'Ja sam bolji od njega. Mene si stvorio od vatre, a njega od ilovače.'" Ovo su izvori zakonodavsta kod šija od vremena Imama Alija pa do našeg vremena. A koji su izvori zakonodavstva kod ehi sunneta?

Izvori zakonodavstva kod ehli sunneta vel džemaata

Ako pogledamo izvore zakonodavstva kod ehli sunneta vel džemaata, naći ćemo da mnogi prelaze granice Kur'ana i sunneta koje su odredili Allah i Njegov Poslanik.

Izvori zakonodavstva kod njih su uz Kur'an i Poslanikov sunnet i sunnet hulefai rašidina, sunnet ashaba, sunnet tabiina, a to su ulema hadisa, sunnet vladara i nazivaju ih bistrim vladarima, zatim kijas, istihsan, koncenzus i zatvaranje vrata izgovorima.

Kao što vidiš ima ih deset i svi imaju udjela u Allahovoj vjeri. Kako ne bi govorili bez dokaza ili da nas optuže da pretjerujemo, moramo podastrijeti neke dokaze iz njihovih govora i knjiga.

Nećemo diskutovati sa ehli sunnetom vel džemaatom o prva dva izvora predstavljena u Knjizi i sunnetu, jer o tome nema neslaganja. Vadžib je uzeti ovo dvoje kao izvor, jer o tome govore i predaje i razum i svi se slažu u tome. O tome Uzvišeni kaže: "Ono što vam Poslanik da to uzmite, a ono što vam zabrani ostavite."[2] Zatim: "Pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku."[3] "Kada Allah i Njegov Poslanik nešto odrede."[4] I još mnogi drugi jasni ajeti koji upućuju na obavezu uzimanja zakonodavnih propisa iz Allahove knjige i sunneta Njegovog Poslanika. Mi, ovdje želimo raspravljati o drugim izvorima koje su oni dodali od sebe.

Prvo: Sunnet hulefai rašidina

Kao dokaz za ovo navode hadis: "Držite se mog sunneta i sunneta hulefai rašidina, tj. pravednih, upućenih halifa, grčevito se držite za njihov sunnet!"[5]

U knjizi *Sa onima koji su iskreni* objasnili smo da se u ovom hadisu pod hulefai rašidinima misli na Imame Ehli-bejta. Dodat ću ovdje još neke dokaze, ako je neko ovo propustio da se ovim otprije upozna.

Buharija, Muslim i svi muhaddisi bilježe da je Božiji Poslanik ograničio svoje nasljednike na dvanaest osoba, pa je rekao: "Halifa je poslije mene dvanaest, svi su od Kurejšija." Ovaj vjerodostojni hadis upućuje da se ovdje misli na Imame Ehli-bejta, mir neka je s njima!, a ne halife, vladare koji su uzurpirali hilafet.

[1] *El-Fetava*, Šehid Bakir Sadr, str. 98.
[2] Hašr, 7
[3] Ma'ide, 92
[4] Ahzab, 36
[5] Bilježe ga Tirmizi, Ibn Madže, Bejheki i Ahmed ibn Hanbel.

Možda će neko reći: Bilo da se ovdje pod halifama misli na Imame Ehli-bejta što tvrde šije ili četvoricu hulefai rašidina, što tvrdi ehli sunnet, izvori zakonodavstva su troje: Kur'an, sunnet i sunnet halifa.

Ovo je ispravno po mišljenju ehli sunneta, ali nije ispravno po mišljenju šija. Jer Imami iz Ehli-bejta, kao što smo već rekli, nisu donosili nikakve propise po svom ličnom nahođenju i mišljenjima, nego sve što su rekli je sunnet njihova djeda, Božijeg Poslanika, kojeg su od njega naučili i sačuvali da bi ga pokazali ljudima kada se pojavi potreba.

Što se tiče ehli sunneta vel džemaata, njihove knjige su pune zaključivanja i dokazivanja po sunnetu Ebu Bekra i sunnetu Omera, kojeg prihvataju kao svoj izvor islamskog zakonodavstva pa makar bilo suprotno Kur'anu i sunnetu.

Ono što nas još više uvjerava da Poslanik, s.a.v.a., nije mislio na Ebu Bekra i Omera u prethodnom hadisu jeste i to što je Ali odbio da sudi po njihovom sunnetu kada su mu ashabi to postavili za uslov da bude halifa.

Da je Poslanik, s.a.v.a., u gore navedenom hadisu pod halifama mislio na Ebu Bekra i Omera, ne bi bilo dopušteno Aliju da odbije naredbu Božijeg Poslanika, a time i odbije njihov sunnet. Hadis dokazuje da se u hulefai rašidine ne ubrajaju Ebu Bekr i Omer.

Međutim, ehli sunnet vel džemaat pod hulefai rašidinima misle na Ebu Bekra, Omera i Osmana i nikog više. Kod njih Ali u početku nije bio ubrojan u hulefa rašidine. To se desilo tek mnogo kasnije nakon dugog perioda njegova proklinjanja sa minbera!

Ako pogledamo ono što prenosi Dželaludin Sujuti u knjizi *Povijest halifa*, pokazat će se ispravnim ono što mi tvrdimo.

Sujuti prenosi od Hadžib ibn Halife: "Vidio sam Omer ibn Abdullaziza kako drži govor dok je bio halifa, pa je rekao u svom govoru: 'Zar nije tako da je ono što je Božiji Poslanik ostavio kao sunnet i njegova dvojica drugova (misli na Ebu Bekra i Omera) je vjera koje se držimo i kojoj težimo. A ono što su drugi, sem njih dvojice, ostavili kao sunnet, to odbijamo.'"[1]

Istina je da su veliki ashabi i vladari od Emevija i Abasija prenosili da je sunnet Ebu Bekra, Omera i Osmana vjera koju uzimaju i kojoj teže.

Kako su ova trojica halifa radili na uništenju sunneta Poslanikova, s.a.v.a., kao što znamo, nakon toga ne ostaje ništa od sunneta, sem onog što su oni odobrili kao sunnet.

Drugo: <u>Sunnet ashaba općenito</u>

Nalazimo mnogobrojne dokaze da ehli sunnet vel džemaat slijedi sunnet svih ashaba, bez izuzetka. Kao dokaz za to navode lažni hadis, o kojem smo dovoljno govorili u knjizi *Sa onima koji su iskreni*, a hadis kaže: "Moji ashabi su kao zvijezde, kojeg god da slijedili upućeni ste na pravi put." Ibn Kajjim Dževzi ovaj hadis navodi kao dokaz za validnost mišljenja ashaba.[2]

Ovo, također, potvrđuje Šejh Ebu Zehra kad kaže: "Nalazimo ih (misli na fakihe ehli sunneta) da uzimaju i rade po fetvama ashaba." A na drugom mjestu dodaje: "Dokazivanje po tvrdnjama i fetvama ashaba je put većine fakiha, a šije se ne slažu s njima u tome[3], ali Ibn Kajjim Dževzi je podržao većinu sa 46 oblika, a sve su to jaki argumenti..."

A mi pitamo šejh Ebu Zehru: Kako argumenti koji su suprotni Allahovoj knjizi i sunnetu Njegovog Poslanika mogu biti jaki?!

---

[1] *Tarihul hulefai*, Sujuti, str. l60

[2] Ealamul muvekkine, 4/122

[3] Ovo je drugo svjedočenje od Ebu Zehre koje potvrđuje ono što smo rekli da šije ne prihvataju ništa u Allahovom šeriatu, sem Časne Knjige i poslaničkog sunneta.

Svi argumenti koje iznosi Ibn Kajjim su beznačajni i slabi kao paukova kuća, i ti si je sam uništio kada si rekao: "Ali, našli smo da Ševkani kaže: 'Istina je da riječi ashaba nisu dokaz, jer je Allah, dž.š., ovom ummetu poslao samo našeg Poslanika, Muhammeda, s.a.v.a., i imamo samo jednog Poslanika. A ashabi, kao i oni poslije njih su zaduženi da slijede njegov zakon u Kur'anu i sunnetu. A onaj ko kaže da dokazi i argumenti počivaju na nečem drugom, mimo Kur'ana i sunneta, unio je u Allahovu vjeru ono što nije potvrđeno i potvrdio je zakon koji Allah nije naredio."[1]

Odajemo počast Ševkaniju koji je rekao istinu, a nije pao pod uticaj mezheba. Njegove riječi se slažu sa Imamima čistog Potomstva.

Treće: Sunnet tabiina - 'ulema hadisa'

Također, nalazimo da ehli sunnet vel džemaat uzima mišljenja tabiina i nazivaju ih 'ulemom tradicije', odnosno hadisa, kao što su: Evzai, Sufjani Sevri, Hasan Basri, Ibn Ujejne i mnogi drugi. Isto tako, oni prihvataju idžtihad Imama osnivača četiri mezheba i njihovom slijeđenju, uprkos tome što su oni tabi-tabiini (generacija poslije tabiina).

S druge strane ashabi su sami priznali da su pogriješili nekoliko puta i da govore ono što ne rade.

Ebu Bekr bi govorio kada bi bio upitan o nekom pitanju: "Reći ću svoje mišljenje o tome. Ako bude ispravno, od Allaha je, a ako pogriješim, od mene je ili od šejtana." A evo šta je Omer govorio svojim drugovima: "Možda vam naređujem nešto što nije dobro za vas, a zabranjujem vam nešto što je korisno za vas."[2]

Ako je ovo rezultat njihova znanja, i ako oni slijede mišljenje od kojeg istina nema nikakve koristi, kako onda musliman ima pravo, musliman koji poznaje islam, da njihova djela i riječi uzme za sunnet koji se slijedi i jednim od izvora islamskog zakonodavstva? Ostaje li, onda, nakon ovoga, ikakve težine za hadis "Moji ashabi su kao zvijezde..."?

Ako su ovo oni ashabi koji su prisustvovali okupljanjima kod Poslanika, s.a.v.a., i učili od njega, potom govorili ovako, šta je onda sa onima koji su došli poslije njih, od njih uzimali i učestvovali u fitni?

Ako četvorica Imama osnivača mezheba unose svoja mišljenja u Allahovu vjeru, a jasno priznaju mogućnost da pogriješe, pa jedan od njih kaže: "Ovo je ono što vjerujem da je ispravno, a možda je i neko drugo mišljenje sem moga ispravno.", zašto su muslimane obavezali da ih slijede?!

Četvrto: Sunnet vladara

Ehli sunnet vel džemaat ovo naziva čistoća vladara, a kao dokaz za ovo uzimaju riječi Uzvišenog: "Pokoravajte se Allahu, pokoravajte se Poslaniku i onima koji imaju autoritet[3] među vama."[4]

Oni koji imaju autoritet za njih su vladari, iako su oni silom uzimali vlast. Oni vjeruju da je Allah, dž.š., imenovao vladare nad Svojim robovima da njima vladaju i zato im se mora pokoravati i preuzimati njihov sunnet.

Ibn Hazm Zahiri je oštro odgovorio ehli sunnetu vel džemaatu rekavši: "Na osnovu onoga što vi tvrdite, znači vladari imaju pravo poništiti šta žele od šeriata što je Allah propisao i što je

[1] Knjiga Šejh Ebu Zehre, str. 102.
[2] Tarih Bagdad 14/81
[3] U knjizi *Sa onima koji su iskreni* objasnili smo da su ulul emr Imami iz čistog potomstva, a ne misli se na vladare uzurpatore vlasti. Nemoguće je da Allah naredi da se pokorava silnicima, griješnicima i nevjernicima.
[4] Nisa', 59

naredio Njegov Poslanik, i da dodaju šta hoće, i nema razlike između oduzimanja i dodavanja u tome. Ovo je nevjerstvo onoga ko je dozvolio takvo što, bez sumnje."[1]

A Zehebi je odgovorio Ibn Hazmu riječima: "Ovo je loše mišljenje i velika greška, jer ummet se saglasio, sem Davud ibn Alia i onih koji ga slijede, da im je najpreča presuda po ličnom nahođenju i idžtihadu, ako nema objavljenog teksta, pa kažu: 'Nije im dozvoljeno donositi propise po ličnom mišljenju i nahođenju ako znaju da postoji autoritativni tekst objavljen.'" Ovdje se pokazuje da oni mogu dodati nešto u šeriatu, što je dozvoljeno, a ne mogu poništavati ništa od šeriata.

A mi kažemo Zehebiju: Kako možeš tvrdiš da se ummet saglasio, a sam si izuzeo Davud ibn Alija i one koji ga slijede? I zašto nisi naveo imena onih koji ga slijede? Zašto onda nisi izuzeo i šije i Imame Ehli-bejta, zar oni za tebe ne pripadaju islamskom ummetu? Ili je tvoje ulizivanje vladarima dalo tebi legitimnost da dozvoliš da dodaju šeriatu, kako bi dodali tvojim nagradama i slavi?

Da li su vladari, koji su vladali muslimanima pod imenom islama, poznavali kur'anske i poslaničke tekstove kako bi stali na njihovim granicama?

Kada su dvojca prvih halifa, Ebu Bekr i Omer, namjerno radili suprotno Kur'anu i sunnetu, o čemu smo prethodno govorili, šta onda reći za one koji su došli poslije njih, kako će se oni držati tih tekstova koji su izmijenjeni i promijenjeni?

Ako fakihi ehli sunneta vel džemaata donose fetvu da vladari mogu reći i unijeti u Allahovu vjeru šta hoće, onda nije čudo što ih Zehebi slijedi u tome.

Bilježi se u *Tabekatul fukaha* od Seid ibn Džubejra da kaže: "Pitao sam Abdullah ibn Omera o *ilau* (jednoj vrsti razvodu braka), pa je rekao: 'Želiš da kažeš ovo je rekao sin Omerov, ovo je rekao sin Omerov?!'
Rekao je: "Rekao sam: 'Da, mi smo zadovoljni onim što ti kažeš i uvjereni smo u ispravnost toga.'" Ibn Omer rekao: 'To kažu vladari, a to kaže i Allah i Njegov Poslanik i oni od njih.'"

Seid ibn Džubejr kaže: "Redža ibn Hajvet se ubrajao među najbolje fakihe u Siriji, ali kada bih ga nazvao, on bi rekao: 'O tome je odlučio Abdulmelik ibn Mervan tako i tako.'"[2]

Ibn Sead bilježi od Musejjeb ibn Rafia da kaže: "Ako bi trebalo nešto presuditi, a o tome nema u Knjizi i sunnetu, to se nazvalo 'čistoća vladara', ulema bi se okupila i ono o čemu bi saglasili svoja mišljenja je bilo istina."[3]

A mi kažemo: "Da se Allah za prohtjevima njihovim povodi, sigurno bi nestalo poretka na nebesima i Zemlji. Međutim, on im istinu donosi ali većina njih prezire istinu."[4]

Peto: <u>Ostali izvori zakonodavstva kod ehli sunneta</u>

Od ovih izvora navodimo: kijas, istihsan, istishab, zatvaranje vrata izgovorima i idžma koji su veoma poznati i rašireni među njima.

Imam Ebu Hanife je postao poznat po kijasu i odbacivanju hadisa. Imam Malik je svoje fikhske propise najčešće crpio iz onoga što su radili stanovnici Medine i zatvaranju vrata izgovorima. Imam Šafija je poznat po tome što se uvijek vraćao na fetve ashaba i poredao ih je po vrstama i stupnjevima, pa je prednost dao desetorici koje je Poslanik obavijestio da će u Džennet, zatim prvim muhadžirima, onda ensarijama, zatim muslimanima koji su prihvatili islam poslije osvajanja Mekke.[5]

[1] Ibn Hazm u Mulehhas fi ibtalil kijasi, str. 37.
[2] Tabekatul fukaha, biografija Seid ibn Džubejra.
[3] Tabekat Ibn Saad 6/179
[4] Mu'minun, 71
[5] Menakibul Imam Šafii, 1/443

A Imam Ahmed ibn Hanbel je poznat po tome što sam nije koristio idžtihad, niti je donosio fetve, nego je uzimao mišljenje bilo kojeg ashaba.

Hatib Bagdadi prenosi od njega da ga je neki čovjek upitao o pitanju halala i harama pa mu je Ahmed rekao: "Pitaj, Allah ti oprostio, neko drugog." Rekao: "Želimo tvoj odgovor, Ebu Abdullah" On je rekao: "Pitaj Allah ti oprostio, nekog drugog. Pitaj fakihe, pitaj Ebu Sevra!"[1]

Meruzi prenosi od njega: "Što se tiče hadisa, nemamo problema s njima, ali što se tiče fikhskih pitanja, odlučio sam da kada me neko nešta upita o njima, neću mu odgovoriti."[2]

Nema sumnje da je Ahmed ibn Hanbel prvi sugerirao ideju o pravednosti svih ashaba, bez izuzetka, i njegov mezheb je ostavio traga na ehli sunnet vel džemaat.

Hatib bilježi u svojoj historiji o Bagdadu, u drugom tomu, sa senedom od Muhamed ibn Abdurahmana Sajrefija da kaže: "Rekao sam Ahmed ibn Hanbelu: 'Ako se Poslanikovi ashabi ne slažu po nekom pitanju, da li je nama dozvoljeno da raspravimo o njihovim tvrdnjama kako bi znali ko je upravu, pa da ga slijedimo? 'Odgovorio mi je: 'Nije dozvoljeno raspravljati i razlikovati Poslanikove ashabe.' Rekao sam: 'Pa, šta onda da radimo?' Rekao je: 'Slijedi koga god od njih voliš.'"

A mi kažemo da li dozvoljeno slijediti onoga ko ne razlikuje istinu od neistine? Čudno je da Ahmed ovdje donosi fetvu, a on je taj koji bježi od donošenja fetvi, o slijeđenju bilo kojeg ashaba, a da i ne pogledaš i analiziraš njihove tvrdnje kako bi ustanovio šta je ispravno!

Poslije ovog kratkog izlaganja o izvorima islamskog zakonodavstva kod šija i kod ehli sunneta vel džemaata, objašnjeno nam je bez ikakve sumnje u to da su šije oni koji se pridržavaju Poslanikovog, s.a.v.a., sunneta nimalo ne skrećući sa tog puta, tako da je Poslanikov sunnet postao njihov znak, simbol, o čemu svjedoče i njihovi neprijatelji.

A ehli sunnet vel džemaat slijedi sunnet bilo kojeg ashaba, tabiina i vladara.

Njihove knjige i riječi svjedoče protiv njih i to nam je dovoljno. U slijedećem poglavlju ćemo govoriti o njihovim djelima, kako bi vidjeli da u njima nema ništa od Poslanikova sunneta. Ostavljam čitaocu da sam zaključi ko je ehli sunnet, sljedbenici sunneta, a ko sljedbenici novotarija.

Neophodan komentar za upotpunjenje ove rasprave

Dobro je ukazati da se šije drže izvora islamskog zakonodavstva, tj. Kur'ana i sunneta, i tome ništa ne dodaju. To je zato što se nalazi dovoljno autoritativnih tekstova kod njihovih Imama o svakom pitanju koje je potrebno čovjeku.

Neki ljudi to ne odobravaju i drže nemogućim da Imami Ehli-bejta imaju dovoljno autoritativnih tekstova koji su potrebni ljudima iz razloga što je proteklo mnogo vremena, pa sve do Sudnjeg dana.

Kako bi ovo približili čitaocu, neophodno je ukazati na slijedeće: Musliman vjeruje da je Uzvišeni Allah poslao Muhammeda sa potpunim šeriatom kao upotpunjenjem prethodnih zakona i koji ih kontroliše, kako bi usavršio čovjekov životni put na ovoj Zemlji nakon kojeg će se vratiti u vječni život.

"On je poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je uzdigao iznad svih vjera."[3]

Musliman vjeruje da Uzvišeni Allah želi od čovjeka da bude pokoran Njegovim propisima u svojim riječima i djelima i da mu se u potpunosti preda.

---

[1] Tarih Bagdad, 2/66
[2] Menakib Imam Ahmed ibn Hanbel, str. 57.
[3] Tevba, 33

“Allahu je prava vjera jedino islam.”[1]
“A onaj ko želi neki drugu vjeru osim islama, neće mu biti primljena.”[2]

Ako je tako, onda Allahovi propisi moraju biti potpuni i sveobuhvatni da bi pokrili sve ono što treba čovjeku u njegovom mukotrpnom životu kako bi bile prebrođene sve zamke i otpori pred izazovima kako bi došao do željenog cilja.

O svemu ovome Allah, dž.š., kaže: “U Knjizi Mi nismo ništa izostavili.”[3]

Na ovim osnovama nema nijedne stvari, a da nije spomenuta u Allahovoj knjizi, ali čovjek svojim ograničenim razumom ne može shvatiti sve ono što je Allah spomenuo zbog dalekosežne mudrosti koja nije skrivena onima koji znaju. To je kao Njegove riječi: “I ne postoji ništa što Ga ne veliča, hvaleći Ga, ali vi ne razumijete veličanje njihovo.”[4]

Riječi “I ne postoji ništa” bez izuzimanja upućuje na čovjeka, životinju i neživu materiju kako veličaju Gospodara. Čovjek može prihvatiti veličanje životinja i živih stvorenja, ali njegov razum ne shvata kako kamen može veličati Boga. Allah, dž.š., kaže: “Mi smo brda potčinili da zajedno s njim hvale Allaha prije nego što Sunce zađe i poslije pošto grane.”[5]

Ako prihvatamo i vjerujemo u ovo onda moramo prihvatiti i vjerovati da se u Allahovoj knjizi nalaze svi propisi koji su potrebni ljudima do Sudnjeg dana, ali mi ih ne možemo shvatiti, sem ako se ne vratimo onome kome su objavljeni i koji je razumio cijelo značenje Knjige, a to je Allahov Poslanik, s.a.v.a.. Allah, dž.š., kaže: “Mi tebi objavljujemo Knjigu kao objašnjenje za sve.”[6]

Ako prihvatimo da je Uzvišeni Allah objasnio svaku stvar Svom Poslaniku kako bi on ljudima to pojasnio, onda moramo prihvatiti da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., sve objasnio i nije ostavio ništa od onoga što je ljudima potrebno do Sudnjeg dana, a da nije dat propis o tome. Ako nije do nas stiglo to objašnjenje i ako ga mi danas ne znamo to je rezultat naših nedostataka i neznanja ili je rezultat obmane posrednika koji je bio između nas i njega ili je rezultat neznanja ashaba i njihova nerazumijevanja onoga što im je Poslanik, s.a.v.a., objasnio.

Ali, Uzvišeni Allah, velika je Njegova mudrost, zna da su sve ove pretpostavke moguće pa nije ostavio da se Njegov šeriat izgubi. Od Svojih robova izabrao je Imame i dao im da naslijede znanje o Knjizi i njeno objašnjenje, kako ljudi ne bi imali dokaz i opravdanje kod Allaha, pa kaže: “Mi ćemo učiniti da Knjigu poslije naslijede oni Naši robovi koje Mi izaberemo.”[7]

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je objasnio ljudima sve ono što im je potrebno, a Alija je odredio za svog opunomoćenika kako bi mogao objašnjavati ljudima ono što im je potrebno do Sudnjeg dana. Odabrao ga je zbog odlika koje su krasile samo Alija između svih drugih ashaba.

Odabrao je Alija zbog njegove velike oštroumnosti, jakog pamćenja i shvatanja svega onoga što čuje. Poslanik ga je poučio svemu što je on znao i uputio ummet na njega rekavši da je Ali vrata kroz koja se dolazi njemu, s.a.v.a.

Ako neko kaže da je Allah, dž.š., poslao Svog Poslanika cijelom čovječanstvu i da on nema pravo da nekom od njih da prednost i pouči ga onome što on, s.a.v.a., zna, a drugima to ne uradi, reći ćemo: Božiji Poslanik nema nikava udjela u tome, on je rob kome se naređuje i koji izvršava ono što mu se objavljuje od njegova Gospodara. Allah je taj koji mu je to naredio, jer je islam vjera tewhida (Božije jednoće) i zasniva se na jedinstvu svega. Zato se i ljudi moraju

[1] Ali Imran, 19
[2] Ali Imran, 85
[3] An'am, 38
[4] Isra', 44
[5] Sad, 18
[6] Nahl, 89
[7] Fatir, 32

ujediniti i okupiti oko jednog vodstva. Ovo je potpuno logična stvar koju je odredila Allahova knjiga, a o tome sudi i razum. Uzvišeni kaže: "Da Zemljom i nebesima upravljaju drugi bogovi, poremetili bi se."[1]

"Allah nije uzeo Sebi sina, i s Njim nema drugog boga! Inače, svaki bi bog, s onim što je stvorio - radio što bi htio, i jedan drugog bi pobjeđivao."[2]

Isto tako da je Allah poslao dva poslanika u isto vrijeme ljudi bi se podijelili na dva naroda i na dvije suprotstavljene strane. Allah, dž.š., kaže: "A nije bilo naroda kome nije došao onaj koji ga je opominjao."[3]

Također, svaki je poslanik imao opunomoćenika koji bi ga naslijedio u njegovom narodu, kako se ne bi rascijepili i kako bi ostali u jednoj zajednici.

Ovo je, tako mi života, prirodna stvar koju poznaju svi ljudi, bilo da su učeni ili neznalice, vjernici ili nevjernici. Zar ne vidiš da svako pleme, svaka stranka, svaka država mora imati svoga predsjednika koji će je voditi. Nemoguće je da se pokoravaju i slušaju dvojicu predsjednika u isto vrijeme.

Zbog svega ovoga, Allah je odabrao poslanike i od meleka i od ljudi, dao im čast obaveze vođenja Njegovih robova i učinio ih Imamima da upućuju po Njegovoj naredbi. Allah, dž.š., kaže: "Allah je odabrao Adema, i Nuha, i Ibrahimovu porodicu, i Imranovu porodicu nad ostalim svijetom."[4]

A Imame koje je Allah odabrao za pečaćenje muhamedanskog poslanstva, oni su iz Poslanikovog potomstva, a svi su iz Ibrahimove porodice, potomstvo jedni drugih. To su oni na koje je ukazao Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekavši: "Poslije mene, halifa će biti dvanaest, a svi su od Kurejšija."[5]

U svakom vremenu postoji poznati Imam, a ko umre ne poznajući Imama svog vremena, umro je džahilijetskom smrću.

A kada Allah, dž.š., odabere Imama, očisti ga, zaštiti od grijeha i pouči ga, a mudrost se daje samo onome ko je istinski zaslužuje.

Ako se vratimo osnovnoj temi, a to je znanje Imama o svemu onome što je potrebno ljudima od šeriatskih propisa kroz tekstove koji su došli u Knjizi i sunnetu, a koji prate životni slijed čovječanstva sve do Sudnjeg dana, nećemo naći u islamskom ummetu da je to iko tvrdio, sem Imama Ehli-bejta, mir neka je s njima!, koji su jasno govorili da oni imaju *El-Džamiu* knjigu koju je diktirao Božiji Poslanik, a pisao je Ali ibn Ebi Talib i da se u njoj nalazi sve što je ljudima potrebno do Sudnjeg dana, pa čak i otkupnina za ogrebotinu.

Već smo govorili o ovoj sahifi El-Džami koju je Ali nosio sa sobom, a na koju su ukazali i Buharija i Muslim u svojim sahihima i niko od muslimana to ne može poreći.

Na ovim temeljima, šije, koji se drže Imama Ehli-bejta, u šeriatu su sudili samo po kur'anskom tekstu i sunnetu. Oni nisu uzimali nikakve druge izvore najmanje tri stoljeća u kojima su živjeli dvanaest Imama.

A ehli sunnet vel džemaat je bio prisiljen da se koristi idžtihadom, kijasom i drugim zbog toga što su izgubili vjerodostojne tekstove i što ih njihovi Imami nisu poznavali, još od vremena prvog hilafeta.

---

[1] Enbija, 22
[2] Mu'minun, 91
[3] Fatir, 24
[4] Ali Imran, 33
[5] Hadis bilježe Buharija u svom sahihu 8/127 i Muslim 6/3. U nekim predajama stoji da su svi od Hašimija, umjesto od Kurejšija. Ali, bilo da su od Hašimija ili od Hurejšija, svi su iz Ibrahimove porodice, kao što je poznato.

Ali, halife su se latili spaljivanja poslaničkog sunneta i radili su na tome da ga sakriju i spriječe da dospije među ljude.

Kad jedan od njihovih vođa kaže: "Dovoljna nam je Allahova knjiga", jasno odbacujući Poslanikov sunnet, onda je prirodno da oni osjećaju potrebu za tekstovima koji će objašnjavati propise iz samog Kur'ana.

Svima nam je poznato da je malo onih vanjskih, jasnih propisa u Kur'anu, i općenito svi trebaju Poslanikovo objašnjenje. Zato Allah, dž.š., kaže: "A tebi objavljujemo Kur'an da bi objasnio ljudima ono što im se objavljuje."[1]

Dakle, Kur'an treba poslanički sunnet da objasni njegove propise i namjere.

Kada su autoriteti ehli sunneta vel džemaata spaljivali sunnet koji objašnjava Kur'an, onda kod njih nije ostalo predaja koje objašnjavaju Kur'an, a niti onih koje objašnjavaju sami sunnet.

I morali su kada je bila ovakva situacija, da se oslone na idžtihad, kijas i dogovaranje njihove uleme, pa uzmu ono što smatraju boljim i ono u čemu oni vide privremenu korist za njih.

Taklid (slijeđenje odluka neke pravne škole) i autoritet kod šija

Svaki punoljetan musliman koji je dužan izvršavati obaveze, ako nije mudžtehid, tj. da može izvoditi šeriatske propise iz Kur'ana i sunne mora slijediti neki autoritet koji posjeduje osobine koje su neophodne za mudžtehida, a to su: znanje, pravednost, pobožnost, zuhd, bogobojaznost, a sve to zbog riječi Uzvišenog Boga: "Pitajte one koji znaju (ehli-zikr) ako ne znate.[2]

Sagledamo li ovo pitanje naći ćemo da kod šija imamija nikad nije prekinut lanac autoriteta od Poslanikove, s.a.v.a., smrti, pa do naših dana.

Šije su slijedili dvanaest Imama Ehli-bejta, a.s., a oni su živjeli kroz tri stoljeća. Riječi jednog Imama nikad nisu bile u sukobu sa riječima drugog Imama, jer šeriatski propisi iz Kur'ana i sunneta su bili kod njih, a nisu koristili idžtihad niti kijas. Da su to koristili, neslaganje bi se raširilo i kod njih kao što se to desilo sljedbenicima ehli sunneta vel džemaata.

Iz ovoga zaključujemo da je mezheb ehli sunneta vel džemaata, bilo da je hanefijski, malikijski, šafijski ili hanbelijski izgrađen na mišljenju jednog čovjeka koji je daleko od perioda objave i sa Poslanikom ga ne veže nikakva veza.

A mezheb šija imamija je prenesen tevaturom od dvanaest Imama Poslanikova, s.a.v.a., potomstva, sa oca na sina. Pa svako od njih kaže: Moj hadis je hadis mog oca, hadis mog oca je hadis mog djeda, hadis mog djeda je hadis Zapovjednika vjernih Alija, a Alijev hadis je hadis Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a hadis Božijeg Poslanika je hadis Džibrilov, a.s., a to je govor Uzvišenog Allaha.

"Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivriječnosti."[3]

Zatim je došao period skrivenosti nepogrješivog Imama u kojem ljude slijede alima fakiha koji zadovoljava sve potrebne uslove.

Tako je počeo slijed fakiha, mudžtehida, od tog vremena pa do danas i to bez prekidanja. U svakom vremenu pojavi se u ummetu po jedan autoritet ili više njih za šije koji ih slijede u svojim djelima u skladu sa poslanicama koje svaki autoritet izvodi iz Kur'ana i sunneta. I ne koristi se idžtmhadom, sem u slučajevima nečeg novog što se desilo u ovom stoljeću, zbog

[1] Nahl, 44
[2] Nahl, 43
[3] Nisa', 82

naučno-tehnološkog napretka, kao što je operacija presađivanja srca ili nekog drugog organa ili vještačka oplodnja ili bankarski sistem i drugo.

Međutim, ako se među mudžtehidima pojavi najučeniji i naziva se velikim autoritetom za šije ili vođa skupine i naučnog kruga, svi ostali autoriteti mu iskazuju poštovanje i cijene ga.

Šije slijede živog fakiha u njihovom vremenu, koji zna za sve probleme svog vremena, vodi računa o njihovim problemima, oni ga pitaju, a on im odgovara.

Na ovaj način šije su uspjele sačuvati dva osnovna izvora islamskog šeriata: Kur'an i sunnet i predaje prenesene putem 12 Imama od čistog Potomstva. Presudno u tome je bilo to što njihovi Imami nisu koristili idžtihad i svoje lično mišljenje, jer su šije poklonile veliku pažnju zapisivanju Poslanikova sunneta od vremena Ali ibn Ebi Taliba koji je čuvao sahifu El-Džamiu, u kojoj se nalazi sve ono što je ljudima potrebno do Sudnjeg dana, a Imami poslije njega su je nasljeđivali i čuvali kao što ljudi čuvaju zlato i srebro.

Već smo navodili riječi šehida ajatullaha Sadra iz njegove knjige u kojoj spominje da se on oslanjao samo na Kur'an i sunnet.

To što spominjemo šehida Sadra je samo jedan primjer, a i svi ostali šitski autoriteti, bez izuzetka, isto tvrde.

Ova kratka rasprava o pitanju taklida i vjerskog autoriteta nam objašnjava da su šije imamije sljedbenici Kur'ana i Poslanikovog sunneta, direktno prenesenog od Alija "vrata na gradu znanja", učenjaka i drugog upućivača ummeta poslije Poslanika, koji je sa Poslanikom u Kur'anu.[1]

Ko dođe do grada i uđe na njegova vrata došao je do čistog izvora i lijek koji liječi. Uhvatio je se za najčvršću vezu koja se ne može prekinuti, zbog Allahovih riječi: "U kuće na vrata njihova ulazite."[2]

A ko u kuću uđe sa stražnje strane, a ne na vrata, naziva se lopovom, i on neće moći ući, niti će upoznati sunnet Poslanikov, s.a.v.a., a Allah će ga kazniti za njegovu neposlušnost.

Taklid i autoritet kod ehli sunneta vel džemaata

Ako sagledamo pitanje taklida i autoriteta kod ehli sunneta vel džemaata, ostat ćemo zbunjeni u pronalasku veze koja njih povezuje sa Poslanikom, s.a.v.a. Svi znamo da ehli sunnet vel džemaat za svoje fikhske autoritete uzimaju četvoricu Imama, osnivača mezheba: Ebu Hanifu, Malika, Šafiju i Ibn Hanbela, a nijedan od njih ne poznaje Poslanika, s.a.v.a., niti njegove ashabe.

U vrijeme kad su šije slijedile Ali ibn Ebi Taliba koji se nije odvajao od Poslanika, s.a.v.a., cijelog njegovog života, nakon njega slijede prvake mladića u Džennetu, Imama Hasana i Imama Husejna, zatim Imama Ali ibn Husejna Zejnul-Abidina, zatim njegovog sina Imama Bakira i unuka mu Imama Sadika, neka je mir s njima!, ehli sunnet vel džemaat nije ni postojao. Historija o njima ne govori, gdje su bili, ko im je bio Imam kojeg slijede u fikhskim propisima, ko im je bio autoritet kojeg su pitali za šeriatske propise, za halal i haram?! Za njih se nije znalo od dana Poslanikove, s.a.v.a., smrti pa do pojave četiri mezheba.

Tek nakon toga, na pozornici života se pojavljuju četiri mezheba, jedan po jedan u različitim vremenima shodno željama abasijskih vladara, o čemu smo već govorili.

Poslije toga se pojavljuje blok koji okuplja sva četiri mezheba ispod blistavog naziva koji zasljepljuje razume i nazivaju se ehli sunnet vel džemaat. Ovdje se okupljaju svi oni koji su

[1] Ukazuje se na događaj mubahele i Allahove riječi: "Reci: 'Dođite, da mi pozovemo sebe, a vi sebe...', pa je pozvao Ali ibn Ebi Taliba." Bilježi ga Muslim u svom sahihu, u poglavlju o odlikama Alijevim.
[2] Bekare, 189

neprijateljski raspoloženi prema Aliju i čistom Potomstvu, svako ko je bio od pomagača trojice prvih halifa i svi vladari i iz emevijske i abasijske dinastije. Ljudi su prihvatali ove mezhebe milom i silom, jer su vladari radili na njihovoj podršci metodama poticanja i zastrašivanja, a ljudi slijede vjeru svojih vladara.

Zatim, vidimo da ehli sunnet vel džemaat poslije smrti četiri Imama zatvaraju vrata idžtihada svojoj ulemi i ne dozvoljavaju im ništa drugo osim da slijede ove Imame.

Možda su ovi vladari koji su im zatvorili vrata idžtihada i nisu im dozvolili da kritikuju i razmatraju vjerska pitanja zaprijetile njihovim interesima i opstanku.

I tako su ehli sunnet vel džemaat postali vezani za taklid, slijedeći mrtvog čovjeka kojeg niti poznaju, niti su vidjeli kako bi se uvjerili u njegovu pravednost, pobožnost i znanje. Od svega toga, oni imaju samo lijepo mišljenje o svojim prethodnicima, o kojima svaka grupa prenosi izmišljene vrline o Imamu kojeg slijede. Većina ih je izmislila sanjarske odlike koje nisu ništa drugo do zbrkani snovi i iluzije. Svaka stranka je radosna zbog onog što ima.

Da obrazovani od ehli sunneta vel džemaata danas bolje pogledaju mahane koje, također, prenose njihovi prethodnici i kontradiktorne tvrdnje, dotle da je došlo do ratova i proglašavanja nevjernicima jedni drugih, preispitali bi svoj stav o tim Imamima i bili bi od onih koji su upućeni.

Kako razuman čovjek može u današnjem vremenu slijediti čovjeka koji ne zna ništa o onome što se novo desilo i ako ga upita za rješenje nekih svojih problema, on mu neće moći odgovoriti jer ne zna. Sigurno je da će Malik, Ebu Hanife i ostali na Sudnjem danu tvrditi da nisu krivi za ono za šta ih ehli sunnet vel džemaat smatra, pa će reći: Gospodaru naš, ne upiši nam u grijeh ovo što su uradili ovi koje ne poznajemo, niti oni poznaju nas, niti smo im tada rekli da su obavezni slijediti nas.

Ne znam šta će odgovoriti ehli sunnet vel džemaat kada ih Gospodar svjetova upita o sekalejnu (dvije vrijedne stvari)? Zatim će im dovesti Poslanika kao svjedoka i neće se moći odbraniti od njegova svjedočenja, makar se koristili izgovorima da su bili pokorni svojim prvacima i vođama.

A kada ih upita: Da li ste pronašli negdje u Mojoj Knjizi ili u sunnetu Mog Poslanika neki izgovor ili dokaz o slijeđenju četiri mezheba?

Odgovor na ovo je poznat i ne treba nekog posebnog znanja. Ni u Allahovoj knjizi ni u sunnetu Njegova Poslanika nema ništa o tome. U Allahovoj knjizi i u sunnetu Njegova Poslanika se nalazi jasna naredba o slijeđenju čistog Potomstva.

Možda će oni reći: "Gospodaru naš, vidjeli smo i čuli smo, pa nas povrati da dobra djela činimo, mi, doista, čvrsto vjerujemo!"[1] A odgovor će biti: "Nikako, to su riječi koje ste vi rekli!"

A Poslanik, s.a.v.a., će reći: "Gospodaru moj, narod moj ovaj Kur'an izbjegava. Ja sam im preporučio moje Potomstvo i prenio sam im ono što si mi Ti naredio da vole moje bližnje, ali prekršili su obećanje i prekinuli sa mojim bližnjima. Zaklali su mog sina i dopustili da se prolije krv onima kojima je to bilo zabranjeno, i ne daj im, Bože, moj šefat!"

I po drugi put nam se pokazuje da ehli sunnet vel džemaata ne veže za Poslanika, s.a.v.a., nikakva veza, niti ljubav. Ko je napustio Potomstvo, napustio je i Kur'an, a ko je napustio Kur'an neće naći osim Allaha, ni zaštitnika ni pomagača: "Na Dan kad nevjernik prste svoje bude grizao govoreći: "'Kamo sreće da sam se uz Poslanika pravog puta držao, kamo sreće, teško meni, da toga i toga za prijatelja nisam uzeo, on me je od Kur'ana odvratio nakon što mi je priopćen bio!' - a šejtan čovjeka uvijek ostavlja na cjedilu."[2]

[1] Sedžde, 12
[2] Furkan, 27-29

Hulefai rašidini kod šija

To su dvanaestorica Imama Poslanikovog čistog potomstva, a to su: Zapovjednik vjernih, Imam bogobojaznih, prvak muslimana, veliki poglavar vjere, Allahov lav koji pobjeđuje, Ali ibn Ebi Talib, mir neka je s njim!, kapija na gradu znanja, koji je zapanjio razume, oduzeo dah i osvijetlio srca, i da nije bilo njega poslije Božijeg Poslanika, s.a.v.a., islam se ne bi učvrstio.

Drugi je Imam Ebu Muhammed Hasan ibn Ali, mir neka je s njim!, prvak omladine u Džennetu, Poslanikov bosiljak u ovom ummetu, pobožan, zahid, savjetodavac pouzdan.

Treći je Imam Ebu Abdullah Husejn ibn Ali, mir neka je s njim!, prvak mladića u Džennetu, Poslanikov bosiljak u ovom ummetu, ubijen na Kerbeli onaj koji je uložio sav svoj trud da bi popravio stanje ummeta svog djeda.

Četvrti je Imam Ali ibn Husejn Zejnul-Abidin, mir neka je s njim!, onaj koji je mnogo činio sedždu.

Peti je Imam Muhammed ibn Ali Bakir, mir neka je s njim!, koji je bio duboko upućen u nauku i prvih i posljednjih.

Šesti je Imam Džafer ibn Muhammed Sadik, mir neka je s njim!, kakvog oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti je na um pao, čovjeka učenijeg i razumnijeg i u nauci i u djelima od njega.

Sedmi je Imam Musa ibn Džafer Kazim, mir neka je s njim!, potomak poslanstva i izvor znanja.

Osmi je Imam Ali ibn Musa Rida, mir neka je s njim!, onaj kome je mudrost data u djetinjstvu.

Deveti je Imam Muhammed ibn Ali Dževad, mir neka je s njim!, vođa dobročinstva, plemenitosti i lijepog ahlaka.

Deseti je Imam Ali ibn Muhammed Hadi, mir neka je s njim!, onaj koje je bio okićen lijepim vrlinama i uputom.

Jedanaesti je Imam Hasan ibn Ali Askeri, mir neka je s njim!, Imam zuhda i takvaluka, svjesnosti o Bogu.

Dvanaesti je Imam Muhammed ibn Hasan Mehdi, mir neka je s njim!, koji će ispuniti Zemlju pravdom i pravičnošću upravo onako kako je sada ispunjena ugnjetavanjem i krivdom, za njim će klanjati Isa sin Merjemin, a.s., njime će Allah upotpuniti Svoje svjetlo i njime će obradovati vjernike.

Ovo su Imami šija i njih ima dvanaest, pa ako se kaže šije imamije ili isna ašerije ili džaferije misli se na njih. Nijedna druga islamska skupina ne priznaje njihov imamemt, sem šija. Ako pogledamo kur'anske ajete koji su objavljeni o njima osvijetlit će se njihova vrijednost, častan položaj, njihovo porijeklo, njihova čistota i uzvišenost. Takvi su ajeti o ljubavi prema njima, odstranjivanje nečistoće, ajet kojim se pozivaju, ajet koji govori o njihovoj vrijednosti, zatim ajet koji govori o donošenju salavata i selama i mnogi drugi. Ako pogledamo Poslanikove hadise koji govore o njihovoj vrijednosti i davanju prednosti njima, zatim o njihovom znanju i zaštićenosti od griješenja, sigurno ćemo prihvatiti njihov imamet i da su oni čuvari ummeta od zablude, a njihov put je jedini put upute. Biće nam jasno da su šije pobjednici, jer se oni drže Allahovog čvrstog užeta i najčvršće veze koja se ne može prekinuti, a to je ljubav prema njima. Oni su se popeli na lađu spasa i sigurni su od propasti. Zato smo još uvjereniji da su šije imamije iskreni sljedbenici muhammedovskog sunneta. "Ti nisi mario za ovo, pa smo ti skinuli koprenu tvoju, danas ti je oštar vid."[1] Istinu je rekao Uzvišeni Gospodar!

[1] Qaf, 22

Hulefai rašidini kod ehli sunneta vel džemaata

To su četvorica halifa koja su bili na položaju hilafeta poslije Poslanikove, s.a.v.a., smrti. Ehli sunnet vel džemaat tvrdi da su oni bili najbolji ashabi shodno redosljedu kojim su bili halife. To je ono što čujemo danas, a znamo iz onoga što smo prethodno govorili, da se Imam Ali ibn Ebi Talib, mir neka je s njim!, nije ubrajao u grupu halifa uopće, a da ne govorimo u hulefai rašidinima. Ovoj trojici halifa tek ga je pripojio Imam Ahmed ibn Hanbel, veoma kasno, a prije toga je bio proklinjan sa njihovih minbera u svim islamskim krajevima i emevijskoj imperiji.

Da bi pojasnili i uvjerili čitaoca u ovu žalosnu činjenicu, neophodno je obratiti pažnju na sljedeće: Već smo govorili o tome da je Abdullah ibn Omer jedan od velikih fakiha kod ehli sunneta vel džemaata i na njega se oslanjao Malik kad je sastavljao *Muvettau*, zatim Buharija i Muslim u svojim sahihima, a i ostali muhaddisi.

Ovaj čovjek je bio poznati nasibija, a oni su bili poznati po svojoj javno izraženoj mržnji prema Zapovjedniku vjernih Ali ibh Ebi Talibu, mir neka je s njim! Povijest nam govori da je on odbio položiti zakletvu Vladaru vjernika Imamu Aliju, a požurio je položiti zakletvu prokletom Hadžadžu, Allahovom neprijetelju i neprijatelju Njegova Poslanika, s.a.v.a.[1]

Abdullah ibn Omer je sam otkrio ono što je bilo skriveno u njegovom srcu kada je rekao da on ne daje Aliju, mir neka je s njim!, nikakvu vrijednost, pa ni jednu odliku koja bi ga postavila u najmanju ruku na četvrtom mjestu poslije Osman ibn Affana.

Znamo da on prednost daje i cijeni samo Ebu Bekra, Omera i Osmana. A što se tiče Alija, mir neka je s njim!, po njemu je on kao i ostali ljudi, ako ne i manji od njih. Evo i druge istine koju bilježe muhaddisi i historičari, a koja govori jasno o mržnji i zavisti Omerova sina prema Aliju i svim ostalim Imamima, mir neka je s njima!, koji pripadaju Poslanikovom, s.a.v.a., čistom potomstvu.

Tumačeći Poslanikov hadis: "Poslije mene će biti dvanaest halifa i svi su iz Kurejša.", Abdullah ibn Omer kaže: "Po ovome će biti dvanaest halifa, a to su: Ebu Bekr Siddik, Omer Faruk, Osman Zu-nurejn, Muavija i njegov sin vladari svete zemlje, Sefah, Selam, Mensur, Džabir, Mehdi, Emin i Emirul Asb, svi su iz Benu Kaab ibn Leujj, svi su dobri i nema takvih kao što su oni."[2]

Čitaj i čudi se, poštovani čitaoče, ovom velikom fakihu kod ehli sunneta vel džemaata, kako izvrće istinu pa Muaviju i njegovog sina i Sefaha ubraja u najbolje Božije robove, jer jasno kaže: "Svi su dobri i nema njima sličnih!"

Njegov razum zaslijepila je zavist i neznanje, kao što mu je razum pomutila mržnja i zloba[3], pa nije smatrao da Zapovjednik vjernih, Imam Ali, mir neka je s njim!, ima ikakve odlike i vrijednosti. Dao je prednost Muaviji i njegovom sinu bezbožniku Jezidu i zločincu Sefahu nad Imamom Alijem. Sve dok živim neću se moći iščuditi!!

---

[1] Hadžadž ibn Jusuf Sekafi je bio poznat po svom griješenju, nevjerstvu, krvoločnosti, zločinima i omalovažavanju vjere. Hakim u *Mustedreku* 3/69 i Ibn Asakir 4/69 bilježe da je Hadžadž govorio: "Ibn Mesud misli da on uči Kur'an od Allaha, a to nije ništa drugo do mnogoboštvo Arapa." Još je govorio: "Bojte se Allaha koliko možete, jer u tome nema nagrade, a slušajte i pokoravajte se emirul mumininu, Abdulmelik ibn Mervanu, jer u tome je nagrada." Ibn Akil u knjizi *En-Nesaihul kafija*, str. 81. bilježi da je Hadžadž prilokom govora u Kufi spomenuo one koji posjećuju Poslanikov kabur u Medini i rekao: "Teško njima, oni obilaze istruhlo tijelo i kosti! Hajde, obilazite dvorac emirul muminina, Abdulmelika! Zar ne znate da je čovjekov halifa bolji od njegovog poslanika."

[2] Tarih hulefai, Sujuti, str. l40.; Kenzul ummal, 6/67; Tarih Ibn Asakir i Tarih Zehebija.

[3] Pročitaj i nemoj zaboraviti riječi Božijeg Poslanika, mir neka je s njim i njegovom čistom Porodicom!, koje prenose i Buharija i Muslim da je ljubav prema Ali ibn Ebi Talibu znak imana, a mržnja prema njemu je znak licemjerstva i da su se munafici u vrijeme Poslanikovo poznavali samo po tome što su mrzili Alija.

Abdullah ibn Omer je, uistinu, sin svog oca i sve što dođe od njega ne treba da izaziva čuđenje, jer iz posude izlazi samo ono što je u njoj. Njegov otac je uložio sve svoje napore da udalji Alija, mir nek je s njim!, od hilafeta i da ga omalovaži u očima ljudi.

Ovo je njegov sin, koji mrzi i zavidi, uprkos tome što je Ali postao halifa poslije Osmanovog ubistva, i uprkos tome što su mu i ensarije i muhadžiri položili zakletvu, sin Omerov mu ne polaže zakletvu. On ulaže sve svoje napore da ugasi Alijevo svjetlo, ponižava ga pred ljudima kako bi bio zbačen sa položaja halife, pa je tako počeo govoriti pred muslimanima da Ali nema nikakve vrijednosti, nego da je poput ostali običnih ljudi.

Abdullah ibn Omer je služio emevijskoj državi, a Muaviju i njegova sina Jezida je ustoličio na prijestolje hilafeta lažući i izmišljajući o Poslaniku, s.a.v.a. Priznaje hilafet Sefaha, Mensura i svakog drugog griješnika od Emevija i njima daje prednost nad prvakom muslimana i zapovjednikom vjernih navodeći u prilog toga tekst iz Kur'ana i sunneta, a ne priznaje Alijev hilafet uprkos tome što je njemu bila data prisega na to! Zaista je ovo čudno!!!

Imat ćemo i drugi susret sa Omerovim sinom u slijedećem istraživanju kako bi još više uklonili zastori sa njega. Uprkos tome što je i ovo što smo do sada naveli dovoljno da ga više ne smatramo pravednim i da ga ubrojimo u nasibije koji su osnovali mezheb ehli sunnet vel džemaat, a on je kod njih postao jednim od najvećih fakiha i muhaddisa.

A ti, ako prođeš Zemlju, istokom i zapadom, i klanjaš u džamijama ehli sunneta vel džemaata i ako budeš razgovarao sa njihovom ulemom, njihovi Imami će ti napuniti uši govoreći svakom prilikom: Abdullah ibn Omer, r.a., kaže; Abdullah ibn Omer, r.a., kaže...

Poslanik, s.a.v.a., ne prihvata zakonodavstvo ehli sunneta vel džemaata

Saznali smo iz onog što je prethodilo da šije slijedeći Ehli-bejt ništa nisu radili po svom nahođenju, niti po kijasu. Naprotiv, to su strogo zabranili. A to je zato što su kod Imama Ehli-bejta Poslanikovi hadisi presudni, naslijedili su ih od njega i prenosili sa oca na sina, sa Imama na Imama. Spominjali smo *Sahifu Džamiu*, čija dužina je 70 aršina, a u njoj se nalazi sve što je muslimanima potrebno do Sudnjeg dana.

Isto tako, saznali smo da je ehli sunnet vel džemaat bio primoran raditi po svom nahođenju i kijasu, jer nisu imali Poslanikove hadise, a to je zato što su njihove vođe i prvaci odbili da ih prihvate, spaljivali su ih i zabranjivali njihovo pisanje.

Oni koji su podržavali idžtihad i djela po ličnom nahođenju odlučili su se na izmišljanje hadisa i njihovo pripisivanje Allahovom Poslaniku, s.a.v.a., kako bi podržali svoj mezheb i istinu zamijenili neistinom. Tako su rekli da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., poslao Muaz ibn Džebela u Jemen, a prije toga ga je pitao: "Ako te neko nešto upita, kako ćeš prosuditi?" Muaz je odgovorio: "Sudiću po Allahovoj knjizi." Poslanik ga je ponovo upitao: "A ako ne nađeš u Allahovoj knjizi?" Muaz je odgovorio: "Sudiću po sunnetu Allahova Poslanika." Poslanik je rekao: "A ako ne nađes u sunnetu Njegova Poslanika?" On je odgovorio: "Ako ne nađem, koristit ću idžtihad po svom nahođenju."

Tada mu je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Neka je hvala Allahu koji je pomogao izaslaniku Allahova izaslanika u onome čime je zadovoljan Allah i Njegov Poslanik."

Ovaj hadis je laž i nemoguće je da ga je izgovorio Allahov Poslanik, s.a.v.a. Kako Božiji Poslanik, s.a.v.a., može reći Muazu: "Šta ćeš uraditi ako ne nađeš ni u Allahovoj knjizi, ni u sunnetu Njegovog Poslanika?", a Allah Uzvišeni kaže Svome Poslaniku: "Mi tebi objavljujemo Knjigu kao objašnjenje za sve."[1] "U Knjizi Mi nismo ništa izostavili."[2] "Ono što vam Poslanik da to uzmite, a ono što vam zabrani ostavite."[3]

Isto tako, Allah je rekao Svom Poslaniku: "Mi tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da ljudima sudiš onako kako ti Allah objavljuje."[4]

Kako Poslanik, poslije ovoga, može reci Muazu: "A ako ne nađes ni u Allahovoj knjizi, ni u sunnetu Njegovog Poslanika?!" Zar ovo nije priznanje da u Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika ima nedostataka, i da nisu objašnjena sva pitanja!

Neko će reći: Možda je ovaj hadis, Poslanik izrekao u početku svog pozivanja kada Allahova knjiga nije bila potpuna.

Reći ćemo: Ovo nije tačno, jer, kao prvo: zbog Muazovih riječi: "Sudiću po Allahovoj knjizi", što dokazuje da je Allahova knjiga tada bila kompletna.

A ako još dodamo Muazove riječi: "Sudiću po sunnetu Njegova Poslanika", saznajemo u što nema nikakve sumnje da je ovaj hadis izmišljen tek mnogo kasnije, u vrijeme kada se mnogo govorilo o idžtihadu, nasuprot autoritativnim tekstovima Kur'ana i sunneta, jer termin Allahova knjiga i sunnet Njegova Poslanika upotrebljavao se poslije Poslanika, s.a.v.a.

Kao drugo: Nije tačno, jer bi ovaj hadis postao argument onome ko ne poznaje Allahove propise i propise Njegova Poslanika, da sudi i radi po svom mišljenju kako hoće, a sebe ne bi zadužio da nauči propise, onakve kakve je Allah naredio i Njegov Poslanik.

---

[1] Nahl, 89
[2] An'am, 38
[3] Hašr, 7
[4] Nisa', 105

Kao treće: Nije tačno, zbog riječi Uzvišenog Allaha: "Oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio pravi su nasilnici." "A oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici." "Oni koji nisu sudili prema onom što je Allah objavio, pravi su griješnici."[1]

Kao četvrto: Nije tačno, jer onaj ko ne poznaje sve propise, ne može suditi po njima, niti može donositi fetve, sve dok ne nauči šta su Allah i Njegov Poslanik propisali o tome.

Ako je Poslanik onaj koji je Allahov izaslanik i njemu je Allah dao pravo zakonodavstva, pa kaže: "Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođen postupe."[2], i uz to, on cijeli svoj život nije presudio ni po jednom pitanju po svom nahođenju, niti po kijasu, niti po idžtihadu, nego je uvijek slijedio Božije tekstove koje mu je donosio Džibril, a.s., svaki put kada se ukazala potreba, a sve predaje koje su u suprotnosti sa ovim su izmišljene.

Kako bi se još više uvjerio u ovo što kažemo, evo ti dokaz iz sahiha ehli sunneta vel džemaata koji prenosi Buharija u svom Sahihu: "Poslanik nije bio pitan niočemu, za što nije došla objava a da ne kaže: 'Ne znam.', ili ne bi odgovorio dok mu ne dođe objava o tome. I nije govorio po svom mišljenju, niti po kijasu, zbog Allahovih riječi: 'Onako kako ti Allah objavljuje.'[3]"[4]

Da, ovako Gospodar svjetova i najpravedniji Sudac kaže Svom Poslaniku: "A tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da potvrdi knjige prije objavljene i da nad njima bdije. I ti im sudi prema onome što Allah objavljuje."[5]

Da, evo šta Kur'an kaže Muhammedu, s.a.v.a.: "Mi tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da ljudima sudiš onako kako ti Allah objavljuje."[6]

Ako Poslanik, s.a.v.a., nije radio po svom nahođenju, niti po kijasu, što i sami svjedoče u svojim sahihima, kako je onda njima dozvoljeno da tako rade?! I kako rade suprotno Allahovim propisima i sunnetu Njegovog Poslanika, a onda za sebe kažu da su sljedbenici sunneta, doista je ovo veoma čudno!!!

Neophodno upozorenje

Kada budemo govorili u slijedećim poglavljima o ehli sunnetu vel džemaatu, ovdje ne mislimo na sadašnje muslimane. Nekoliko puta smo napominjali da su oni nevini i da oni nemaju ništa sa grijehom koji su počinili njihovi prethodnici. Rekli smo da su oni žrtve izvrtanja istine i povijesnog zamračivanja koje su dopustili Emevije i Abasije i njihove pristalice kako bi uništili poslanički sunnet i vratili se u džahilijet. I mi smo bili među njima, išli smo u njihovoj povorci i slijedili njihovo upućivanje, ali Allah nam je darovao uputu i uputio nas "lađi spasa". Nama preostaje samo da molimo Svemogućeg Allaha da tome uputi cijeli islamski ummet, kako bi ostala samo istina.

Neko će reći: Ovakvo kritikovanje i prigovaranje ashabima će povrijediti osjećaje većine muslimana koji vjeruju u pravednost svih njih i smatraju ih najboljim stvorenjima poslije Poslanika, s.a.v.a. Mi kažemo da se od muslimana traži da vjeruju u Allaha i Njegova Poslanika i da rade ono što su im oni naredili i da idu do onih granica koje su im oni propisali. Ko izađe iz ovih okvira, njegov završetak je u Džehennemu, pa makar bio amidža Poslanikov, s.a.v.a., ili njegovo dijete. Kritikovanje i prigovaranje nekim ashabima su odredili povijesni događaji s kojima su bili spojeni, pa su se oni razišli i bili su uzrok neslaganja ummeta i njegove nesreće.

---

[1] Ma'ide, 44-45-47
[2] Rahman, 56
[3] Nisa', 105
[4] Sahih Buhari, 1/148, iz kitabul iatisam bil kitabi ve-s-sunneti
[5] Ma'ide, 48
[6] Nisa', 105

Neprijateljstvo ehli sunneta prema Ehli-bejtu otkriva njihovu suštinu

Istraživač ostane zaprepašten kada sazna činjenicu da je ehli sunnet vel džemaat bio neprijateljski raspoložen prema Poslanikovom čistom potomstvu i da su slijedili one koji su se protiv njih borili, proklinjali ih, ubijali i činili sve da im se zatre trag. Zato ćeš naći da ehli sunnet vel džemaat pouzdanim smatraju one muhaddise koji su haridžije ili nasibije, a optuživali su i omalovažavali one muhaddise koji su bili sljedbenici Ehli-bejta.

Naći ćeš to spomenuto u njihovim knjigama kada pokušavaju učiniti lažnim vjerodostojne hadise koji govore o odlikama Ali ibn Ebi Taliba pa omalovažavaju njihove prenosioce riječima: "U njegovom lancu prenosilaca je taj i taj, a on je rafidija."[1] S druge strane čine sve da lažne hadise koji govore o vrijednostima i hvalama drugih halifa učine vjerodostojnim, makar njihovi prenosioci bili nasibije, jer za njih biti nasibija znači biti oštar i čvrst u sunnetu.

Ibn Hadžer o Abdullah ibn Idrisu Ezdiju, poznatom nasibiji, kaže: "On je iz ehli sunneta vel džemaata, bio je oštar u primanju sunneta i bio je osmanija."[2]

O Abdullah ibn Avnu Basriju kaže: "Pouzdan je, pobožan, oštar u sunnet i oštar prema novatorima" Ibn Saad kaže: "Abdullah ibn Avn Basri je bio osmanija."[3]

O Ibrahim ibn Jakubu Dževzedžaniju, poznatom po svojoj mržnji prem Aliju kaže: "Slijedio je mezheb Haris ibn Osmana Dimeškija, poznatog po svojoj mržnji prema Aliju."[4]

Ibn Hajjan veli: "On je bio čvrst u sunnetu čuvajući hadise."

Dobro je spomenuti da bi ovaj nasibija, kojeg hvale da je bio oštar u sunnetu i čuvanju hadisa, koristio priliku kada se okupe muhaddisi kod njegovih vrata pa bi poslao sluškinju sa kokoškom, koja bi išla po gradu, a onda bi se vratila i rekla svom gospodaru Dževzedžaniju da nije našla nikog u gradu da joj zakolje kokoš, a onda bi on povikao Subhanallah! Nema ko da zakolje kokoš, a Ali je u po bijela dana zaklao dvadeset i nešto hiljada muslimana!!

Ovakvim varkama su nasibije nastojali ljude skrenuti sa pravog puta i odvesti ih u zabludu. Ovakvim lažima su nastojali ispuniti srca muslimana, a posebno muhaddisa, kako bi i oni osjećali zavist i mržnju prema Ali ibn Ebi Talibu te ga počeli psovati i proklinjati. Ovu pojavu ćeš naći i danas, uprkos tvrdnjama ehli sunneta vel džemaata u našem vremenu da oni vole Ehli-bejt i da su zadovoljni sa Alijem, ali ako govoriš o nekom hadisu u kojem se spominju odlike Alijeve počeće te ismijavati i optuživati te da si postao šija, da su to novotarije i pretjerivanje u vjeri.

A kada govoriš o halifama: Ebu Bekru, Omeru i drugim ashabima bez izuzetka, i kažeš nešto o njihovim odlikama, pa ako i pretjeruješ u tome, oni će biti zadovoljni tobom i tvojim riječima i cijenit će te da si učen. Tačno rečeno, ovo je vjerovanje njihovih dobrih prethodnika. Historičari su prenijeli da je Imam Ahmed ibn Hanbel svakog muhaddisa smatrao slabim koji bi govorio o nedostacima Ebu Bekra, Omera ili Osmana, a iskazivao je poštovanje Ibrahimu Dževzedžaniju, nasibiji, kojeg smo već spominjali, dopisivao se s njim, čitao iz njegovih knjiga na minberu i navodio ih kao argumente.

Kada je ovako postupao Ahmed ibn Hanbel, koji je svojim savremenicima stavio u obavezu priznavanje Alijevog hilafeta, onda ne pitaj za druge koji mu nisu priznali ni jednu jedinu odliku ili koji su ga proklinjali sa minbera petkom i bajramima. Evo šta Daru Kutni kaže: "Ibn

---

[1] Rafidija (otpadnik) je pogrdan naziv među ehli sunnetom za onoga ko prihvata Alija, a odbija hilafet onih prije njega.

[2] Tehzibu-t-tehzib, Ibn Hadžer 5/145 i 1/82

[3] Poznato je da su osmanije nasibije, oni koji Alija smatraju nevjernikom i optužuju ga da je ubio Osmana. Na njihovom čelu je Muavija ibn Ebi Sufjan, Osmanov amidžić.

[4] Nasibije su neprijatelji Alijevi i Ehli-bejta, a to su haridžije, nepravednici i oni koji su se vratili svojim stopama i koji su se borili protiv njega. Poslije njegove pogibije, psovali su ga i proklinjali.

Kutejbe, mutekellim (skolastičar) ehli sunneta je naginjao poređenju, a odstupao od Potomstva."[1]Iz ovoga je jasno da je većina ehli sunneta vel džemaata odstupila od Poslanikovog potomstva.

Mutevekkil, kojeg su muhaddisi prozvali 'onaj koji je oživio sunnet' koji je iskazivao veliko poštovanje prema Ahmed ibn Hanbelu i slušao njegove naredbe o imenovanju kadija, bio je jedan od najvećih nasibija. Njegova zloba je došla do tog stepena da je naredio da se iskopa kabur Husejna sina Alijevog i da se zabrani posjećivanje njegovog kabura i ubijao bi svakog ko je nosio ime Ali. Havarizmi ga je spomenuo u svojim rasprava, pa kaže da on nikom nije davao imetak dok ne bi prokleo porodicu Ebu Talibovu, mir neka je s njima!, i pomogao mezheb nasibija.[2] Nije potrebno napominjati da mezheb nasibija je, ustvari, mezheb ehli sunneta vel džemaata, a pomagač mezheba nasibija je Mutevekkil 'onaj koji je oživio sunnet', pa pokušaj shvatiti!!

Evo, Ibn Kesir nam prenosi u *El-Bidaje ve-n-nihaje* da je ehli sunnet vel džemaat, kada su čuli Eameša da prenosi hadis od Tajr Mešvija, u kojem se govori o odlikama Ali ibn Ebi Taliba, istjerali su ga iz džamije i oprali mjesto na kojem je sjedio.[3]

Također su pokušali spriječiti kopanje mezara Muhamed ibn Džerira Taberija, poznatog komentatora tefsira i velikog historičara, ni zbog čega drugog, sem zbog toga što je rekao da je hadis Gadir Hom "Kome sam ja bio vladar, Ali mu je vladar.", sahih, te naveo više predaja koje su dostigle tevatur. Ibn Kesir kaže: "Vidio sam da ima knjigu u kojoj je sakupio sve predaje o Gadir Homu, u dva velika toma, i knjigu u kojoj je sakupio predaje od Tajr Mešvija."[4] Ibn Hadžer ga je spomenuo rekavši: "On je veliki Imam i mufessir, pouzdan, iskren, u njemu se osjeća malo šiizma koje ne šteti."[5]

Veliki muhaddis, Imam Nesai, pisaca jednog od 6 Sahiha kod ehli sunneta, kada je bilježio predaje u knjizi o odlikama Zapovjednika vjernih Alija pitali su ga o odlikama Muavije, a on, je na to rekao: "Za njega ne znam ni jednu odliku, sem Poslanikovih riječi upućenih njemu: "Ne zasitio Allah njegov stomak." Zbog toga su ga udarali po glavi dok se nije onesvijestio. U takvom stanju je i prenešen i od toga je i umro.

U svojoj historiji Ibn Kesir prenosi događaje iz 363. godine koji su se desili u Bagdadu između šija i ehli sunneta povodom Ašure: "Skupina od ehli sunneta su popeli neku ženu na devu i nazvali su je Aiša, a neki od njih su se nazvali Talha, a neki Zubejr, pa su rekli: 'Idemo da se borimo protiv drugova Alijevih.' U tom sukobu su mnogi ubijeni."[6] Isto ovo se danas dešava u Indiji gdje ehli sunnet napadaju šije na dan Ašure kako bi ih spriječili na organizovanju povorki žalosti tom prigodom. Ovo kratko izlaganje nam pojašnjava da su nasibije, koji su bili neprijateljski raspoloženi prema Aliju i borili se protiv Ehli-bejta, oni koji sebe nazvaju ehli sunnet vel džemaat i znamo šta misle pod sunnetom, a šta pod džemaatom. Logično je da onaj ko je bio neprijatelj Poslanikovom potomstvu, neprijatelj je i njihovom djedu, Božijem Poslaniku, s.a.v.a., a ko je neprijatelj Božijem Poslaniku, on je neprijatelj Allahu. Sunnet Milostivog je ljubav prema Allahu, Njegovom Poslaniku i Ehli-bejtu i njihovo slijeđenje. O tome Uzvišeni kaže: "Ne tražim za ovo nikakvu drugu nagradu od vas, osim ljubavi prema bližnjima."[7] Kako je Muavija daleko od Alija i kako su daleko vođe zablude od vođa istine! "To je objašnjenje svim ljudima i putokaz i pouka onima koji se Allaha boje."[8]

---

[1] Lisanul mizan, Zehebi 3/357
[2] Resailu Havarizmi, str. 135
[3] Ibn Kesir, El-Bidaja ve-n-nihaja 11/147
[4] Ibid.
[5] Lisanu-l-mizan, Ibn Hadžer, o biografiji Džerir Taberija.
[6] Ibn Kesir, El-Bidaja ve-n-nihaja 11/275
[7] Šura, 23
[8] Ali Imran, 138

Ehli sunnet je izmijenio način donošenja salavata na Poslanika i njegovu porodicu

Pažljivo iščitavaj ovo poglavlje pa ćeš saznati ono što su Ehli sunnet vel džemaat skrivali i dokle je dosezala ta mržnja prema Poslanikovom potomstvu. Oni nisu ostavili ništa od odlika Ehli-bejta, a da ih nisu izmijenili.

Od toga je i salavat na Muhammeda i Porodicu Muhammedovu, o čemu i Kur'an govori. Buharija i Muslim bilježe i svi muhaddisi od ehli sunneta vel džemaata da su ashabi došli Poslaniku kada je objavljen ajet: "Allah i meleki Njegovi blagosilju Vjerovjesnika. O vjernici, blagosiljajte ga i vi i šaljite mu pozdrav!"[1], i rekli: "Božiji Poslaniče, znamo kako da te pozdravljamo, ali kako ćemo te blagosiljati?"

Poslanik, s.a.v.a., je odgovorio: "Recite: 'Dragi Bože, neka je salavat na Muhammeda i na porodicu Muhammedovu kao što si blagoslovio Ibrahima i porodicu Ibrahimovu... (Allahumme salli ala Muhammedin ve ala ali Muhammedin kema sallejte ala Ibrahime ve ala ali Ibrahime inneke Hamdun Medžid...)[2]

U nekim predajama se prenose i riječi: "Nemojte na mene donositi nepotpun salavat.", a ashabi su upitali: "A kakav je to nepotpuni salavat, Allahov Poslaniče?" Odgovorio je: "Da kažete: Allahumme sali ala Muhammedin (Bože, blagosiljaj Muhammeda) i da ušutite. Allah je savršen i potpun i prihvata samo ono što je potpuno."

Ovo je navelo i Imama Šafiju da jasno kaže da onaj ko ne donosi salavat na Ehli-bejt, Allah neće primiti njegovo donošenje salavata.

U *Sunenu Darukutni* sa senedom od Ebu Mesuda Ensarije kaže: "Božiji Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Ko donese salavat, a u njemu ne spomene moj Ehli-bejt, salavat mu neće biti primljen."[3]

Ibn Hadžer bilježi u *Es-Savaiku-1-muhrika*: "Prenosi Dejlemi da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: 'Dova je pokrivena sve dok se ne donese salavat na Muhammeda i njegovu Porodicu."[4]

Taberani bilježi u *El-Evsatu* od Alija da je rekao: "Svaka dova je prekrivena dok se ne donese salavat na Muhammeda i Porodicu Muhammedovu.'"[5]

Dakle, saznali smo iz Sahiha ehli sunneta vel džemaata kako se treba donositi salavat na Muhammeda i porodicu Muhammedovu. Isto tako smo saznali da Allah neće primiti salavat čovjeka ako u njemu nije blagosiljao Muhammeda i njegov Ehli-bejt, a i to da je dova muslimana prekrivena sve dok ne donese salavat na Muhammeda i njegovu Porodicu.

Ovo je, tako mi života, velika odlika kojom je data prednost Ehli-bejtu nad ostalim ljudima i putem njih čovjek se približava svom Gospodaru.

Ali ehli sunnet vel džemaat su se razbjesnili i ostavili su ovu izvrsnost i odliku Ehli-bejta, jer su osjetili opasnost u njoj po sebe i svoje položaje. Jer, Ebu Bekr, Omer, Osman i svi ashabi, ma kakve lažne vrijednosti i izmišljene odlike bile o njima rečene, oni nikako ne mogu dostići ovaj položaj, ni ovu odliku, jer od svih njih salavat neće biti primljen ako ne budu donosili salavat na Ali ibn Ebi Taliba poslije Muhammeda, jer je on prvak Porodice, što je svima poznato. Pa su se prihvatili posla da izmijene salavat, dodajući dio od sebe u pogledu koga Božiji Poslanik, s.a.v.a., ništa nije rekao niti naredio. Naravno, to su uradili kako bi time podigli položaj svojih prvaka od ashaba. Isto tako, latili su se posla da ovaj salavat okrnje još od prvog stoljeća, pa kada bi pisali knjige u njima nije bilo potpunog salavata, a kada bi

[1] Ahzab, 56
[2] Sahih Buhari 4/118
[3] Sunen Darukutni, str. 136.
[4] Es-Savaiku-l-muhrika, Ibn Hadžer, str. 88.
[5] Fejdu-1-kadir 5/19, Kenzu-l-ummal 1/173

spomenuli ime Muhammed ili Poslanik ili Allahov Poslanik samo bi napisali: sallallahu alejhi ve sellem, bez spominjanja Porodice Poslanikove!

Ako danas, nekome od njih kažeš da donese salavat na Muhammeda, odgovori će ti "sallallahu alejhi ve sellem", i neće spomenuti Ehli-bejt. Neki će zapinjati u govoru pa ćeš samo čuti "salli ve sellim".

A kada upitaš nekog šiju, bilo da je Arap ili perzijanac, da donese salavat na Poslanika, on će reći: "Allahumme salli ala Muhammedin ve ali Muhammed."

U knjigama ehli sunneta vel džemaata su zabilježene riječi Poslanikove, s.a.v.a., gdje kaže: "Recite: 'Allahumme salli ala Muhammedin ve ali Muhammed" (Dragi Bože, blagosiljaj Muhammeda i porodicu Muhammedovu) u sadašnjem i budućem vremenu, i u obliku dove i traženja od Njega Uzvišenog.

Ali i pored toga, oni se zadovoljavaju donošenjem salavata riječima "sallallahu alejhi ve sellem" (Neka je Allahov blagoslov i selam na njega!) u prošlom vremenu bez spominjanja Ehli-bejta.

Prvak i vođa ehli sunneta vel džemaata pokušao je da izbriše ime Muhammedovo iz ezana.[1] Onda nije čudo što su njegovi sljedbenici pokušali da okrnje salavat na Poslanika i da ga izmijene. A da su bili u mogućnosti da ga potpuno izbrišu i to bi uradili, ali, daleko je, daleko je od toga da mogu!

Danas ćeš čuti sa svih njihovih minbera, posebno sa minbera vehabija, samo izmijenjeni salavat. Dakle oni donose nepotpun salavat, ali kada su prisiljeni da ga upotpune tada dodaju riječi: "i na sve njegove ashabe", ili kažu "i na njegove čiste, dobre ashabe" i na taj način nastoje ajet koji govori o čistoći Ehli-bejta prebaciti ashabima kako bi obmanuli obične ljude da misle kako su Ehli-bejt i ashabi isti po vrijednosti i odlikama.

Znanje o obmanjivanju i iskrivljavanju su uzeli od svog prvog fakiha i njihovog velikog vodiča Abdullaha ibn Omera, koji je poznat po svojoj mržnji prema Ehli-bejtu.

Malik bilježi u svojoj *El-Muvetta* da je Abdullah ibn Omer stajao kod Poslanikova kabura i donosio salavate na Poslanika, Ebu Bekra i Omera.[2]

A ti, poštovani čitaoče i tragaoče za istinom, ovom dodatku u salavatu nećeš naći podloge ni u Kur'anu ni u poslaničkom sunnetu. Kur'an i sunnet naređuju da se donosi salavat na Muhammeda i na njegovu Porodicu, a naredba je upućena najprije ashabima, pa onda drugima.

Ovaj dodatak ćeš naći samo kod ehli sunneta vel džemaata. Koliko samo imaju novotarija koje su izmislili i nazvali ih sunnetom, a njima žele da zatru prave vrijednosti ili da pokriju istinu.

"Oni žele da utrnu Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla Njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima."[3]

Ovo nam, također, rasvjetljava ko su stvarni ehli sunnet i šta je to što ga je u njegovim temeljima uobličilo.

[1] Vidjeti knjigu *Pitajte one koji znaju* istog autora, str. 46.
[2] Tenviru-l-havalik fi šerhi Muvettai Malik l/180
[3] Fusilet, 6

Laži koje otkrivaju istine

U ovom poglavlju želimo objasniti svakom razumnom i slobodnom čovjeku ako želi stići do istine da treba ostaviti pristrasnost kao bi se digli zastori i koprene sa njegovih očiju i razuma.

Reći ćemo mu da su se svi prvaci i Imami ehli sunneta vel džemaata otvoreno suprotstavili jasnom poslaničkom sunnetu i bacili ga sebi za leđa.

Musliman ne smije biti zaveden pohvalama koje čuje, lažnim hvalama koje ne počivaju na jasnim dokazima.

A mi kada otkrijemo ove istine, nećemo lagati na njih, niti ćemo dodati nešto na ono što su oni sami naveli u svojim sahihima, musnedima i historijama. Neke činjenice smo naveli kroz naše prethodne knjige. Velikodušno smo prešli preko njih, a neće smetati ako ovdje navedemo neke detalje kako bi zasjalo sunce upute, a razišli se oblaci zablude i nastupilo svjetlo mjesto tame.

Već smo rekli da je u ponavljanju korist, i ako se neki događaji ponove na više načina, čitalac će iz njih izvući različite koristi. Jer čitaocima se sviđaju neki načini i privuku ih, pa ih čitaju bez dosade. Ovo smo naučili iz Časnog Kur'ana kada nam pripovijeda život Musaov i Isaov, a.s., i pritom iznosi različite slike i mnogobrojne načine koji se nadopunjuju.

Spomenut ćemo i Imame i prvake na koje se oslanjaju ehli sunnet vel džemaat i smatraju da oni posjeduju vrhunac znanja i fikha. Njima daju prednost nad čistim Imamima Ehli-bejta dragog nam Poslanika, zanemarujući da su neki ashabi bili poznati svim ljudima, ulemi i običnim ljudima po svom griješenju i udaljavanju od duha islama i njegovog ahlaka. To su Muavija i njegov sin Jezid[1], Ibn As, Ibn Mervan, Ibn Saaba i drugi.

Ako budeš putovao po nekim arapskim i islamskim zemljama, u kojima je ehli sunnet vel džemaat, naći ćeš da ih oni još uvijek spominju i hvale, ulicama daju njihova imena, a knjige govore o njihovoj sposobnosti, lijepoj politici i ispravnosti njihove vladavine.

Mi nećemo gubiti vrijeme pišući o njima i otkrivajući njihovu sramotu. Dovoljno nam je da prenesemo činjenice od nekih neovisnih historičara i mislilaca.

Ovdje ćemo govoriti o onim Imamima koji su poznati po dobroti, pravednosti, zuhdu i bogobojaznosti, pa su bili oslonac ehli sunneta vel džemaata i kako bi izbliza saznali kako su oni izmijenili sunnet Poslanikov, s.a.v.a., i kako su unijeli u ummet novotarije koje su uzrokovale rascijepljenost i zabludu i koje su uništile ovu čvrstu zgradu koju je podigao Božiji Poslanik, s.a.v.a., posvetio cijeli svoj život radeći i boreći se da je učvrsti i sačuva.

Od prvaka ehli sunneta vel džemaata su se izdvojile dvanaest ličnosti koje su imale veliki uticaj na tok događaja i izmjenu vjerskog učenja i učešće u cijepanju ummeta.

[1] Bilježi Ibn Saad u *Et-Tabekatu-1-kubra*, 5/47, od Abdullah ibn Hanzale (Abdullah sin okupanog od meleka) da kaže: "Kada god smo isli kod Jezida, bojali smo se da na nas ne bude bačen kamen sa neba. To je bio čovjek koji je vjenčavao majke, kćerke i sestre, pio vino, ostavljao namaz. Tako mi Allaha da sa mnom nije bio neko od ljudi, borio bih se protiv njega." Da, ovo je Jezid, pijanica i griješnik, koji je ubio Poslanikov bosiljak, a sa njim i cijelo Potomstvo, koji je dozvolio da se napadne Poslanikova Medina. Uprkos tome, danas ćeš naći islamsku državu koja dozvoljava da se napiše knjiga pod naslovom *Istina o emirul mumininu, Jezid ibn Muaviji*.

Imami ehli sunneta vel džemaata i njihovi prvaci

1. Ebu Bekr ibn Ebi Kuhafe, prvi halifa
2. Omer ibn Hattab, drugi halifa
3. Osman ibn Affan, treći halifa
4. Talha ibn Ubejdulah
5. Zubejr ibn Avvam
6. Saad ibn Ebi Vekkas
7. Abdurahman ibn Avf
8. Aiša bint Ebi Bekr 'Ummul-muminin' (Majka pravovjernih)
9. Halid ibn Velid
10. Ebu Hurejre Dusi
11. Abdullah ibn Omer
12. Abdullah ibn Zubejr

Izabrao sam ovih dvanaest osoba među drugim brojnim prvacima ehli sunneta vel džemaata iz prostog razloga što se oni više spominju i više su hvaljeni od drugih i zbog toga što se na njih najviše poziva u vjeri zbog obimnosti njihova znanja, naravno, po njihovom mišljenju.

O svakom od njih ćemo ukratko govoriti i predočiti njihova suprotstavljanja Poslanikovom sunnetu, namjerno ili iz neznanja, kako bi se objasnilo čitaocu da ehli sunnet vel džemaat za sebe tvrdi ono što, ustvari, nije, i da slijedi svoje prohtjeve misleći da su samo oni na putu istine, a svi ostali u zabludi!

1 - Ebu Bekr Siddik, Ibn Ebi Kuhafe

U nekim našim prethodnim raspravama rekli smo da je on 500 Poslanikovih sabranih hadisa zapalio, i da je održao govor rekavši tada: "Ne prenosite ništa od Božijeg Poslanika! Ko vas upita, recite: 'Pred nama i pred vama je Kur'an, uzmite za halal ono što je u Kur'anu halal i za haram ono što je u Kur'anu haram.'"

Također smo naveli gdje je se on suprotstavio Poslanikovom, s.a.v.a., sunnetu kada je Poslanik htio da napiše oporuku pred smrt i podržao Omera koji je tada rekao: "Božiji Poslanik bunca, dovoljna nam je Allahova knjiga."

Isto tako, poslanikove hadise o Alijevom hilafetu poslije njega, odbacio i uzurpirao hilafet.

Ostavio je Poslanikov sunnet o imenovanju Usame za njegova komandanta i pohodu u Usaminoj vojsci.

Ostavio je Poslanikov sunnet kada je spalio zapisane hadise.

Ostavio je Poslanikov sunnet kada je uznemirio i naljutio, Poslanikov dio, Fatimu ez-Zehru.

Ostavio je Poslanikov sunnet kada je poveo rat protiv onih muslimana koji su odbili dati zekat.

Ostavio je Poslanikov sunnet kada je zabranio davanje dijela zekata onima čija je srca trebalo pridobiti, i u tome je slijedio Omerovo mišljenje.

Ova i druga protivljenja Poslanikovom, s.a.v.a., sunnetu, zabilježena su u sahihima ehli sunneta vel džemaata, a knjige životopisa su pune ovih izvješća.

Ako je Poslanikov sunnet ono što je definirala ulema: to su riječi, djela i sve ono što je šutnjom odobrio Božiji Poslanik, s.a.v.a., onda je Ebu Bekr radio suprotno svemu, i riječima i djelima i onome što je Poslanik šutnjom odobrio.

Primjer suprotstavljanja Poslanikovim riječima: Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Fatima je dio mene, ko nju ljuti, ljuti mene.", a Fatima je umrla ljuta na Ebu Bekra, što prenosi Buharija.

Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Allah je prokleo onoga ko izostane iz Usamine vojske." Ovo je rekao kada su ga kritikovali o imenovanju Usame za komandanta vojske, i odbili da krenu u pohod pod njegovom komandom i da se pridruže njegovoj vojsci. Ebu Bekr je izostao iz ovog pohoda, uprkos svemu tome, ispričavajući se poslom hilafeta.

Primjer suprotstavljanja Poslanikovim djelima: Ono što je Božiji Poslanik, s.a.v.a., uradio sa onima čija srca je trebalo pridobiti, pa je s njima lijepo postupao i davao im je dio od zekata po Allahovoj naredbi. Ali, Ebu Bekr ih je lišio ovog njihovog prava udovoljavajući na taj način Omerovoj želji koji je o njima rekao: "Oni nama nisu potrebni."

Primjer suprotstavljanja onome što je Poslanik vidio da se radi, pa šutnjom odobrio: Poslanik, s.a.v.a., je šutnjom odobrio pisanje svojih hadisa i njihovo širenje među ljudima, ali Ebu Bekr je spalio zapisane hadise i zabranio da se oni šire i prenose.

Uz ovo bih dodao, da on nije poznavao mnoge propise iz Časnog Kurana. Jedne prilike je bio upitan o propisu kelale o čemu i Kur'an govori, a on je rekao: "O tome ću reći svoje mišljenje, pa ako bude ispravno od Allaha je, a ako bude pogrešno, od šejtana je."[1]

Kako da se ne čudiš halifi muslimana koji upitan o propisu kelale o čemu i Kur'an govori i Poslanik objašnjava u svojim hadisima, ostavlja Kur'an i sunnet i daje svoje mišljenje, a zatim priznaje da šejtan vlada njegovim mišljenjem. Zar ovo nije čudno od halife muslimana, Ebu Bekra, koji je rekao više puta: "Imam jednog šejtana koji me zaluđuje."

Islamska ulema je potvrdila da onaj ko kaže svoje mišljenje o nekom propisu, a on se nalazi u Allahovoj knjizi, postao je nevjernik. Isto tako znamo da Poslanik, s.a.v.a., nikada nije rekao svoje mišljene, niti je se koristio kijasom.

Dodao bih uz ovo da je Ebu Bekr rekao: "Ne dovodite me u vezu sa sunnetom vašeg Poslanika, ja ga nisam u stanju dostići."

Ako Ebu Bekr nije bio u stanju dostići i realizirati Poslanikov sunnet, kako onda njegovi pomagači i sljedbenici za sebe tvrde da su oni ehli sunnet (sljedbenici sunneta).

Možda ga on ne može dostići, jer ga sunnet podsjeća na njegovo skretanje i udaljavanje od nosioca poslanstva, a da nije tako, kako ćemo tumačiti Allahove riječi: "i u vjeri vam nije ništa teško propisano."[2]

"Allah želi da vam olakša, a ne da poteškoće imate."[3]

"Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti njegovih."[4]

I na kraju riječju Uzvišenog: "Ono što vam Poslanik da uzmite, a ono što vam zabrani ostavite."[5]

Riječi Ebu Bekra, da on nije u stanju dostići Poslanikov sunnet, su odgovor na ove ajete. Ako nije Ebu Bekr, prvi halifa poslije Poslanika, mogao dostići njegov sunnet u tom vremenu, kako se onda može tražiti od muslimana danas da uspostave Allahovu vlast po Njegovoj Knjizi i sunnetu Njegovog Poslanika?!

Nalazimo čak da se Ebu Bekr suprotstavljao Poslanikovom sunnetu po nekim malim pitanjima koja su poznavali i manje upućeni ljudi.

Ebu Bekr je ostavljao kurban i nije ga klao, mada je to Božiji Poslanik radio. Ovi muslimani znaju da je kurban sunnet mustehab i potvrđen sunnet, pa kako ga je mogao halifa muslimana

[1] Tefsir Taberi; Tefsir Ibn Kesir; Tefsir Hazin; Tefsir Džalaludin Sujuti, o tumačenju sure En-Nisa, ajeta 176. o 'kelali'
[2] Hadž, 78
[3] Bekare, 185
[4] Bekare, 286
[5] Hašr, 7

ostavljati?! U knjizi *El-Umm* od Šafije, a i drugi muhaddisi[1] prenose: "Ebu Bekr i Omer nisu klali kurban, strahujući da ih svijet u tome ne slijedi i da oni koji vide njih da to rade, pomisle da je to vadžib (obavezno) raditi."

Ovo tumačenje nije ispravno, niti počiva na dokazima. Svi ashabi su znali od Poslanika, s.a.v.a., da je klanje kurbana sunnet, a ne vadžib. Pod pretpostavkom da su ljudi mislili da je klanje kurbana vadžib, kakva je posljedica toga.

Vidjeli smo kako je Omer izumio klanjanje teravih-namaza u džematu, a to niti je sunnet niti je vadžib, a i Poslanik je to zabranio. Uprkos tome, većina ehli sunneta vel džemaata danas misli da je teravih-namaz vadžib.

Možda su Ebu Bekr i Omer, ostavljanjem Poslanikovog sunneta o klanju kurbana, željeli ljudima predstaviti da sve ono što je radio Božiji Poslanik nije vadžib i može se ostaviti i zanemariti.

Ovim su potvrđene njihove riječi: "Dovoljna nam je Allahova knjiga." Također, i riječi Ebu Bekrove: "Ne prenosite ništa od Poslanika i recite: 'Ispred nas i ispred vas je Allahova knjiga, uzmite za halal ono što je u njoj halal i za haram ono što je u njoj haram.'"

I kada bi sada neko donio dokaz Ebu Bekru o kurbanu iz Poslanikova sunneta, na primjer, odgovor Ebu Bekra bi bio: "Ne prenosi mi ništa od Poslanika, daj mi dokaz o kurbanu iz Allahove knjige!"

Poslije ovoga, čitalac razumije zašto je Poslanikov sunnet kod njih ostao nepoznat i ostavljen po strani, i zašto su izmijenili Allahove propise i propise Njegova Poslanika sa svojim mišljenjima, kijasom i onim što se slaže sa njihovim prohtjevima.

Ovi primjeri koje smo naveli samo su kap u moru onoga što je uradio Ebu Bekr prema Poslanikovom sunnetu, omalovažavanja, spaljivanja i zanemarivanja. Kada bismo htjeli o tome pisati trebalo bi napisati posebnu knjigu.

Kako čovjek može biti zadovoljan osobom ovakvog znanja i ovakvog odnosa prema poslaničkom sunnetu, i kako se njegovi sljedbenici mogu nazivati ehli sunnet?!

Ehli sunnet, sljedbenici sunneta, ne bi zanemarivali taj sunnet i ne bi ga spaljivali.

Nikako, iskreni sljedbenici sunneta su oni koji ga slijede i veličaju.

"Reci: 'Ako Allaha volite, mene slijedite, i vas će Allah voljeti i grijehe vam oprostiti!' - a Allah prašta i samilostan je." "Reci: 'Pokoravaj te se Allahu i Poslaniku!' A ako oni glave okrenu - pa, Allah, zaista, ne voli nevjernike."[2]

[1] Es-Sunenu-l-kubra, Bejheki, 9/265; Džemu-1-dževami, Sujuti, 3/45
[2] Ali Imran, 31-32

2 - Omer ibn Hattab Faruk

Iz prethodnih rasprava znamo da je on bio junak opozicije Poslanikova sunneta, onaj koji se usudio reći: "Allahov Poslanik bunca, a nama je dovoljna Allahova knjiga." Dovoljne su Poslanikove riječi, riječi onog koji ne govori ništa po hiru svome. Omer je spriječio da Poslanik napiše opruku i kao rezultat toga on je uzrok zablude onih koji su zalutali u ovom ummetu.[1]

Znamo da je on omalovažavao, uznemiravao i unio strah Fatimi Zehri kada je napao njenu kuću i zaprijetio da će je zapaliti i sve u njoj. Znamo da je on radio na sakupljanju onoga što je zapisano od Poslanikovog sunneta, pa je to spalio i zabranio ljudima da prenose Poslanikove, s.a.v.a., hadise.

Omer je cijelog svog života istupao protiv Poslanikova sunneta i suprotstavljao mu se čak i u Poslanikovom prisustvu. Suprotstavio mu se kada je Poslanik imenovao Usamu za komandanta vojnog pohoda, i nije krenuo sa Usamom tvrdeći da mora ostati kako bi pomogao Ebu Bekru oko hilafeta. Uradio je protivno Kur'anu i sunnetu kada je zabranio da se daje dio od zekata onima čija srca je trebalo pridobiti.

Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada je zabranio umru uz hadž i privremeni brak. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada je talak bain (razvod je ispravan kada se tri puta u vremenskim razmacima izgovore riječi za razvod) učinio kao razvod sa jedanput izgovorenim riječima za razvod. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada se radilo o tejemmumu, rekavši da onaj ko ne nađe vode nije dužan klanjati. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada je izumio špijuniranje muslimana. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada je jedan dio ezana izostavio i zamijenio ga drugim djelom od sebe. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada nije kaznio Halid ibn Velida, a prijetio mu je time. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu kada je izumio klanjanje teravih namaza u džematu, a bilo je zabranjeno klanjati nafilu u džematu. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu u tome što iz bejtul-mala nije davao onako kako je to Poslanik, s.a.v.a., radio, nego je on uveo davanje prednosti jednima nad drugima i stvorio je klase u islamu. Suprotstavio se Kur'anu i sunnetu izmislivši medžlis šura, davši prednost mišljenju i izboru Abdurahman ibn Avfa.

Čudno je da ćeš naći kod ehli sunnet vel džemaata da mu poslije svega ovoga daju položaj maasumina (onih koji su sačuvani od griješenja), kada kažu da je pravednost umrla s njim i da su njemu, kada je spušten u kabur, došla dvojica meleka da ga ispituju, a on je povikao na njih: "Ko je vaš Gospodar?" Oni kažu da je on Faruk, da je njime Allah rastavio istinu od laži.

Zar ovo nije dokaz ismijavanja Emevija i njihovih vladara sa muslimanima i islamom, pripisujući ovakve odlike osobi poznatoj po osornosti i grubosti, kao što je poznat i po svom stalnom suprotstavljanju Poslaniku, s.a.v.a.[2] Kao da ove okolnosti govore muslimanima: Muhammedovo vrijeme je prošlo i ono što je bilo s njim, a došlo je naše vrijeme kako bismo mi propisali od vjere ono što želimo i što se nama sviđa. Vi ste postali naši robovi uprkos vašoj snazi i uprkos vašem Poslaniku u kojeg vjerujete! Zar ovo nije vrsta reakcije i osvete kako bi se vodstvo vratilo Kurejšijama, rukama Emevija koji su se borili protiv islama i Poslanika?

---

[1] Dokaz tome su Poslanikove riječi: "Napisat ću vam oporuku, ako je se budete pridržavali poslije mene, nikada nećete zalutati.", i riječi Ibn Abasa: "Da je napisao tu oporuku, ni dvojica od Ummeta se ne bi razilazila u mišljenjima.", ali Omer je taj koji je spriječio Poslanika da je napiše i optužio ga je da bunca kako Poslanik ne bi insistirao na pisanju. Dakle on je uzrok zablude i on je spriječio ummet da ide pravim putem.

[2] Muslim bilježi u svom Sahihu 4/59 da se Ibn Abbas i Ibn Zubejr nisi složili po pitanju mutatejni (umra uz hadž i privremeni brak), pa je Džabir ibn Abdullah rekao: To smo dvoje praktikovali sa Poslanikom, zatim nam je Omer to zabranio i nismo više radili.

Kada je Omer ibn Hattab radio na zatiranju Poslanikovog sunneta, ismijavao mu se i suprotstavljao, pa čak i u prisustvu Poslanika, onda nije čudno što su Kurejšije njemu povjerili vodstvo i učinili ga svojim najvećim prvakom, jer je on poslije pojave islama bio njihov jezik koji govori i junak koji se suprotstavlja. A poslije Poslanikove smrti postao je njihova snaga koja udara i dugo sanjana nada o ostvarenju njihovih snova i ambicija za vladavinom i vraćanjem džahilijetskih običaja koje su priželjkivali i za kojim još uvijek čeznu.

Nije slučajno da nađemo Omer ibn Hattaba kako se suprotstavlja Poslanikovom sunnetu u vrijeme svog hilafeta kada je radio na zadržavanju Mekama Ibrahimova kod Bejtullaha kao što je to bilo u vrijeme džahilijjeta. Ibn Saad bilježi u *Tabekat*, a i drugi muhaddisi: "Kada je Poslanik, s.a.a.v.a., osvojio Mekku pripojio je Mekam Ibrahimov Bejtullahu kao što je bilo u vrijeme Ibrahima i Ismaila, a.s., jer su ga Arapi u džahilijjetu pomakli na mjesto koje zauzima i danas. Kada je Omer ibn Hattab postao halifa, on je Mekam Ibrahimov ponovo vratio na mjesto koje je zauzimao u džahilijjetu, a u vrijeme Poslanika i Ebu Bekra, Mekam Ibrahimov je bio odmah uz Bejtullah.[1]

Kunem te Bogom, imali kakvog opravdanja za Omer ibn Hattaba koji se latio posla da umrtvi Poslanikov sunnet, koji je vratio ono što je uradio Ibrahim i Ismail, a.s. Omer oživljava običaj iz džahilijjeta i vraća Mekam Ibrahimov na mjesto gdje je bio u džahilijjetu!!! Šta reći nakon ovoga?!

Kako ga onda ne bi hvalile Kurejšije i u čast njemu sricali takve pohvale i odlike koje prelaze maštu. Dok Ebu Bekr, koji mu je prethodio u hilafetu, nije postigao njegov stupanj, jer se kod njega osjećala slabost, po onome što prenosi Buharija.

Ovo je beznačajno prema svemu onome što je on uveo novo u islamu, a sve to je suprotstavljanje Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika. Kada bismo htjeli sakupiti sve novotarije i propise, koje je donio po svom mišljenju i ljudima naredio da ih rade, trebala bi cijela jedna zasebna knjiga.

Neko će reci: Kako se Omer ibn Hattab suprotstavljao Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika, a Uzvišeni Allah kaže: "Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe. A ko Allaha i Poslanika Njegova ne posluša, taj je sigurno skrenuo s pravog puta."[2] Ove riječi danas ponavlja većina i kao da ne mogu vjerovati da je Omer ibn Hattab mogao takvo što uraditi.

A mi kažemo ovima: Ovo je ono što su potvrdili njegovi pomagači i sljedbenici od ehli sunneta vel džemaata koji mu daju prednost nad Poslanikom, a toga nisu ni svjesni.

Ako je sve ono što je rečeno o njemu laž, onda njihovi sahihi se više ne bi mogli smatrati vjerodostojnim, niti bi se iz njih mogli uzimati dokazi za ono što vjeruju! Većina historijskih događaja je zapisana u vrijeme vladavine ehli sunneta vel džemaata u čiju ljubav i poštovanje prema Ibn Hattabu nema nikakve sumnje. A ako su vjerodostojni, što i jesu i od čega se ne može pobjeći, na muslimanima je danas da preispitaju svoj stav i pregledaju svoja vjerovanja, ako pripadaju ehli sunnetu vel džemaatu.

Većinu istraživača i analitičara, danas, naći ćeš da su obmanuti i ne mogu odgovoriti na ovakve predaje i historijske događaje koje su zabilježili historičari i muhaddisi i kao takve ih ne mogu poreći. Naći ćeš ih da ih nastoje protumačiti onako kako njima odgovara i pronaći neka isprazna opravdanja koja ne počivaju na naučnom dokazu. A neki od njih idu toliko daleko da Omerove novotarije ubrajaju u njegove odlike, na čemu mu trebaju biti zahvalni.

Kao da Allah i Njegov Poslanik nisu znali interese i dobrobit muslimana, pa su zanemarili te novotarije. Estagfirullah! Ali Omer ibn Hattab ih je otkrio i propisao muslimanima poslije smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ovo je velika novotarija i jasno nevjerstvo. Allahu se

[1] Et-Tabekatu-l-kubra, Ibn Saad, 3/204, Sujuti u svojoj historiji o hilafetu Omer ibn Hattaba.
[2] Ahzab, 36

utječemo od glupih mišljenja i poniženja koje donosi slijeđenje strasti. Ako je Omer prvak i vođa ehli sunneta vel džemaata, ja se utječem Bogu od takvog sunneta i takvog džemaata.

3 - Osman ibn Affan "Zu-Nurejn"

On je treći halifa koji je zaposjeo taj položaj po planu Omer ibn Hattaba i Abdurahman ibn Avfa koji je uzeo od njeg obećanje da će vladati po Allahovoj knjizi, sunnetu Njegova Poslanik i sunnetu dvojice halifa (Ebu Bekra i Omera).

Ja sam lično počeo sumnjati u drugi uslov koji predstavlja vladanje po sunnetu Božijeg Poslanika, s.a.v.a.,

Abdurahman ibn Avf je znao više od drugih da dvojica prvih halifa Ebu Bekr i Omer nisu vladali po Poslanikovom sunnetu već su vladali i sudili po svojim nahođenjima i idžtihadu, te da je Poslanikov sunnet u vrijeme hilafeta dvojice šejhova skoro nestao, a to bi se i desilo da Imam Ali nije radio na njegovom oživljavanju kada su mu god prilike to dozvolile.

Preovladava mišljenje da je on uslovio Zapovjedniku vjernih, Ali ibn Ebi Talibu, da vlada nad muslimanima po Allahovoj knjizi i sunnetu dvojice šejhova, ali je Ali to odbio rekavši: "Ja ću vladati samo po Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika." Zbog ovih riječi mu hilafet kod vjećanja nije predat. Osman je pobijedio, jer je pristao da nastavi put Ebu Bekra i Omera, koji su više puta jasno rekli da nema potrebe za Poslanikovim sunnetom, a da je dovoljan Kur'an i da iz njega uzimaju ono što je halal i haram.

Naše uvjerenje u istinitost ovoga učvršćuje činjenica da je Osman ibn Affan iz ovog uslova razumio da i on može koristiti idžtihad i svoje mišljenje u propisima, kao što su radila njegova dvojica drugova, a to je sunnet koji su oni uveli nakon Poslanika. Zato vidimo da je Osman pustio sebi na volju i koristio idžtihad više od svoja dva prethodnika, čak dotle da su mu i ashabi na to prigovarali. Nakon nemilih događaja ashabi su došli Abdurahman ibn Avfu prekoravajući ga i govoreći: "Ovo je djelo tvojih ruku!"

Kada se povećalo suprotstavljanje Osmanu, ustao je jedan govornik među ashabima i rekao: "Zašto niste negirali Omer ibn Hattabu njegov idžtihad, jer vas je on zastrašivao svojom osorošću?"

A u predaji Ibn Kutejbe stoji: "Ustao je Osman da govori sa minbera kada su mu ljudi prigovarali, pa je rekao: "A sada, tako mi Allaha, o skupino muhadžira i ensarija, prebacujete mi i prigovarate zbog nekih stvari, a isto to ste prešućivali Ibn Hattabu, jer vas je on potčinio i spriječio, i niko se od vas nije usuđivao da ga pogleda i pokaže prema njemu. Tako mi Allaha, ja sam spremniji od Ibn Hattaba i imam bližih pomagača."[1]

Lično vjerujem da ashabi od muhadžira i ensarija nisu prigovarali Osmanu njegov idžtihad. Oni su idžtihad voljeli i blagoslovili su ga prvog dana. Zapravo, oni su njemu prigovarali zato što ih je skinuo sa položaja, a na njih postavio griješnike od svojih amidžića i bližnjih koji su do jučer bili najljući protivnici islama i muslimana.

Muhadžiri i ensarije su prešutili idžtihad Ebu Bekru i Omeru, jer su im oni dali da učestvuju u vlasti i postavili su ih na položaje gdje su uživali ugled i bogatili se.

A što se tiče Osmana, on je većinu njih smijenio i ogromne imetke bez ikakva računa dao Emevijama. Tek tada su mu prigovorili i pobunili se oko njega da ga ubiju.

Ovo je činjenica na koju je Allahov Poslanik, s.a.v.a., ukazao kad je rekao: "Ja se ne brinem za vas da ćete činiti širk nakon mene, ali se bojim da ćete se takmičiti i natjecati oko vlasti i položaja."

[1] Ibn Kutejbe, Tarihu-l-hulefai, 8/31

Imam Ali, mir neka je s njim!, kaže: "Kao da oni nisu čuli riječi Uzvišenog Allaha: 'Taj drugi svijet dat ćemo onima koji ne žele da se na Zemlji ohole i da nered čine, a one koji se Allaha boje čeka srećan kraj."[1] Nego, tako mi Allaha, čuli su to i shvatili, ali dunjaluk je napunio njihove oči i zaveli su ih njegovi ukrasi."

Ovo je stvarnost, a da vjerujemo da su mu oni prigovorili što mijenja Poslanikov sunnet to nema osnova, jer isto nisu prigovarali ni Ebu Bekru niti Omeru, pa zašto onda da njemu prigovaraju. To što je Osman ibn Affan spremniji i sa bližim pomagačima od Ebu Bekra i Omera, znači da je on prvak Emevija, a Emevije su bliži Poslaniku od Tejma i Adijja, dva plemena iz kojih potiču Ebu Bekr i Omer, i da je jači od njih i uživa veći ugled i po bogatstvu i porijeklu.

Ashabi nisu prigovarali Ebu Bekru i Omeru. Naprotiv, slijedili su njihov sunnet, a ostavili Poslanikov sunnet. Znali su da ne mogu prigovarati Osmanu zato što su isto drugima odobrili šutnjom.

Dokaz tome je to što su oni prisustvovali više puta kada je Osman izmijenio Poslanikov sunnet, kao što je klanjanje potpunog namaza na putovanju bez skraćivanja, zabranjivanje telbije i tekbira u namazu te zabranjivanje umre uz hadž. To mu niko nije prigovorio, sem Ali ibn Ebi Taliba, o čemu ćemo uskoro govoriti.

Ashabi su poznavali Poslanikov sunnet i svjesno su mu se suprotstavljali da bi stekli zadovoljstvo halife Osmana.

Bejheki bilježi u Sunenu od Abdurahman ibn Jezida da kaže: "Bili smo sa Abdullah ibn Mesudom i kada smo ušli u džamiju na Mini, rekao je: "Koliko je klanjao Emirul muminin (misli na Osmana)?", odgovorili su: "Četiri." I on je klanjao četiri. Rekao je: "Pa smo rekli: 'Zar nam nije preneseno da je Poslanik, s.a.v.a., klanjao dva rekata i Ebu Bekr da je klanjao dva rekata?!'"

"Pa je rekao: 'E, ja vam sada to kažem, ali Osman je Imam, pa neću raditi suprotno njemu, jer je neslaganje zlo.'"[2]

Čitaj i čudi se ovome ashabu, jednom od najpoznatijih, Abdullah ibn Mesudu, jer u neslaganju sa Osmanom vidi zlo, a u neslaganju sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a., vidi svo dobro.

Ne vidimo da je poslije ovog rečeno: "Prigovorili su mu kada je ostavio Poslanikov sunnet?!"

Prenosi Sufjan ibn Ujejne od Džafer ibn Muhameda da kaže: "Osman se razbolio dok je bio na Mini, pa je došao Ali i rekli su mu: 'Budi Imam u namazu.' Ali je rekao: 'Ako hoćete, ali ja ću vam klanjati namaz Božijeg Poslanika, s.a.v.a., tj. dva rekata.' Rekli su: 'Ne, klanjat ćeš nam namaz emirul-muminina Osmana, četiri rekata.' I Ali je odbio da im klanja."[3]

Čitaj i čudi se ovim ashabima, kojih je tada za vrijeme hadža na hiljade uglednih bilo prisutno, kako jasno odbijaju sunet Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a prihvataju Osmanovu novotariju! Možda je Abdullah ibn Mesud smatrao da je neslaganje sa Osmanom zlo, pa je klanjao četiri uprkos tome što prenosi od Poslanika da je on klanjao dva rekata, samo iz straha od ovih koji su brojili hiljade i koji su prihvatali samo ono što je Osman uradio, a sunnet Božijeg Poslanika, s.a.v.a., su odbacili.

Nemoj zaboraviti, poslije ovoga, da doneseš salavat i selam na Poslanika i Zapovjednika vjernih Ali ibn Ebi Taliba, koji je odbio da im klanja onako kako su oni tražili, a insistirao je da im klanja namaz Božijeg Poslanika, s.a.v.a. On je ovim samo htio da oživi poslanički sunnet kojem su se oni suprotstavili i radili suprotno. Hazreti Ali se kada je bilo pitanje

[1] Kasas, 83
[2] Bejheki, Sunenu-1-kubra, 3/144
[3] Ibn Hazm, El-Mehalli, 4/270

sunneta Poslanikova nije bojao ničijeg prijekora, niti se bojao njihove mnogobrojnosti, ni spletki.

Dobro je spomenuti da je Abdullah ibn Omer rekao: "Namaz na putovanju se skraćuje na dva rekata, a ko tako uradi suprotno ovom sunnetu, postao je nevjernik."[1]

Ovim svojim stavom je Abdullah ibn Omer proglasio halifu Osmana nevjernikom, a i sve one ashabe koji su ga slijedili i primijenjivali novotariju klanjanja punog namaza na putovanju. Uz to, na nama je da se vratimo Abdullah ibn Omeru i da mu presudimo onim čime je on presudio drugima.

Buharija bilježi u svom Sahihu: "Čuo sam Osmana i Alija, r.a., između Mekke i Medine kako razgovaraju. Osman je zabranio da se obavlja umra uz hadž. Kada je to Ali vidio, povikao je: 'Odazivam se i umri i hadžu zajedno.' Osman je rekao: 'Zar ne vidiš da ljudima nešto zabranjujem, a ti to radiš?' Ali je rekao: 'Neću ostaviti sunnet Božijeg Poslanika, s.a.v.a., zato što to neko od ljudi kaže.'"[2]

Zar se ne čudiš halifi muslimana koji radi suprotno jasnom Poslanikovom sunnetu i ne zaustavlja se samo na tome, nego zabranjuje i drugim ljudima da to čine.

I niko mu to nije prigovorio, sem Ali ibn Ebi Taliba koji nije htio ostaviti sunnet Božijeg Poslanika, s.a.v.a., makar zbog toga bio i ubijen.

Reci, kunem te Bogom, nalaziš li među ashabima Muhammedovim nekog ko predstavlja i otjelovljuje nepatvoreni Poslanikov sunnet, sem Alija, mir neka je s njim!?

Uprkos vladareve moći i njegove sile, i uprkos podrške ashaba koju su mu pružali podršku, Ali nikada nije htio ostaviti Poslanikov sunnet. Njihove knjige i sahihi svjedoče o istinitosti ovoga što smo rekli da je Imam Ali ulagao sav svoj napor i trud u oživljavanju poslaničkog sunneta i pozivanju ljudi u njegovo okrilje.

U to vrijeme, nije bilo nikog ko bi ga poslušao i radio po njegovim riječima, sem njegovih sljedbenika (šija) koji su ga slijedili i slušali ga u svemu.

Iz ovoga nam je jasno da ashabi nisu prigovarili Osmanu to što je izmijenio poslanički sunnet. Iz njihovih sahiha znamo kako su oni radili suprotno poslanikovom sunnetu, a s druge strane nisu se Osmanu suprotstavljali zbog toga što je uvodio novotarije, nego su se pobunili protiv njega zbog dunjaluka i sticanja bogatstva, vlasti i ugleda.

Oni su se borili protiv Alija bez milosti, jer ih on nije postavljao na položaje za kojima su žudili, već je od njih tražio da vrate imetke, koje su bespravno nagomilali, u bejtul-mal, državnu riznicu, da bi od njih imali koristi siromašni.

Imaš Allaha, o Ebu Hasane, o ti koji si nastojao sačuvati Knjigu tvoga Gospodara i sunnet tvoga amidžića, Allahova Poslanika, s.a.v.a. Bio si Imam bogobojaznih i pomagač slabih. Tvoji sljedbenici će biti pobjednici, jer se drže Allahove knjige i sunneta Njegova Poslanika tako što su se okupili oko tebe i tebi okrenuli.

Vjeruješ li poštovani čitaoče i razumni tragaoče za istinom, poslije svega što smo iznijeli, da su sljedbenici Osman ibn Affana ehli sunnet, sljedbenici sunneta, a da su sljedbenici Alijevi, rafidije i sljedbenici novotarija?!

Sudi prema onome što ti je Allah dao, ako si pravedan!

"Allah vam zapovijeda da odgovorne službe onima koji su ih dostojni povjeravate i kada ljudima sudite da pravično sudite. Uistinu je divan Allahov savjet! - A Allah doista sve čuje i vidi!"[3] Istinu je rekao Uzvišeni Allah!

---

[1] Bejheki, *Sunen*, 3/140; Taberani, *El-Muadžemu-l-kebir*; Džessas, *Ahkamu-l-Kur'ani*, 2/310

[2] Sahih Buhari, 2/151, babu-t-temettui ve-1-ikrani min kitabi-1-hadži

[3] Nisa', 58

4 - Talha ibn Ubejdulah

On je jedan od poznatih ashaba i jedan od šestorice koje je kandidovao Omer ibn Hattab za hilafet i o njemu rekao da on vjeruje u zadovoljstvo, a poriče ljutnju, jedan dan je čovjek, a drugi dan je šejtan. On je jedan od desetorice koji su obradovani Džennetom, po mišljenju ehli sunneta vel džemaata.

Kada istražujemo ličnosti ovog čovjeka u knjigama historije nalazimo da je on bio jedan od velikih ljubitelja dunjaluka, od onih koje je dunjaluk zaveo i povukao za sobom, pa su prodali svoju vjeru zbog njega. Njihova trgovina im nije donijela nikakve dobiti i na Sudnjem danu će se kajati.

Pogledajmo kako je Talha uznemirio Božijeg Poslanika, s.a.v.a., riječima: "Kada umre Božiji Poslanik oženit ću se Aišom, ona je moja amidžična." Ovo je došlo do Božijeg Poslanika i on se uvrijedio zbog toga.

Kada je objavljen ajet o hidžabu i kada su se Poslanikove žene pokrile, Talha je rekao: "Zar Muhammed pokriva i zaklanja naše amidžične od nas, a ženi se ženama poslije nas? Ako mu se nešto desi, ja ću oženiti njegove žene poslije njega."[1]

Kada je Božiji Poslanik ostao uvrijeđen na ove riječi objavljeno je: "Vama nije dopušteno da Allahova Poslanika uznemirujete niti da se ženama njegovim poslije smrti njegove ikada oženite. To bi, uistinu, kod Allaha, bio velik grijeh!"[2]

Ušao je Talha kod Ebu Bekra prije njegove smrti kada je ovaj napisao svoju oporuku u kojoj je imenovao Omer ibn Hattaba za halifu, pa mu je Talha rekao: "Šta ćeš reći svome Gospodaru o tome što si imenovao nad nama osornog i grubog halifu?" Na to ga je Ebu Bekr izgrdio veoma ružnim riječima.[3]

Međutim, nalazimo, poslije toga da je on šutio i bio zadovoljan novim halifom. Postao je jedan od njegovih pomagača. Radio je na sakupljanju imetka i robova, a posebno kada je osjetio želju za hilafetom i ispružio vrat za položajem nakon što ga je Omer ibn Hattab kandidovao za hilafet.

Talha je na vijećanju za halifu ostavio Imama Alija na cjedilu i stao u redove Osman ibn Affana, jer je znao da ako hilafet ode Aliju, od njegovih ambicija neće ništa ostati. O tome Imam Ali kaže: "Jedan od njih okrenuo se protiv mene u mržnji svojoj, a drugog su tazbinske veze njegove skrenule na drugi put - te ovo te ono..."[4]

Šejh Muhamed Abduh u svom komentaru na Nehdžul-belagu kaže: "Talha je naginjao Osmanu zbog veza među njima, a koje su spomenuli neki prenosioci predaja. U svom naginjanju Osmanu dovoljno je to što je ostavio Alija na cjedilu, a to je uradio jer je bio iz plemena Tejmi, a između Benu Hašima i Benu Tejma ljutnje zbog Ebu Bekrovog preuzimanja hilafeta.[5]

Nema sumnje da je Talha jedan od ashaba koji je prisustvovao polaganju prisege u Gadir Homu i čuo riječi Božijeg Poslanika, s.a.v.a.,: "Kome sam ja bio vladar, ovaj Ali mu je vladar."

Nema sumnje da je on čuo Božijeg Poslanika kada je rekao: "Ali je sa istinom, a istina je sa Alijem." I da je prisustvovao na Hajberu kada je Poslanik dao zastavu Aliju i kada je rekao da "Ali voli Allaha i Njegova Poslanika i da Allah i Njegov Poslanik vole njega." On, također, zna da je Ali u odnosu na Poslanika kao što je bio Harun u odnosu na Musaa, i zna još mnogo

[1] Tefsir Ibn Kesir, Tefsir Kurtubi, Tefsir Elusi i drugi, svi o tumečenju ovog ajeta iz sure Al-Ahzab, 53
[2] Ahzab, 53
[3] El-Imama ve-s-sijasa, Ibn Kutejbe, u pogl. o smrti Ebu Bekra i imenovanju Omer ibn Hattaba za halifu.
[4] Nehdžul-belaga, govor Šikšikija
[5] Muhamed Abduhu, Šarh Nehdžul-belage, 1/88, govor Šikšikijja

toga. Ali, mržnja i zavist su napunili njegovo srce, i vodila ga je samo pristrasnost svome plemenu i svojoj amidžični Aiši kćerki Ebu Bekrovoj, koju je želio oženiti poslije Poslanika, ali Kur'an to nije dozvolio.

Da, Talha se pridružio Osmanu i položio mu je prisegu vjernosti, jer mu je ovaj davao poklone. Čim je Osman postao halifa obilno je darivao Talhu bez računa iz riznice muslimana.[1] Njegov imetak se umnožio, stoka i robovi, pa je njegov prihod samo iz Iraka svaki dan bio l.000 dinara.

Ibn Saad u *Tabekat* kaže: "Kada je umro Talha, njegova zaostavština je iznosila tirdeset miliona dirhema. Gotovine od toga je bilo dva miliona i dvije stotine hiljada dirhema i dvije stotine hiljada dinara, a ostalo je bilo u zemlji i stoci."[2]

Zbog svega ovoga Talha se uzoholio i počeo je huškati protiv svog dragog prijatelja Osmana kako bi ga zbacio sa hilafeta i preuzeo njegovo mjesto. Možda ga je Aiša, majka pravovjernih, poticala na to i potakla želju u njemu za hilafetom, jer je i ona radila na zbacivanju Osmana sa položaja halife. Ona nije ni sumnjala u to da sljedeći halifa neće biti Talha, njen amidžić. Kada je do nje došla vijest o Osmanovom ubistvu i da su ljudi položili zakletvu Talhi, mnogo se obradovala i rekla je: "Daleko bio maloumnik i propao je! Sam tako Zu-l-isbea, samo tako lave, samo, tako amidžiću, u Talhi su našli dostojnog hilafeta!"

Da, ovo je nagrada Osmanu od Talhe, koji ga je obogatio, a ovaj ga napustio zbog želje za hilafetom i huškao je ljude protiv njega i u tome je bio najžešći. On mu za vrijeme opsade nije dao ni vode da pije.

Ibn Ebi Hadid bilježi da je Osman za vrijeme opsade rekao: "Teško Ibn Hadremijji (misli na Talhu) dao sam mu toliko i toliko zlata i imetka, a on proljeva moju krv i huška protiv mene! Dragi Bože, daj da ne uživa u tome i neka ispati posljedice svog griješenja!"

Da, ovo je Talha koji se pridružio Osmanu i izabrao ga za halifu kako bi udaljio hilafet od Alija, a i zato što mu je Osman dao zlato i srebro, a evo ga danas kako huška protiv njega i podstiče ljude da ga ubiju i spriječava da mu se voda doturi. A kada su donijeli Osmanovo tijelo zabranio je da ga ukopaju u mezarje muslimana, već su ga ukopali u groblju "Hoš kevkeb" u kojem su Jevreji kopali svoje mrtve.[3]

A nakon toga vidimo da je Talha prvi koji je položio prisegu Imamu Aliju poslije Osmanovog ubistva. Zatim je prekršio svoju prisegu na vjernost i pridružio se Aiši u Mekki, i najedanput se mijenja i traži da se osveti Osmanova krv. Subhanallah! Pa, ima li veće potvore od ove?!!

Neki historičari ovo tumače i navode razlog tome što je Ali odbio da ga imenuje namjesnikom Kufe i drugih oblasti, pa je prekršio svoju zakletvu i krenuo u borbu protiv Imama Alija kojem je još jučer položio prisegu vjernosti.

To je rezultat udubljivanja u dunjaluk. Prodao je svoj ahiret, a njegovu pažnju je zaokupio položaj, ugled i imetak.

Taha Husejn kaže: "Dakle, Talha je predstavljao posebnu vrstu opozicije, bio je zadovoljan onim što mu je dodijeljeno od bogatstva i položaja, a kada je zaželio više od toga suprotstavio se dok nije uništio i bio uništen."[4]

Ovo je Talha koji je do jučer položio prisegu vjernosti Imamu Aliju, a samo nekoliko dana poslije vuče za sobom Aišu u Basru, ubija nevine, uzurpira imetke i sije strah među ljudima,

[1] Navode Taberi, Ibn Ebi Hadid i Taha Husejn o velikoj fitni da je Talha posudio od Osmana 50.000, pa mu je rekao jednog dana: "Čestitao ti je Malik i poslao one što je uhvatio." Osman je rekao: "Eto to tebi, Ebu Muhamede, zbog pomoći tvoje hrabrosti!" Rečeno je da je Osman dao Talhi i 200.000.

[2] Et-Tabekatu-l-kubra, Ibn Saad, 3/858.

[3] Tarih Taberi, Medaini i Vakidi o Osmanovom ubistvu.

[4] Taha Husejn, *El-Fitnetu-1-kubra*, 1/l50

dok se nije rascijepio štap pokornosti Aliju. Bez stida ustaje protiv Imama svog vremena kojem je položio zakletvu na pokornost.

Pored svega toga Imam Ali prije same bitke mu šalje izaslanika sa porukom: "Zar mi nisi položio zakletvu vjernosti? Šta te je navelo da ustaneš protiv mene, o Talha?"

Rekao je: "Tražim da se osveti Osmanova krv."

Ali je rekao: "Ubio Allah onog ko je odgovoran za ubistvo Osmana!"

A u predaji od Ibn Asakira Imam Ali mu je rekao: "Bogom te zaklinjem Talha, zar nisi čuo Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da kaže: "Kome sam ja bio vladar, ovaj Ali mu je vladar. Dragi Bože, budi prijatelj onome ko je njemu prijatelj, a budi neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj?"

Odgovorio je: "Da, čuo sam." Pa, mu je Ali rekao: "Zašto onda hoćeš da se boriš protiv mene?!"

Njegov odgovor je bio: "Tražim osvetu za Osmanovu krv." A Ali je odgovorio: "Ubio Allah onog ko je odgovoran od nas za ubistvo Osmana!"

Allah, dž.š., je primio Alijevu dovu i Talha je bio ubijen taj isti dan. Ubio ga je Mervan ibn Hakem kojeg je Talha doveo da se bori protiv Alija.

Talha u ovome nije gledao ni na što drugo osim na svoj cilj. Nije ispunjavao svoja obećanja, niti je slušao zov istine. Na istinu ga je podsjetio Imam Ali i iznio mu dokaze, ali Talha je ostao pri svome, uzoholio se i zalutao i druge odveo u zabludu. Zbog njegove fitne ubijeno je mnogo nevinih ljudi koji nisu učestvovali u ubijanju Osmana, niti su ga ni poznavali, niti su kad izašli izvan Basre.

Prenosi Ibn Ebi Hadid da kada je Talha došao u Basru, došao mu je Abdullah ibn Hakim Temimi zbog pisama koja mu je pisao, pa je rekao Talhi: "Ebu Muhammede, ti si nam pisao pisma?" Rekao je: "Jesam."

Rekao je: "Još jučer si nam pisao i pozivao nas da zbacimo Osmana i ubijemo ga, a kada si ga ubio, sada nam dolaziš i tražiš da se osveti njegova krv. Tako mi života, kakvo ti je ovo mišljenje! Ti samo želiš ovaj dunjaluk! Polahko, ako je ovo tvoje mišljenje, zašto si od Alija prihvatio ono što ti je izložio kod polaganja zakletve, pa si mu položio zakletvu svojom voljom, a onda si porekao svoju zakletvu, a sada si došao da i nas uvedeš u svoju smutnju."[1]

Da, ovo je istina o Talhi ibn Ubejdulahu, ali sramotna, onakvom kakvu su je zabilježili muhaddisi i historičari od ehli sunneta vel džemaata. I poslije svega ovoga, oni kažu da je i on jedan od one desetorice koji su obradovani Džennetom.

Valjda oni misle da je Džennet hotel Hilton u koji mogu ući oni koji imaju milione i da će se u njemu sresti ubica i ubijeni, silnik i onaj kome je učinjena nepravda i da će se u njemu sresti vjernik i griješnik, dobročinitelj i zlobnik.

"Kako svaki od njih žudi da u Džennet uživanja uđe?"[2] "Zar ćemo postupiti s onima koji vjeruju i čine dobro kao sa onima koji prave nered na Zemlji, ili, zar ćemo postupiti s onima koji se grijeha klone isto kao i sa griješnicima?"[3] "Zar da vjerniku bude isto kao griješniku? Ne, njima neće biti isto."[4] "One koji su vjerovali i dobra djela činili čekaju Džennetske bašče u kojima će boraviti, kao nagrada za ono što su radili, a one koji nisu vjerovali čeka Vatra u kojoj će prebivati. Kad god pokušaju da iz nje izađu, biće u nju vraćeni i biće im rečeno: 'Trpite kaznu u Vatri koju ste poricali.'"[5]

[1] Šerh Ibn Ebi Hadid Muatezili 2/500
[2] Ma'aridž, 38
[3] Ahzab, 28
[4] Sedžde, 18
[5] Sedžde, 19-20

5 - Zubejr ibn Avvam

I on je jedan od poznatih ashaba, prvih muhadžira i jedan je od bližih po srodstvu sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a. On je sin Safije kćerke Abdulmuttalibove, Poslanikove tetke, sestre od oca. On je i muž Esme kćerke Ebu Bekrove, Aišine sestre. On je jedan od šestorice koje je Omer ibn Hattab kandidovao za hilafet.[1]

I on je jedan od onih koji su obradovani Džennetom, kao što tvrde ehli sunnet vel džemaat.

I nije ni čudno zato što je se uvijek družio sa sličnim njemu Talhom. Nikad Talha nije spomenut, a da nije i Zubejr. Niti je ikada Zubejr spomenut, a da nije i Talha s njim.

On je i jedan od onih koji su se natjecali u sticanju dunjaluka i njime punili stomake. Njegova zaostavština je dosezala, po onome što navodi Taberi, 50.000 dinara, l.000 konja, l.000 robova i mnogo nepokretne imovine u Basri, Kufi, Egiptu i drugim oblastima.

Dok o tome Taha Husejn kaže: "Ljudi se razilaze o količini onoga što je podijeljeno od zaostavštine Zubejrove. Pa oni koji tvrde da je malo ostavio kažu: 'Nasljednici njegovi su između sebe podijelili 35 miliona.' A oni koji tvrde da je mnogo ostavio kažu: 'Nasljednici su između sebe podijeli 52 miliona.' A umjereni kažu: 'Podijelili su između sebe 40 miliona.' To nije čudno, jer je Zubejr imao zemlju u Fustatu, zemlju u Aleksandriji, zemlju u Basri, zemlju u Kufi, jedanaest kuća u Medini, i imao je još imovine i stoke."[2]

Buharija prenosi da je Zubejr ostavio iza sebe 50 miliona i 200.000 hiljada.[3]

Mi ovdje ne želimo da pravimo račun šta je koji od ashaba imao od imetka i bogatstva koje su sabrali, jer može biti da je ovaj cijeli imetak halal. Ali kada vidimo koliko su Talha i Zubejr žudili za dunjalukom i znamo da su njih dvojica prekršili zakletvu koju su položili Zapovjedniku vjernih Imamu Aliju, jer je on bio odlučan u tome da sav imetak koji je Osman podijelio, vrati u državnu riznicu muslimana. Ovdje počinjemo sumnjati u ovu dvojicu.

Kada je Imam Ali preuzeo položaj halife, odmah je požurio da vrati ljude Poslanikovom sunnetu. I prvo što je uradio, podijelio je iz državne kase svakom muslimanu jednako, bilo da je bio Arap ili stranac, svakome po tri dinara. Ovo je bila praksa Božijieg Poslanik, s.a.v.a., cijeli njegov život. Ovim je Imam Ali poništio novotariju Omer ibn Hattaba koji je davao prednost Arapu nad nearapom, i duplo je davao Arapu spram nearapa.

Dosta je bilo da Ali ibn Ebi Talib vrati ljude poslaničkom sunnetu pa da se ashabi pobune protiv njega, jer im se svidjelo ono što je Omer uveo kao novotarije.

Ovo je ono šte smo zanemarili u traženju opravdanja ljubavi Kurejšija prema Omeru i njegovom veličanju. Omer je Kurejšijama dao prednost nad ostalim muslimanima i potakao u njima žar arapskog nacionalizma, Kurejševićkog plemstva i osjećaja aristokracije.

Kako onda da Ali četvrtinu stoljeća poslije Poslanikove smrti vrati Kurejšije na položaj koji su imali u Poslanikovo vrijeme, kada je Poslanik svima isto davao, pa bi Bilal Habešija dobio isto kao i Abbas, Poslanikov amidža. Kurejšije su prigovarali ovu jednakost Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Nalazimo u historiji i biografiji Poslanikovoj da su mu se suprotstavljali u najvećem broju slučajeva, upravo zbog ovoga.

Zbog ovoga su se Talha i Zubejr pobunili protiv Zapovjednika vjernih Imama Alija, jer je sve izjednačio u udjelu i nije im dao nikakvu oblast za upravljanje što su od njega tražili. Imam

[1] Omer ibn Hattab je začetnik ove ideje, koja je u stvari varka. To je stvorilo protivnike Alijeve, jer su svi ashabi znali da Ali ima pravo na hilafet, a Kurejšije su ga uzurpirali. Kada im je Fatima navodila argumente, oni su joj rekli: "Da nam je došao tvoj muž i amidžić, ne bismo nikog izjednčili s njim." Omer ibn Hattab nije dozvolio da se hilafet poslije njegove smrti vrati legalnom nasljedniku, pa mu je stvorio protivnike tako što je svakom od njih dao nadu da će biti halifa. Zato su prodali svoju vjeru za dunjaluk, ali njihova trgovina im nije donijela dobit.

[2] Taha Husejn, El-Fitnetu-1-kubra, 1/147

[3] Sahih Buhari, 4/53, pogl. o obavezi humusa i berićetu gazije u imetku bilo da je živ ili mrtav.

Ali ide dalje pa čak traži da mu polože račun o imecima koje su sabrali, kako bi uzurpiran imetak vratio jadnom narodu.

Važno je znati kada je Zubejr izgubio nadu da će ga Ali imenovati za namjesnika Basre i da će mu dati prednost nad drugima i kada se pobojao da će novi halifa od njega tražiti da mu položi račun za ogromno bogatstvo koje je posjedovao, došao je sa svojim drugom Talhom i zatražili su dozvolu da idu na umru. Imam Ali je znao za njihove skrivene namjere, pa im je rekao: "Tako mi Allaha, njih dvojica ne žele umru, oni žele izdaju."

Zubejr se drugi pridružio Aiši, kćerki Ebu Bekrovoj, a sestri njegove žene. On i Talha su s njom krenuli prema Basri. Kada su zalajali psi iz suhog riječnog korita na Aišu, ona se htjela vratiti, ali oni su joj doveli 50 ljudi kojima su platili kako bi posvjedočili da to nije ono mjesto na koje ju je upozoravao Poslanik, s.a.v.a. Oni su lažno posvjedočili kako bi majka pravovjernih, Aiša, nastavila svoju neposlušnost prema svom Gospodaru i svom mužu i nastavila s njima u Basru.

Oni su bili veoma lukavi i znali su da će ona imati veći uticaj na ljude od njih samih. Cijelu četvrtinu stoljeća su radili na tome da ljudi povjeruju da je ona voljena žena Božijeg Poslanika i kćerka dragog mu prijatelja, kod koje se nalazi pola vjere. Čudno je da i Zubejr isto kao i Talha tražio osvetu za Osmanovu krv, a dobri ashabi su ga optužili da je on taj koji je sve pripremao za Osmanovo ubistvo.

Kada se Imam Ali sreo s njim u borbi, rekao mu je: "Tražiš od mene osvetu za Osmanovo ubistvo, a ti si ga ubio!"[1]

Mesudi Prenosi da mu je rekao: "Teško tebi Zubejre, šta je te navelo da kreneš protiv mene?" Zubejr je rekao: "Tražim osvetu za Osmanovu krv." Ali je rekao: "Ubio Allah onog od nas ko je odgovoran za Osmanovo ubistvo!"

Hakim bilježi u Mustedreku, pa kaže: "Kada su Talha i Zubejr došli u Basru ljudi su im rekli: "Zašto ste došli?" Rekli su: "Tražimo osvetu za Osmanovo ubistvo." Husejn je rekao: "Subhnallah, zar mislite da ljudi nemaju razuma, pa tako govorite. Tako mi Allaha, Osmana nije ubio niko drugo do vas dvojica!"

I Zubejr je uradio isto što i prijatelj mu Talha. Izdao je Osmana i poticao na njegovo ubistvo, zatim je slobodno, svojom voljom položio prisegu Imamu Aliju. Potom je prekršio svoju zakletvu, krenuo u Basru i tražio osvetu za Osmanovo ubistvo. Kada je ušao u Basru i sam je učestvovao u zločinima. Ubili su više od 70 ljudi, čuvara i opljačkali su državnu riznicu. Historičari kažu da su oni potpisali ugovor o kratkom primirju sa Osmanom ibn Hanifom (namjesnikom Basre) i obećali su da će ga poštovati dok ne dođe Ali. Zatim su prekršili obećanje i ugovor i napali su Osman ibn Hanifu dok je predvodio džemat jacije namaza. Povezali su te ljude i pobili ih. Htjeli su ubiti i Osman ibn Hanifu, Alijevog namjesnika, ali su se pobojali da će to čuti njegov brat Sehl ibn Hanif, namjesnik Medine, pa će se osvetiti njihovim porodicama. Zato su ga samo izbičevali, iščupali bradu i brkove. Zatim su nasrnuli na državnu kasu. Tu su pobili 40 čuvara koji su čuvali kasu. Osmana su zatvorili i još ga više mučili.

O ovoj izdaji Taha Husejn kaže, a misli na Talhu i Zubejra: "Nije im bilo dovoljno to što su prekršili zakletvu vjernosti datu Aliju, nego su uz to dodali i kršenje ugovora o primirju koje su sklopili sa Osman ibn Hanifom. Ubili su koga su ubili od stanovnika Basre koji su prigovorili na poništenju primirja, zatvaranju namjesnika, prisvajanju onog što se nalazilo u državnoj kasi i ubijanju čuvara."[2]

Kada je Ali došao u Basru nije odmah krenuo u borbu protiv njih. Prvo ih je pozvao da se vrate Allahovoj knjizi, ali su oni odbili i ubili su one koji su im donijeli Kur'an. Uprkos tome,

[1] Tarih Taberi, 5/204; Ibn Asir, El-Kamil, 3/102
[2] Taha Husejn, El-Fitnetu-1-kubra, 2/3

Imam Ali ih po drugi put poziva i podsjeća Zubejra, kao što je uradio sa Talhom, pa mu kaže: "O Zubejre, sjećaš li se dana kada sam prošao sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a., u Benu Ganem, pa je pogledao u mene i nasmijao se i ja sam se nasmijao, a ti si rekao: 'Ali ibn Ebi Talib ne ostavlja šalu.' A Božiji Poslanik, s.a.v.a., ti je rekao: 'Šuti, on se ne bavi besposlicom! Kada se budeš borio protiv njega, ti ćeš biti onaj koji nanosi nepravdu.'"[1]

Ibn Ebi Hadid navodi hutbu Zapovjednika vjernih, Ali ibn Ebi Taliba u kojoj kaže: "Dragi Bože, Zubjer je prekinuo moje rodbinske veze, prekršio je zakletvu meni datu, i poveo neprijatelje protiv mene, zaštiti me danas od njega, čime hoćeš!"[2]

U Stazi rječitosti Imam Ali o Talhi i Zubejru kaže: "O Bože moj, ta dvojica su me napustila i nanijela mi nepravdu. Obojica su prekršili zakletvu na vjernost meni i podigli ljude protiv mene. Ti razveži ono što su oni svezali i ne ojačaj ono što su istkali. I pokaži im zlo kojem su se uputili i po kojemu su radili. Prije boja tražio sam da budu postojani u zakletvi i postupao prema njima sa uvažavanjem, ali su oni prije bitke unizili dobrotu i odbacili sigurnost."[3]

U pismu upućenom Talhi i Zubejru prije početka borbe Imam Ali im je napisao: "Odustanite, o prvaci, od mišljenja svoga, jer doista sramota je sad ono što je najveće prije nego li se sastanu sramota i Vatra! Selam!"[4]

Ovo je bolna istina, i ovo je kraj Zubejra, bez obzira koliko neki historičari pokušavali da nas ubijede da je se on sjetio Poslanikovog hadisa na koji ga je podsjetio Ali, i da se pokajao i odustao od borbe i da je u dolini Sinaa ubio Ibn Džermuza. Ovo se ne slaže sa onim što je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Borit ćeš se protiv Alija i time ćeš počiniti nepravdu prema njemu."

Neki historičari kažu da se Zubejr htio povući i odustati od borbe protiv Alija kada ga je on podsjetio na Poslanikove riječi, ali njegov sin Abdullah ga je optužio da je kukavica, što ga je veoma uzrujalo, pa se vratio u borbu sve dok nije bio ubijen.

Ovo je bliže i stvarnosti i hadisi šerifu u kojem je vijest o budućem događaju (gajbu) od onog ko ne govori ništa po hiru svome.

Ako se doista i pokajao i povratio od svoje nepravde, zašto onda nije postupio po riječima Božijeg Poslanika, s.a.v.a.: "Kome sam ja bio vladar, ovaj Ali mu je vladar. Dragi Bože, budi prijatelj onome ko je njemu prijatelj, budi neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj! Pomozi onoga ko njega pomaže i ponizi onoga ko njega ponižava!" Zašto nije pomogao Alija i njega uzeo za vladara?

Pretpostavimo da je to što je nemoguće uradio, zašto onda nije održao govor ljudima koje je poveo u borbu sa sobom i obavijestio ih da je on shvatio pravu istinu i sjetio se onoga što je bio zaboravio, i zašto nije zatražio od njih da odustanu od borbe čime bi bilo spriječeno proljevanje krvi nevinih muslimana?

Međutim, ništa od toga se nije desilo. Znamo da je priča o pokajanju i odustajanju od borbe samo isprazna izmišljotina lažaca koji su bili pritisnuti ili Alijevom istinom i Zubejrovom laži, pa kada je njegovog druga Talhu ubio Mervan ibn Hakem, izabrali su Ibn Džermuza da ubije Zubejra izdajući ga tako, a kako bi olakšali tumačenje biografije Talhe i Zubejra i da ih ne bi spriječili da uđu u Džennet, sve dok je Džennet njihova privatna svojina u kojeg uvode onoga koga oni hoće i zabranjuju onome kome hoće.

Dovoljan dokaz o neispravnosti ove predaje jeste pismo Imama Alija u kome ih poziva da odustanu od borbe rekavši: "Doista, sramota je sad ono što je najveće prije nego li se sastanu sramota i Vatra!"

---

[1] Tarih Taberi o Bici oko deve; Tarih Mesudi; Tarih Hasem i drugi.
[2] Šerhu Nehdžul-belage, Ibn Ebi Hadidi, l/l0l
[3] Nehdžul-belaga, govor 36.
[4] Nehdžul-belaga, pismo 54.

Niko nije prenio da su oni odgovorili na Imamove pozive ili da su poslušali njegove naredbe kao odgovor na njegovo pismo.

Imam Ali ih je prije početka borbe pozvao Allahovoj knjizi, ali oni su to odbili prihvatiti i ubili su mladića koji im je donio Kur'an. Tek tada je Ali dozvolio da se otpočne sa borbom.

Možda ćeš pročitati neke anegdote kod nekih historičara. Neki od njih ne znaju istinu, niti mogu shvatiti primjere toga, pa onda kažu da kada je Zubejr saznao da je Ammar ibn Jasir došao sa Ali ibn Ebi Talibom, rekao je: "O kako je on hrabar mladić, od njega sam izgubio odvažnost.", a onda ga je uhvatio strah i sablja mu se počela tresti u ruci. Jedan od njegovih drugova je rekao: "Zašto me majka nije izgubila, zar je ovo onaj Zubejr s kojim sam htio i umrijeti i živjeti?! Tako mi onog u čijoj ruci je moja duša, ovo što vidim je samo zbog nečega što je čuo ili vidio od Allahova Poslanika, s.a.v.a.!"[1]

Izmišljajući ove predaje oni njima žele reći da se Zubejr sjetio Poslanikovog hadisa: "Teško Ammaru, ubiće ga griješnička skupina!", pa je i on zadrhtao iz straha da ne bude od ove griješničke skupine.

Oni žele da potcijene naše razume i ismijavaju se sa nama, ali naši razumi su potpuni i zdravi - elhamdulillahi! Kako to da se Zubejr trese iz straha od hadisa "Ammara će ubiti griješnička skupina.", a ne trese se od mnogih hadisa koje je čuo od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., vezano za položaj Ali ibn Ebi Taliba?!

Zar je Ammar za Zubejra bio vrijedniji i cjenjeniji od Alija?! Zar Zubejr nije čuo Poslanika, s.a.v.a., kada kaže: "O Ali, tebe će voljeti samo iskreni vjernik, a mrzit će te samo munafik (licemjer)." Zar ga nije čuo da kaže: "Ali je sa istinom, a istina je sa Alijem gdje god je i on." Poslanikove, s.a.v.a., riječi: "Kome sam ja bio vladar, ovaj Ali mu je vladar. Dragi Bože, budi prijatelj onome ko je njemu prijatelj i neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj! Pomozi onog ko njega pomaže, a ponizi onog ko njega ponižava!" I njegove riječi: "O Ali, ja sam u ratu s onim ko sa tobom ratuje i u miru sam s onim ko je s tobom u miru!" I njegove riječi: "Danas ću zastavu dati čovjeku koji voli Allaha i Njegova Poslanika i koga voli Allah i Njegov Poslanik." I njegove riječi: "Ja sam se borio s njima zbog objavljivanja Kur'ana, a ti ćeš se borit s njima zbog tumačenja Kur'ana." I njegove, s.a.v.a., riječi: "Naređujem ti da se boriš protiv onih koji krše svoje zakletve, protiv nepravednih i otpadnika od vjere."

I mnogih drugih riječi, a posljednji je hadis koji je Božiji Poslanik, s.a.v.a., uputio Zubejru: "Ti ćeš se boriti protiv njega i time ćeš mu počiniti nepravdu." Kako je samo Zubejr daleko od svih ovih istina koje poznaju i obični ljudi, a on je Poslanikov i Alijev tetić?

To su kameni razumi koji nisu u stanju spoznati istinu iz historijskih događaja, nego na sve moguće načine nastoje pronaći opravdanja kako bi obmanuli ljude i prikazali im da su Talha i Zubejr od onih koji su obradovani Dženetom.

"To su puste želje njihove! - Ti reci: 'Dokaz svoj dajte ako je istina to što govorite"[2]

"Onima koji dokaze naše budu poricali i prema njima se budu oholo odnosili - kapije nebeske neće se otvoriti, i prije će debelo uže kroz iglene uši proći nego što će oni u Džennet ući. Eto tako ćemo Mi griješnike kazniti."[3]

[1] Tarih Taberi, 5/205
[2] Bekare, 111
[3] A'araf, 40

6 - Saad ibn Ebi Vekkas

I on je jedan od poznatih velikih ashaba, koji je među prvima prihvatio islam, i od prvih muhadžira koji su učestvovali u Bici na Bedru. On je jedan od šestorice koje je Omer ibn Hattab kandidovao za hilafet poslije njega, i jedan od desetorice koji su obradovani Džennetom, kao što tvrde ehli sunnet vel džemaat.

On je junak bitke na Kadisijji koja se odigrala u vrijeme hilafeta Omer ibn Hattaba. Kaže se da su neki ashabi sumnjali u njegovo porijeklo, prigovarali mu i uznemiravali ga zbog toga, pa prenose da je Poslanik, s.a.v.a., potvrdio da on potiče iz plemena Benu Zehra.

Prenosi Ibn Kutejbe u knjizi *El-Imamet ve-s-sijaset* da se pleme Benu Zehra okupilo poslije Poslanikove smrti i došlo kod Saad ibn Ebi Vekkasa i Abdurahman ibn Avfa, pa su se okupili u Poslanikovoj džamiji. Kada su tu došli Ebu Bekr i Ebu Ubejde, Omer im je rekao: "Šta ja to vidim da ste u razbacanim halkama? Ustanite i položite prisegu Ebu Bekru! Ja sam mu položio prisegu, a i ensarije" Onda je ustao Saad, Abdurahman i oni koji su bili s njima od Benu Zehre, i položili su mu prisegu.[1]

Prenosi se da ga je Omer ibn Hattab skinuo sa položaja namjesnika, ali je oporučio halifi koji bude poslije njega ako hilafet ne bude dat Saadu, da ga postavi za namjesnika, jer ga on nije skinuo sa položaja namjesnika zbog izdaje. Osman ibn Affan je izvršio Omerovu oporuku i imenovao ga je za namjesnika Kufe.

Treba napomenuti da Saad ibn Ebi Vekkas nije ostavio veliko bogatstvo iza sebe u odnosu na njegove drugove. Po nekim predajama njegova zostavština je dostizala 300.000. On nije učestvovao u Osmanovom ubistvu, niti je huškao protiv njega, kao Talha i Zubejr.

Ibn Kutejbe prenosi u svojoj historiji: "Amr ibn As je napisao pismo Saad ibn Ebi Vekkasu i pitao ga ko je ubio Osmana? Saad mu je odgovorio: "Ti me pitaš o tome ko je ubio Osmana. Ja ću te obavijestiti da je on ubijen sabljom koju je izvukla Aiša, uglačao je Talha, a otrovao je Ibn Ebi Talib, Zubejr je šutio i samo pokazao svojom rukom. Mi smo se obuzdali, a da smo htjeli, spasili bismo ga. Ali, Osman se promijenio i izmijenio mnogo toga, učinio dobra i učinio zla. Ako smo uradili dobro, pa dobro je, a ako smo uradili zlo, neka nam Allah oprosti! Obavještavam te da je i Zubejr savladan nadmoći njegove porodice i traženjem njegova grijeha, a Talha, da mu može raspučiti stomak od ljubavi za upravljanjem, raspukao bi..."[2]

Čudno je od Saad ibn Abi Vekkasa da je on izostao sa polaganja zakletve Zapovjedniku vjernih Imamu Aliju i nije mu pomogao, a dobro je poznavao pravo Imama i njegovu vrijednost. On sam prenosi nekoliko odlika Imama Alija, a koje su zabilježili Imam Nesai i Imam Muslim u svojim sahihima.

Saad kaže: "Čuo sam Božijeg Poslanika., s.a.v.a., da je naveo tri Alijeve odlike. Da sam ja imao samo jednu od njih, volio bih više od najbolje stoke. Čuo sam ga da kaže: 'Ali je u odnosu na mene kao što je Harun bio u odnosu na Musaa, samo što poslije mene nema više poslanika.' Čuo sam ga i da kaže: 'Sutra ću dati zastavu čovjeku koji voli Allaha i Njegova Poslanika, a i kojeg voli Allah i Njegov Poslanik.' I još sam ga čuo da kaže: 'O ljudi, ko su vaši zaštitnici?' Odgovorili su: 'Allah i Njegov Poslanik.' Ovo su ponovili tri puta, a onda je on uze Alijevu ruku, podigao je i rekao:' Kome su Allah i Njegov Poslanik zaštitnici, ovo je njegov zaštitnik. Dragi Bože, budu prijatelj onome ko je njemu prijatelj i neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj!'"[3]

A u Sahih Muslimu stoji da je Saad ibn Ebi Vekkas rekao: "Čuo sam Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da kaže Aliju: 'Zar nisi zadovoljan da u odnosu na mene budeš isto ono što je Harun

[1] Ibn Kutejbe, Tarihu-l-hulefi, 1/18
[2] Ibn Kutejb, Tarihu-l-hulefai, 1/48
[3] Hasais Imam Nesai, 18/35

bio u odnosu na Musaa, samo što poslije mene nema više poslanika.' A na dan Hajbera, čuo sam ga da kaže: 'Zastavu ću dati čovjeku koji voli Allaha i Njegova Poslanika i koga voli Allah i Njegov Poslanik.' Kaže: "Svi smo ispružili ruke prema zastavi, a Poslanik je rekao: 'Zovite Alija!'" A kada je objavljen ajet: "Reci: 'Hodite, pozvat ćemo sinove naše i sinove vaše...'"[1], Božiji Poslanik je pozvao Alija, Fatimu, Hasana i Husejna i rekao je: 'Dragi Bože, ovo je moja Porodica!'"[2]

Kako Saad ibn Ebi Vekkas zna sve ove činjenice, pa je opet izostao i nije mu položio zakletvu?!

Kako je Saad mogao čuti Poslanikove, s.a.v.a., riječi: "Kome su Allah i Njegov Poslanik zaštitnici, ovaj Ali mu je zaštitnik! Dragi Bože, budi prijatelj onome ko je njemu prijatelj i neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj.", što i sam prenosi, a poslije da ne uzme Alija za zaštitnika i da mu ne pomogne?!

Kako je Saad ibn Ebi Vekkas mogao zanemariti Poslanikov, s.a.v.a., hadis: "Ko umre, a nije položio zakletvu vjernosti svom Imamu, umro je džahilijetskom smrću.", a koji prenosi Abdullah ibn Omer. Saad je umro džahilijetskom smrću ne položivši zakletvu vjernosti Zapovjedniku vjernih i prvaku opunomoćenika?!

Historičari spominju da je Saad došao Imamu Aliju da zatraži od njega da mu oprosti, pa je rekao: "Tako mi Allaha, Zapovjedniče vjernih, ja ne sumnjam u to da ti imaš najviše prava na hilafet i da ti je povjerena i vjera i dunjaluk, ali ljudi će ti pobijati to pravo. Ako hoćeš da ti položim zakletvu, daj mi sablju koja ima jezik koji će mi reći: 'Ovo uzmi, a ovo ostavi!'" Na to mu je Ali rekao: "Vidiš li koga da radi suprotno Kur'anu u riječima i djelima? Muhadžiri i ensarije su mi položili prisegu i obavezao sam se da ću raditi po Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika. Ako hoćeš, ti položi zakletvu, a ako nećeš, sjedi u svojoj kući, ja te neću natjareti na to."[3]

Zar stav Saad ibn Abi Vekkasa nije čudan?! On svjedoči i potvrđuje da ne sumnja u to da Ali ima najviše prava na hilafet, i da su mu povjereni i vjera i dunjaluk, zatim mu poslije ovog traži 'sablju koja govori' kao uslov da mu položi prisegu, kako bi znao razlikovati istinu od laži?!

Zar ovo nije kontradikcija koju razumni ljudi ne mogu prihvatit. Ovo je sve samo ne nemoguće, a traži ga veliki ashab koji je istinu čuo iz usta nosioca Poslanstva, s.a.v.a., a i sam prenosi više od pet hadisa na ovu temu?!

Zar Saad nije bio prisutan polaganju zakletve Ebu Bekru, Omeru i Osmanu kada su u svim tim prilikama prijetili smrću onome ko izostane sa nje, jer su se bojali nereda?

Saad je položio zakletvu Osmanu i pridružio mu se bez ikaka uslova, a čuo je Abdurahman ibn Avfa kako prijeti Aliju izvukavši sablju iznad njegove glave i rekavši: "Ne otvaraj sebi puta, postoji samo sablja i ništa više!"[4]

Bio je prisutan kada Ali nije htio položiti prisegu Ebu Bekru, pa mu je Omer ibn Hattab zaprijetio rekavši: "Položi prisegu, inače, tako mi Allaha Onog koga nema drugog boga sem Njega, odsjeći ću ti glavu!"[5]

Jesu li se usudili oni koji su izostali sa polaganja zakletve i koji su je ispružili na Poslanikova opunomoćenika, primjera Abdullah ibn Omera, Osame ibn Zejda i Muhamed ibn Mesleme, a da nije izostao i Saad ibn Ebi Vekkas?

---

[1] Ali Imran, 61
[2] Sahih Muslim, 7/119, babu fadailu Ali ibn Ebi Talib
[3] Tarih Easem, str. 163.
[4] Ibn Kutejbe, El-Imama ve-s-sijasa, 1/31
[5] Ibn Kutejbe, El-Imama ve-s-sijasa, l/20

Primjećuješ da su pet osoba koje je odredio Omer ibn Hattab u vijeće kako bi se natjecali sa Alijem za hilafet odigrali tačno onu ulogu koju im je namijenio Omer, a to je da spriječe Alija da postane halifa.

Abdurahman bira za halifu svog punca Osmana i prijeti Aliju ubistvom ako ne položi prisegu, jer je Omer u odlučivanju dao prednost Abdurahman ibn Avfu i glavnu riječ kod izbora halife. Poslije smrti Abdurahman ibn Avfa i ubistva Osman ibn Affana, ostala su samo trojica iz vijeća da se takmiče sa Alijem za hilafet i to: Talha, Zubejr i Saad.

Kada su ovi vidjeli da su muhadžiri i ensarije požurili da polože prisegu Imamu Aliju ne obazirući se ni na jednog od njih, tada su mu počeli spremati zlo. Talha i Zubejr su krenuli u borbu protiv njega, a Saad ga je ostavio na cjedilu.

Nemoj zaboraviti da Osman ibn Affan nije umro prije nego što je stvorio novog natjecatelja za hilafet protiv Alija i to najopasnijeg od svih njih, najlukavijeg i najprepredenijeg, najsposobnijeg i najspremnijeg. Osman mu je utabao put za preuzimanje hilafeta, jer ga je imenovao namjesnikom i na tom položaju je ostao više od 20 godina, a bio je namjesnik nad najvažnijim pokrajinama koje su donosile više od dvije trećine prihoda iz islamskih oblasti.

Ovaj natjecatelj je Muavija koji niti je imao vjere, niti morala. Jedino je bio zaokupljen kako stići na položaj halife po svaku cijenu i svim mogućim sredstvima.

Uprkos tome, Imam Ali nije silio ljude da mu polože zakletvu kao što su to radile halife prije njega. On, mir neka je s njim!, držao se propisa Kur'ana i sunneta i ništa ga nije moglo promijenuti.

Čitao si njegove riječi upućene Saadu: “Muhadžiri i ensarije su mi položili prisegu i obavezao sam se da ću raditi po Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika. Ako hoćeš, ti položi zakletvu, a ako nećeš, ti sjedi u svojoj kući, ja te neću natjerati na to!”

Čestitamo ti, sine Ebu Talibov! Ti koji si oživio Kur’an i sunnet poslije što su ih umrtvili oni koji su bili prije tebe. Evo, Allahova knjiga poziva: “Oni koji su ti se zakleli na vjernost - zakleli su se, doista, na vjernost samom Allahu - Allahova ruka je iznad ruku njihovih. Onaj ko prekrši zakletvu krši je na svoju štetu, a ko ispuni ono na što se obavezao Allahu, On će mu dati veliku nagradu.”[1]

“Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici?”[2]

Nema prisile u vjeru, niti ima prisilnog uzimanja zakletve u islamu, niti je Allah, dž.š., naredio svome Poslaniku da se bori protiv onih koji neće da mu polože prisegu vjernosti.

Ovo je Poslanikov, s.a.v.a., sunnet i njegov životopis koji nam govori o tome da on nikada nikog nije prisilio da mu položi zakletvu.

Ali, halife i ashabi su uveli ovaj običaj i ovu novotariju te su prijetili ljudima smrću ako im ne polože zakletvu vjernosti.

Pa šta se može očekivati kada je i Fatimi zaprijećeno da će biti spaljena njena kuća ako ne izađu oni što su odbili položiti prisegu Ebu Bekru! Zatim i na Aliju koga je sam Božiji Poslanik, s.a.v.a., imenovao za svog nasljednika izvlačili su sablju iznad glave i kleli se Allahom da će ga ubiti ako ne položi prisegu Ebu Bekru. Onda i ne pitaj o ostalim “slabijim” ashabima, primjera Ammara, Selmana, Bilala i drugih.

Važno je da je Saad ibn Ebi Vekkas odbio položiti zakletvu Imamu, kao što je odbio i da ga proklinje kada mu je to naredio Muavija što bilježi Muslim u svom Sahihu.

Ali, ovo nije dovoljno Saadu i ne garantuje mu Džennet, jer pravac u kojem se slijedi neutralnost, a koji je osnovao pod motom: “Nisam ni s tobom, niti protiv tebe”, islam ne prihvaća, niti ga priznaje, jer islam kaže: “Poslije istine, ima samo zabluda”

[1] Fath, 10
[2] Junus, 99

Zato su Allahova knjiga i sunnet Njegova Poslanika pojasnili obilježja fitne, odnosno pobune protiv Boga, i obavijestili o njoj i postavili joj granice kako bi bili uništeni oni koji ih pređu i bili spašeni oni koji ostaju unutar tih granica.

Allahov Poslanik, s.a.v.a., je sve rekao o Aliju sljedećim riječima: "Dragi Bože, budi prijtatelj onome ko je njemu prijatelj i neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj! Pomozi onoga ko njega pomogne, a ponizi onoga ko njega ponizi! Neka istina bude uz njega gdje god je i on!"

Imam Ali je objasnio razloge i faktore koji su spriječili Saada da mu se pridruži i potakli ga da mu odbije položiti prisegu u govoru poznatom kao *Šikšikijje*: "Jedan od njih okrenuo se protiv mene u mržnji svojoj."

Šejh Muhammed Abduhu u pojašnjenju ove rečenice kaže: "Saad ibn Ebi Vekkas je osjećao mržnju prema Aliju, Allah oplemenio njegovo lice, zbog njegovih dajidža, jer mu je majka bila Hamna bint Sufjana ibn Umejje ibn Abdušemsa, a Ali je imao velikog udjela u ubijanju njihovih prvaka što je svima poznato."[1]

Zavist i mržnja su oslijepile Saadov razum i Alija je počeo smatrati svojim neprijateljem. Prenosi se od njega da kada ga je Osman imenovao za namjesnika Kufe, održao je govor o najboljem čovjeku Emirul mumininu Osmanu.

Saad ibn Ebi Vekkas je svoju naklonost usmjerio prema Osmanu za vrijeme njegovog života, pa čak i poslije njegovog ubistva. Tako i možemo razumjeti njegove optužbe Alija za učestvovanje u ubistvu Osmana, kada je napisao Amr ibn Asu: "Osman je ubijen sabljom koju je izvukla Aiša, uglačao je Talha, a otrovao je Ali ibn Ebi Talib."

To je lažna optužba što svjedoči i historija. U svom iskušenju Osman nije imao većeg savjetnika i pomagača od Alija, samo da je bilo onoga ko bi poslušao njegovo mišljenje.

Iz Saadovih stavova zaključujemo da je on bio, upravo, onakav kakvim ga je opisao Imam Ali, punog mržnje. On je znao istinu o Imamu Aliju, ali su se njegova mržnja i zavist ispriječile između njega i istine, pa je ostao zbunjen i uznemiren između srca koje ga je upozoravalo i u njemu budilo iskru imana te između nefsa bolesnog od džahilijetskih običaja, pa je poslušao i poveo se za svojom mržnjom. Njime je ovladala duša sklona zlu koja ga je spriječila da pomogne istinu.

Dokaz tome je ono što su zabilježili historičari o njegovim zbunjujućim stavovima. Ibn Kesir bilježi u svojoj historiji: "Kada je Saad ibn Ebi Vekkas ušao kod Muavije ibn Ebi Sufjana ovaj ga je upitao: 'Šta je tebi pa se nisi borio protiv Alija?'
Saad je odgovorio: 'Naišao je neki taman vjetar pokraj mene, pa sam rekao sebi: Ah, ah! Podstakao sam moju devu dok se tama nije razišla oko mene, zatim sam vidio put i njime sam išao.'

Muavija je na to rekao: "U Allahovoj knjizi nema 'ah i ah'. Uzvišeni Allah kaže: 'Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih, a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni.'[2] Tako mi Allaha, ti nisi bio sa griješničkom skupinom protiv pravedne, niti si bio sa pravednom skupinom protiv griješničke."

Saad je rekao: "Nisam se htio boriti protiv čovjeka za koga je Božiji Poslanik rekao: 'Ti si u odnosu na mene kao Harun u odnosu na Musaa, samo što poslije mene nema više poslanika.'" Muavija ga je upitao: "Ko je ovo još čuo kada si ti čuo?!"

Rekao je: "Taj i taj i Ummu Selema."

[1] Muhamed Abduhu Misri, Šerh Nehdži-1-belaga 1/88
[2] Hudžurat, 9

Muavija je ustao i upitao Ummu Selemu, pa mu je i ona rekla isto što i Saad. Muavija je rekao: "Da sam ovo čuo prije, bio bih sluga Aliju sve dok ne umre ili dok ja ne umrem."[1]

I Mesudi prenosi u svojoj historiji dijalog koji se vodio između Muavije i Saad ibn Ebi Vekkasa. Mesudi prenosi da je Muavija rekao Saadu kada mu je ovaj prenio hadisu menzile (Ti si u odnosu na mene kao Harun u odnosu na Musaa...) ovaj mu je rekao: "Nikad nisam imao pokvarenijeg čovjeka od tebe, zašto ga onda nisi pomogao? Zašto nisi pristao da mu položiš zakletvu? Da sam ja čuo ovo što si ti čuo od Božijeg Poslanika o njemu, ja bih bio sluga Aliju sve dok živim."[2]

Ovo što je Saad ibn Ebi Vekkas prenio Muaviji o odlikama Alija samo je jedna među stotinama hadisa koji potiču iz jednog izvora i ciljaju jednom cilju, a to je da je Ali ibn Ebi Talib jedina osoba koja oslikava islamsko učenje nakon Allahovog Poslanika, s.a.v.a., što niko drugi ne može. Sve dok je to tako, svi dobri vjernici bi mu trebali služiti dok su živi.

Muavijine riječi da je on čuo ovaj hadis prije, bio bi sluga Aliju sve dok je živ, pokazuju samo istinu na koju su ponosni svaki vjernik i vjernica.

Muavija je ovo rekao samo da bi ismijao Saad ibn Ebi Vekkasa i kako bi ga i na taj način ponizio, jer s druge strane on je odbio da proklinje Imama Alija i nije htio izvršiti Muavijinu zapovijed u tome.

Ovo je tačno, jer Muavija zna više od hadisa menzile o odlikama Ibn Ebi Taliba. On, također, zna da je Ali najvrjedniji poslije Poslanika, s.a.v.a., a to jasno kaže u pismu koje je poslao Muhammed ibn Ebi Bekru, o čemu ćemo govoriti poslije, inšallah.

Je li Muavija odustao od proklinjanja Imama Alija kada je saznao od Saada za ovaj hadis koji mu je potvrdila i Ummu Selema kada je upitao?

Nije prekinuo tu praksu. On je još više ogrezao u griješenju i iz inada je griješio, pa je počeo proklinjati Alija i Ehli-bejt i ljudima je to naređivao. To je potrajalo više od 80 godina, djeca su odrastala na tome, a starci su postajali slabiji i slabiji.

"A onima koji se s tobom o njemu budu raspravljali, pošto si već pravu istinu saznao, ti reci: 'Hodite, pozvat ćemo sinove naše, i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati!'"[3]Istinu je rekao Uzvišeni Allah!

[1] Tarih Ibn Kesir 8/77
[2] Tarih Mesudi poznat pod nazivom *Hurudžu-z-zeheb*, o životu Saad ibn Ebi Vekkasa
[3] Ali Imran, 61

7 - Abdurahman ibn Avf

U džahilijjetu mu je bilo ime Abduamr, pa ga je Poslanik, s.a.v.a., preimenovao u Abdurahman. I on potiče iz plemena Benu Zehra i amidžić je Vekkasu.

On je jedan od velikih ashaba i prvih muhadžira. Učestvovao je sa Poslanikom, s.a.v.a., u svim bitkama. On je jedan od šestorice koje je Omer ibn Hattab kandidovao za hilafet, samo što je njega odredio da bude glavni u vijeću i dao mu je prednost nad svim ostalim, kad je rekao: "Ako se ne složite, budite u grupi u kojoj je Abdurahman ibn Avf.

On je i jedan od desetorice koji su obradovani Džennetom, po tvrdnjam ehli sunneta vel džemaata.

Abdurahman ibn Avf je, što je poznato, jedan od velikih trgovaca Kurejšija. On je ostavio ogromno bogatstvo koje je dostizalo, po historičarima, l.000 kamila, l00 konja, desetine hiljada ovaca, i zemlje koja se sijala na dvadeset parcela koje su se zalijevale. Dio koji su naslijedile svaka od njegove četiri žene iznosio je 84.000.[1]

Abdurahman ibn Avf je zet Osman ibn Affana, jer se oženio sa Ummi-Kulsum bint Akaba ibn Ebi Muit, a ona je bila Osmanova sestra po majci.

Iz historije znamo da je Abdurahman ibn Avf odigrao veliku ulogu u udaljavanju Alija od hilafeta postavljajući mu uslov da sudi prema sunnetu dvojice prvih halifa, Ebu Bekra i Omera. On je znao da Ali nikada neće prihvatiti taj uslov.

Samo ovo nam je dovoljan dokaz o Abdurahmanovoj pristrasnosti i vezanosti za džahilijetske novotarije, udaljenosti od muhamedovskog sunneta i njegovo aktivno učešće u velikoj zavjeri protiv čistog Potomstva, a sve da hilafet ostane kod Kurejšija koji će suditi onako kako hoće. Buharija bilježi u svom Sahihu u knjizi o propisima, poglavlje kako ljudi polažu zakletvu Imamu, da Mesur kaže: "U jednom dijelu noći pokucao mi je Abdurahman ibn Avf, i kucao je na vrata sve dok se nisam probudio. Kada sam ustao rekao je: 'Ti spavaš, a ja, tako mi Allaha, nisam mogao zaspati. Idi i zovi mi Zubejra i Saada!' Pozvao sam ovu dvojicu, a on se dogovarao s njima. Potom me je pozvao i rekao: 'Zovi mi Alija!' Pozvao sam ga i on se s njim došaptavao sve do pola noći. Zatim je Ali ustao i on je bio zadovoljan. Abdurahman se malo pribojavao Alija. Zatim je rekao: 'Zovi mi Osmana!' Pozvao sam ga i oni su se došaptavali sve dok ih nije razdvojio mujezin koji je pozivao na sabah.

Kada je klanjao sa ljudima sabah, okupila se ova grupa kod minbera pa je poslao one koji su bili prisutni da pozovu muhadžire i ensarije i komandante vojnika, a to isto su radili sa Omerom. Kada su se sakupili Abdurahman je izgovorio šehadet, a onda je rekao: 'A zatim, o Ali, ja sam razmišljao o halifi muslimana i vidio sam da oni nikog ne izjednačavaju sa Osmanom, a ti sebi ne ostavljaj puta!' Zatim se obratio Osmanu: 'Polažem ti zakletvu, a ti se obavezuješ da ćeš suditi prema Allahovoj knjizi, sunnetu Njegova Poslanika i dvojice halifa koji su bili poslije njega!' Tako mu je položio zakletvu Abdurahman ibn Avf, zatim muhadžiri ensarije i komandinti vojske i muslimana."[2]

Onaj ko traži istinu iz ove predaje koju bilježi Buharija može shvatiti da je zavjera smišljena noću. Isto tako može se shvatiti lukavstvo kojim se odlikovao Abdurahman ibn Avf i da to što ga je Omer izabrao nije bilo slučajno

Pogledaj riječi prenosioca kada kaže: "Zvao sam mu Alija. On se s njim došaptavao. Zatim je Ali ustao od njega, a bio je zadovoljan." Ovo nas upućuje na to da je Abdurahman ibn Avf bio taj koji je poticao Alija na hilafet, kako se Ali ne bi povukao iz lažne šure i da time izazove podjelu među njima po drugi put, kao što se desilo odmah nakon polaganja zakletve Ebu

[1] Taberi, Mesudi, Ibn Saad, Taha Husejn i drugi.
[2] Sahih Buhari, 8/123

Bekru u Sekifi. Ispravnost ove pretpostavke potvrđuje Mesud: "Abdurahman se malo pribojavao Alija." Zato je on odigrao ulogu prepredenjaka i varalice. Alija je zovnuo noću i čestitao mu na hilafetu želeći time da ga smiri do jutra. A kada je osvanulo, došli su komandanti vojske, vođe plemena, prvaci Kurejšija i tada je Abdurahman promijenio sve kako bi iznenadio Alija rekavši da oni nikog ne izjednačavaju sa Osmanom, te da i on ovo mora prihvatiti, inače ostaviće sebi puta (što znači da će ga ubiti ako odbije prihvatiti polaganje prisege Osmanu)."

Svaki istraživač će ovo jasno razumjeti, posebno iz posljednjeg djela predaje gdje Mesud kaže: "Kada su se sakupili Abdurahman je izgovorio šehadet, a onda je rekao: 'A zatim, o Ali, ja sam razmišljao o halifi muslimana, i vidio sam da oni nikog ne izjednačavaju sa Osmanom, a ti sebi ne ostavljaj puta!"

Zašto se Abdurahman obraća samo Aliju među svim prisutnima? Zašto nije, na primjer, rekao: "A zatim, o Ali, Talha i Zubejre?!

Iz ovoga smo shvatili da je ovo smišljeno noću i da su od početka složili da izaberu Osmana, a Alija da udalje od hilafeta.

Dakle, možemo zaključiti da su se svi bojali razvoja situacije ukojoj bi Ali došao do hilafeta, jer bi on tada uspostavljao pravednost, jednakost, oživio bi Poslanikov sunnet, a umrtvio novotarije sina Hattabova, posebno u nekim vidovima privilegija koje su imali. Omer ibn Hattab je na ovo ukazao još prije i upozorio ih da je Ali opasan, rekavši: "Ako izaberu za halifu onog koji nema kosu na sljepočnicama, on će ih vratiti na pravi put." Pravi put je Poslanikov sunnet koji Omer ne voli, niti ga vole Kurejšije. Da su voljeli Poslanikov sunnet, izabrali bi Alija za halifu koji bi među njima upravljao po sunnetu.

Kada smo govorili o Talhi, Zubejru i Saadu, rekli smo da su oni posijali smutnju, a požnjeli su gubitak i kajanje.

Da pogledamo Abdurahman ibn Avfa i šta mu je njegovo kovanje zavjere donijelo. Historičari bilježe da se Abdurahman ibn Avf jako pokajao kada je vidio da Osman radi suprotno sunnetu i Ebu Bekra i Omera, jer je sve svoje rođake imenovao za namjesnike i na važne položaje, uz to darujući im ogromne imetke. Abdurahman je otišao kod Osmana i to mu je prvo rekao: "Ja sam te postavio na ovo mjesto i dao ti prednost[1], ali pod uslovom da slijediš put Ebu Bekra i Omera, ali ti radiš suprotno njihovom sunnetu, pristrasan si prema svojoj rodbini i pustio si da gaze po vratovima muslimana."

Osman je na to rekao: "Omer je prekidao svoje rodbinske veze u ime Allaha, a ja ih još čvršće uspostavljam u ime Allaha."

Abdurahman reče: "Tako mi Allaha, neću s tobom više nikada razgovarati!" I nije više s njim razgovarao do svoje smrti. Umro je ljut na Osmana.

Jednom prilikom kada je Abdurahman bio bolestan, Osman je došao da ga obiđe, ali je ovaj okrenuo glavu prema zidu i nije htio s njim govoriti.[2]

Tako je Uzvišeni Allah primio dovu Imama Alija o Abdurahmanu, kao što je primio njegovu dovu o Talhi i Zubejru i oni su bili ubijeni istog dana.

Ibn Ebi Hadidi Muatezili kaže u Šerhu Nehdžul belage da se Ali naljutio na dan vijećanja kada je shvatio šta je Abdurahman ibn Avf smislio, pa mu je rekao: "Tako mi Allaha, ovo si uradio zato što si od njega želio ono što su željeli tvoja dva druga od njega. Allah dao među vama miris crnog smrdljivog ploda."[3]

---

[1] Njegove riječi: "Ja sam te stavio na ovo mjesto.", upućuju da je on radio po svom nahođenju i da nije bilo vjećanja, niti dogovaranja ljudi, kao što oni predstavljaju.

[2] Tarih Ebi Fida, 1/156; *Ensabul ešraf*, Belazri 5/57; *E1-Akdul ferid*, Ibn Abd Rabbihi Maliki, 2/261

[3] Ibn Ebi Hadid, Šerh Nehdžul-belage, 1/63

Imam Ali ovdje misli na to da je Abdurahman ibn Avf potakao Osmana da njega izabere za halifu poslije sebe, kao što je uradio Ebu Bekr sa Omerom, pa mu je Ali rekao: “Čudno je da se za života želio osloboditi hilafeta, ali ga je za drugoga potvrdio poslije smrti svoje. Ta su dvojica, u što nema sumnje, dijelila vime njegovo strogo među sobom.”

Što se tiče ovog mirisa crnog smrdljivog ploda koji Imam Ali spominje u svojoj dovi, to je izreka u kojoj se kaže: ”Nesreću je donio miris crnog smrdljivog ploda.”, što upućuje na mržnju i ubijanje.

Allah je uslišao dovu Imama Alija i nije prošlo mnogo vremena, nekoliko godina i Allah je posijao među njima razdor, neprijateljstvo i mržnju. Abdurahman pokazivao neprijateljstvo prema svom šuri Osmanu i nije s njim govorio sve do svoje smrti i zabranio je da mu dođe klanjati dženazu.

Iz ovog kratkog izlaganja nam je jasno da je Abdurahman ibn Avf jedan od prvaka Kurejšija koji su radili na zatiranju poslaničkog sunneta i njegovim zamjenjivanjem sa novotarijama dvojice prvih halifa.

Isto tako nam je jasno da je Imam Ali, mir neka je s njim!, jedini koji je žrtvovao hilafet sa svim onim što nosi sa sobom kako bi sačuvao Muhammedov sunnet, sunnet koji je donio njegov brat i amidžić, Muhammed ibn Abdullah, mir i blagoslovi neka su na njega i njegovu časnu, čistu Porodicu!

A ti, poštovani čitaoče, bez sumnje si spoznao pravu istinu elehli sunneta vel džemaata. Isto tako, shvatio si koji su iskreni sljedbenici sunneta. Vjernik je lakovjeran, ali ne smije dozvoliti da ga ujede zmija iz iste rupe dva puta.

8 - Aiša bint Ebi Bekr "majka pravovjernih"

Ona je Poslanikova, s.a.v.a., supruga i majka pravovjernih. Poslanik se oženio njom druge ili treće godine po hidžri, a kada je on preselio na ahiret, ona je imala 18 godina, prema najpoznatijim predajama.

Dobro je spomenuti da svaka žena kojom se Poslanik, s.a.v.a., oženio nosi titulu "majka pravovjernih", pa se kaže majka pravovjernih Hatidža, majka pravovjernih Hafsa, majka pravovjernih Marija itd.

Ovo kažem jer sam bio iznenađen kada sam razgovarao sa mnogim ljudima koji nisu razumjeli značenje majčinstva, kako su bile nazvane žene Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Kada ehli sunnet razgovara o Poslanikovim ženama spominju samo Aišu kao što i najveći broj Poslanikovih hadisa prenose od Aiše i pola vjere uzimaju od crvenkasto-bijele Aiše.

I kao da su iz riječi "majka pravovjernih" razumjeli da je to odlika koja je svojstvena samo za Aišu između svih Poslanikovih žena.

Allah, dž.š., je zabranio vjernicima da se žene Poslanikovim ženama poslije njegove smrti: "Vama nije dopušteno da Allahova Poslanika uznemirujete niti da se ženama njegovim poslije smrti njegove ikada oženite. To bi, uistinu, kod Allahva bio veliki grijeh!"[1]

Uzvišeni Gospodar je također rekao: "Vjerovjesnik treba da bude preči vjernicima nego oni sami sebi, a žene njegove su kao majke njihove."[2]

Već smo govorili kako je Poslanik, s.a.v.a., bio uznemiren Talhinim riječima: "Kada umre Muhammed, ja ću se oženiti Aišom, mojom amidžičnom."

Allah, dž.š., je ovim želio reći da su Poslanikove žene njima haram, i njih oženiti bilo bi kao oženiti svoju majku.

Aiša koja je bila nerodilja, nije imala djece, bila je jedna od najvećih ličnosti koju je poznavala historija islama, jer je odigrala najveće uloge u približavanju nekih hilafetu i udaljavanju drugih od hilafeta.

Učestvovala je u bitkama, vodila pohode i vojsku. Slala je pisma poglavarima plemena, naređivala i zabranjivala, smjenjivala komandante vojske, a druge imenovala, u Bici oko deve je bila duhovni vođa, a Talha i Zubejr su joj bili potčinjeni i pod njezinim vodstvom.

Ne želimo ovdje nabrajati sve njene uloge u životu. O njoj smo govorili u knjizi *Pitajte one koji znaju*, i ko želi više saznanja neka pogleda knjigu.

Ono što je nama važno ovdje jeste da se osvrnemo na njen idžtihad i izmjenu sunneta Božijeg Poslanika, s.a.v.a. U tom cilju prije svega moramo iznijeti nekoliko primjera kako bi razumjeli "niz velikana" koji su ponos ehli sunneta vel džemaata, koje slijede i njima daju prednost nad čistim Imamima Poslanikove potomstva.

Ustvari, ovo je samo plemenska pristrasnost koja je uradila šta je uradila na zatiranju Poslanikovog sunneta, uništavanju njegovih učenja i gašenju njegove svjetlosti. Da Imam Ali i njegovi sinovi nisu ustali protiv toga, mi danas ne bi ništa našli od Poslanikova sunneta.

Znamo da Aiša nije slijedila sunnet Allahova Poslanika, s.a.v.a., niti mu je pridavala važnost. Od svoga muža je čula mnogo hadisa o Alijevom pravu na hilafet, ali ona ih je opovrgla i uradila suprotno.

Nije poslušala Allahovu naredbu, a ni naredbu Njegova Poslanika lično njoj upućenu. Izašla je i povela Bitku oko deve, u kojoj je uništena čast i ubijeni mnogi. Porekla je ugovor o primirju koji je sklopila sa Osman ibn Hanifom i kada su joj doveli svezane ljude, naredila je

[1] Ahzab, 53
[2] Ahzab, 6

da ih pobiju i kao da nije čula Poslanika, s.a.v.a., da kaže: "Psovanje muslimana je grijeh, a borba protiv njega je nevjerstvo."[1]

Ostavimo bitke i fitne koje je zapalila majka pravovjernih i njima uništila ljude i posjede. Hajdemo vidjeti kako je i ona sudila po svom nahođenju u Allahovoj vjeri. Kada obični ashab ima mišljenje i njegove riječi su dokaz, šta onda reći za onu od koje su uzeli pola vjere?!

Bilježi Buharija u svom Sahihu u poglavlju o skraćivanju od Zehrija od Urveta od Aiše, r.a., da je rekla: "Prvo što je propisano jest namaz dva rekata, pa je to potvrđeno za onog ko je na putu, a onaj ko je kod kuće klanja puni namaz." Zehri kaže: "Rekao sam Urvetu: 'Šta je Aiši, što ona klanja cijeli namaz na putu?'" Rekao je: "Radi po svom nahođenju kao što je radio i Osman."[2]

Zar nije čudno kako majka pravovjernih, Poslanikova supruga, ostavlja sunnet Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji je sama prenijela i rekla da je sahih, a zatim slijedi novotariju Osman ibn Affana, a ona je bila ta koja je huškala i poticala da se Osman ubije tvrdeći da je promijenio Poslanikov sunnet i izhabao ga prije nego što je izhabao svoju košulju?!

Da, ovo se dogodilo u vrijeme hilafeta Osman ibn Affana, ali ona je promijenila mišljenje u vrijeme Muavije ibn Ebi Sufjana. Kako je samo brzo promijenila svoje mišljenje majka pravovjernih. Prvo je poticala da se ubije Osman, ali kada je saznala da su ga ubili i da su položili Aliju zakletvu, promijenila je mišljenje. Počela je da plače za Osmanom i izašla je da da traži osvetu za njegovu krv.

Iz predaje se razumije da je ona klanjala cijeli namaz na putovanju, klanjala je četiri umjesto dva rekata u vrijeme Muavijinog hilafeta, jer je on radio na tome da oživi novotarije svoga amidžića i dobročinitelja Osman ibn Affana.

Ljudi slijede vjeru svojih vladara. I Aiša je bila od takvih ljudi. Zato je sklopila mir sa Muavijom nakon što je gajila neprijateljstvo prema njemu. Muavija je bio taj koji je ubio njenog brata Muhammed ibn Ebi Bekra i s njim postupio na najgori način.

Uz to, zajednički dunjalučki interesi okupljaju neprijatelje i ujedinjuju protivnike. Zato se Muavija približio Aiši i ona se njemu približila. Počeo joj je slati poklone i davati velika bogatstva.

Historičari kažu: Kada je Muavija došao u Medinu, otišao je do Aiše da je posjeti. Kada je sjeo, rekla mu je: "O Muavija, zar si siguran da nisam sakrila nekog ko će te ubiti zbog mog brata Muhammed ibn Ebi Bekra?"

Muavija je rekao: "Ušao sam u kuću u kojoj sam siguran."

Aiša je rekla: "Bojiš li se Allaha što si ubio Hadžer ibn Adijja i njegove drugove?"

Odgovorio je: "Njih je ubio onaj ko je posvjedočio protiv njih."[3]

Također se prenosi da je Muavija slao Aiši poklone, odjeću i stvar koje se stavljaju u predvorje, a jednom joj je poslao l00.000 odjednom.[4]

Drugi put joj je poslao, dok je bila u Mekki, ogrlicu čija vrijednost je bila l00.000. Muavija je isplatio i sve njene dugove koji su dostizali vrijednost 18.000 dinara i sve ono što je ona davala ljudima.[5]

U knjizi *Pitajte one koji znaju* napisali smo da je u jednom danu oslobodila 40 robova kao otkup za svoju zakletvu.[6]

---

[1] Sahih Buhari 8/91; Sahih Muslim u knjizi o imanu
[2] Sahih Buhari 2/36
[3] Tarih Ibn Kesir, Ibn Abdulbirr, u El-Istiab, o Hadžer ibn Adijju.
[4] Tarih Ibn Kesir 7/136; Mustedrekul Hakim 4/13
[5] Tarih Ibn Kesir, 7/137
[6] Sahih Buhari 7/90, knjiga o edebu, pogl. o hidžri

Isto tako i namjesnici i komandanti od Emevija su joj slali poklone i darivali imetkom.[1]

Kada istražujemo o ovom međusobnom približavanju, rekli bismo: Kada je bilo udaljavanje i neprijateljstvo, pa da možemo reći o približavanju, jer Ebu Bekr je prvi pružio priliku Muaviji da učestvuje u vlasti i imenovao ga je za namjesnika Šama poslije smrti njegova brata. Zato je Muavija uvijek osjećao zahvalnost prema Ebu Bekru, jer da nije bilo njega Muavija ne bi mogao ni sanjati o hilafetu.

Muavija se složio sa skupinom u njihovoj velikoj zavjeri da uništi Poslanikov sunnet i njegovo čisto Potomstvo. Oni su između sebe podijelili ovaj zadak pa su jedni spalili zapisane hadise, a njemu su ostavili da uništi čisto Poslanikovo potomstvo.

Muavija je uradio ono što mu je povjereno tako što je ljude prisilio da proklinju Potomstvo. Njegovom zavjerom su se haridžije podigle protiv Imama Alija. Njegovom zavjerom je Ali ubijen. Njegovom zavjerom je ubijen Hasan ibn Ali stavljajući mu otrov u hranu. Njegov sin Jezid je, poslije njega, dovršio uništavanje Potomstva.

Između Muavije i Aiše nije bilo neprijateljstva. Njene riječi: "Zar si, Muavijo, siguran da nisam sakrila nekog ko će te ubiti zbog toga što si ubio mog brata. Muhammed ibn Ebi Bekra?", bile su samo šala, jer ona nije voljela sina Hasamije (pleme) Muhammed ibn Ebi Bekra, koji se borio protiv nje sa Alijem.

Zatim, ona se slagala sa Muavijom i u mržnji prema Ebu Turabu, Aliji, a oboje su prema njemu osjećali takvu zavist i mržnju da je prelazilo sve granice.

Ne znam ko je od njih dvoje osjećao jaču mržnju? Da li je to bio Muavija koji se borio protiv Imama Alija, psovao ga, proklinjao i radio na tome da se zatre njegovo svjetlo?

Ili Aiša, koja je radila na tome da ga udalji od hilafeta, borila se protiv njega i nastojala izbrisati njegovo ime? Nikada nije spominjala njegovo ime, a kada je do nje došla vijest o njegovom ubistvu, ona je od radosti pala na sedždu i zahvalila se Bogu!

Njena mržnja je ostala i sada se usmjerila prema Alijevom sinu, Imamu Hasanu, pa je zabranila da ga ukopaju pokraj njegovog djeda Božijeg Poslanika. Izašla je jašući na mazgi, izazivajući mržnju Emevija i tražeći pomoć od njih protiv Hašimija, govoreći: "Ne unosite u moju kuću onog koga mrzim." Htjela je zapaliti novi rat, ali su joj neki njeni rođaci rekli: "Zar nam nije dovoljna Bitka oko deve crvenoj, pa da nam se još kaže bitka na sivoj mazgi."

Ona je, bez sumnje, pratila veliki pohod vlasti Emevija i čula ih je da proklinju Alija i Poslanikov Ehli-bejt sa minbera, ali to nije opovrgla, niti zabranila. Možda je čak tajno i ohrabrivala to.

Ahmed ibn Hanbel bilježi u svom Musnedu, pa kaže: "Došao je neki čovjek pa je klevetao Alija i Ammara kod Aiše, na što je ona rekla: 'Što se tiče Alija, neću ti ništa reći o njemu. A što se tiče Ammara, čula sam Poslanika da o njemu kaže da ako treba izabrati između dvije stvari, on će uvijek izabrati ono što je najispravnije.'"[2]

Onda se ne čudimo što je Aiša zanemarila Poslanikov sunnet, a prigrabila Osmanove novotarije u klanjanju potpunog namaza na putovanju, kako bi zadovoljila Emevije, a prije svega Muaviju, koji su je slijedili u onome što je ona smatrala dozvoljenim i u njenim pohodima, hvalili je i od nje uzimali vjeru.

Aiša im je donijela fetvu o tome da odrastao čovjek može dojiti neku ženu koja će mu time postati mahram i haram za oženiti.[3]

---

[1] Musned Imam Ahmed 6/77

[2] Musned Imam Ahmed ibn Hanbel, 6/113

[3] O ovome smo govorili u knjizi *Sa onima koji su iskreni* u poglavlju "Neslaganje Aiše sa ostalim Poslanikovim suprugama"

Imam Malik prenosi u Muvetta, od čega se koža ježi vjernicima i vjernicama, pa kaže da je Aiša slala muškarce svojoj sestri Ummu Kulsum i kćerkama svoga brata, pa su dojili od njih. Poslije toga majka pravovjernih Aiša je smatrala dozvoljenim da ih primi bez hidžaba, jer su joj po njenom mišljenju oni postali mahremi!![1]

Možemo samo zamisliti kako neki od muslimana uđe kod svoje žene i zatekne je sa odraslim muškarcem kako je doji, pa mu ona kaže: "Dojim ga kako bi nam postao sin i ulazio kod nas bez problema."

Šta će jadni muž nego da izdrži Aišinu novotariju, makar mu to bilo i teško.

Skrećem pažnju istraživačima i analitičarima na ovu nesreću koja je sama dovoljna da se otkrije istina i razluči laž od istine.

Ovim nam se objašnjava da ehli sunnet vel džemaat obožava Allaha po tekstovima koji nemaju nikakve snage, a bez ispitivanja i utvrđivanja. A da im se objasne ove novotarije, shvatili bi da su obmanuti i ostavili bi ih.

Ovo sam lično doživio kod nekih sunijski alima koji nisu bili pristrasni i kada su vidjeli hadis o dojenju odraslih, ostali su zapanjeni i potvrdili da ga nikad prije nisu čuli.

Ovo je raširena pojava kod ehli sunneta vel džemaata, pa mnoge hadise koje šije navode kao dokaze, a nalaze se u njihovim sahihima, oni ne poznaju, niti znaju i da postoje, a one koji ih kažu smatraju nevjernicima.

"Allah navodi kao pouku onima koji ne vjeruju ženu Nuhovu i ženu Lutovu: bile su udate za dva čestita roba Naša, ali su prema njima licemjerne bile - i njih dvojica im neće ništa pomoći kod Allaha, i reći će se: 'Ulazite vas dvije u vatru, sa onima koji ulaze!'"[2]

9 - Halid ibn Velid

Halid ibn Velid ibn Mugire iz plemena Benu Mahzum, poznat kod ehli sunneta vel džemaata pod nadimkom "Allahova sablja". Otac mu je bio najbogatiji čovjek, čije bogatstvo se nije moglo procijeniti. Abbas Mahmud Akkad kaže: "Bio je najbogatiji čovjek u svoje vrijeme. Imao je sva poznata bogatstva među njima: zlata, srebra, vrtove, vinograde, trgovinu, zemlju, sluge, sluškinje i robove i zbog toga je nazvan Vehid (Jedini, Izuzetak)."[3]

To je bio otac Halid ibn Velida o kojem su objavljeni ajeti u kojima mu se prijeti Džehennemom. Uzvišeni o njemu kaže: "Meni ostavi onoga koga sam ja izuzetkom učinio i bogatstvo mu ogromno dao i sinove koji su s njim i čast i ugled mu pružio - i još žudi da uvećam! Nikako! On, doista, prkosi ajetima Našim, a naprtiću ja njemu teškoće, jer je smišljao i računao, i proklet bio, kako je proračunao, i još jednom, proklet bio, kako je proračunao! Zatim je pogledao pa se onda smrknuo i namrštio i potom se okrenuo i uzoholio, i rekao: 'Ovo nije ništa drugo do vradžbina koja se nasljeđuje, ovo su samo čovjekove riječi!' U Sekar ću Ja njega baciti."[4]

Prenosi se da je Velid došao kod Poslanika, s.a.v.a., nastojeći ga imetkom odvratiti od nove vjere i pozivanja u islam, pa je Allah o njemu objavio: "i ne slušaj nijednog krivokletnika, prezrena klevetnika, onoga koji tuđe riječi prenosi, škrca, nasilnika, velikog grješnika, surova, i osim toga, u tuđe pleme uljeza, - samo zato što je bogat i što ima mnogo sinova - koji govori,

[1] Muvetta Malik, 2/116, poglavlje o dojenju odraslih.
[2] Tahrim, 10
[3] *Abkarijjet Halid* (Halidova genijalnost), Abbas Akkad, str. 24.
[4] Muddasir, 11-26

kad mu se ajeti Naši kazuju: ‘To su samo naroda drevnih priče!’ Na nos ćemo Mi njemu biljeg utisnuti”[1]

Velid je vjerovao da on ima više prava i da je preči da bude poslanik od Muhammeda, pa je zato govorio: “Zar da Kur'an i poslanstvo bude dato siromašnom Muhammedu, a ja velikan Kurejšija i njihov prvak, pa da budem ostavljen?”

Na ovakvom vjerovanju je odrastao i Halid ibn Velid, mrzeći islam i zavideći Poslaniku islama koji je uništio snove njegova oca i srušio njegov prijesto. Zato je Halid učestvovao u svim bitkama protiv Allahova Poslanika, s.a.v.a.

Nema sumnje da je i Halid djelio očevo uvjerenje da je on preči da dobije poslanstvo pored siromašnog siročeta Muhammeda, jer je i Halid kao i njegov otac jedan od velikana Kurejšija, ako ne i najveći među njima. Da su Kur’an i poslanstvo dati njegovom ocu, i Halid bi imao od tog udjela, pa bi naslijedio poslanstvo i vlast kao što je Sulejman naslijedio Davuda.

Kur’an govori o ovom njihovom vjerovanju: “A sada, kad im Istina dolazi, oni govore: ‘Ovo je vradžbina, i mi u nju nikako ne vjerujemo!’ I još kažu: ‘Trebalo je da ovaj Kur’an bude objavljen nekom uglednom čovjeku iz jednog od ova dva grada!’”[2]

I onda nije čudo da svime što raspolaže radi na uništenju Muhammeda i njegova poziva. Vidjeli smo kako je spremio veliku vojsku, što mu je omogućavalo njegovo ogromno bogatstvo, u bici na Uhudu, nastojeći uništiti Muhammeda, s.a.v.a. Isto tako, godine kada se desila Hudejbija on je pokušao ubiti Poslanika, s.a.v.a., ali Uzvišeni Allah je uništio njegove planove, pa je on doživio poraz, a pomogao je Svog Poslanika na svim poljima.

Kada je Halid vidio, što su i drugi velikani Kurejšija vidjeli, da Božiji Poslanik, s.a.v.a., ne može biti ponižen i pobijeđen, i kada je vidio kako ljudi ulaze u Allahovu vjeru u skupinama, prihvatio je stvarnost. Islam je primio tek osme godine po hidžri, na četiri mjeseca prije osvajanja Mekke.

Svoj ulazak u islam Halid je obilježio suprotstavljanjem naredbi Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Na dan osvajanja Mekke Halid je ubio više od 30 ljudi većinom iz plemena Kurejš, a Poslanik im je bio naredio da nikoga ne smiju ubiti.

Neki su tražili opravdanje za ovakav Halidov postupak, pa kažu da je bio spriječen da uđe u Mekku i da su ti koji su ga pokušali spriječiti izvukli oružje pred njim. Međutim, niti ovo mu ne dozvoljava da ih pobije pošto je Poslanik, s.a.v.a., to zabranio. On se mogao vratiti i ući na druga vrata, kao što su to drugi uradili, ili je mogao poslati nekoga da upita Poslanika, s.a.v.a., kako će postupati prema onima koji mu sprečavaju ulazak.

Ali, ništa od toga se nije dogodilo, pa je Halid postupio prema svom nahođenju što je bilo suprotno naredbi koju je čuo od Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Još uvijek govorimo o idžtihadu po ličnom nahođenju što je suprotno autoritativnim tekstovima (Kur’anu i sunnetu), a što je imalo svoje pomagače i one koji su to podržavali. Ili, možemo reći da su takve ideje imale i svoju školu iz koje su izašli poznati ashabi i kadije, što se poslije nazva “škola halifa”. Ovdje moramo reći da idžtihad ovakvog značenja nije ništa drugo nego neposlušnost prema Allahu i Njegovom Poslaniku. A to što smo se privikli na termin idžtihad nasuprot autoritativnom tekstu, ne znači da je to legalno, zakonito. Ustvari, moramo reći: Halid nije poslušao Poslanikovu naredbu, umjesto da kažemo: Halid je iskoristio idžtihad po svom nahođenju nasuprot autoritativnom tekstu, kao što nas je poučio Kur'an kada kaže: “Tako Adem nije Gospodara svoga poslušao i s puta je skrenuo.”[3], jer mu je Allah zabranio da jede sa drveta, i zato što je Adem jeo sa drveta, nećemo reći Adem je postupio po svom nahođenju nasuprot autoritativnom tekstu.

---

[1] Qalem, 10-16
[2] Zuhruf, 30-31
[3] Ta Ha, 121

Musliman mora poznavati granicu kako ne bi rekao nešto po svom nahođenju, a o čemu postoji naredba ili zabrana od Allaha i od Njegova Poslanika, jer je to očevidni kufr, nevjerstvo.

Allah je rekao melekima: "Poklonite se Ademu!", i ovo je naredba, "pa su se poklonili."[1], a ovo je odgovor, izvršenje i pokornost. Samo se Iblis nije pokorio on je postupio po idžtihadu, svojim ličnim nahođenjem pa je rekao: Ja sam bolji od njega, pa zašto da mu se poklonim? Ovaj slučaj je neposlušnost prema Bogu i oholost, bez obzira ko je bolji, Adem ili Iblis?

Zato je Uzvišeni Allah odredio: "Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe."[2]

Na ovo je ukazao Imam Džafer Sadik kada je rekao Ebu Hanifi: "Ne poredi, ne koristi kijas (poređenje jednog pitanja sa drugim), jer ako se šeriat poredi, biće uništen. Prvi koji je uporedio bio je Iblis kada je rekao: 'Ja sam bolji od njega, mene si stvorio od vatre, a njega si stvorio od zemlje.'"

Njegove riječi: "Ako se šeriat poredi, biće uništen", najbolji su način dokazivanja da je analogija neispravna. Kada bi ljudi koristili svoja različita mišljenja nasuprot autoritativnim tekstovima, od šeriata ne bi ostalo ni traga, ni glasa. Da se Istina za prohtjevima njihovim povodi, sigurno bi nestalo poretka na nebesima i Zemlji.

Nakon ovog kratkog izlaganja o idžtihadu, vraćamo se Halid ibn Velidu i ovaj put kažemo da on nije poslušao naredbu Božijeg Poslanika i drugi put kada ga je poslao plemenu Benu Džuzejma da ih pozove u islam, i nije mu naredio da ih ubija.

On je otišao kod njih, ulio im strah, a onda ih prevario nakon što su objavili primanje islama i svezane ih je pobio. I Abdurahman ibn Avf, koji je bio prisutan ovom događaju, optužio ga je, a on je rekao da se osvetio za dvojicu amidža koje su ubili ljudi iz plemena Benu Džuzejme.[3]

Kada je Allahov Poslanik, s.a.v.a., čuo za ovo gnusno djelo, rekao je da se Allahu utječe i da je nevin od onoga što je uradio Halid. Ovo je ponovio tri puta. Zatim im je poslao Ali ibn Ebi Taliba sa mnogo novaca da im plati krvarinu za svu krv koju je prolio Halid.

Ma koliko neki iz ehli sunneta vel džemaata tražili isprike i opravdanja za Halid ibn Velida, stranice njegove historije su pune neposlušnosti i ružnih djela počinjenih nasuprot Allahove knjige i sunneta Njegova Poslanika. Istraživaču je dovoljno da pročita njegovu historiju, i šta je uradio u bici na Jemami za vrijeme hilafeta Ebu Bekra, zatim prevara Malik ibn Nuvejra i njegovog naroda, kako ih je svezane u okovima ubio, a oni su bili muslimani, i kako je prvu noć oženio Malikovu ženu i spavao s njom, ne obraćajući pažnju na islamski zakon i ljudskost Arapa.

Čak i Omer ibn Hattab koji je bio nemaran i popustljiv kada se radilo o propisima vjere, prekorio je Halida i nazvao ga Allahovim neprijateljem i zaprijetio mu smrću kamenovanjem.

Na istraživačima je da ponovo pročitaju historiju otvorenog razuma kritički i to će ih dovesti do istine, jasne, očigledne.

Ne smiju se voditi mezhebskom pristrasnošću, pa da ljude ocjenjuju kroz izmišljene hadise koje Poslanik, s.a.v.a., nije rekao. Jer ehli sunnet vel džemaat su, ustvari, Emevije, a oni sve

---

[1] Ta Ha, 116

[2] Ahzab, 36

[3] Bilježi Jakubi u svojoj historiji 2/61 da je Abdurahman ibn Avf rekao: "Tako mi Allaha, Halid je ubio ljude koji su bili muslimani." A Halid je rekao: "Ubio sam ih da se osvetim za tvog oca Avf ibn Abduavfa." Abdurahman je rekao: "Nisi ih ubio zbog mog oca, nego zbog tvog amidže Fakih ibn Mugire."

Pogledaj, Allah te čuvao! Halid ne pobija tvrdnju da je ubio ljude koji su bili muslimani, nego priznaje da ih je pobio iz osvete za Avf Abdurahmanovog oca. Da li ispravno u Allahovoj vjeri da se pobije jedan narod zbog ubistva jednog čovjeka, i je li dozvoljeno pobiti muslimane zbog jednog čovjeka nevjernika?!!

historijske događaje brišu jednim izmišljenim hadisom, kako bi spriječili istraživače da stignu do istine. Najlakše im je reći: "Božiji Poslanik je rekao Halid ibn Velidu: 'Neka je dobrodošao Allahova sablja!'" Pa, ovaj lažni hadis uzme svoje mjesto u dušama muslimana koji su nevini i koji najljepše misle, a ne znaju ono što je skriveno, niti obmane Emevija. I nakon ovog izmišljenog hadisa, sve što je rečeno o Halid ibn Velidu, oni smatraju činjenicama i za sve to pronalaze opravdanja.

Ovo je ono što se naziva psihološkim djelovanjem na osobe i to je smrtonosna bolest koja zaklanja čovjeka od Istine i potpuno izvrće stvarnost.

Uzmi primjer ovog, Ebu Talib, Poslanikov, s.a.v.a., amidža je umro kao nevjernik, ali se prenosi da je Poslanik za njega rekao: "Ebu Talib će biti u vatri samo do nožnih zglavaka, ali će mu od toga vriti mozak." Povodeći se ovim lažnim hadisom ehli sunnet vel džemaat vjeruje da je Ebu Talib mušrik i da je u vatri. Poslije ovoga oni ne prihvataju razumnu analizu i logiku koja bi ih dovela do istine. Ovim hadisom je uništen cijeli život Ebu Taliba, njegova borba na putu islama zbog podržavanja njegova bratića. Njegov narod se okrenuo protiv njega, a onda je i on postupao neprijateljski prema njima. Čak je prihvatio i bojkot koji je trajao tri godine i zajedno sa svojim bratićem je jeo lišće sa drveća. Ovim lažnim hadisom su poništeni svi njegovi hrabri napori, uvjerenja koja je iskazivao pomažući Poslanikovo pozivanje u islam. Isto tako, nestalo je svega onoga što je Poslanik uradio za svog amidžu. On ga je ogasulio, zamotao u ćefine, a to je bila njegova košulja i spustio ga u kabur. Ta godina je nazvana godina tuge, pa je rekao: "Tako mi Allaha, Kurejšije mi nisu mogle ni prići sve do smrti Ebu Taliba. Allah mi je objavio da idem iz Mekke, jer je umro onaj koji me je pomagao." Poslanik je napustio Mekku istog dana.

Uzmi za primjer Ebu Sufjana ibn Harba, oca Muavijinog. Rečeno je da je on primio islam poslije osvajanja Mekke i da je Poslanik rekao: "Ko god uđe u kuću Ebu Sufjanovu, biće siguran."

Zbog ovog hadisa, u kojem nema nikakve vrijednosti ni odlike ehli sunnet vel džemaat vjeruje da je Ebu Sufjan iskreno primio islam i da ga je uljepšao svojim prisustvom, i da je u Dženetu, jer islam briše ono što je bilo prije. Poslije ovog, oni ne prihvataju nikakvu logiku, ni razumnu analizu koja bi ih odvela istini. I s ovim hadisom je izbrisano sve ono što je uradio Ebu Sufjan nosiocu poslanstva. Zaboravljeni su svi ratovi koje je Ebu Sufjan vodio i pripremao da uništi Muhammeda. Zaboravljena je njegova zloba i mržnja prema Poslaniku, jer tek onda kada su ga doveli i rekli mu da prihvati islam ili će ga ubiti, on je rekao: "Svjedočim da nema drugog Boga sem Allaha." Rekli su mu: "Reci: 'I svjedoči da je Muhammed Allahov Poslanik.'", on je rekao: "Što se ovog tiče, u sebi osjećam nešto prema ovome, pa ne mogu da ga izgovorim."

Kada bi se sastao sa Poslanikom, nakon ulaska u islam, u sebi bi govorio: "Čime me je ovaj pobijedio?" A Poslanik, s.a.v.a., bi mu rekao: "Allahom sam te pobijedio, o Ebu Sufjane!"

Iznio sam dva primjera iz naše islamske stvarnosti, kako bi istraživačima bilo jasno kako utiče psihološko djelovanje na ljude i kako ih zaklanja od istine. Iz ovoga možemo razumjeti kako je ehli sunnet obavio ashabe oreolom lažnih hadisa koji im pribavljaju zaštitu i svetost u dušama onih koji ne mare za istinu, pa nikako ne mogu prihvatiti kritike o njima.

Ako musliman vjeruje da je Božiji Poslanik ove obradovao Dženetom, on nakon ovoga ne može prihvatiti bilo kakvu kritiku o njima. Sve što su oni uradili od zlodjela za njega je beznačajno i za sve to nalaze opravdanja.

Zato su svakom od njih dali nadimke, a to su pripisali Božijem Poslaniku, s.a.v.a., pa je jedan Siddik, drugi je Faruk, treći je Zu-n-nurejn. Pa, imamo voljenu Božijeg Poslanika, učenika Božijeg Poslanika, zaštitnika ummeta, prenosioca islama, pisara Objave, sahibu-n-nealejni (vlasnika obuće), kupičara (koji pušta krv kupičom) Božijeg Poslanika, Allahova isukana sablja i druge.

A svi ovi nadimci, ustvari, neće ništa koristiti na vagi istine kod Allaha. To su samo imena koja ste im vi i vaši očevi dali, Allah tome nije dao nikakve snage! Ono što će kod Allaha koristiti i štetiti jesu djela.

Historija je najbolji svjedok djela, njima mjerimo i vrednujemo čovjeka, a ne mjerimo čovjeka po onome što je o njemu rečeno lažno i izmišljeno.

Imam Ali je doslovno rekao: "Upoznaj istinu, znaćeš njene sljedbenike." Ispitali smo historiju, i znamo šta je sve uradio Halid ibn Velid. Razlučili smo istinu od laži, i nikako ga ne možemo nazvati Allahovom isukanom sabljom. Imamo puno pravo da pitamo kada je to Božiji Poslanik, s.a.v.a., nazvao Halida tako? Je li ga nazvao Allahovom isukanom sabljom kada je pobio stanovnike Mekke na dan njenog Osvajanja, a znamo da je Poslanik zabranio ubijanje tog dana? Ili, kada ga je poslao u pohod sa Zejd ibn Harisom na Mutu, pa je rekao: "Vojskom će komandovati Zejd, ako on bude ubijen, komandu će preuzeti Džafer ibn Ebi Talib, ako i on bude ubijen, onda će komandovati Abdullah ibn Revaha.", a njega je odredio da komanduje ako Ibn Revaha bude ubijen. Kada su sva trojica ubijeni, Halid se dao u bijeg sa bojnog polja sa onima koji su ostali od vojnika?

Niti ga je nazvao Allahovom sabljom u bici na Hunejnu kada ih je bilo 12.000, kada se Halid dao u bijeg, ostavljajući Božijeg Poslanika u borbi sa samo 12 ljudi?

Ako je Uzvišeni Allah rekao: "Onaj ko im tada leđa okrene, osim onog koji se povuče s namjerom da se ponovno bori ili drugoj četi pristupi, vratiće se natovoren Allahovom srdžbom, a prebivalište njegovo biće Džehennem, a užasno je on boravište."[1]

Kako može dozvoliti Svojoj sablji da bježi? Zaista je ovo veoma čudno. Ja vjerujem da Halid nije ni znao za ovaj nadimak za vrijeme Poslanikova života, niti ga je Poslanik ikad tako nazvao. Vrhunac svega je da je Ebu Bekr taj koji je dao Halidu ovaj nadimak kada ga je poslao da ušutka pobunjenike koji su se pobunili protiv Ebu Bekra radi hilafeta, pa je uradio šta je uradio. Omer ga je za to izgrdio i rekao je Ebu Bekru: "U Halidovoj sablji je nasilje i zloba.", a on ga je najbolje poznavao i bio mu najbliži.

Tada je Ebu Bekr rekao Omeru: "Halid je jedna od Allahovih sablji koju je izvukao na Svoje neprijatelje, on je uradio po svom nahođenju, pa je pogriješio."

Taberi prenosi u *Er-rijadu-n-nedira* da je u plemenu Benu Selim bilo otpadništva, pa je Ebu Bekr poslao Halid ibn Velida. On je okupio ljude u sušnici za datule, zapalio vatru i spalio ih. Ta vijest je došla do Omer ibn Hattaba, pa je on otišao Ebu Bekru i rekao mu: "Zar dopuštaš čovjeku da muči ljude Allahovom kaznom?"

Ebu Bekr je rekao: "Tako mi Allaha neću vratiti u korice sablju koju je Allah izvadio protiv Svojih neprijatelja, sve dok je On ne vrati u korice." Zatim mu je naredio i on je krenuo protiv Musejleme.[2]

Odavde, ehli sunnet vel džemaat nazivaju Halida Allahova isukana sablja, iako je Halid odbio poslušati Poslanikovu naredbu, spaljivao ljude u vatri i Poslanikov sunnet potpuno odbacio.

Buharija prenosi u svom Sahihu da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Vatrom može kažnjavati samo Allah." Isto tako je rekao: "Vatrom može kažnjavati samo njen Gospodar."[3]

Već smo govorili o tome da je Ebu Bekr govorio prije smrti: "Da nisam spalio Fedžaett ilmi!" A mi kažemo da je barem neko upitao Omer ibn Hattaba: "Kada si znao da vatrom može kažnjavati samo Uzvišeni Allah, zašto si se zakleo, odmah nakon Poslanikove smrti, da ćeš spaliti Fatiminu kuću i one što su bili u njoj ako ne izađu da polože prisegu Ebu Bekru?! I da

[1] Anfal, 16
[2] Taberi, *Er-rijadu en-nedira*, l/l00
[3] Sahih Buhari, 4/325

Ali nije popustio i naredio skupini koja je bila s njim da izađu i polože zakletvu, ti bi izvršio svoju prijetnju!

Ponekad mi se javi sumnja i smatram nemogućim da se Omer suprotstavlja Ebu Bekru, pa ne obraća pažnju na njega i njegove protivnike. Ovo je čudno! Vidjeli smo da se Ebu Bekr nije nikada suprotstavljao Omeru, čak mu je rekao nekoliko puta: "Već sam ti rekao da si ti jači od mene po ovom pitanju, pa si me pobijedio." Drugi put, kada su mu se došli požaliti oni čija srca je trebalo pridobiti, pa su ti se žalili na Omerov postupak sa onim što im je napisao, Omer je to pljunuo i pocijepao, pa su oni upitali Ebu Bekra: "Ko je halifa, ti ili Omer?" Ebu Bekr je odgovorio: "On, inšallah."

Zato kažem: Možda je onaj ko se suprotstavljao Halidovim gnusnim djelima bio Ali ibn Ebi Talib, ali prvi historičari i prenosioci predaja su se bojali spomenuti njegovo ime, pa su ga zamijenili sa Omerovim imenom, što se da shvatiti iz nekih predaja koje se pripisuju Ebu Zejnebi ili nekom čovjeku, a time se htjelo prikriti pravi indetitet.

Ovo je samo pretpostavka, ili da mi prihvatamo tvrdnje nekih historičara da je Omer ibn Hattab mrzio Halida i da nije mogao podnijeti ni da ga vidi, jer je bio ljubomoran na njega zato što je Halid privukao srca ljudi pobjedama koje je ostvario. Kaže se da se Halid borio protiv Omera u džahilijjetu, da ga je pobijedio i slomio njegovu nogu. Znakovito je da je Omer istog dana kada je postao halifa smijenio Halida, ali ga nije kaznio smrću kamenovanjem, kao što je bio obećao.

I po drugi put nam se razjašnjava ko je ustvari Halid ibn Velid, s kojim se hvali ehli sunnet, jer oni slijede onog ko je radio suprotno sunnetu, a nije pokazao nimalo poštovanja ni prema Kur'anu, ni prema Poslanikovom sunnetu. O tome pogledaj *El-Ihtidžadž* od Tabersija.

10 – Ebu Hurejre Dusi

On je jedan od ashaba koji je veoma kasno primio islam što potvrđuje *At-Tabekat* od Ibn Sada. Ebu Hurejre se ubraja tek u devetu ili desetu generaciju. Došao je kod Božijeg Poslanika, s.a.v.a., krajem sedme godine po hidžri i po tome historičari kažu da je njegovo druženje s Poslanikom nije trajalo više od tri godine u najboljoj prilici.[1] Neki smatraju da je njegovo druženje sa Poslanikom trajalo dvije godine, obzirom na to da ga je Poslanik, s.a.v.a., poslao sa Ibn Hadremijem u Bahrejn, a Poslanik je preselio na Ahiret dok je on bio u Bahrejnu.

Ebu Hurejre nije bio od onih koji su poznati po džihadu ili hrabrosti, niti od prepredenjaka mislilaca, niti od učenih fakiha hafiza, nije znao ni čitati ni pisati. Došao je kod Poslanika da bi napunio stomak, kako sam kaže, a kakvim ga je Poslanik i razumio kada ga je pridružio ehli saffa, onima koji su bili na sofama džamije čekajući da ih neko pomogne. I šta god bi Poslaniku bilo doneseno sadake od jela, on bi to poslao njima. Ebu Hurejre sam za sebe kaže da je uvijek bio gladan, pa bi stajao na put ashabima i glumio bi padavičara ne bi li ga odveli svojim kućama i nahranili.

Ali, on se pročuo po tome da prenosi mnogo hadisa od Božijeg Poslanka, s.a.v.a. Broj hadisa koje on prenosi je blizu 6.000 hadisa i na ovo skrećem pažnju čitalaca. Pored toga što se on samo kratko vrijeme družio sa Poslanikom on prenosio hadise i događaje kojima nikada nije prisustvovao.

Neki muhaddisi su sabrali skupinu predaja koje prenose hulefi rašidini, zatim od desetorica koji su obradovani Džennetom, majki pravovjernih i čistog Ehli-bejta. Sve ove predaje ne prelaze ni deseti dio onoga što Ebu Hurejre sam prenosi (uz napomenu da od svih njih Imam Ali ibn Ebi Talib družio se sa Poslanikom 30 godina).

Zbog svega ovoga Ebu Hurejre je optuživan i okarkterisan kao onaj koji izmišlja hadise. Rekli su da je on prvi prenosilac hadisa optužen u islamu.

Ali, ehli sunnet vel džemaat mu daju počasni naziv ravija (prenosilac) islama, iskazuju mu mnogo poštovanja i navode dokaze u prilog njega. Možda neki od njih vjeruju da je on bio učeniji od Alija, a to zbog hadisa koji on prenosi o sebi, pa kaže: "Rekao sam: 'Božiji Poslaniče, od tebe sam čuo mnogo hadisa koje sam zaboravio!' On je rekao: 'Raširi svoj ogrtač!' Raširio sam ga, kaže, pa je zahvatio svojim rukama i rekao je: 'Sada ga skupi!' Skupio sam ga i više nikad ništa nisam zaboravio.'"[2]

Ebu Hurejre je prenosio tako mnogo hadisa od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., sve dok ga Omer ibn Hattab nije jednom udario bičem i rekao mu: "Toliko mnogo predaja prenosiš, da se bojim da ne slažeš na Božijeg Poslanika." Ovo mu je rekao zbog hadisa u kojem je prenio da je Allah stvorio nebesa i Zemlju i da je stvaranje trajalo sedam dana. Kada je to Omer čuo, pozvao ga je i zatražio da mu ponovi hadis. Kada ga je Ebu Hurejre ponovio, on ga je udario rekavši mu: "Allah kaže da je stvaranje trajalo šest dana, a ti kažes sedam?" Ebu Hurejre je rekao: "Možda sam ga čuo od Kaab Ahbara. Onda je Omer rekao: "Sve dok ne budeš znao razlikovati Poslanikove hadise od riječi Kaab Ahbara, ne prenosi nikakve hadise!"[3]

Prenosi se da je Imam Ali ibn Ebi Talib rekao: "Živo biće koje je najviše slagalo na Božijeg Poslanika je Ebu Hurejre Dusi."[4]

---

[1] Sahih Buhari, 4/175, o onome što prenosi Ebu Hurejre o sebi, pogl. Znakovi poslanstva.
[2] Sahih Buhari l/38, Knjiga o znanju, pogl. Čuvanje znanja, i 3/2
[3] Pogledaj knjigu "Abu Hurejre" od Mahmud Ebu Rija Misri.
[4] Ibn Ebi Hadid, Šerh Nehdžu-1belaga 4/28

I Aiša, majka pravovjernih, je nekoliko puta opovrgla njegove predaje koje je prenosio od Božijeg Poslanika. Jednom mu nije priznala predaju rekavši: "Kada si čuo Božijeg Poslanika da je to rekao?"

Odgovorio joj je: "Ti nisi imala vremena čuti Poslanikov hadis jer si bila zaokupljena ogledalom, surmom i kanom."

Kada je ona nastavila insistirati na tome da je taj hadis lažan i kada ga je izvrgla ruglu, umiješao se Mervan ibn Hakem i tražio da mu se potvrdi vjerodostojnost tog hadisa. Ebu Hurejre je tada priznao rekavši: "Doista, nisam ga čuo od Božijeg Poslanika, nego od Fadl ibn Abbasa."[1]

Posebno ovu predaju optužuje Ibn Kutejbe pa kaže: "Ebu Hurejre se poziva na Fadl ibn Abbasa nakon njegove smrti i pripisuje hadis njemu kako bi obmanuo ljude i prikrio svoju laž."[2]

Isto take, Ibn Kutejbe kaže u svojoj knjizi *Tevil muhtelifi-1-hadis*: "Ebu Hurejre je govorio: 'Božiji Poslanik je rekao tako i tako, a to sam čuo od drugog."

Bilježi Zehebi u svojoj knjizi *Ealamu-n-nubela* da je Jezid ibn Ibrahim čuo Šuabu ibn Hadžadža da kaže: "Ebu Hurejre je bio varalica i falsifikator hadisa."

U knjizi *El-Bidaja ve-nihaja* od Ibn Kesira stoji da je Jezid ibn Harun čuo Šuabu ibn Hadžadža da o njemu to isto kaže, tj. da je bio varalica pa je prenosio ono što čuje od Kaab Ahbara i od Božijeg Poslanika i nije pravio razliku između ovog i onog.

Isto tako Džafer Iskafi kaže: "Ebu Hurejre je falsifikator za naše šejhove i od njega se ne prima predaja."[3]

Ebu Hurejre je još za svog života bio poznat među ashabima po laži, izmišljanju i mnogim lažnim hadisima, tako da su se neki ismijavali s njim tražeći od njega da mu izmisli hadis kakav on želi.

Prenosi se da je neki čovjek obukao novu džubu, pa je u njoj gordo koračao i povijao se u hodu. Kada je naišao pokraj Ebu Hurejre, rekao je: "O Ebu Hurejre, ti mnogo prenosiš hadise od Božijeg Poslanika, pa jesi li čuo da šta kaže o ovom mom ogrtaču?"

Ebu Hurejre je rekao: "Čuo sam Ebu Kasima da kaže: 'Neki čovjek koji je bio prije vas je gordo koračao u svom ogrtaču, pa je Allah dao da propadne zemlja pod njim i on u nju, pa viče iz nje i tako će ostati sve do Sudnjeg dana. Tako mi Allaha, ne znam možda je on od tvog naroda ili tvoje skupine."[4]

Kako svijet da ne sumnja u predaje Ebu Hurejre kada su one kontradiktorne. On prvo prenese neki hadis, zatim prenese drugi oprečan onom prvom, a kada ga neko upita o tome i kao dokaz mu navede ono što je već prije rekao, okrene se i udalji od njih ili nešto nerazumljivo kaže na abesiniskom jeziku.[5]

Kako da ga ne optužuju za laž i izmišljanje kada je on sam protiv sebe posvjedočio, njegovim riječima "govorim iz svoje kese", a onda to pripisuje Poslaniku, s.a.v.a. Prenosi Buharija u Sahihu od Ebu Hurejre da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Najbolja sadaka je ono što ostavi lijepo, bogato. Gornja ruka je bolja od donje ruke. Počni sa onim ko jadikuje. Žena kaže: 'Ili me nahrani ili se od mene razvedi.' Rob kaže: 'Nahrani me i iskoristi me.' Sin kaže: 'Nahrani me onim čemu me pozivaš.'" Pa su upitali Ebu Hurejru: "Jesi li ovo čuo od Božijeg Poslanika?!

[1] Sahih Buhari, 2/232, pogl. o postaču koji postane džunub; Muveta Malik 1/272
[2] *Sijer ealami-n-nubela*, Zehebi
[3] Šerh Ibn Ebi Hadidi Muatezili 4/68
[4] El-Bidaja ve-nihaja 8/l08
[5] Sahih Buhari, 7/31, Bab la hamma

On je na to odgovorio: “Ne, ovo je iz kese Ebu Hurejre.”[1]

Pogledaj, kako počinje hadis: “Rekao je Poslanik, s.a.v.a., a onda kada su mu prigovorili i upitali za onoga ko je rekao te riječi, priznaje da ga je on izmislio!

Bravo Ebu Hurejri na ovoj kesi punoj laži i izmišljotina! To mu je obezbjedilo lijepo mjesto kod Muavije i Emevija i pribavilo mu čast i ugled, imetak i dvorce. Muavija ga je imenovao za namjesnika Medine, sagradio mu lijep dvorac i oženio ga bogatom, uglednom ženom koju je Ebu Hureje prije toga služio.

Ako je Ebu Hurejre bio Muavijin pomoćnik, to nije zbog njegovih zasluga, ni ugleda ili znanja, već zato što je Muavija kod njega nalazio hadise kakve je želio i propagirao. Iako su neki ashabi oklijevali u proklinjanju Ebu Turaba, jer su smatrali da je to grijeh, Ebu Hurejre ga je prokleo u njegovoj kući i pred njegovim sljedbenicima.

Ibn Ebi Hadid kaže: “Kada je Ebu Hurejre stigao sa Muavijom u Irak godine koja se naziva amu-l-džamaati (godina zajednice), ušli su u kufsku džamiju. Kada je Ebu Hurejre vidio mnoštvo ljudi koji su ih dočekali, duboko se naklonio, zatim se udario po čelu i rekao: ‘O stanovnici Iraka, zar vi mislite da ja lažem na Božijeg Poslanika i da ću sebe baciti u vatru. Tako mi Allaha, čuo sam Božijeg Poslanika da kaže: ‘Svaki Poslanik ima svoje sveto područje. Moje sveto područje je u Medini između Ajra i Sevra. Pa ko nešto izmisli novo na tom području, na njega je Allahovo prokletstvo i prokletstvo meleka i svih ljudi. A ja svjedočim da je Ali izmislio nešto novo na ovom području!’’

Kada su došle njegove riječi do Muavije, on ga je nagradio tako što ga je postavio za namjesnika Medine.”[2]

Dovoljan dokaz protiv Ebu Hurejre je taj što ga je Muavija imenovao namjesnikom Medine. Nema sumnje da će istraživači i tragaoci za istinom posumnjati u svakog onog koga je Allahov neprijatelj i neprijatelj Njegova Poslanika imenovao za namjesnika i onaj ko je neprijateljski bio raspoložen prema Božijem halifi Imamu Aliju koga su na taj položaj postavili Allah, dž.š., i Njegov Poslanik.

Nema sumnje da je Ebu Hurejre zasjeo na tako visok položaj namjesnika Medine prijestolnice islama, samo zbog toga što je služio Muaviji i Emevijama. Kako se samo mijenjaju prilike. Ebu Hurejre je u Medinu došao bez igdje ičega, samo sa jednim ogrtačem sa crno-bijelim prugama koji je bio dovoljan da pokrije samo njegovu golotinju. Tih vremena je molio od prolaznika da mu daju nešto samo da održi goli život, a uši su mu hodale po koži.

I onda najedanput postaje namjesnik Medine, živi u divnom dvorcu, ima mnogo imetka, raspolaže sa slugama i robovima, a ljudi su mogli govoriti samo sa njegovom dozvolom.

Ovo je berićet njegove kese. Nemoj zaboraviti i nemoj se čuditi jer i danas možeš vidjeti iste predstave kako se ponavljaju, a i historija se ponavlja.

Ebu Hurejre je volio Emevije i oni su voljeli njega još od vremena Osman ibn Affana njihovog prvaka. On je imao najljepše mišljenje o Osmanu, koje je bilo suprotno svim ashabima od muhadžira i ensarija. On je smatrao nevjernikom svakog ashaba koji je učestvovao u Osmanovom ubistvu i koji je huškao ljude protiv njega.

Nema sumnje da je on optuživao Ali ibn Ebi Taliba za Osmanovo ubistvo. To razumijemo iz njegovog govora koji je održao u džamiji u Kufi kada je rekao da je Ali izumio nešto novo u Medini i prokleo ga je jezikom Poslanika, meleka i svih ljudi.

Ibn Saad prenosi u *Tabekat* kad je umro Ebu Hurejre 59. godine, sin Osman ibn Affana je nosio njegov tabut sve do Bekie, odavajući time posebnu počast i afirmirajući time njegovo lijepo mišljenje o Osmanu.[1]

---

[1] Sahih Buhari, 6/190, poglavlje o obaveznosti opskrbljivanja porodice

[2] Šerh Nehdžul-belaga, Ibn Ebi Hadid, 4/67

Svim svojim stvorenjima Allah, dž.š., pridaje važnost. Kada umire Osman ibn Affan, prvak i velikan Kurejšija, ubijen i zaklan kao što se kolje stoka, a on je halifa muslimana kojeg su nazvali Zu-n-nurejn, i kojeg se meleki stide, kako oni misle, pa ga niko ne gasuli i ne oblači u ćefine, i njegovo kopanje se odgađa za tri dana, a onda ga ukopaju u jevrejsko groblje.

Ebu Hurejre Dusi umire, ugledan i slavan, a bio je bez igdje ičega. Niko ne zna odakle on potiče, ni njegovo porijeklo. Nema nikakve rodbinske veze sa Kurejšijama, a njegov tabut nose sinovi halife koji su u Muavijino vrijeme postali namjesnici i sahranjuju ga u Bekiji Božijeg Poslanika!

Hajmo sada do Ebu Hurejre da vidimo kakav je njegov stav prema sunnetu Božijeg Poslanika!

Buhari bilježi u svom Sahihu da je Ebu Hurejre rekao: "Naučio sam i sačuvao od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., dvije posude hadisa. Što se tiče prve, nju sam otkrio i razglasio, a što se tiče druge, da sam nju otkrio bilo bi mi presječeno grlo."[2]

Već smo govorili o tome da su Ebu Bekr i Omer spalili sabrani Poslanikov, s.a.v.a., sunnet i zabranili muhaddisima da ga prenose, a evo sada smo vidjeli da Ebu Hurejre lijepo kaže u ovom hadisu o onome što je sakriveno i potvrđuje ono što mi mislimo, priznajući da je on prenosio samo ono što su prečistile vladajuće halife.

Dakle, Ebu Hurejre je posjedovao dvije posude ili dvije kese. Hadise iz jedne je razglasio i to su oni koje nam je on prenio, a koji su se sviđali vladarima.

A što se tiče druge posude koju je Ebu Hurejre sakrio i nije iz nje prenosio hadise iz straha da mu ne bude presječeno grlo, ta posuda sadrži sahih hadise od Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Da je Ebu Hurejre bio pouzdan ne bi skrivao vjerodostojne hadise, a širio izmišljotine i laži kako bi podržao vladare, silnike, a on zna da je Allah prokleo one koji sakrivaju istinu.

Buharija bilježi njegove riječi: "Ljudi kažu: 'Ebu Hurejre prenosi mnogo hadisa.', a da nije dva ajeta u Allahovoj knjizi, ne bi prenio ni jedan hadis." Zatim je proučio: "One koji budu tajili jasne dokaze koje smo Mi objavili, i pravi put, koji smo u Knjizi ljudima označili, njih će Allah prokleti, a prokleće ih i oni koji imaju pravo da proklinju.", a naša braća muhadžiri su zaokupljeni sklapanjem trgovine po pijacama, a braća ensarije su zaokupljeni svojim imecima, a Ebu Hurejre je stalno bio uz Poslanika da napuni stomak i prisustvovao je onome čemu oni nisu i pamtio ono što oni nisu."[3]

Kako Ebu Hurejre kaže: "Da nije dva ajeta u Allahovoj knjizi, ne bih prenio ni jedan hadis.", a onda kaže: "Naučio sam od Božijeg Poslanika dvije posude hadisa. Što se tiče prve, nju sam otkrio i razglasio, a što se tiče druge, da sam je otkrio bilo bi mi presječeno grlo!" Zar ovo nije svjedočenje gdje on kaže da je sakrio istinu, uprkos tome što je on znao ona dva ajeta u Allahovoj knjizi?!

Ako je Poslanik, s.a.v.a., govorio svojim ashabima: "Idite svojim porodicama i poučite ih!"[4] I još je rekao: "Često onaj kome je preneseno bolje shvati od slušaoca." Buharija bilježi da je Poslanik poticao izaslanstvo plemena Abdulkajsa da sačuvaju iman i znanje i obavijeste one poslije njih o tome.[5]

Onda, zar se mi ne pitamo i zar se ne pitaju istraživači: Zašto da bude ubijen ashab koji prenese Poslanikov, s.a.v.a., hadis i zašto da mu bude presječeno grlo?!

---

[1] Tabekat, Ibn Saad, 2/63
[2] Sahih Buhari, 1/38, Babu hifzi-1-ilm
[3] Sahih Buhari, 1/37, Babu hifzi-1-ilm
[4] Sahih Buhari, l/30
[5] Ibid.

Onda, mora postojati neka tajna koju halife nisu željele da se otkrije, a na ovu temu smo ukazali u našim prethodnim istraživanjima u knjizi *Pitajte one koji znaju*, a ovdje ćemo samo kratko reći da je ta tajna povezana sa hadisom koji govori o Alijevom hilafetu.

Nije prigovor Ebu Hurejri koji je spoznao svoju vrijednost i posvjedočio protiv sebe da Allah proklinje, a i oni koji imaju pravo proklinjati, onoga ko sakrije Poslanikov hadis.

Ali, prigovor je ehli sunnetu vel džemaatu koji su od Ebu Hurejre učinili prenosioca sunneta, a on sam svjedoči protiv sebe da ga je sakrio, svjedoči i da ga je izmislio i slagao na Poslanika. Isto tako, priznaje da mu se izmiješalo i da ne razlikuje Poslanikov govor od govora nekog drugog.

Sve ove predaje i priznanja su sahih, vjerodostojni, jer ih bilježi Buharija u svom Sahihu, a nalaze se i u drugim sahihima ehli sunneta vel džemaata!

Kako mogu vjerovati čovjeku čijoj pravednosti prigovara Zapovjednik vjernih, Ali ibn Ebi Talib i optužuje ga za laž, rekavši: "On je najviše lagao na Poslanika među živima"

Optužuje ga i Omer ibn Hattab, udara ga bičem i prijeti da će ga protjerati. I Aiša ga kritikuje nekoliko puta. I mnogi ashabi ga kritikuju i odbijaju prihvatiti njegove kontradiktorne hadise. Pa vidimo Ebu Hurejru kako nekad priznaje, a nekad izgovara nešto nerazumljivo na abesinskom. Mnoga islamska ulema je izrekla kritike na njegov račun i optužila ga za laž, falsifikovanje i pohlepu za Muavijinom sofrom, zlatom i srebrom.

Kako može biti ispravno, poslije svega, da Ebu Hurejre bude prenosilac islama i da se od njega preuzimaju vjerski propisi?

Neka ulema je potvrdila da je Ebu Hurejre u islam unio jevrejska vjerovanja i israilijate koji su napunili knjige hadisa. Ili da je Jevrejin, Kaab Ahbar unio takva vjerovanja putem i posredstvom Ebu Hurejre, pa su se pojavile predaje koje porede Allaha, govore o Njegovom otjelovljenju i pojavila se teorija o reinkarnaciji, utjelovljenju, zatim gnusna kazivanja o poslanicima i vjerovjesnicima, a sve prenosi Ebu Hurejre.

Hoće li se ehli sunnet vel džemaat pokajati i doći do pravog puta da saznaju od koga će uzimati istinski sunnet? Ako nas pitaju, reći ćemo im: Dođite do kapije znanja i Imama Poslanikove porodice! Oni su čuvari sunneta, zaštita Ummeta, lađa spasa, Imami upute, svjetiljke u tami zablude i oni su najčvršća veza i čvrsto Allahovo uže!

11 - Abdullah ibn Omer

On je jedan od poznatih ashaba koji su odigrali veliku ulogu u upravljanju i usmjeravanju događaja koji su se desili u vrijeme prve trojice halifa i u vrijeme vladavine emevijske dinastije. Dovoljno je to što mu je otac Omer ibn Hattab, pa da bude kod ehli sunneta vel džemaata omiljen i veličan. Oni ga ubrajaju u velike fakihe i smatraju ga čuvarem poslaničkih hadisa tako da se Imam Malik najviše oslanjao na njega, a svoju knjigu Muvetta je napunio njegovim hadisima.

Ako prelistamo knjige ehli sunneta vel džemaata naći ćemo da su pune spomena na njega i hvale. Ali, ako to budemo čitali otvorenih očiju žudeći za istinom, vidjet ćemo da je on bio daleko od pravednosti i istine poslanikovog sunneta, fikha i šeriatskih znanosti.

Prvo što privuče pažnju kod njegove ličnosti jeste njegovo jako izraženo neprijateljstvo i mržnja prema prvaku Poslanikova potomstva Ali ibn Ebi Talibu. Njegova mržnja je došla do granice gdje počinje borba i Alija je držao za obična čovjeka.

Već smo govorili o tome da je on proturao lažne hadise koji su govorili o tome da su oni, odnosno ashabi, još za Poslanikova, s.a.v.a., života davali prednost najboljim ljudima i to

redosljedom: Ebu Bekru, Omeru, zatim Osmanu, a svi ostali ljudi su bili jednaki. On je prenosio da je ovo od Poslanika čuo i da ga on nije porekao.[1]

Kao što vidiš, ovo je čista laž kojoj se smiju razumom obdareni. Govorili smo o Abdullah ibn Omeru koji je za vrijeme života Božijeg Poslanika, s.a.v.a., bio dijete koje nije dostiglo punoljetnost i nije imao nikakva posla sa velikanima, niti se pridavalava važnost njegovom mišljenju. Kada je umro Božiji Poslanik, s.a.v.a., Abdullah ibn Omer, je imao 19 godina u najboljem slučaju.

Kada je bilo ovako, kako on može reći: "U Poslanikovo vrijeme, mi smo davali prednost..." Dragi Bože, sem ako su ovako govorila djeca između njih od sinova Ebu Bekra, Osmana i njegove braće. I uz to, nije ispravno reći da je Poslanik, s.a.v.a., to čuo, a nije negirao. Ovo upućuje na to da je hadis lažan i da su namjere loše.

Dodao bih uz ovo da Poslanik, s.a.v.a., nije dozvoljavao Abdullah ibn Omeru da ide s njim u ratne pohode. Tek mu je to dozvolio u bici na Hendeku, i poslije u druge bitke, jer je tada imao 15 godina.[2]

Nema sumnje da je on bio u bici na Hajberu koja se desila sedme godine po hidžri i svojim očima je vidio poraz Ebu Bekra, svog oca, Omera. Bez ikakve sumnje tada je čuo Poslanikove riječi: "Sutra ću dati zastavu čovjeku koji voli Allaha i Njegova Poslanika i koga voli Allah i Njegov Poslanik. On je onaj koji žestoko napada, a nije bjegunac. Allah je iskušao njegovo srce kakvo je u imanu." Kada je osvanulo, Poslanik je dao zastavu onome koji se odrekao svih uživanja, onome koji nalazi izlaze iz teškoća, onome koji ima keramete, Allahovom lavu, pobjedniku, Ali ibn Ebi Talibu.[3]

Ovaj hadis o zastavi je pokazao koliku vrijednost ima Ali i kakvu prednost nad ostalim ashabima. Ovaj hadis je pokazao uzvišenost njegova položaja kod Allaha i Njegova Poslanika i njegov uspjeh i pobjedu sa Allahovom ljubavlju i ljubavlju Njegova Poslanika. Ali mržnja Abdullah ibn Omera je htjela da prikaže Alija kao prostog, običnog čovjeka!

Govorili smo o tome da je ehli sunnet vel džemaat uradio onako kako im je obznanio njihov prvak Abdullah ibn Omer, pa nisu ubrojali Ali ibn Ebbi Taliba u hulefai rašidine, niti su priznavali njegov hilafet. Tek su ga priznali mnogo kasnije, u vrijeme Ahmed ibn Hanbela. Tek onda kada su se razotkrili, u vremenu kada se pojavilo mnogo hadisa i muhaddisa i kada su se prsti optužbe počeli okretati prema njima i kada su optuživani za neprijateljstvo prema Ehli-bejtu. Muslimani su tada spoznali da je mržnja prema Ali ibn Ebi Talibu, jedno od najgorih znakova licemjerstva.

Tek tada su bili primorani priznati hilafet Alijev i pripojiti ga hulefai rašidinima. Tek tada su počeli ispoljavati lažnu ljubav prema Ehli-bejtu, kako bi druge obmanuli.

Ima li iko da upita Abdullah ibn Omera zašto se muslimani, svi ili većina, nisu složili poslije Poslanikove, s.a.v.a., smrti, i zašto su se razišli po pitanju onoga ko ima najviše prava na hilafet. Nisu se složili oko Alija i Ebu Bekra, a njegov otac i Osman, u to vrijeme nisu imali nikakva uticaja.

Ima li neko da upita sina Omerovog: Ako je Poslanik, s.a.v.a., potvrdio tvoje mišljenje, i ako nije nikog izjednačavao sa Ebu Bekrom, zatim Omerom, zatim Osmanom, zašto je onda samo na dva dana prije svoje smrti imenovao za komandanta nad njima mladića kojem ni brada nije počela rasti i koji je mlađi od tebe, i naredio im da idu s njim u pohod pod njegovim vodstvom i komandom? Zar i ti misliš da je Poslanik buncao, kao što je to rekao tvoj otac?

---

[1] Bilježe ga Buharija, Muslim, Malik i drugi.

[2] Sahih Buhari, 3/158, knjiga o svjedočenjima, pogl. punoljetnost djece; Sahih Muslim, knjiga o upravljanju, pogl. o godinama punoljetnosti.

[3] Ovij hadis bilježe Buharija, Muslim, Tirmizi, Nesai, Ibn Hanbel, Ebu Davud i svi muhaddisi.

Ima li neko da upita sina Omerovog: Zašto su muhadžiri i ensarije, odmah poslije davanja prisege Ebu Bekru, rekli Fatimi Zehri: "Tako nam Allaha, da je tvoj muž i amidžić došao nama prije Ebu Bekra, nikog s njim ne bi izjednačili." Ovo je priznanje velikih ashaba da oni nisu izjednačavli sa Alijem nikog, samo da nije bilo davanje prisege Ebu Bekru, koju su nazvali greškom. Kakva je onda vrijednost mišljenja Abdullah ibn Omera, zlobnog i punog mržnje, koji ne zna kako da se razvede od svoje žene zbog mnogobrojnih mišljenja velikih ashaba?

I na kraju, ima li neko da upita Ibn Omera: Zašto su odabrani ashabi izabrali Ali ibn Ebi Taliba za halifu poslije Omerovog ubistva i dali mu prednost nad Osmanom, da on nije odbio uslov kojeg mu je Ibn Avf postavio, a to je bilo da vlada po sunnetu dvojice šejhova?[1]

Ali, Abdullah ibn Omer je bio pod uticajem svog oca i živio je u vrijeme Ebu Bekra, Omera i Osmana, a vidio je kako je Ali ibn Ebi Talib izolovan, udaljen, nije imao među zajednicom mjesta medžlisa, niti je u vlasti imao položaj. A ljudi su okrenuli glave od njega poslije smrti njegovog amidžića, s.a.v.a., i njegove žene, prvakinje svih žena, a on nije imao ništa kod sebe da primami ljude.

Nema nikakve sumnje u to da je Abdullah ibn Omer bio jedan od najbližih ljudi svome ocu, slušao je njegova mišljenja, poznavao je njegove prijatelje i neprijatelje, odrastao je na mržnji, zavisti i odvratnosti prema Aliju, naročito, a i prema cijelom Ehli-bejtu. Odrastao je na tom, a onda kada je jednog dana vidio da su muhadžiri i ensarije položili zakletvu vjernosti poslije Osmanovog ubistva, to je za njega bilo veliko. Nije to mogao podnijeti, pa je ispoljio ono što je krio u sebi, svu svoju zavist i mržnju. Odbio je da položi zakletvu Imamu bogobojaznih i Zapovjedniku vjernih. Nije podnio da boravi u Medini, otišao je u Mekku pod izgovorom da ide obaviti umru.

Poslije toga vidimo Abdullah ibn Omera kako sav svoj trud ulaže u odvraćanje ljudi i slabljenje njihove odlučnosti kako bi se odbili od pomaganja Istine i kako bi ih navratio da se bore protiv griješničke skupine što je i Allah naredio sve dok se ne povrate Allahu. Bio je jedan od prvih koji je ostavio na cjedilu Imama svog vremena, kome je bilo farz pokoriti se.

Nakon ubistva Imama Alija i pobjede Muavije nad Imamom Hasanom ibn Alijem i preuzimanja hilafeta od njega, Muavija je održao slijedeći govor: "Ja se nisam borim protiv vas kako biste vi klanjali ili postili ili obavljali hadž. Ja sam se borio protiv vas kako bih vladao vama, i Allah mi ja to dao!"

Vidimo Abdullaha ibn Omera kako tada žuri da položi zakletvu Muaviji tvrdeći da su se ljudi saglasili i okupili oko njega nakon što su bili razjedinjeni!

Ja vjerujem da je on taj koji je tu godinu nazvao "godina udruživanja" (amu-l-džemaati). On i njegovi sljedbenici od Emevija su postali "ehli sunnet vel džemaat" od tog vremena pa sve do danas.

Ima li neko da upita sina Omerovog i onog ko tvrdi kao i on od ehli sunneta vel džemaata: Kada se u histriji desila saglasnost o halifi kao ona što se desila Zapovjedniku vjernih, Ali ibn Ebi Talibu?

Hilafet Ebu Bekra je bio pogreška, sačuvao Allah njenog zla, a mnogi ashabi su izostali sa polaganje zakletve Ebu Bekru.

Omerov hilafet je bio bez vijećanja, dogovaranja muslimana. Ebu Bekr ga je imenovao za halifu, a drugi ashabi tu nisu dali svoje mišljenje niti su učestvovali u tome.

Osmanov hilafet se desio tako što su ga izabrala samo trojica ashaba ili bolje je reći to je bila samovolja Abdurrahman ibn Avfa.

---

[1] Tarih Taberi, 5/40; Tarihu-l-hulafa Sujuti, l04.; Tarih Ibn Kutejbe i Musned Imam Ahmed 1/75

A što se tiče Alijevog hilafeta, to je bilo polaganjem zakletve muhadžira i ensarija, bez ikakve obaveze ili prisile. O polaganju prisege Imamu Aliju je napisano pismo i poslano u sve islamske pokrajine. Svi su to objavili sem Muavije u Siriji.[1]

Ibn Omer i ehli sunnet vel džemaat su bili obavezni ubiti Muaviju ibn Ebi Sufjana jer je on ubacio razdor, slomio štap pokornosti i tražio hilafet za sebe. Ovo kažem ovako jer je to u skladu sa predajama koje prenose u svojim sahihima da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Ako zakletva bude položena dvojici halifa, ubijte drugog od njih dvojice!"[2]

Muslim bilježi u svom Sahihu, a i drugi, da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Ko položi zakletvu jednom Imamu koji mu da svoju ljubav i stisak ruke, neka i on njemu da ako može! A ako dođe drugi da traži vlast, ubij te ga!"[3]

Abdullah ibn Omer je uradio potpuno suprotno tome, pa umjesto da posluša Poslanikov hadis i njegove naredbe, a na temelju toga da se bori protiv Muavije, jer on se otimao za hilafet i osporavao halifi pravo na vlast i time je upalio vatru fitne, vidimo ga kako odustaje od polaganja zakletve Aliju kojem su svi muslimani položili prisegu na vjernost i svi se suglasili u tome. On polaže zakletvu Muaviji koji je rascijepio štap pokornosti, ubijao nevine i prouzročio takvu fitnu čiji tragovi su ostali i do dan-danas.

Zato vjerujem da je Abdullah ibn Omer učestvovao sa Muavijom u svim zločinima koje je počinio, u grijesima i zlim djelima, jer on je podržao njegovu vlast, pomogao mu da preuzme hilafet koji je Allah i Njegov Poslanik zabranio oslobođenim ratnim zarobljenicima i njihovim sinovima, kao što se navodi u hadisi šerifu.

Abdullah ibn Omer se nije zadovoljio samo s tim, nego je požurio da položi prisegu Jezid ibn Muaviji. Jezidu pijanici, griješniku, nevjerniku, prokletnik sin prokletnika.

Ako je Omer ibn Hattab, kao što navodi Ibn Saad u *Tabekat*, govorio: "Hilafet nije ispravan ako pripadne taliku (oni koje je Poslanik oslobodio na dan osvajanja Mekke), niti sinu od oslobođenog roba, niti onome ko je primi islam poslije osvajanja Meke."[4]; kako onda Abdullah može raditi suprotno svome ocu shodno ovom principu? Ako je Abdullah ibn Omer radio suprotno Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika po pitanju hilafeta, onda nema mjesta čuđenju što je radio suprotno mišljenju svoga oca.

Nadalje, mi pitamo Abdullah ibn Omera kakva se to saglasnost desila kod izbora Jezid Ibn Muavije. To su odbacili dobri iz ummeta, ostali muhadžiri i ensarije, a od njih je bio i prvak mladića u Džennetu Imam Husejn ibn Ali, Abdullah ibn Zubejr, Abdullah ibn Abbas i svi oni koji su bili s njima i dijelili isto mišljene?

Poznato je da je i sam Abdullah ibn Omer u početku bio jedan od protivnika davanje prisege Jezidu, ali Muavija je znao kako da ga pridobije, pa mu je poslao l00.000 dirhema i on ih je velikodušno prihvatio. Kada mu je spomenuo polaganje prisege njegovom sinu Jezidu, Abdullah Ibn Omer je rekao: "To je ono što želiš? Onda je moja vjera veoma jeftina."[5]

Da, Abdullah ibn Omer je prodao svoju vjeru veoma jeftino, što i sam svjedoči. Pobjegao je od davanja prisege Imamu Aliju, a požurio ju je dati Imamu griješnika Muaviji i Imamu bezbožnika Jezidu. Isto kao što će nositi terete zločina koje je prouzročila Muavijina nepravedna vladavina, isto tako će bez sumnje nositi terete Jezidovih zločina, a na njihovom čelu će biti povreda svetosti Božijeg Poslanika i ubistvo njegovog bosiljka prvaka mladića u Džennetu i dobrog Poslanikovog potomstva od sinova ummeta kojeg je ubio na Kerbeli.

---

[1] Ibn Hadžer, *Fethu-1-Bari*, 7/586
[2] Sahih *Muslim* 6/23; Mustedreku Hakim, 2/156; Sunen Bejheki 8/144
[3] Sahih *Muslim*, Sunen Bejheki, Sunen Ibn Madže
[4] Ibn Saad, Et-Tabekat el-kubra 3/248
[5] Belazri, *Ensabu-l-ešraf*, 5/31; Ibn Adulbirr, *Al-Istiab*, 2/396; Esedu-1-gaba 3/289

Abdullah ibn Omer se nije zadovoljio samo davanjem prisege Jezidu, nego je i druge nagovarao da mu je daju, a prijetio je svakom ko je govorio da neće položiti zakletvu Jezidu.

Buharija bilježi u svom Sahihu, a i drugi muhaddisi da je Abdullah ibn Omer sakupio svoju djecu, familiju i robove i to kada su se stanovnici Medine odrekli poslušnosti Jezid ibn Muvaiji i rekao im: "Mi smo položili prisegu ovom čovjeku po onome što Allah i Njegov Poslanik to traže od nas[1], a ja sam čuo Božijeg Poslanika da kaže: 'Na Sudnjem danu, izdajniku će biti podignuta zastava i bit će rečeno: Ovo su izdajice tog i tog, a najveće izdajstvo i vjerolomstvo poslije pripisivanja Bogu druga jest da čovjek nekome da prisegu, onako kako to Allah i Njegov Poslanik od njega traže, a onda je prekrši.'[2] I niko od vas ne smije odbiti poslušnost Jezidu i niko od vas se neće istaći u ovome, a da ne bude ružan raskid između mene i njega."[3]

Smjelost i žestina Jezida je ojačala pomoću Abdullah ibn Omera i njegovo poticanje ljudi da mu daju prisegu. On je spremio vojsku pod vodstvom Muslim ibn Akabe, jednog od najvećih bezbožnika, i naredio mu da napadne Poslanikovu Medinu i dozvolio mu da radi u njoj šta god hoće tri dana. Muslim je ubio desetine hiljada ashaba, a njihove žene i imeci su zarobljeni. 700 hafiza Kur'ana je ubijeno, po onome što navodi Belazri. Žene su silovane, tako da je iz tog silovanja, rođeno više od l.000 djece.

Muslim je silom od njih uzeo polaganje zakletve tako da su oni svi robovi njegovom gospodaru Jezidu. Zar Abdullah ibn Omer nije bio njegov saučesnik u svemu tome, jer ga je poticao i podržavao? Zaključivanje o ovome ću ostaviti tragaocima za istinom!

Abdullah ibn Omer se nije zaustavio na ovome, nego je pripremao teren za davanje prisege Mervan ibn Hakemu, plašljivcu, prokletniku i griješniku koji se borio protiv Alija, ubio Talhu i uradio još mnogo toga, kao što je spaljivanje Bejtullaha, gađanje Kabe katapultima sve dok nije srušio jedan njen dio, tada je ubio Abdullah ibn Zubejra, i mnoga druga djela koja su toliko sramotna i potresna da se ne spominju.

Zatim Ibn Omer u polaganju zakletve ide i dalje, pa polaže prisegu Hadžadž ibn Jusufu Sekafiju, velikom bezbožniku koji se ismijavao sa Kur'anom. Za Kur'an je rekao "izmišljotina Arapa". Hadžadž, čiji svršetak zna svako, davao je prednost Abdulmelik ibn Mervanu nad Božijim Poslanikom, s.a.v.a. Historičari čak bilježe da je on prekršio sve temelje islama.

Hafiz Ibn Asakir u svom *Tarihu* navodi da su se dvojica ljudi raspravljala o Hadžadžu, pa je jedan rekao: "On je nevjernik" Drugi je rekao: "Nije, on je vjernik koji je odlutao u zabludu." Oni su se tako prepirali dok nisu upitali Šaabija, pa je on rekao: "On vjeruje u idole i ne vjeruje u velikog Allaha."[4]

Ovo je Hadžadž, zločinac, onaj koji je prekršio sve ono što je Allah učinio zabranjenim, i onaj za koga historičari kažu da je pretjerao u ubijanju i mučenju dobrih vjernika ovog Ummeta, onih iskrenih, muhlisa, a posebno je proganjao pristalice Porodice Poslanikove. Ehli-bejt je od njega doživo ono što ni od koga nisu.

---

[1] Jesu li Allah i Njegov Poslanik naredili davanje prisege bezbožnicima i zločincima? Ili je naredio da se prisega daje Njegovim dobrim evlijama, pa kaže: "Vaši zaštitnici su samo Allah i Poslanik Njegov i vjernici koji ponizno molitvu obavljaju i zekat daju dok su na ruku."

[2] Da je sin Omerov ovo rekao Talhi i Zubejru koji su prekršili zakletvu datu Aliju i borili se protiv njega! Da su ehli sunet vel džemaat radili po ovom hadisu u dijeljenju ljudi! Ako je kršenje zakletve jedan od najvećih grijeha poslije širka, šta će onda biti sa Talhom i Zubejrom koji ne samo da su prekršili zakletvu, nego su udarali na čast, ubijali nevine, otimali imetke i prekršili ugovor o primirju?!

[3] Sahih Buhari, 1/166; Musned Ahmed, 2/96; Sunen Bejheki 8/159

[4] Tarih Ibn Asakir, 4/81

Ibn Kutejbe navodi u svojoj historiji da je Hadžadž u jednom danu ubio sedamdeset i nekoliko hiljada ljudi i to je bilo tako da je krv ubijenih došla do vrata džamije i u sokake.[1]

Tirmizi prenosi u svom Sahihu: "Izbrojano je koliko je Hadžadž ubio svezanih ljudi, pa je taj broj bio 120.000."[2]

Ibn Asakir u svojoj povijesti nakon što navodi koliko je Hadžadž pobio nevinih ljudi, kaže: "U tamnicama je poslije njegove smrti nađeno 80.000 ljudi, od toga 30.000 žena."[3]

Hadžadž je sebe poredio sa Uzvišenim Gospodarom, pa tako kada bi prošao blizu tamnica i čuo zatvorenike kako dozivaju u pomoć i mole za milost on bi im rekao: "Nosite se (izrečeno izrazom koji se tjeraju psi) i ne obraćajte mi se!"

Ovo je onaj Hadžadž o kome govori Božiji Poslanik, s.a.v.a., prije svoje smrti: "U Sekifu se nalazi lažac i zločinac." Čudno je da je prenosilac ovog hadisa Abdullah ibn Omer![4]

Da, Abdullah ibn Omer nije htio dati prisegu najboljem među ljudima poslije Allahovog Poslanika, s.a.v.a. Nije ga pomogao, niti je htio klanjati za njm! Uzvišeni Allah ga je ponizio, pa je Ibn Omer otišao kod Hadžadža noću i rekao mu: "Čuo sam Božijeg Poslanika da kaže: 'Ko umre, a nije dao prisegu vladaru, umro je džahilijetskom smrću.'" Hadžadž ga je tada ponizio i ispružio mu je svoju nogu ispod prekrivke, rekavši: "Ruka mi je zauzeta, pa možeš uzeti moju nogu i dati mi prisegu!" Ibn Omer je klanjao za Hadžadžom, bezbožnikom i za njegovim namjesnikom Nedžde ibn Amirom, vođom haridžija.[5]

Nema sumnje da je Abdullah ibn Omer izabrao da klanja upravo za ovima, jer su oni bili poznati po tome što su psovali i proklinjali Alija iza svakog namaza. Tako je Ibn Omer liječio svoju žeđ za osvetom i skrivenu mržnju, jer kada bi čuo proklinjanje Alija, umirio bi se i srce bi mu bilo spokojno.

Zato nalazimo da ehli sunnet vel džemaat donosi fetvu o dozvoli klanjanja za Imamom dobročiniteljom i Imamom griješnikom, za vjernikom i bezbožnikom. U tome su se oslanjali na svog prvaka i fakiha njihovoj mezheba Abdullah ibn Omera koji je klanjao za Hadžadžom, bezbožnikom, i haridžijom Nedžde ibn Amirom.

A što se tiče Poslanikovih, s.a.v.a., riječi: "Ljudi treba da klanjaju za imamom koji najbolje uči Kur'an, a ako su jednaki u učenju onda za onim koji najbolje poznaje sunnet. A ako su i u poznavanju sunneta jednaki, onda za onim koji je među prvima učinio hidžru. Ako su i u tome isti, onda neka za imama izaberu onog ko je prvi primio islam."[6] Ibn Omer odbacuje ove Poslanikove riječi u potpunosti.

Nijedna od ove četiri osobine: učenje Kur'ana napamet, čuvanje sunneta i njegovo poznavanje, prednost činjenja hidžre i prednost primanja islama, ne nalazi se kod ovih kojima je Ibn Omer položio zakletvu i za kojima je klanjao. One se ne nalaze ni kod Muavije, ni Jezida, ni Mervana, ni Hadžadža, ni Nedžde haridžije.

Naravno, sve ovo je Poslanikov sunnet kojem je Abdullah ibn Omer svojom praksom radio suprotno i u potpunosti ga odbacio. On je ostavio prvaka čistog Poslanikova potomstva Alija, koji je imao sve ove osobine, pa i više. Ibn Omer ga je odbacio ustranu, a svoje lice je okrenuo prema griješnicima, haridžijama, nevjernicima, neprijateljima Allahovim i Njegovog Poslanika i njih je slijedio u namazu!

Koliko je samo Abdullah ibn Omer, fakih ehli sunneta vel džemaata, radio suprotno Allahovoj knjizi i sunnetu Njegova Poslanika, s.a.v.a. Da hoćemo o tome bismo mogli sabrati i napisati

[1] Tarihu-l-hulefai, Ibn Kutejbe, 2/26
[2] Sahih Tirmizi, 9/64
[3] Tarih Ibn Asakir, 4/80
[4] Sahih Tirmizi, 9/64; Musned Ahmed ibn Hanbel 2/91
[5] Et-Tabakatu-l-kubra, Ibn Saad, 4/110; El-Mehalli, Ibn Hazm 4/213
[6] Sahih Muslim, 2/133; Sahih Tirmizi, 6/34; Sunen Abi Davud, 1/96

posebnu knjigu, ali dovoljno je spomenuti neke primjere iz njihovih knjiga i sahiha i da to bude dovoljan dokaz.

Neslaganje Abdullah ibn Omera sa Kur'anom i sunnetom

Uzvišeni Allah u Svojoj knjizi kaže: "Borite se protiv one skupine koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni!"[1]

Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "O Ali, ti ćeš se poslije mene boriti protiv onih koji krše zakletve, silnika i varalica."

Abdullah ibn Omer se suprotstavlja tekstu Kur'ana i sunneta, kao što se suprotstavlja i saglasnosti Ummeta, muhadžira i ensarija koji su se borili sa Imamom Alijem, i on govori po svom nahođenju: "Neću se boriti protiv fitne, nereda, i klanjat ću za onim ko pobijedi."[2]

Ibn Hadžer navodi da je mišljenje Abdullah ibn Omera bilo da ostavi borbu protiv fitne, makar se i pokazalo koja od dvije skupine ima pravo, a koja je zastranila.[3]

Čudo, tako mi Allaha, Abdullah ibn Omer vidi jednu skupinu da je na putu istine, a drugu da je na putu laži, a onda se i ne pomakne da pomogne istinu protiv laži. Niti da odbije laž sve dok se ne povrate Allahovim popisima. On klanja za pobjednikom, ko god da bio pa i na putu laži. Ovo se uistinu ovako desilo i tako je uradio Ibn Omer.

Muavija je pobijedio, pokorio ummet i preuzeo silom vlast nad njima. Onda mu dolazi Ibn Omer, polaže prisegu i klanja za njim uprkos tome što zna kakve je sve zločine Muavija počinio, mučenja i ubijanja koja prelaze granice mašte, a to je Ibn Omeru bilo poznato.

Sljedbenici laži su pobijedili zbog svog mnoštva nad sljedbenicima istine. Imami Ehli-bejta su bili protjerani, a griješnici i zalutali zločinci su silom oduzeli vlast nad ummetom.

Ibn Omer je u potpunasti ostavio istinu. Historija ne bilježi da se on družio ili iskazivao ljubav prema Ehli-bejtu, a živio je u isto vrijeme kad i petorica Imama Ehli-bejta. Ni za jednim od njih nije klanjao, niti je i od jednog prenio neki hadis, niti je ijednom od njih priznao da posjeduje neku odliku ili vrijednost.

Kada smo u poglavlju o dvanaest Imama govorili, iznijeli smo njegovo mišljenje o dvanaestorici halifa, pa je on nabrojao i ispravnim smatrao hilafet: Ebu Bekra, Omera, Osmana, Muaviju, Jezida, Seffaha, Selama, Mensura, Džabira, Mehdija, Emina i Emirulasba, pa kaže: Ovo su dvanaestorica, svi su iz Benu Kaaba ibn Luije, svi su dobri i nema im sličnih.[4]

Ima li među ovima i jedan Imam iz Poslanikove porodice i za koje je Poslanik, s.a.v.a., rekao da su oni lađa spasa i da su oni na jednoj strani, a na drugoj je Kur'an?!

Zato i ne vidiš da se oni uopće spominju kod ehli sunneta vel džemaata, a kamo li na listi njihovih Imama i halifa koje oni slijede.

Ovakvo je stanje Abdullah ibn Omera kada je u pitanju neslaganje s Kur'anom i sunnetom, a da i ne govorimo o tome koliko je bilo njegovo neznanje o njima.

On nije znao da je Poslanik, s.a.v.a., dao olakšicu ženama da ako su zabranjene da mogu obuvati papuče, a Ibn Omer je donio fetvu o zabrani toga.[5]

---

[1] Hudžurat, 9

[2] Et-Tabekatu-1-kubra, Ibn Saad, 4/110

[3] Fethu-1-bari, Ibn Hadžer, str. 39.

[4] Tarih Sujuti; Kenzu-l-ummal; Tarih Ibn Asakir i Zehebi. Za izvore, pogledaj poglavlje 'Dvanaest halifa kod ehli sunneta iz Kur'ana'.

[5] Sunen Ebi Davud, 1/239; Sunen Bejheki, 5/25; Musned Ahmed 2/29

Ibn Omer je, također, davao pod zakup svoju zemlju za vrijeme Poslanika, Ebu Bekra, Omera, Osmana i Muavije, pa mu je jedan od ashaba pred kraj Muavijinog hilafeta rekao da je Božiji Poslanik to zabranio.[1]

Da, ovo je fakih ehli sunneta vel džemaata koji ne zna za zabranu davanja zemlje u zakup i nema sumnje u to da je on sve ovo navedeno vrijeme, dakle od vremena Poslanika pa sve do pred kraj Muavijinog hilafeta, a to je blizu 50 godina, izdavao fetvu o dozvoljenosti toga.

Ono što on nije znao jeste i ono što mu je Aiša zanijekala, a to je da se poslije poljupca mora uzimati abdest, ili njegova fetva da mrtvog čovjeka muči plač živog. Zatim pitanje ezana za sabah i njegovim riječima da mjesec ima 29 dana, a Aiša mu se suprotstavila i u mnogim drugim pitanjima.

Buharija i Muslim prenose u svojim sahihima: "Rečeno je Abdullah ibn Omeru: Ebu Hurejre kaže: 'Čuo sam Božijeg Poslanika da kaže ko prati dženazu, ima nagradu dužine kao palac.' Ibn Omer na to reče: 'Ebu Hurejre je prenosio mnogo hadisa, pa je Aiša rekla da Ebu Hurejre kaže istinu i rekla je: 'Čula sam Božijeg Poslanika da isto kaže.'', a onda je Ibn Omer rekao: 'Mi smo već napustili mnoge palčeve i prešli mnoge mjere.'"[2]

Dovoljno je svjedočenje Omer ibn Hattaba o svom sinu Abdullahu kada mu je jedan od laskavaca rekao dok je ležao na samrtnoj postelji: "Imenuj za halifu svog sina Abdullah ibn Omera!" On mu reče: "Kako da im imenujem za halifu čovjeka koji ne zna kako da se razvede od svoje žene?"

Ovo je sin Omerov i niko ga bolje i više ne poznaje od njegova oca.

Što se tiče lažnih hadisa koje je servirao svom vođi Muaviji, mnogobrojni su. Navešćemo samo neke kao primjere.

Ibn Omer prenosi da je Božiji Poslanik rekao: "Pojavit će vam se čovjek od stanovnika Dženneta, pa se pojavio Muavija." Zatim je rekao: "Sutra će vam se pojaviti čovjek jedan od stanovnika Dženneta, pa se pojavio Muavija." Još je rekao: "Sutra će se pojaviti, isto kao i prethodni, pa se pojavio Muavija."

Ibn Omer kaže: Kada je objavljen ajetu-l-kursijj, Božiji Poslanik je rekao Muaviji: "Napiši ga!" Muavija je rekao: "Šta ću ja imati od toga ako ga napišem?" Rekao mu je: "Niko ga neće proučiti, a da tebi ne bude upisana nagrada."

Zatim je rekao: "Muavija će biti proživljen na Sudnjem danu, a na njemu će biti ogrtač od nura imana (vjerovanja)."

Ne znam samo zašto ehli sunnet vel džemaat nije i njihovog vođu Muaviju pripojio onoj desetorici koji su obradovani Dženetom, a njihov prvak Ibn Omer tri puta potvrđuje, i tri dana uzastopno da je Muavija Dženetlija, jer ljudi će na Sudnjem danu biti proživljeni goli i bosi, a Muavija će biti najbolji od svih, jer će na sebi imati ogrtač od nura imana! Čitaj i čudi se!

Ovo je Abdullah ibn Omer, ovo je njegovo znanje i njegov fikh, ovo je njegovo suprotstavljanje Kur'anu i sunnetu, ovo je njegovo neprijateljstvo prema Zapovjedniku vjernih i čistim Imamima Poslanikove, s.a.v.a., porodice, i ovo je njegovo slijeđenje i ulizivanje Allahovim neprijateljima i neprijateljima Njegovog Poslanika i neprijateljima ljudskosti. Hoće li ehli sunnet vel džemaat danas shvatiti ovu istinu i spoznati da se Poslanikov sunnet ne nalazi nigdje drugo nego kod sljedbenika čistog potomstva, a to su šije imamije! "Nisu jednaki stanovnici Džehennema i stanovnici Dženneta. Stanovnici Dženneta će ono što žele postići."[3] Istinu je rekao Uzvišeni Allah!

---

[1] Sahih Buhari; Sahih Muslim 5/21

[2] Sahih Buhari, knjiga o dženazi, poglavlje: Slijeđenje dženaze

[3] Hašr, 20

12 - Abdullah ibn Zubejr

Otac mu je Zubejr ibn Avam koji je ubijen u *Bici oko deve*, a u sunnetu ova bitka se još naziva *Bitka onih koji su prekršili zakletvu*. Majka mu je Esma kćerka Ebu Bekrova ibn Ebi Kuhafe. Tetka mu je Aiša, majka pravovjernih, kćerka Ebu Bekrova i supruga Poslanikova, s.a.v.a. On je jedan od najvećih protivnika Imama Alija, neka je mir s njim, i jedan od onih koji su ga najviše mrzili.

On se vjerovatno ponosio i hvalio fetvama svoga djeda Ebu Bekra i tetke Aiše, pa je od njih naslijedio tu mržnju i zavist, i na tome je odrastao. Imam Ali je govorio Zubejru: "Ubrajali smo te u sinove Abdulmuttalibove, sve dok tvoj sin nije postao sin zla, pa nas je rastavio od tebe."

Poznato je iz historije da je on u *Bici oko deve* bio jedan od priznatih ličnosti i komandanata, tako da će ga Aiša postaviti za imama džemata nakon što je razriješila te dužnosti Talhu i Zubejra, jer se oni nisu međusobno saglasili, želeći svaki za sebe tu poziciju.

Također se kaže da je on doveo svojoj tetki Aiši 50 ljudi da lažno posvjedoče da to mjesto odakle su na nju zalajali psi nije Mau-l-haveb na što ju je upozorio Poslanik rekavši da će tada bit na krivdi, pa su poslije toga nastavili put.

Abdullah je taj koji je optužio svog oca da je kukavica kada je odlučio napustiti bitku nakon što ga je Imam Ali podsjetio na Poslanikov, s.a.v.a., hadis u kojem kaže da će se Zubejr boriti protiv Alija i da će mu time učiniti nepravdu.

Kada mu je sin upućivao optužbe da je kukavica i da ga je strah, Zubejr je rekao: "Šta je tebi, Bog te ubio, kako je ovo nesretno dijete!"[1]

Rečeno je da je on optuživao svog oca dok nije krenuo prema Alijevoj vojsci i onda bio ubijen. Tako su se obistinile riječi njegova oca: "Kako je ovo nesretno dijete!"

Ovu predaju smo izabrali, jer je ona najbliža stvarnosti i ličnosti Zubejrovoj, koji je bio zavidan, a njegov sin Abdullah je bio sin zla. Zubejr se nije mogao tek tako povući iz bitke i ostaviti iza sebe Talhu, svoje drugove i robove koji su se borili s njim u Basru, i nije mogao tako lahko ostaviti majku pravovjernih i sestru svoje žene, a već je bio na rubu propasti. Da i prihvatimo da je on njih ostavio, oni njega ne bi ostavili, posebno to ne bi uradio njegov sin Abdullah, čija nam je odlučnost i žestina poznata.

Historičari navode da je Abdullah ibn Zubejr psovao i proklinjao Alija govoreći: "Došao vam je podmukao bijednik." (misli na Alija) Održao je govor stanovnicima Basre potičući ih na borbu i rekao je: "Ljudi, Ali je ubio halifu Osmana nepravedno, zatim je pripremio vojsku kako bi preuzeo vlast nad vama i uzeo vaš grad! Budite ljudi koji će tražiti osvetu za prolivenu krv vašeg halife, čuvajte vaša mjesta, borite se da biste odbranili vaše žene, djecu, imetke i porijekla! Ali smatra da samo on ima pravo na ovo, ako vas pobijedi, tako mi Allaha, uništiće vašu vjeru i vaš dunjaluk!"[2]

Toliko je mrzio Hašimije, a Alija posebno, tako da je čak ostavio donošenje salavata na Poslanika, s.a.v.a., četrdeset džuma, pa je rekao: "Od njegovog spominjanja me odvraća to da neki ljudi ne bi dizali svoje noseve i da se ne bi oholili."[3]

Kada ga je njegova zavist i mržnja dovela dotle da ostavi donošenje salavata na Poslanika, s.a.v.a., onda nema nikakva čuda u tome što on laže ljudima i optužuje Imama Alija i baca na njega ljagu. Čuli ste šta je rekao kada se obraćao stanovnicima Basre: "Tako mi Allaha, ako vas pobijedi, uništiće vašu vjeru i vaš dunjaluk!"

---

[1] Tarih Easem; Šerh Nehdžul-belaga, Ibn Ebi Hadid, 2/170
[2] Šerh Nehdžul-blage, Ibn Ebi Hadid, l/358; Tarih Mesudi, 5/163
[3] Tarih Jakubi 3/7; Šerh Nehžul-belaga, 1/385

Ovo je sramotna laž i velika potvora od Abdullah ibn Zubejra, do čijeg srca istina nije pronašla put.

Dokaz tome je da je Ali ibn Ebi Talib u toj bitci pobijedio i većinu je zarobio, a među njima je bio i sam Abdullah ibn Zubejr, ali je svima oprostio i pustio ih na slobodu. Prema Aiši je velikodušno postupio, zaklonio je i vratio u njenu kuću u Medinu. Zabranio je svojim drugovima da uzimaju ratni plijen, da proganjaju žene i djecu, da ubijaju ranjenike. Ovakav stav Imama Alija je prouzrokovao buntovno ponašanje nekih vojnika i sumnjičenje u njegovu vlast.

Imam Ali je čisti Poslanikov sunnet, on poznaje Allahovu knjigu kao niko drugi, ali mnogi licemjeri u njegovoj vojsci su se pobunili protiv njega i počeli huškati i druge, govoreći: "Kako nam dozvoljava da se borimo protiv njih, a zabranio nam da progonimo njihove žene?" Mnogi vojnici su bili obmanuti ovim riječima, ali Imam Ali im je iznio dokaze iz Allahove knjige i rekao: "Borite se protiv onog ko je pokušao da od vas uzme vašu majku Aišu!" Tada su shvatili da je on u pravu, pa su rekli: "Molimo Allaha da nam oprosti! Ti si u pravu, a mi smo pogriješili!"

Riječi Abdullah ibn Zubejra su laž i očita potvora, jer ga je mržnja prema Imamu Aliju zaslijepila i izvela ga iz imana. Ibn Zubejr se nije pokajao poslije toga, niti je iz tih ratnih pohoda uzeo pouke koje su mu mogle biti korisne.

Da, ovo je uzvraćanje zlim na dobro i uvećanje njegove mržnje i zavisti prema Hašimijama i prema prvaku čistog Potomstva. Sve što je bilo njemu na raspolaganju, on je uložio da utrne njihovo svjetlo i da ih uništi.

Historičari bilježe da je on poslije ubistva Imama Alija ustao da poziva ljude da njega uzmu za vladara. Oko njega su se okupili neki ljudi što ga je malo osokolio. Radio je na tome da zatvori Muhamed ibn Hanefiju, sina Imama Alija i Hasan ibn Alija i s njima 17 ljudi iz Benu Hašima. Htio je da ih zapali tako da je kod vrata tamnice naslagao drva i zapalio vatru. Međutim, došla je odabrana vojska u pravo vrijeme, ugasila vatru i spasila ih tamnice. Ibn Zubejr je bio blizu ostvarenja svoje namjere.[1]

Mervan ibn Hakem je poslao vojsku na njega pod komandom Hadžadža, oni su ga opkolili, ubili, a zatim razapeli u Haremu.

Ovako je završio život Abdullah ibn Zubejra, kao što je završio i njegov otac prije njega. Obojca su voljeli dunjaluk i imali ambicije za vlast. Željeli su da vladaju ljudima i zato su se i borili. Umro je ubijen, a nije ispunio svoje želje.

I Abdullah ibn Zubejr ima svoje stavove u fikhu i to je bio njegov način da se suprotstavi fikhu Ehli-bejta koje je mrzio iznad svega. Najpoznatije njegove riječi u fikhu su o zabrani privremenog braka.

Jedanput je rekao Abdullah ibn Abbasu: "O ti koji si slijep, ako budeš primjenjivao privremeni brak, sigurno ću te kamenovati!"

Ibn Abbas mu je odgovorio: "Ja jesam slijepih očiju, ali tvoj razum je slijep. Ako želiš da saznaš o dozvoljenosti privremenog braka, pitaj o tome svoju majku!"[2]

Ne želimo da dugo govorimo o ovoj temi. Samo smo htjeli pokazati kako se Ibn Zubejr suprotstavljao Ehli-bejtu u svemu, pa čak i u fikhskim pitanjima, o kojima on nije imao nikakva uvida.

---

[1] Tarih Mesudi, 5/185; Šerh Nehdžul-Belaga, Ibn Ebi Hadid, 4/487

[2] Abdullah ibn Abbas je oslijepio u starosti, a to što mu je rekao: "O tome pitaj svoju majku!", kaže se da je Zubejr oženio Esmu samo privremeno i da je Abdullah sin iz privremenog braka. Kaže se da se Abdullah vratio svojoj majci i rekao joj: "Zar da ne klevećem Ibn Abbasa, on najbolje poznaje mane Arapa!"

Svako od ovih je otišao onako kako je zaslužio, a ummet su ostavili da grca u moru krvi i da se utapa u moru zabluda. Većina njih ne ralikuju istinu od laži, a to su jasno pokazali Talha, Zubejr i Saad ibn Ebi Vekkas.

Jedini ko je bio na pravom putu i koji nije posumnjao ni jedan trenutak u Istinu, bio je Ali ibn Ebi Talib, s kojim istina ide gdje god da on ide.

Čestitamo onome ko ga slijedi! Božiji Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Ti, o Ali i tvoje pristalice ste pobjednici na Sudnjem danu!"[1]

"Pa da li je onda dostojniji da se poštiva onaj koji na pravi put upućuje ili onaj koji ni sam nije na pravom putu, osim ako ga drugi na pravi put ne uputi? Šta vam je, kako rasuđujete?!"[2]

Istinu je rekao Uzvišeni Gospodar!

[1] Ed-Durru-l-mensur fi-t-tefsiri bi-l-mesur, Dželaluddin Sujuti, o suri Bejjine.
[2] Junus, 35

Kod šija se Poslanikov sunnet nije u sukobu sa Kur'anom

Poslije ispitivanja i analize o vjerovanju oba mezheba, šija i ehli sunneta vel džemaata, shvatili smo da šije sve svoje fikhske propise uzimaju samo iz Časne Knjige i Poslanikovog sunneta. Kod njih je Kur'an na prvom mjestu, a na drugom je poslanički sunnet. Ovo znači da oni sunnet podvrgavaju preispitivanju i izlažu ga pred Kur'an. Ono što se slaže sa Allahovom knjigom prihvataju, a ono što se ne slaže sa Allahovom knjigom odbacuju.

U ovome se šije vode po onome što su odredili i potvrdili Imami Ehli-bejta, a predajom od njihovog djeda, Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji kaže: "Ako dođe do vas neki hadis od mene, podvrgnite ga ispitivanju kroz Allahovu knjigu, pa ono što se slaže sa Allahovom knjigom, radite po tome, a ono što je suprotno Allahovo knjizi, odbacite!"

Imam Džafer Sadik je nekoliko puta rekao: "Hadis koji se ne slaže sa Kur'anom je laž." U Usulu-l-kafi, prenosi se da je Poslanik, s.a.v.a., držao govor na Mini pa je rekao: "O ljudi, ono što vam dođe od mene i slaže se sa Allahovom knjigom, ja sam to i rekao, a ono što vam dođe od mene, a ne slaže se sa Allahovom knjigom, ja to nisam rekao!"

Na ovim čvrstim temeljima šije imamije su izgradili svoj fikh i vjerovanje. Ma koliko hadis imao vjerodostojan lanac prenosilaca, on se mora izmjeriti na ovoj vagi, mora se podvrgnuti kontroli Kur'ana, kojem se laž ne približava ni sa jedne strane.

Šije imamije su jedini mezheb među svim ostalim islamskim mezhebima koji su postavili ovaj uslov, a posebno kada se radi o kontradiktornim predajama i hadisima. U knjizi *Tashihu-l-i'tikad* Šejh Mufid kaže: "Knjiga Uzvišenog Allaha je ispred hadisa i predaja i Kur'an polaže pravo da utvrdi koji hadisi su sahih. I ono što Kur'an presudi, to je istina i ništa drugo."

Na temelju ovog uslova, a to je podvrgavanje hadisa kontroli Allahove knjige, šije imamije se razlikuju od ehli sunneta u mnogim fikhskim propisima, kao i u vjerovanju.

Istraživač će u svim propisima šija i u njihovom vjerovnju naći potvrdu istinitosti u Allahovoj knjizi, za razliku od onoga što nalazimo kod ehli sunneta vel džemaata. Onaj ko bude istraživao nekada će naći da se njihova vjerovanja ili neki propisi ne slažu sa jasnom knjigom.

Na temelju ovoga, istraživač će razumjeti da šije ni jednoj knjizi hadisa nisu dali takav stepen vjerodostojnosti koji bi je učinio istim što i Kur'an, kao što je slučaj kod ehli sunneta koji sve hadise koje prenosi Buharija i Muslim smatraju vjerodostojnim, uprkos činjenici što među njima ima stotine hadisa koji su kontradiktorni Allahovoj knjizi.

Dovoljno ti je da znaš da knjiga hadisa kod šija *El-Kafi* uprkos veličini onog ko ju je sastavio, Muhamed ibn Jakub Kulejnija, i njegovom ogromnon znanju i poznavanju hadisa, ali šitska ulema ni jedan dan nije tvrdila da sve ono što je on sabrao vjerodostojno. Naprotiv ima uleme koja je odbacila pola hadisa koje je on zabilježio, tvrdeći da nisu sahih. I sam sastavljač El-Kafija ne tvrdi da su svi hadisi koje je o sabrao vjerodostojni.

Možda je ovo rezultat biografija halifa koje svaki mezheb ima kod sebe, pa ehli sunnet slijedi Imame koji ne poznaju Kur'an i sunnet, ili ih poznaju ali donose propise po svom ličnom nahođenju i ne slažu se sa tim tekstovima iz više razloga, a o nekima smo govorli u prethodnim poglavljima. Što se šija tiče, oni slijede Imame Ehli-bejta koji poznaju Kur'an i ne rade ništa suprotno njemu i ne razilaze se. "Zar je onaj koji želi samo ovaj svijet kao onaj kome je jasno ko je Gospodar njegov, na što se nadovezuje Kur'an kao svjedok Njegov, i prije njega Knjiga Musaova, putovođa i milost? To su oni koji vjeruju u nj. A onima koji su se protiv njega urotili Vatra će boravište biti. Zato ti nikako ne sumnjaj u nj, on je zaista istina od Gospodara tvog; ali većina ljudi neće da vjeruju."[1]

[1] Hud, 17

Sunnet i Kur'an kod ehli sunneta vel džemaata

Vidjeli smo da šije imamije daju prednost Kur'anu nad sunnetom i njega postavljaju kao mjerilo vjerodostojnosti sunneta, dok ehli sunnet vel džemaat ima potpuno suprotan pristup. Oni sunnetu daju prednost nad Kur'anom i kod njih je sunnet presuditelj i kontrolor Kur'ana.

Iz ovoga možemo zaključiti da su upravo zbog ovakvog svog pristupa sebe nazvali ehli sunnet vel džemaatom. A da nije tako, postavlja se pitanje zašto za sebe nisu rekli da su ehli Kur'an ve sunnet (sljedbenici Kur'ana i sunneta), posebno ako uzmemo u obzir hadis kojeg oni prenose u svojim knjigama da je Poslanik rekao: "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moj sunnet?"

Oni su zapostavili Kur'an i stavili ga na drugo mjesto, a drže se tobožnjeg sunneta kojem su dali prednost. Iz ovoga razumijemo osnovni uzrok njihovih tvrdnji da sunnet presuđuje Kur'anu. Ovo je veoma čudno od njih. Vjerujem da su oni bili primorani na ovo kada su sebe našli da rade djela suprotna onome što kaže Kur'an. S vremenom oni su se privikli na ovo kada su im to u dužnost stavili vladari kojima su se pokoravali. Da bi opravdali ta djela, za njih su izmislili hadise pripisujući ih Poslaniku, s.a.v.a., a kada su ti hadisi bili u sukobu sa propisima Kur'ana, rekli su da je sunnet sudija Kur'anu ili da sunnet derogira, poništava Kur'an.

Navešću za ovo jedan primjer kojeg musliman radi nekoliko puta svaki dan. To je abdest koji se uzima prije obavljanja namaza, o čemu Uzvišeni Allah kaže: "O vjernici, kad hoćete da molitvu obavite, lica svoja i ruke svoje do iza lakata operite, a dio glava svojih i noge svoje do iza članaka potarite."[1] Šta god da je rečeno i da uopće ne obraćamo pažnju na učenje Kur'ana u predmetnom ajetu da li je u genitivu ili akuzativu, već smo rekli da je Fahru Razi, najpoznatiji učenjak ehli sunneta u arapskom jeziku i gramatici, rekao da je vadžib potiranje (mesh) i po glavi i po nogama u oba slučaja, bilo da učimo ajet u akuzativu i u genitivu.[2]

I Ibn Hazm kaže: "Bilo da se uči u genitivu ili u akuzativu, u svakom slučaju dio rečenice "noge svoje do iza članaka" su vezane za "glave svoje potarite". Bilo da je veznikom ili mjestom u rečenici ova dva dijela su povezana i nije moguće neko drugo shvatanje."[3]

Fahru Razi i pored toga što je ustvrdio da je kur'anski propis obaveza potiranja po nogama, a ne pranje, bilo da se ajet uči u akuzativu ili genitivu, i nakon toga vidimo da je pristrasan svom sunijskom mezhebu, pa kaže: "Ali, sunnet je poništio mesh po nogama koji se spominje u Kur'anu."[4]

Primjera ovakvog tobožnjeg sunneta koji sudi Kur'anu ili ga derogira, ima mnogo kod ehli sunneta vel džemaata. Koliko samo ima izmišljenih hadisa koji poništavaju propise iz Kur'ana tvrdeći da ih je poništio Božiji Poslanik, s.a.v.a. Ako malo analiziramo ajet koji govori o abdestu, a objavljen je u suri El-Ma'ida, naći ćemo da su svi muslimani saglasni da je sura El-Ma'ida posljednje što je objavljeno od Kur'ana i da je objavljena na samo dva mjeseca prije smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Nameće se pitanje kako je i kada je Poslanik poništio ovaj kur'anski propis u abdestu o meshu po nogama?!

Poslanik, s.a.v.a., je proveo dvadeset i šest godina među ashabima uzimajući abdest i čineći mesh po nogama nekoliko puta na dan. Da li je logično i razumno da on na samo dva mjeseca prije svoje smrti, kada je objavljen ovaj ajet o abdestu pređe na pranje nogu što je suprotno Allahovoj knjizi?! Ovome se zaista ne može povjerovati.

---

[1] Ma'ide, 6
[2] *El-Tefsir el-kebir*, Fahru Razi, 11/161
[3] *El-Mehalli*, Ibn Hazm, 3/54
[4] *El-Tefsir el-kebir*, Fahru Razi, 11/161

Zatim, kako ljudi mogu povjerovati ovom Poslaniku koji ih poziva da slijede Allahovu knjigu i da rade po njoj govoreći: "Ovaj Kur'an upućuje onom što je najispravnije.", a onda on počne raditi suprotno toj Knjizi?! Da li je ovo logično i mogu li ga razumni prihvatiti?! Ili će mu reći protivnici, mnogobošci i licemjeri: "Ako ti radiš suprotno Kur'anu, kako možeš nama naređivati da ga slijedimo?!" Poslanik bi se tada našao u velikom škripcu i ne bi se mogao odbraniti protiv njihovih argumenata.

Zato mi ne možemo povjerovati ovoj tvrdnji koju odbacuje i logika i razum, i svako ko iole poznaje Kur'an i sunnet ne može u ovo povjerovati.

Ali, ehli sunnet vel džemaat koji su ustvari emevijski vladari i oni koji su njih slijedili, o čemu smo govorili u prethodnim poglavljima, dali su se na izmišljanje hadisa i njihovo pripisivanje Poslaniku sve sa ciljem da mišljenja i učenja njihovih predvodnika koja su odvodila u zastranjenje učine vjerodostojnim i da im podare oblik vjerske legalnosti. Zatim, da bi opravdali idžtihad svojih predvodnika onda kada su imali vjerodostojne tekstove Kur'ana i sunneta, kako bi time rekli da je i sam Poslanik koristio idžtihad po svom nahođenju nasuprot Kur'anskom tekstu i da je poništavao iz Kur'ana šta je htio. Time su sljedbenici novotarija dobijali legalnost za svoja djela koja su bila suprotna autoritativnim tekstovima Kur'ana i sunneta.

U prethodnom poglavlju smo iznijeli čvrste dokaze i argumente da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije ni jedan jedini dan uradio nešto po ličnom nahođenju, niti je koristio analogiju u šerijatu. On je za sve čekao da mu se objavi po riječima Uzvišenog Allaha: "Da ljudima sudiš onako kako ti Allah objavljuje."[1]

Zar on nije rekao prenoseći od svog Gospodara: "A kada im se kazuju ajeti Naši, koji su jasni, onda govore oni koji ne vjeruju da će pred Nas stati: 'Donesi ti kakav drugi Kur'an, ili ga izmijeni!' Reci: 'Nezamislivo je da ga ja sam od sebe mijenjam, ja slijedim samo ono što mi se objavljuje, ja se bojim, ako budem neposlušan svome Gospodaru, patnje na Velikom danu."[2] Zar mu njegov Gospodar nije zaprijetio strašnom kaznom ako samo jednu riječ slaže na Allaha, pa kaže Moćni Allah: "A da je on o Nama kojekakve riječi iznosio, Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, a onda mu žilu kucavicu presjekli, i niko ga između vas ne bi mogao od toga odbraniti."[3]

Ovo je Kur'an, i ovo je tvoj Poslanik čiji je moral sam Kur'an, ali ehli sunnet vel džemaat zbog svog velikog neprijateljstva i mržnje prema Ali ibn Ebi Talibu i Ehli-bejta, neka je mir na njih, suprotstavljali su im se u svemu, tako da je njihova odrednica postala suprotstavljanje Aliju i njegovim pristalicama u svemu, pa makar i u onome što je kod njih potvrđeni sunnet.[4] Bilo je poznato da je Imam Ali učio glasno bismilu u namazu, ali ehli sunnet, ili neki od njih su rekli da je učenje bismile naglas mekruh. Isti slučaj je bio i sa brzinom obavljanja namaza, kunut dovom i drugim što je vezano za dnevne namaze.

Zato je Enes Ibn Malik plakao i govorio: "Tako mi Allaha, ne vidim ništa od onoga što je radio Božiji Poslanik." Upitali su: "A ovaj namaz?" Rekao je: "I u njemu ste izmijenili što ste izmijenili."[5]

Čudno je da ehli sunnet vel džemaat šuti o ovim razilaženjima, jer njihova četiri prizata mezheba se ne slažu ni po jednom pitanju i u tome ne vide nikakvo zlo i problem, šta više kažu da je njihovo neslaganje milost.

---

[1] Sahih Buhari, 8/148 (Nisa', 105)

[2] Junus, 15

[3] Haqqa, 44-47

[4] O ovome smo detaljno govorili i naveli izjave i riječi njihovih Imama u knjizi Sa onima koji su iskreni, pa pogledaj tamo za više saznanja.

[5] Sahih Buhari, 1/74

Ali prigovaraju šijama ako se s njima ne slažu po nekom pitanju i onda ta milost postane nesreća. Ne prihvataju ničija mišljenja sem njihovih Imama, uprkos tome što se njihovi Imami ne mogu izjednačiti sa Imamima iz čiste Porodice u znanju, djelima, odlikama i ugledu.

Već smo spominjali kada smo govorili o 'pranju nogu', uprkos tome što njihove knjige svjedoče da je potiranje nogu propis iz Kur'ana i da je to Poslanikov, s.a.v.a., sunnet[1], oni od šija ništa ne prihvataju i optužuju ih da oni tumače Kur'an onako kako hoće i da su izašli iz vjere.

Drugi primjer koji se mora spomenuti jeste privremeni brak o kojem govori Kur'an, a potvrdio ga je i poslanički sunnet, ali kako bi opravdali idžtihad Omer ibn Hattaba koji ga je zabranio izmislili su lažan hadis i pripisali ga Poslaniku, s.a.v.a. Nakon toga su počeli prigovarati šijama što dozvoljavaju ovaj brak dokazujući to predajom koju prenose od Imama Alija. Uz ovo dodajem da njihovi sahihi svjedoče da su ashabi to radili za vrijeme Božijeg Poslanika, s.a.v.a., zatim u vrijeme Ebu Bekra, i neko vrijeme za hilafeta Omer ibn Hattaba, prije nego što ga je zabranio. Također, oni svjedoče da su se ashabi razišli u tome je li haram ili halal.

Ovakvih primjera gdje poništavaju kur'anski propis lažnim hadisom je veoma mnogo. Mi smo ovom prilikom naveli samo dva primjera, a osnovna namjera je da se digne zavjesa sa mezheba ehli sunneta vel džemaata i da se pokaže čitaocima da oni daju prednost sunnetu nad Kur'anom, i da jasno i glasno tvrde da je sunnet sudija Kur'anu.

Evo šta Imam fakih Abdullah ibn Muslim ibn Kutejbe, muhaddis i fakih ehli sunneta vel džemaata, umro 276. hidžretske godine, jasno kaže: "Sunnet je sudija Kur'anu, a nije Kur'an sudija sunnetu."[2]

Pisac knjige *Mekalatu islamijjin* prenosi od Imama Ešarija, Imama ehli sunnet vel džemata u nauci usul, pa kaže: "Sunnet poništava Kur'an i presuđuje mu, a Kur'an ne poništava sunnet i ne presuđuje mu."[3]

Ibn Abdulbirr navodi da je Imam Evzai, jedan od poznatih Imama ehli sunnet vel džemaata rekao: "Sunnet više treba Kur'anu, a ne Kur'an sunnetu."[4]

Ako ove njihove tvrdnje svjedoče i pokazuju njihovo vjerovanje, onda je prirodno da se oni ne slažu sa onim što kaže Ehli-bejt, a to je da se svaki hadis mora podvrgnuti kontroli Allahove knjige, jer Kur'an je mjerilo vjerodostojnosti sunneta.

Također, prirodno je da oni odbiju priznati ove hadise, makar ih prenosili i Imami Ehli-bejta, jer oni do temelja ruše njihov mezheb.

U knjizi *Delailu-n-nubuwet* Bejheki navodi da je hadis koji se prenosi od Poslanika, s.a.v.a.: "Ako vam dođe hadis od mene, podvrgnite ga kontroli Allahove knjige...", Bejheki kaže: "Ovaj hadis je lažan, nije vjerodostojan, jer on sam reflektuje neistinitost, jer u Kur'anu nigdje nema dokaza da se hadis podvrgne kontroli Kur'ana."

Ibn Adulbirr prenosi od Abdurahman ibn Mehdija da hadis koji se prenosi od Poslanika: "Ono što vam dođe od mene, podvrgnite kontroli Allahove knjige, pa ono šta se slaže sa Allahovom knjigom, ja sam to rekao, a ono što se ne slaže sa Allahovom knjigom, ja to nisam rekao.", nisu Poslanikove riječi i da ih ulema ne može uzeti kao vjerodostojne zbog njihove nepravilnosti. Još kaže da su ovaj hadis izmislili bezbožnici i haridžije.[5]

Pogledaj same ove slijepe pristrasnosti koja im ne ostavlja mjesta za naučni pristup, ispitivanju, analiziranju i potčinjavanju istini. Pa, nazivaju prenosioce ovog hadisa, a to su Imami Ehli-bejta, bezbožnicima i haridžijama i optužuju ih da su izmislili ovaj hadis!

---

[1] El-Tabekatu-l-kubra, Ibn Saad, 6/191
[2] Sunen Darimi, l/145; Ibn Kutejbe u Tevil muhtelifi-1-hadis, str. 199.
[3] Mekalatu-l-islamijjin, 5/251
[4] Džamiu bejani-1-ilmi, 2/34
[5] Džamiu bejani-1-ilmi 2/233

Možemo li ih upitati, kakav je to cilj bezbožnika i haridžija kod izmišljanja ovog hadisa koji Allahovu knjigu, kojoj laž ne dolazi ni sa jedne strane, postavlja za izvor i mjerilo svega?!

Pravedan i razuman čovjek će se prikloniti ovim "bezbožnicima i haridžijama" koji veličaju Allahovu knjigu i stavljaju je na pročelje zakonodavstva, i da li mu je to bolje od priklanjanja ehli sunnetu vel džemaatu koji Allahovu knjigu sude po sunnetu i lažnim predajama i poništavaju njegove propise navodnim novotarijama.

"Kako krupna riječ izlazi iz usta njihovih! Oni ne govore drugo do neistinu!"[1] One koje nazivaju bezbožnicima i haridžijama su Porodica Poslanikova, Imami upute i svjetiljke u tminama zablude. To su oni koje je njihov djed Božiji Poslanik, s.a.v.a., opisao da su zaštita ummeta od neslaganja, pa ko se njima suprotstavi prihvata se Iblisove stranke. Jedini njihov grijeh je to što se čvrsto drže i slijede sunnet njihovog djeda, a odbijaju prihvatiti nešto drugo od novotarija Ebu Bekra, Omera, Osmana, Muavije, Jezida, Mervana, odnosno Emevija. Obzirom da je vlast bila u rukama gore navedenih, prirodno je da oni psuju i proklinju svoje protivnike i nazivaju ih haridžijama i bezbožnicima. Zar nisu proklinjali Alija i Ehli-bejta više od 80 godina sa minbera?! Zar Imama Hasana nisu otrovali, a Husejna i njegovo potomstvo pobili?!

Ostavit ćemo govor o svim progonima, mučenjima i ubijanjima koje je doživio Ehli-bejt, čije stanje i nepravde njima učinjene nisu još završile, a vratit ćemo se ovima koji sebe nazivaju ehli sunnet vel džemaat i koji negiraju hadis koji govori o provjeri hadisa po Kur'anu. Zašto nisu Ebu Bekra Siddika ubrojali u haridžije ili u bezbožinike? On je taj koji je spalio hadise i ljudima održao govor, rekavši tada: "Od Poslanika prenosite hadise u kojim se međusobno ne slažete, a ljudi poslije vas će se još više razilaziti. Zato, ne prenosite ništa od Božijeg Poslanika! Ko vas upita, recite mu: "I mi i vi imamo Allahovu knjigu, pa uzmite za halal ono što je u njoj halal i za haram ono što je u njoj haram."[2]

Zar Ebu Bekr nije dao prednost Kuranu nad sunnetom? I ne samo to, nego ga je učinio jedinim izvorom potpuno odbacivši sunnet, uz tvrdnju da se ljudi razilaze u sunnetu?!

Zašto nisu Omer ibn Hattaba nazvali bezbožnikom ili haridžijom, jer je i on od prvog dana odbacio sunnet, rekavši: "Dovoljna nam je Allahova knjiga." On je spalio hadise koje su sabrali i zapisali ashabi u njegovo vrijeme.[3] I nije se tu zaustavio, on je čak zabranio ashabima da šire hadise.[4]

Zašto nisu majku pravovjernih Aišu, od koje uzimaju pola vjere, nazvali i ubrojali u bezbožnike i haridžije, jer ona je bila poznata po tome što je podvrgavala hadise Kur'anu. Ona je tako svaki hadis koji bi došao do nje, a nije znala za njega, uspoređivala sa Allahovom knjigom, i ako bi bio oprečan Kur'anu, ona bi ga odbacila. Negirala je Omer ibn Hattabu hadis: "Mejt se muči u kaburu ako njegova porodica plače za njim.", pa je rekla: "Dovoljan vam je Kur'an.", a on kaže: "Svako će samo svoje breme nositi."[5]

Negirala je i hadis Abdullah ibn Omera koji prenosi da je Poslanik, s.a.v.a., ustao kod bunara u kojem su bili ubijeni mušrici u bici na Bedru, pa je rekao šta je rekao, a zatim se okrenuo svojim ashabima i rekao je: "Oni čuju ovo što im govorim."

Aiša je zanijekala da mrtvi čuju, rekavši: "Božiji Poslanik, s.a.v.a., je tada rekao: 'Oni znaju da ono što sam im govorio da je bila istina." Zatim je, Aiša potražila dokaz o lažnosti hadisa

[1] Kahf, 5
[2] Zehebi, *Tezkiretu-1-huffaz*, 1/3
[3] Kenzu-l-ummal 5/237; Ibn Kesir i Zehebi u *Tezkretu-1-huffaz* 1/5
[4] Zehebi u Tezkiretu-1-huffaz 1/4
[5] Sahih Buhari, knjiga o dženazi, pogl. Poslanikove riječi da se mejjt muči plačom njegove porodice za njim; Sahih Muslim, ista knjiga

tako što ga je uporedila sa Kur'anom, gdje Allah kaže: "Ti ne možeš mrtve dozvati."[1] "A ti ne možeš one u grobovima dozvati!"[2,3]

Ona je negirala mnoge hadise i rekla da su izmišljeni, a svaki put bi ih podvrgla kontroli Časnog Kur'ana. Onome ko je prenio hadis da je Muhammed vidio svog Gospodara, rekla je: "Kosa mi se nakostriješila od toga što ti kažeš, kako si ti daleko od troje. Ko ti je rekao da je Muhammed vidio svog Gospodara, slagao je." Zatim je proučila riječi Uzvišenog Allaha: "Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire, On je milostiv i upućen u sve."[4] Još je proučila: "Nijednom čovjeku nije dato da mu se Allah obraća osim na jednom od tri načina: nadahnućem, ili iza zastora..."[5] Ko ti kaže da on zna šta će se desiti sutra, slagao je, a onda je proučila riječi Uzvišenog: "Čovjek ne zna šta će sutra zaraditi."[6] Ko ti rekne da je on nešto sakrio, slagao je, a zatim je proučila iz Kur'ana: "O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga."[7]

Ebu Hurejre, prenosilac hadisa ehli sunneta, kada bi prenio neki hadis, imao je običaj reći: "Ako želite, proučite i Allahove riječi.", pa bi hadis uporedio sa Allahovim riječima i potvrdio njegovu vjerodostojnost kako bi mu povjerovali oni koji slušaju.

Zašto ehli sunnet vel džemaat ove nije nazvao haridžijama i bezbožnicima, pa oni provjeravaju hadise i gledaju da li se slažu sa Allahovom knjigom, pa ako se ne slaže smatraju ga lažnim?!

Ne usuđuju se u ovom slučaju, ali ako je to vezano za Imame Ehli-bejta, onda se ne suzdržavaju da ih optuže i pripisuju im sve nedostatke, a oni nemaju drugog grijeha sem to što hadise provjeravaju i njihovu vjerodostojnost potvrde ako se slažu sa Kur'nom, a kako bi se osramotili ovi koji izmišljaju hadise i koji nastoje poništiti Allahove propise lažnim hadisima. Oni znaju da kada bi se njihovi hadisi provjerili i uporedili sa Kur'anom, ne bi se složilo devet desetina od toga sa Allahovom knjigom. Onaj deseti dio koji podržava Allahova knjiga i slaže se s njom tumače tako kao da je to nešto sasvim drugo od onoga što je Poslanik mislio. Kao što je hadis: "Poslije mene će biti 12 halifa, svi su iz plemena Kurejšija.", i hadis: "Držite se sunneta hulefai rašidina poslije mene.", ili kao hadis: "Razilaženje mog ummeta je milost.", i drugi hadisi u kojima Poslanik, s.a.v.a., misli na čisto Potomstvo.

Ali oni su izvrnuli značenje tumačenjem da Poslanik ovdje misli na njihove halife, uzurpatore vlasti i neke ashabe koji su se vratili svojim prijašnjim stopama.

Čak i nadimci koje su oni pripisali nekim od ashaba, kao što su rekli za Ebu Bekra da je Siddik, Omera da je Faruk, Osmana da je Zu-n-nurejn, Halidq da je Allahova sablja. Međutim, istina je da su ovi nadimci dati Ali ibn Ebi Talibu, a dao mu ih je Poslanik, s.a.v.a., kada je rekao: "Trojica su siddika (koji su oličenje istinta govora): "Habib Nedžar vjernik iz sure Ali Jasina, Hazkel vjernik iz porodice faraonove i Ali ibn Ebi Talib i on je najbolji od svih."[8]

I sam Ali je imao običaj reći: "Ja sam najveći siddik, a poslije mene ko to pripiše, lažac je." On je najveći faruk (onaj koji rastavlja istinu od neistine). Njime je Allah rastavio istinu od neistine.[9] Zar Božiji Poslanik nije rekao da je ljubav prema Aliju znak imana, a mržnja prema njemu, znak licemjerstva, i da istina ide s njim gdje god on ide?

---

[1] Rum, 52
[2] Fatir, 22
[3] Sahih Buhari, Sahih Muslim, ista knjiga i poglavlje prethodno.
[4] An'am, 103
[5] Šura, 51
[6] Lukman, 34
[7] Ma'ide, 67
[8] Ševahidu-t-tenzil, Haskani 2/223; Gajetu-l-meram, str. 417; Er-Rijadu-nedira, 2/202.
[9] Tarih Taberi o Alijevom islamu; Sunen ibn Madže, 1/44, Hasais Nesai; Mustedrek Hakim, 3/112

A što se tiče nadimka Zu-n-nurejn[1], on je otac Hasana i Husejna prvaka mladića u Džennetu i dva nura, svjetla iz Poslaničke kičme. Allahova sablja je Ali, jer o njemu je Džibril rekao na dan bitke na Uhudu: "Nema mladića (viteza), sem Alija, i nema sablje, sem sablje Zulfikar (sablja sa dvije oštrice koju je nosio Ali)." On je, doista Allahova sablja koju je izvukao protiv mušrika. Imam Ali je pobio njihove najhrabrije junake i zdrobio je njihovu silu tako da su popustili pred istinom, ali im je zato ostao osjećaj odvratnosti i mržnje prema njemu. On je Allahova sablja, jer nikada nije pobjegao ni iz jedne bitke, niti se ikada bojao dvoboja. On je taj koji je osvojio Hajber nakon što mnogi poznati ashabi to nisu uspjeli i nakon što su se vratili poraženi!

Politika je bila takva da je od početka njegova hilafeta radila na njegovom svrgavanju sa vlasti i osporavanja mu svake odlike i vrijednosti. Kada je Muavija preoteo vlast, on je otišao i dalje, pa je radio na proklinjanju Imama Alija, a dizao je ugled njegovim protivnicima i njima je pripisivao sve odlike i njegove nadimke. Ko je se tada mogao njemu suprotstaviti i nazvati ga lašcem?

Složili su se s njim u Alijevom proklinjanju. Njegovi sljedbenici od ehli sunneta vel džemaata su sve stvari okrenuli naopačke, pa je kod njih zlo postalo dobro, a dobro zlo. Imam Ali i njegovi sljedbenici su postali bezbožnici, haridžije i rafidije, i time su učinili dozvoljenim njihovo proklinjanje i ubijanje, a Allahovi neprijatelji i neprijatelji Njegova Poslanika i Ehli-bejta su posatali "ehli sunnet".

Čitaj i čudi se, a ako sumnjaš u ovo, istražuj i analiziraj!

"Ove dvije vrste su kao slijep i gluh, i kao onaj koji vidi i čuje... Mogu li se oni uporediti? Pa zašto ne razmislite?[2]

[1] Ehli sunnet naziva Osmana Zu-n-nurejn, jer se oženio prvo Rukajom, a onda sa Ummi Kulsum, dvjema kćerkama Poslanikovim. Tačno je da su one bile njegove pastorke, ali pretpostavimo da su mu one bile kćerke, kako mogu biti nurejn (dva svjetla), a Poslanik im nije pripisao ni jednu odliku. A zašto to ne bi bila Fatima o kojoj je rekao da je prvakinja svih žena, nur (svjetlo) i zašto Alija nisu nazvali Zu-nur shodno njegovom položaju?!

[2] Hud, 24

Poslanikovi hadisi kod ehli sunneta su kontradiktorni

Istraživač će vjerovatno naći mnogo sunneta koji se pripisuje Poslaniku, s.a.v.a., a koji je novotarija, izmišljena od strane nekih ashaba poslije njegove smrti i potom ljude silom obvezali da ih slijede, sve dok ovi jadnici nisu povjerovali da je ovo uistinu Poslanikov sunnet, njegova djela i riječi.

Zato su ove novotarije u najvećem broju slučajeva oprečne Allahovoj knjizi. Njihova ulema je bila prisiljena da to razjasni, pa bi rekli da je Poslanik, s.a.v.a., to uradio samo jednom, a nešto drugo drugi put. Naprimjer, jednom je klanjao sa bismilom, a drugi put bez bismile. Jedanput je učinio mesh po nogama uzimajući abdest, a drugi put ih je oprao. Jednom je svezao ruke u namazu, a drugi put bi klanjao spuštenih ruku itd. Neki su opet otišli toliko daleko u svojim tvrdanjama pa kažu da je Poslanik ovo radio namjerno da time olakša svom ummetu kako bi svako mogao odabrati ono što mu odgovara.

Ovo je laž koju islam odbija prihvatiti, jer islamska vjerovanja su izgrađena na Božijem jedinstvu, jedinstvu ibadeta u svemu, u izgledu, odijevanju, pa onome ko obavlja Ibrahimov hadž nije dozvoljena odjeća osim bijelog ihrama. Onaj ko klanja za imamom mora ga slijediti u njegovim pokretima, stankama, stajanju, pregibanju, sedždama i sjedenju.

Ako se vratimo govoru o kontradikciji i oprečnosti hadisa koji se nalaze kod ehli sunneta vel džemaata, može se reći da ih ima tako mnogo da se ne mogu nabrojati, a nastojat ćemo ih sakupiti u zasebnoj knjizi, ako Bog htjedne!

Kao što je naša praksa nastojat ćemo ukratko navesti nekoliko primjera da objasnimo istraživaču na kojim osnovama je ehli sunnet vel džemaat izgradio svoj mezheb i vjerovanje.

U Muslimovom Sahihu i Šerhu Muvetta od Dželaluddina Sujutija bilježi se od Enes ibn Malika da je rekao: "Klanjao sam za Božijim Poslanikom, a tu su bili i Ebu Bekr, Omer i Osman i nijednog od njih nisam čuo da je proučio *Bismillahi-rrahmani-rrahim*."

A u drugoj predaji kaže da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije naglas učio bismilu, pa kaže: "Ovaj hadis prenosi Katada i Sabit Benani a i drugi, i svi su povezali sened i naveli u njemu Poslanika, s.a.v.a., samo što se oni nisu složili oko riječi ovog hadisa, nejasno i zbrkano pa jedni kažu: "Nisu učili bismillahi-rrhmani-rrahim." Drugi su prenijeli: "Nisu učili glasno bismillahi-rrahmani-irrahim." Treći kažu: "Učili su naglas bismillahi-rrahmani-rrahim." A ima i onih koji kažu: "Nisu ostavljali bismilu." Jedni opet prenose: "Učenje bi počinjali sa El-Hamdu lillahi Rabbi-l-alemin."

Rekao je: "Ovo je tako zbrkano da niti ijedan fakih na osnovu ovoga ne može graditi dokaze i argumente."[1]

Ako želiš saznati tajnu ove kontradiktornosti i nejasnoća od istog prenosioca, a to je Enes ibn Malik koji je stalno bio uz Poslanika kao njegov vratar, pa ga vidimo da jednom prenosi da Božiji Poslanik i trojica halifa nisu učili bismillu, a drugi put prenosi da oni nisu ostavljali bismilu. To je ta žalosna i bolna stvarnost koju je većina ashaba slijedila u prenošenju hadisa. Njihove predaje su bile u skladu sa onim što su zahtijevali trenutni politički interesi i onim čime su vladari bili zadovoljni.

Nema sumnje da je on prenio da se ne uči bismila kada su vladari iz dinastije Emevija radili na izmjeni Poslanikova, s.a.v.a., sunneta, a Ali ibn Ebi Talib je radio na njegovom pridržavanju i oživljavanju.

Njihova politika je počivala na suprotstavljanju Imamu Aliju u svemu.

---

[1] Tenviru-l-havali šerhi ala Muwettai Malik, 1/l03. Mi kažemo: "Hvala Allahu kada je svjedok od njih posvjedočio zbrkanost hadisa i njihovu oprečnost i po njegovom priznanju nijedan njihov fakih u ovome ne može naći dokaz. Dokazi počivaju uz čiste Imame koji se ne razilaze ni po jednom pitanju.

Ovo ne tvrdimo mi, niti šije. O svemu što pišemo oslanjamo se na knjige ehli sunneta vel džemaata i na njihove izjave.

U tefsiru *Garaibu-l-Kur'ani* poslije spominjanja kontradiktornih predaja od Enes ibn Malika, Imam Nejšaburi kaže: "Postoji i druga potvora, a to je da je Ali pretjerivao kod učenja bismile naglas, a kada je došlo vrijeme vladavine Emevija, oni su pretjerivali u zabranjivanju učenja bismile naglas kako bi zatrli svaki trag Ali ibn Ebi Taliba, pa se Enes ibn Malik, najvjerovatnije, pobojao njih i tako su njegove riječi postale zbrkane i nejasne."[1]

I Šejh Ebu Zehra je izjavio nešto slično ovome rekavši: "Vlast Emevija je imala veliki uticaj u skrivanju mnogih tragova Alijevih u presudama i fetvama, jer nije logično da oni proklinju Alija sa minbera, a da puste ulemu da prenose njegove vrline, učevnost, fetve i riječi, a posebno onog što je vezano za temelje islamske vlasti."[2]

Neka je hvala Allahu koji je pokazao istinu iz usta neke njihove uleme koji su priznali da je Ali pretjerano učio naglas bismilu.

Ono što je Imama Alija potaklo da naglas uči bismilu u namazu i to malo glasnije bilo je to što su halife prije njega ostavljali učenje bismile u namazu namjerno ili nepažnjom. Ljudi su ih slijedili u tome i to je postao sunnet koji se slijedi. To bez sumnje kvari namaz ako se namjerno ostavi. Jer da nije tako, zašto bi Imam Ali naglas učio bismilu u namazu, pa čak i u dnevnim namazima.

Iz predaja Enes ibn Malika, osjeća se ulizivanje i laskanje kako bi zadovoljio Emevije koji su ga obasuli bogatstvom i napravili mu ogromne dvorce jer je on bio jedan od protivnika Alijevih i tu mržnju je javno ispoljavao.

Njegova mržnja se pokazala u priči o "pečenoj ptici" kada je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Dragi Bože, daj da ovu pečenu pticu pojedem sa Tvojim najdražim stvorenjem!" Onda je na vrata došao Ali i tražio dozvolu da uđe, a Enes je bio na vratima i tri puta ga je odbijao. Kada je bilo četvrti put, Poslanik je saznao i rekao Enesu: "Šta te je navelo da tako postupiš?" Enes je odgovorio: "Želio sam da bude jedan od ensarija."[3]

Dovoljno je ovom ashabu da čuje Poslanika, s.a.v.a., kako moli Allaha da mu pošalje Njemu najdraže stvorenje, pa mu Allah usliša dovu i pošalje mu Alija. Ali mržnja je potakla Enes ibn Malika da tri puta uzastopno vrati Alija tvrdeći da on treba Poslaniku i tri puta uzastopno ponavlja istu laž, jer nije mogao prihvatiti da Ali bude najdraže stvorenje Allahu poslije Njegovog poslanika. Ali, Imam Ali je došao na vrata četvrti put, pa ga Poslanik, s.a.v.a., pita: "Šta te je zadržalo, o Ali, da mi ne dođeš?" Odgovorio je: "Došao sam, ali me je vratio tri puta." Onda je Poslanik upitao: "Šta te je navelo da tako postupiš?" Enes je odgovorio: "Božiji Poslaniče, čuo sam tvoju dovu i želio sam da to bude neki čovjek iz mog naroda."

Historija bilježi da je i poslije toga Enes ibn Malik nastavio ispoljavati mržnju prema Imamu Aliju cijeli svoj žvot. On je taj od koga Ali, na dan "rehbe" (dobrodošlice) traži od njega da posvjedoči da je čuo hadis u Gadir Homu, ali Enes nije htio svjedočiti nakon čega Ali upućuje dovu protiv svih koji nisu htjeli posvjedočiti. Kada je Enes ustao da ide, već je bio obolio od gube.

Zbog svega ovoga, on prenosi predaju o učenju bismile, koja aladura da on za vladara uzima Muaviju ibn Ebi Sufjana, jer kaže: "Klanjao sam za Poslanikom, Ebu Bekrom, Omerom i Osmanom...", a to znači da nije prihvatao da klanja za Alijem.

---

[1] Tefsir Garaibu-l-Kur'an, Nejšaburi, i na margini tefsira Taberija 1/77

[2] Šejh Ebu Zehra u knjizi *Imam Sadik*, str. 151.

[3] Bilježi ga Hakim u Mustedreku pa kaže: "Sahih je po uslovima dvojce šejhova." Bilježi ga Tirmizi u svom Sahihu 2/299: Taberi u Ar-Rijadu en-nedira, 2/160; Tarih Bagdad, 3/171; Kenzu-1-ummal 6/406; Nesai u El-Hasais, str. 5.; Ibn Asir u Usudu-1-gaba, 4/30.

On je upravo onakvim kakvim ga želi Muavija i njegovi sljedbenici, a to je da se spominju samo trojica prvih halifa, a da se Ali nikako ne spominje.

Obzirom da je potvrđeno putem Imama čistog Potomstva i njihovih sljedbenika da je Ali učio bismilu naglas, prije fatihe i prije sure, isto tako je potvrđeno putem prenosilaca ehli sunneta vel džemaata da je on učio bismilu veoma glasno, pa čak i u dnevnim namazima, i time je potvrđeno da je to ispravan poslanički sunnet, i ko ga ostavi, ostavio je vadžib i time je njegov namaz neispravan. Jer raditi suprotno sunnetu je zabluda, ono što vam Poslanik da uzmite, a ono što vam zbrani ostavite!

Nakon ovoga, možemo na različite načine postupiti sa predajama ashaba koje su suprotne sunnetu Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Imamo nekoliko primjera toga. Neke smo već naveli, a druge ćemo navesti. U svemu ovome, veoma je važno znati da ehli sunnet vel džemaat slijedi riječi i djela svih ashaba.

Prvo, zato što vjeruju da su njihove riječi i djela sunnet kojeg se mora pridržavati.

Drugo, zbog toga što vjeruju da ono što su rekli ashabi nije oprečno Poslanikovom sunnetu, jer su ashabi sudili po svojim nahođenjima i to pripisivali Poslaniku, s.a.v.a., kako bi uticali na ljude i osigurali se od protivljenja protivnika.

Ali ibn Ebi Talib je bio jedini protivnik koji je nastojao svim snagama u vrijeme svog hilafeta da ljude vrati istinskom Poslanikovom sunnetu, svojim riječima, djelima i presudama. Ali, nije imao uspjeha, jer oni su ga bili zaokupili ratovanjem, i taman što bi se jedna bitka završila, oni bi poveli drugu protiv njega. "Bitka oko devi" se nije ni završila, a oni su počeli Bitku na Siffinu. Nije se Bitkna na Siffinu ni završila, a oni su poveli bitku na Nehrevanu. I ova bitka se nije ni završila, a oni su ga ubili dok je klanjao sabah u džamiji.

Kada je Muavija preuzeo hilafet njegova jedina briga je bila kako ugasiti Allahovo svjetlo. Sve svoje napore je uložio da uništi Poslanikov sunnet koji je oživio Imam Ali i da vrati ljude novotarijama koje su halife izmislile, a posebno one koje je on uveo u vjeru. Radio je na tome da uvede proklinjanje Alija kako ga niko ne bi spomenuo po dobru osim po ružnom.

Medaini navodi da su neki ashabi došli Muaviji i rekli mu: "O Emirul-muminin, Ali je umro i više ga se ne moraš bojati, pa kada ćeš ukinuti njegovo proklinjanje?" Muavija je rekao: "Neću tako mi Allaha, sve dok ne ostari na tome onaj ko je odrastao i dok djeca ne odrastu na tome."

Medaini kaže: "I na tome su ostali (Benu Umejje) veoma dugo. Tome su učili svoju djecu u knjigama, žene, sluge i oslobođene robove. Muavija je polučio veliki uspjeh u svom planu, jer je udaljio islamski ummet, sem malog dijela, od njegovog istinskog vođe i da prema njemu pokazuju neprijateljstvo. Istinu im je prekrio neistinom i učinio je da oni vjeruju da su oni "ehli sunnet" (sljedbenici sunneta), a da je onaj ko slijedi Alija haridžija i novotar.

Kada je Zapovjednik vjernih Imam Ali proklinjan sa minbera i kada se kroz proklinjanje i psovanje njega tražila bliskost Allahu, šta misliš šta je bilo sa njegovim sljedbenicima? Njima je bilo zabranjeno davati poklone i ono što im pripada. Palili su njihove kuće, razapinjali su ih na palmama i žive zakopavali! Ve la havle ve la kuwete illa billahi allijjil azim!

Po mom mišljenju, Muavija je jedna halka u lancu velike zavjere, ali on je uspio više od ostalih uništiti istinu i da je izvrne naopačke. Uspio je da vrati ummet Prvom džahilijetu u odjeći islama.

Dobro je spomenuti da jo on bio prepredeniji od halifa koji su bili prije njega i da je bio izvrstan glumac. On bi ponekad i zaplakao kako bi uticao na prisutne da povjeruju kako je on pobožan, zahid, iskreni vjernik, a ponekad bi bio tako grub i oholo se ponašao kako bi se prisutnima učinilo da je on jedan od najvećih bezbožnika, a beduin bi pomislio da je on Božiji izaslanik.

Na kraju, iz korespondencije između Muhamed ibn Ebi Bekra i Muavije shvatit ćemo koliko je Muavija bio prepreden i lukav i kako se vješto služio varkama.

Pismo Muhamed ibn Ebu Bekra upućeno Muaviji

"Od Muhamed ibn Ebu Bekra zalutalom Muaviji ibn Sahru.

Neka je selam na one koji se pokoravaju Allahu od onog ko se predao sljedbenicima Allahove vladavine i zaštite!

A zatim,

Allah je Svojom uzvišenošću, veličinom i moći stvorio Svoja stvorenja, a ne iz besposlice, niti ima slabosti u Njegovoj moći. On nema potrebe za njihovim stvaranjem, ali ih je stvorio kao robove i među njima učinio da ima onih koji su zalutali i koji idu pravim putem, ima nesretnih i sretnih. Zatim je Svojim znanjem odabrao između njih Muhammeda i odredio ga za poslanstvo. Odabrao ga je da primi Objavu i njega uzeo za povjerljivog. Poslao ga je da bude Poslanik, donosilac radosne vijesti i opominjač, i da donese potvrdu za objave prije toga, i kao dokaz prijašnjim šerijatima. Odabrao ga je da poziva Njegovom putu mudro i lijepim savjetom, a prvi ko je odgovorio, podržao go i povjerovao mu, primio islam i predao se u potpunosti bio je njegov brat i amidžić Ali ibn Ebi Talib, neka je mir s njim. On je povjerovao o skrivenom gajbu, njega je volio više od bilo koga drugog, sobom ga je štitio od svakog zla i branio od straha, borio se u njegovim bitkama, a bio u miru kad je i on bio u miru. Nikada ga nije ostavljao, ni u satima nevolje ni na mjestima straha. U njegovoj borbi nije mu bilo slična, niti je u njegovim djelima bio neko kao on.

Vidim da se ti nastojiš uzdići iznad njega, a ti si ti, a on je onaj koji je prvi izlazio na dvoboje i isticao se u svakom dobru, prvi koji je primio islam. On ima najiskreniji nijet. On je čovjek koji ima najbolje potomstvo i najbolju suprugu. On ima najboljeg amidžića, njegov brat se borio na Muuti, njegov amidža je prvak šehida u bici na Uhudu, njegov otac je sebe žrtvovao u pomaganju Božijeg Poslanika.

A ti si prokletnik i sin prokletnika. Ti i tvoj otac još uvijek nanosite vjeri zlo i trudite se da ugasite Allahovo svjetlo i u tome ste svi saglasni. Na tom putu trošite svoje imetke i huškate na njega plemena. Na ovome je umro tvoj otac, a ti si ga u tome naslijedio. Dokaz tome su oni koji se tebi približavaju i kod tebe traže zaštitu, iz drugih grupa, predvodnika licemjerstva i razjedinjenosti prema Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Dokaz Aliju o njegovim odlikama i vrijednosti, i njegovom prednjačenju u svemu i prvenstva njegovi su pomagači koje je i Allah spomenuo u Kur'anu, dao im prednost i pohvalio ih od muhadžira i ensarija. Oni su s njim, odredi i čete se bore s njim i podižu mač za njega, liju svoju krv, vide istinu u njegovom slijeđenju i nesreću u neslaganju i razilaženju s njim.

Kako, teško tebi, možeš sebe izjednačavati sa njime kad je on nasljednik Allahova Poslanika, s.a.v.a., njegov opunomoćenik, otac njegove djece i prvi koji ga je slijedio i najbliži mu vremenom. Poslanik je njega obavijestio o svojim tajnama, sve mu pokazao, a ti si njegov neprijatelj i sin njegova neprijatelja?!

Uživaj u svom dunjaluku onoliko koliko ti dozvoljava tvoja laž. Ibn As ti pruža pomoć u tvojoj zabludi i kao da je tvoje vrijeme već isteklo, a tvoja varka nestala, i ti ćeš vidjeti ko će imati posljednju riječ i čija je kazna gornja!

I znaj da ti nastojiš prevariti tvog Gospodara koji je siguran od tvojih varki, i On te čeka u zasjedi, a ti živiš u iluzijama. Neka je selam na onog ko slijedi uputu!"[1]

[1] Džumhuretu resaili-l-Arab, 1/475; Murudžu-z-zeheb, Mesudi 2/59; Šerhu-n-Nehdži, Ibn Ebi Hadid 1/283

Ovo je pismo koje je napisao Muhamed ibn Ebu Bekr, a u kojoj se nalaze jasne činjenice za svakog ko traži istinu. Ono opisuje Muaviju da je u zabludi zalutao, da je prokletnik sin prokletnika i da je radio sve što je mogao kako bi utrnuo Allahovo svjetlo, svoj imetak je trošio kako bi izmijenio vjeru i Allahovoj vjeri tražio nesreće. On je Allahov neprijatelj i neprijatelj Njegova Poslanika, radio je na širenju laži uz pomoć Amr ibn Asa.

Isto tako, pismo otkriva odlike Ali ibn Ebi Taliba kakve niko ni prije ni poslije njega nije imao. Istina je da Ali ibn Ebi Talib ima više odlika i fadileta od onih koje je nabrojao Muhamed ibn Ebi Bekr i to mnogo više. Ali, ono što nam je važnije za našu raspravu ovdje jeste odgovor Muavije ibn Ebi Sufjana na ovo pismo, kako bi poštovani čitalac shvatio ono što je historija sakrila. Iz njegova odgovora se može otkriti zavjera koja je udaljila hilafet od njenog stvarnog vlasnika i to legalnog koja je uzrokovala skretanje ummeta. Evo Muavijinog odgovora:

Odgovor Muavije na pismo Muhamed ibn Ebi Bekra

"Od Muavije ibn Sahra onome koji ponižava svog oca, Muhammed ibn Ebu Bekru.

Neka je selam na sljedbenike pokornosti Allahu!

A zatim, došlo mi je tvoje pismo u kojem spominješ ono čega je Allah dostojan, od Njegove uzvišenosti, veličine i moći i ono što dolikuje Božijem Poslaniku od mnogo govora koji si napisao i tvoje mišljenje u njemu je slabo, a u njemu je tvom ocu upućen oštar prijekor.

U njemu si spomenuo vrijednost Ibn Ebu Taliba, njegovu prednost i srodstvo sa Božijim Poslanikom, njegovo pomaganje njemu u svim situacijama i tvoje dokazivanje protiv mene i tvoja gordost je u tome što spominješ odlike drugog, a ne svoje. Zahvaljujem se Gospodaru koji je odstranio ove odlike od tebe i dao ih drugom.

Mi i tvoj otac smo za života našeg Poslanika znali pravo Ibn Ebi Taliba koje smo trebali znati, i njegove odlike koje su premašivale naše. Kada je Allah odabrao Svome Poslaniku, neka je mir i blagoslov na njega, ono što je kod Njega i upotpunio ono što mu je obećao i javno iznio Njegov poziv i kada je dao da pobijedi, a onda ga uzeo Sebi, tvoj otac i njegov Faruk su bili prvi koji su preoteli njegovo pravo i suprotstavili mu se, složivši se u tome.

Zatim su ga njih dvojica pozvali da im položi zakletvu vjernosti, ali on je izostao i okanio ih se, oni su se zanimali za njega i željeli su od njega mnogo. Zatim im je on položio zakletvu i predao se njihovim zahtjevima. Oni su uspostavili vlast, ali njemu nisu dali da učestvuje u tome, niti su mu pokazali tajne njih dvojice, sve dok ih Allah nije uzeo sebi i tako se završila njihova vladavina. Zatim, je nastupio njihov treći istomišljenik Osman. I on je išao njihovim putem i slijedio njihove živote, a ti i tvoj drug ste mu savili ruku, pa su mu se nadali oni najudaljeniji od onih koji su neposlušni Allahu, pa ste mu molili nesreću sve dok niste ostvarili svoje želje.

Budi oprezan, Ibn Ebu Bekre, i vidjećeš šta će se desiti! Svoje blagostanje mjeri svojom oskudicom, a ne uspoređuj i ne izjednačuj se sa onima čija blagost se mjeri brdom, i ne nastoj silom slomiti njegovu nepopustljivost, onaj ko je daleko ne vidi svoju nemoć.

Tvoj otac mu je pripremio postelju i izgradio njegovu vlast i zgradu, pa ako to bude ispravno ovo što smo uradili, tvoj otac je prvi to uradio, a ako bude zločin, tvoj otac je to uradio po svom nahođenju, a mi smo njegovi saučesnici. Njegovim putem smo krenuli i njegova djela slijedimo, a da nije uradio tvoj otac šta je uradio, mi se ne bismo suprotstavili Ibn Ebi Talibu. Njemu bismo predali vlast. Ali, vidjeli smo da je tvoj otac to uradio prije nas i mi smo slijedili

samo njegov primjer i njegova djela, pa možeš prekoravati svog oca onako kako ti se čini ili ostavi. Neka je selam na onog ko se vratio iz svoje zablude i ko se pokajao."[1]

Iz ovog odgovora zaključujemo da Muavija nije negirao odlike Alija ibn Ebi Taliba i njegove vrijednosti, ali se osmjelio protiv njega slijedeći primjer Ebu Bekra i Omera. I da nije bilo njih dvojice, on se ne bi usudio umanjiti značaj Alija, niti bi iko od ljudi ustao protiv njega.

Isto tako, Muavija priznaje da je Ebu Bekr bio taj ko je prokrčio put Emevijama do hilafeta i da je on izgradio njihovu vlast.

Iz ovog pisma razumijemo da Muavija nije slijedio Božijeg Poslanika, s.a.v.a., niti je išao njegovim putem, a to vidimo kada priznaje da je Osman slijedio put Ebu Bekra i Omera.

Iz ovoga nam je jasno da su oni svi ostavili Poslanikov sunnet i slijedili novotarije jedni drugih. Isto tako, Muavija ne negira da je on jedan od onih koji su zalutali i koji radi po laži i da je prokletnik sin prokletnika, kako je rekao sâm Božiji Poslanik, s.a.v.a.

Radi većeg uvida same teme ne bi bilo loše navesti i pismo na koje je odgovorio Jezid ibn Muavija sinu Omerovom, koje je sažeto, a otkriva iste stvari kao i prethodno.

Belazri bilježi u svojoj historiji:

"Kada je ubijen Husejn ibn Ebi Talib (mir neka je na njih) Abdullah ibn Omer je napisao pismo Jezid ibn Muaviji u kojem kaže:

'A zatim, nesreća je velika, katastrofa je užasna! U islamu se desio veliki događaj i nema dana kao što je dan kada je ubijen Husejn!'

Jezid mu je napisao: 'A zatim, ahmače, blesane, mi smo došli u obnovljene kuće, u pripremljene postelje, naslagane jastuke, i borili su se za nas.

Ako mi budemo imali pravo i ako istina bude na našoj strani, onda smo se borili za istinu. A ako bude istina na strani drugog, onda je tvoj otac prvi ovo počeo i prvi je prigrabio pravo drugog.'"

U odgovoru Muavije Ibn Ebi Bekru kao i u odgovoru Jezida Ibn Omeru, nalazimo istu logiku i istu argumentaciju.

Da Ebu Bekr i Omer nisu svojevoljno postupili prema Aliju u islamskom ummetu se ne bi desilo ono što se desilo. Da je Ali uspio preuzet hilafet poslije smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i da je vladao muslimanima, njegov hilafet bi potrajao sve do 40 godine po hidžri, tj. trajalo bi trideset godina poslije Poslanika. To je bilo dovoljno vremena da se učvrsti islam sa svim njegovim načelima i propisima. Imam Ali bi uspio očuvati primjenu Allahove Knjige i sunneta Njegova Poslanika bez ikakvih izmjena i krivih tumačenja.

U tom slučaju da su ga nakon njegove smrti naslijedili prvaci mladića u Džennetu Imam Hasan i Imam Husejn i njihovi potomci, odnosno ostali Imami Ehli-bejta, hilafet pravednih bi potrajao tri stoljeća. Poslije toga nevjernici, licemjeri i bezbožnici ne bi imali nikakva uticaja, čak ne bi ni postojali. Zemlja ne bi bila ovakva kakva je sada, ni robovi ne bi bili ovakvi kakvi su sada. Ve la havle ve la kuvvete illa billahil alijjil azim!

Po ovom pitanju ehli sunnet uvijek iznose dva stava i mišljenja:

Ovdje se uvijek suprotstavlja ehli sunet vel džemaat na ovu mogućnost i pretpostavku i to sa dvije strane:

Prvo, oni kažu da ono što se dogodilo da je to Allah tako odabrao i On tako želi, i da je Allah htio da muslimane vodi Ali i njegovi potomci bilo bi tako. Njihov odgovor je: "Dobro je u onome što je Allah odabrao."

[1] Džumhuret resaili-1-Arab, 1/477; Murudž-zeheb, Mesudi 2/60; Šerh Nehdži-1-belaga, Ibn Ebi Hadid Muatezili 1/284

Drugo, oni kažu da je Ali preuzeo hilafet odmah poslije Poslanikove smrti, a poslije njegova djeca Hasan i Husejn, hilafet bi postao nasljedan, prenosio bi se sa očeva na sinove, a ovo islam ne odobrava, već je predvidio šuru, dogovaranje među muslimanima da oni sami izaberu halifu.

Kao odgovor na ovo, kažemo:

Prvo: Nema nijednog dokaza da je ono što se dogodilo Allah tako želio, naprotiv, postoje dokazi iz Kur'ana i sunneta koji potvrđuju suprotno. Na primjer, u Kur'anu stoji: "A da su stanovnici sela i gradova vjerovali i grijeha se klonili, Mi bismo im blagoslove i s neba i iz zemlje slali, ali oni su poricali, pa smo ih kažnjavali za ono što su zaradili."[1]

Allah, dž.š, na drugom mjestu kaže: "Da se oni pridržavaju Tevrata i Indžila i onoga što im objavljuje Gospodar njihov, imali bi šta da jedu, i od onoga što je iznad njih i od onoga što je ispod nogu njihovih. Ima ih i umjerenih, ali ružno je ono što radi većina njih."[2]

"Zašto bi vas Allah kažnjavao ako budete zahvaljivali i vjerovali? Allah je blagodaran i sveznajući."[3]

"Allah neće izmijeniti jedan narod dok on sam sebe ne izmijeni."[4]

Svi ovi jasni ajeti nam govore da izmjena i skretanje s pravog puta, bilo pojedinca, grupe ili naroda, je od njih samih, a ne od Allaha, dž.š.

Primjer iz Poslanikova, s.a.v.a., sunneta: Riječi Božijeg Poslanika, s.a.v.a.: "Ostavljam vam Allahovu knjigu i moje potomstvo, ako ih se budete držali nikada poslije mene nećete zalutati.", ili: "Dajte da vam napišem oporuku poslije koje nikada nećete zalutati.", ili: "Moj ummet će se razdvojiti na 73 grupe, sve će biti u Vatri, sem jedne." Svi ovi hadisi govore da je ummet otišao u zabludu zbog izmjene i neprihvaćanja onoga što im je Allah odabrao.

Drugo: Uzmimo da je islamski hilafet bio nasljedan, ali to nasljeđivanje nije onakvo kakvim ga oni razumiju, a to je da vladar samovoljom postupa sa narodom, da im imenuje svog sina za vladara prije svoje smrti i da ga nazove nasljednikom, a i otac i sin su griješnici. Dakle, to nije nasljeđivanje ovako, to je nasljeđivanje Božijom zapoviješću. Gospodar svjetova odabire koga On hoće, i Njegovom znanju ne izmiče ništa, makar bilo kao zrno gorušice. Allah odabire odabrane i daje im da nasljeđuju Knjigu i mudrost kako bi bili vođe ljudima, pa kaže: "I učinismo ih Imamima da upućuju prema zapovijedi Našoj, i objavismo im da čine dobra djela, i da molitvu obavljaju, i da milostinju udjeljuju, a samo su se Nama klanjali."[5]

Uprkos tome što oni tvrde da u islamu nema nasljeđivanja vlasti, nego da je ovo pitanje prepušteno dogovaranju to je odvođenje u zabludu i dvosmislenost što ne potvrđuju ni stvarnost, a ni historija. Oni su upravo počeli slijediti odvratni nasljedni sistem. Nakon Alije na vlast su dolazili samo silnici i uzurpatori koji su vlast ostavljali svojim sinovima griješnicima, uprkos protivljenju ummeta.

Pa šta je bolje od ovog dvoga? Da hilafet preuzmu nasljedni griješnici koji sude prema svojim prohtjevima i pokoravaju se samo svojim strastima, ili da hilafet naslijede čisti Imami koje je Allah odabrao i očistio ih od svih nečistoća i dao im da naslijede znanje Knjige kako bi ljudima pravedno sudili i kako bi ih vodili pravim putem i uveli ih u Džennete? Uzvišeni Allah kaže: "I Sulejman naslijedi Davuda!"[6] Mislim da će razuman čovjek odabrati drugo stajalište. Još uvijek govorimo o stvarnosti, a ne koristi nam tugovanje za onim što je prošlo, pa da se vratimo temi.

---

[1] A'araf, 96
[2] Ma'ide, 66
[3] Nisa', 147
[4] R'ad, 11
[5] Enbija, 73
[6] Naml, 16

Kada su Ebu Bekr i Omer uskratili Imamu Aliju položaj na koji je imao najviše prava i kada su preuzeli vlast od njega i time umanjili značaj i važnost Alija, Fatime i Ehli-bejta i kad su ih ponizili time je bilo olakšano u budućnosti Muaviji, Jezidu, Abdulmeliku, Mervanu i njima sličnim da urade one što su uradili. Da nije bilo njih dvojice i da oni nisu utrli i pripremili put Muaviji, on ne bi mogao ostati namjesnik Sirije 20 godina. Nikada nije bio smijenjen. On je postigao da ga se ljudi boje, zajahao je ljudima za vrat sve dok nisu postali takvi da su se pokoravali njegovoj svakoj naredbi. Zatim je hilafet predao svom sinu koji je našao, kako je sam rekao, obnovljene kuće, pripremljenu posteljinu i umekšane jastuke. Onda je prirodno da se bori za taj hilafet i da zbog njega ubije Poslanikov bosiljak. On je bio zadojen mlijekom mržnje majke mu Mejsune prema Ehli-bejtu, a rastao je i razvijao se u okrilju svog oca na mržnji i njihovom proklinjanju. Onda nije nikakvo čudo za sve ono što je uradio.

Neki pjesnici su priznali ovo, pa jedan od njih kaže: "Da nije britkih oštrica čije britke sablje su okončale sa halifom, iz tajni Porodice Muhammedove bi raširio oštroumne i lijepe riječi pokazao bih vam da je Husejn bio pogođen još na dan Sekife."

Jasno je da se dinastija Emevija uspostavila samo zahvaljujući Ebu Bekru i Omeru. Isti slučaj je i sa dinastijom Abasija i drugih. Zato nalazimo da su oni uložili sve što je bilo u njihovoj moći da veličaju i uzdižu Ebu Bekra i Omera. Izmišljali su im odlike i nastojali potvrditi njihovo pravo na hilafet, jer su znali da se legalnost svog hilafeta mogu dokazati samo ako učine vjerodostojnim hilafet dvojce prvih halifa.

Nasuprot tome, vidimo da su radili ono što su uradili sa Ehli-bejtom samo zato što su oni bili zakoniti nasljednici hilafeta i zato što su oni prijetili njihovom vladarskom položaju.

Ova činjenica je potpuno jasna ljudima koji razmišljaju. Ti i danas možeš vidjeti da u nekim islamskim zemljama vladaju vladari koji nemaju nikakvih odlike ni vrijednosti, sem što su djeca vladara i sultana, kao što je Jezid bio halifa, jer je bio sin Muavijin.

Na temelju ovoga dolaze tvrdnje o pravednosti i odabranosti trojice prvih halifa, kao i nedozvoljenosti da se oni kritikuju, jer su temelj svim vlastima koje su bile i biće, od dana Sekife sve do onog dana kada će Zemljom zavladati pravedni Imam Mehdi.

Iz ovoga se, također, može razumjeti zašto su oni sebe prozvali "ehli sunnet vel džemaat", a druge nazvali rafidije ili bezbožni otpadnici, jer su Ali i Ehli-bejt odbili prihvatiti njihov hilafet. Nisu htjeli da im polože prisegu na vjernost i u svakoj prilici su navodili dokaze za svoje postupke i stavove. Onda su vladari radili na tome da im pripišu neke mahane i umanje njihov značaj, pa su ih ponižavali, psovali, proklinjali, protjerivali i ubijali.

Kada je Ehli-bejt, oni za koje je Allah naredio da se vole i da je ta ljubav nagrada za poslanstvo, nailazio na ovakve progone i ubijanja, onda nije čudo što njihovi sljedbenici, oni koji njih slijede i uzimaju ih za zakonite vladare, idu njihovim putem, nailazili na ovakva poniženja, omalovažavanja i tvrdnje da su nevjernici. I tako onoj ko ima najviše prava postade odbačen i prema njemu se odnosi sa najvećim neprijateljstvom, a onaj ko je na putu laži postaje uzor i vođa kome je obaveza pokoravati se. Onaj ko slijedi Alija, on je novator i izaziva fitnu, razdor, a onaj ko slijedi Muaviju on je sljedbenik sunneta i džemata.

Neka je hvala Uzvišenom Allahu Koji nam je dao razum da njime možemo razlučiti istinu od neistine, svjetlo od tame, bijelo od crnoga!

"Zaista moj Gospodar upućuje na pravi put. Nisu nikako isti slijepac i onaj koji vidi, ni tmina i svjetlo, ni hladovina i vjetar vrući, i nisu nikako isto živi i mrtvi. Allah će učiniti da čuje onaj koga On hoće, a ti ne možeš one u grobovima dozvati."[1]

Istinu je rekao Uzvišeni Allah!

[1] Rahman, 19-22

Ashabi kod sljedbenika Ehli-bejta

Ako budemo istraživali pitanje ashaba oslobođeni osjećaja i slijepe pristrasnosti, naći ćemo da su šije ashabima dali mjesto ono koje im je daje Kur'an i Poslanikov sunnet i ono na šta obavezuje razum. Oni ih ne smatraju nevjernicima, kao što to rade oni koji pretjeruju, niti tvrde da su svi pravedni, kao što to tvrdi ehli sunnet vel džaemaat.

Učenjak Šerefuddin Musavi o ovome kaže: "Onaj ko prouči naš stav prema ashabima, znat će da je to srednje mišljene, jer mi ne pretjerujemo kao što pretjeruju oni koji ih sve smatraju nevjernicima, niti idemo u drugu krajnost kao oni što ih smatraju sve bez razlike povjerljivima. Sekta kamilijje i drugi koji pretjeruju tvrde da su svi ashabi nevjerenici, a ehli sunnet tvrdi da je svako onaj ko je čuo Poslanika ili ga vidio pravedan i kao dokaz za ovo navode hadis: 'Svi i živi i mrtvi od njih su sakupljeni i zajedno.'"

A sada što se tiče nas, suhbet (druženje sa Poslanikom) samo po sebi nije odlika, niti je glavno mjerilo u sagledavanju nečije pravednosti ili nepravednosti. Ashabi su kao i drugi ljudi, među njima ima pravednih i to su njihovi velikani i učeni, a među njima ima i griješnika i zločinaca munafika, a ima i onih čije stanje nije poznato. A mi kao autoritete uzimamo samo one pravedne među njima i slijedimo ih i na dunjaluku i na ahiretu.

Što se tiče nasilnika prema opunomoćeniku i bratu Poslanikovom, s.a.v.a., i ostalih zlikovaca kao što su: Ibn Hind, Ibn Nabiga, Ibn Zerka, Ibn Ukbe, Ibn Ertae i njima slični, prema njima nemamo nikakvo poštovanje niti se pridaje važnost hadisima koje oni prenose. A onaj čije stanje nam nije poznato, zaustavimo se kod njega kako bi razjasnili njegovu poziciju.

Ovo je naše mišljenje o prenosiocima hadisa od ashaba, a Knjiga i sunnet su nam objasnili ovo mišljenje kao što je detaljno objašnjeno u njegovim izvorima iz usulul fikha. Ali, ehli sunnet pretjeruje u slavljenju i veličanju svakog onog ko se zove ashab, pa su tako izašli iz umjerenosti i dokaze počeli uzimati i od lošeg i od dobrog.

Počeli su slijediti svakog muslimana koji je čuo Poslanika, s.a.v.a., ili ga vidio, slijepim slijeđenjem, a kritike upućuju onima koji im se suprotstavljaju u ovom pretjerivanju i u svom negiranju su prešli sve granice.

Njihove najjače optužbe i negiranje je upućeno nama kada nas vide kako odbijamo prihvatiti mnoge hadise od ashaba, kojima jasno upućujemo kritike ili smatramo da je njihovo stanje nepoznato, a slijedeći time šeriatsku obavezu o ispitivanju vjerskih istina i istraživanju o vjerodostojnom u Poslanikovim predajama.

Oni o nama loše misle i upućuju optužbe da se miješamo u ono što je gajb, skriveno i da o tome ništa ne znamo. Ali da se oni uvjere da su ovo samo njihovi pusti snovi i da se vrate ispravnim postavkama nauke i znanja, shvatili bi da porijeklo ideje o pravednosti svih ashaba nema dokaza. A da razmišljaju o Kur'anu, našli bi da on sam spominje munafike od njih, a dovoljno ti je da samo pročitaš sure Tevba i Ahzab... (Završne riječi Šerefuddina)"

Dr. Hamid Hufni Davud, profesor na katedri arapske književnosti i direktor odsjeka za arapski jezik na univerzitetu Ajnušems u Kairu, kaže: "Šije smatraju da su ashabi kao i ostali ljudi koji su došli pa sve do Sudnjeg dana poslije njih i ne prave nikakvu razliku među njima. To je zato što se oni podčinjavaju samo jednom mjerilu, a to je mjerilo pravednosti po kojem se mjere djela ashaba kao što se mjere djela onih generacija koje dolaze poslije njih i to što suhbet (druženje sa Poslanikom) ne daje neku posebnu odliku i osobitost, sem ako je doista podesan za ovu odliku i da ima sposobnosti i talenta da sačuva poslanstvo Muhammeda, s.a.v.a. A da među njima ima onih koji su zaštićeni od griješenja kao što su Imami kojima je Allah dao podesnost za druženje sa Poslanikom, s.a.v.a., kao što su Ali i njegova dva sina, mir neka je s njima!

Među njima ima i pravednih, a to su oni koji su se lijepo družili sa Alijem poslije Poslanikovog, s.a.v.a., preseljenja Uzvišenom Gospodaru. Među njima ima i mudžtehida koji su ispravno radili, a ima i mudžtehida koji su griješili. Među njima ima griješnika, bezbožnika, a to je ružnije od griješnika i strožije će biti kažnjeno. U krug bezbožnika ulaze munafici i koji su neodlučni u obožavanju Allaha, dž.š. Među njima ima i nevjernika, a to su oni koji se nisu pokajali za svoje licemjerstvo i koji su postali otpadnici nakon što su primili islam.

Ovo znači da šije, veliki dio onih koji se okreću prema jednoj kibli, odnosno sve muslimane stavljaju na jednu vagu i ne prave razlike između ashaba, tabiina i onog ko je kasnije došao, i smatraju da druženje ili viđenje Poslanika samo po sebi nije tvrđava ili zaštita koja utiče na stepen vjerovanja.

I na ovim čvrstim osnovama sebi su dozvolili idžtihadom kritikovanje ashaba i istraživanje o stepenu njihove pravednosti, kao što su sebi dozvolili da kritikuju i prigovaraju jednoj grupi ashaba koji su povrijedili uslove druženja ili viđenja Poslanika i skrenuli od ljubavi prema Porodici Poslanikovoj, s.a.v.a.

A kako i ne bi kada je Poslanik rekao: 'Ostavljam vam nešto ako se budete pridržavali toga nećete zalutati, a to je Allahova knjiga i moje potomstvo, moja porodica. I ovo dvoje se neće razdvajati sve dok ne dođu meni na Havd (Sudnji dan), pa dobro gledajte kako ćete me naslijediti u ovom!'

Na temeljima ovog i njenu sličnih hadisa, oni smatraju da su mnogi ashabi uradili suprotno ovom hadisu, jer su zlostavljali i progonili Poslanikovu porodicu, njegovo potomstvo su proklinjali. Kako se ovima koji su ovako radili može pripisati čast druženja i viđenja Poslanika i kako se mogu opisati sa pravednošću?!

Ovo je ukratko o mišljenju šija u negiranju osobine pravednosti od nekih ashaba i ovo su stvarni naučni uzroci na kojima su oni izgradili svoje dokaze i argumente."

Na drugom mjestu, dr. Hamid Hufni Davud priznaje da kritikovanje i traženje greški kod ashaba nije novotarija koju su izmislili šije, pa kaže:

"I mnogo prije, tome su se suprotstavljale mutezilije po nekim pitanjima akide. Oni se u tome nisu suprotstavili općenito ashabima, nego su se suprotstavili i samim halifama i imali su u tome neprijatelje i one koji su ih podržavali.

Predmet kritikovanja ashaba u prvim stoljećima bio je rezerviran samo za velike učenjake, a posebno za ulemu mutezilija, a njima su u ovom usmjerenju prethodili vođe šije i oni koji su slijedili Poslanikov Ehli-bejt.

Već sam na drugom mjestu ukazao da su mutekellimi (skolastičari) i šejhovi mutezilija zavisili od vođa šija od prvog hidžretskog stoljeća i po njima pitanje kritikovanja ashaba je rezultat slijeđenja Poslanikovog Ehli-bejta, a ne samog šiizma, i ne samo to, sljedbenici Poslanikove Porodice su svojim dobrim poznavanjem akide i zbog toga što su gasili žeđ sa izvora Imama iz Ehli-bejta, koji su prvi izvor i obilno pojilo sa kojeg žeđ gasi islamska kultura i civilizacija od početka islama pa do danas."[1]

Ja lično, vjerujem da onaj ko traži istinu mora otvoriti vrata kritikovanja ashaba i njihove osude, inače će ostati lišen spoznaje istine, upravo onako kao što se desilo sa ehli sunnetom vel džemaatom koji su pretjerali u tvrdnjama o pravednosti svih ashaba i nedozvoljenosti ispitivanja o njima i njihovim stanjima, pa su zbog toga ostali daleko od istine sve do naših dana.

[1] Knjiga Es-Sahaba fi nazari-š-šia el-imamija (Ashabi po mišljenju šija imamija), str. 8. i poslije.

Ashabi kod ehli sunneta vel džemaata

Što se tiče ehli sunneta vel džemaata, oni su pretjerali u držanju ashaba neporočnim i pravednim. Tvrdnja da su svi oni pravedni bez izuzetka izlazi izvan okvira zdravog razuma, kao i kada zamjeraju onima koji kritikuju nekog od ashaba ili kaže da nisu svi oni pravedni, a da ne govorimo da kada kažu da je među njima bilo i griješnika. Imat ćeš prilike da pročitaš samo neke od ovih tvrdnji kako bi shvatio koliko su oni daleko od razumijevanja Kur'ana i ono što je vjerodostojni Poslanikov sunnet.

Imam Nevevi u komentaru Sahih Muslima kaže: "Svi ashabi, r.a., su najbolji među ljudima i vođe ummeta, bolji su od onih koji su došli poslije njih, a među onima poslije njih je bilo onih koji su bili beznačajni."[1]

Jahja ibn Muin kaže: "Svako ko proklinje i psuje Osmana, Talhu ili nekog od ashaba Božijeg Poslanika, a.s., je dedžal, neće o njemu biti pisano i na njega je prokletstvo, Allaha, meleka i svih ljudi."[2]

A Zehebi kaže: "Jedan od većih grijeha je psovanje nekog od ashaba, pa ko ih osuđuje ili im nešto prigovara, izašao je iz vjere i skupine muslimana."[3]

Kadi Ebu Jaala je bio upitan o onome ko psuje Ebu Bekra, pa je na to rekao: "On je nevjernik." Rečeno je: "Hoće li mu se klanjati dženaza?" Odgovorio je: "Ne." Rečeno je pa kako će se postupiti s njime, a on izgovara šehadet, tj. svjedoči da nema Boga sem Allaha?" Odgovorio je: "Ne dotičite ga vašim rukama, dotičite ga drvetom dok ga ne ubacite u njegov kabur."[4]

Imam Ahmed ibn Hanbel kaže: "Najbolji ljudi poslije Poslanika su Ebu Bekr, pa Omer poslije Ebu Bekra, pa Osman poslije Omera, pa Ali poslije Osmana. Zatim poslije ove četvorice najboljih među ljudima slijede ostali ashabi Božijeg Poslanika, a.s. Nikome nije dozvoljeno da spominje nekog od njihove jednakosti, niti da osuđuje neke njihove mane ili nedostatke. Ko uradi tako dužnost ga je preodgojiti i kazniti ga i niko mu ne može oprostiti, bit će kažnjen i tražit će se od njega da se pokaje. Ako se pokaje bit će primljeno njegovo pokajanje, a oko ostane pri svome, ponovo će biti kažnjen i doživotno osuđen na zatvor, dok ne umre ili se ne povrati."

Šejh Dželauddin Tarablusi Hanefi kaže: "Ako neko proklinje ashabe Poslanikove, a.s., pa kaže za Ebu Bekra ili Omera ili Osmana ili Alija ili Muaviju ili Amr ibn Asa da su bili u zabludi i nevjerstvu, biće ubijen, a ako o njima bude samo nešto ružno govorio, onda će biti kažnjen najstrožijom kaznom."[5]

Dr. Hamid Hunfi Davud prenosi tvrdnje ehli sunneta vel džemaata skraćeno, pa kaže: "Ehli sunnet smatra da su svi ashabi pravedni i da svi učestvuju u pravednosti iako se razlikuju po stepenima u pravednosti, pa onaj ko kaže za nekog ashaba da je nevjernik, on je time postao nevjernik. Ko smatra nekog od ashaba da je griješnik, on je time postao griješnik, a ako osuđuje i prigovora nekom od ashabu, on time psuje i prigovara Božijem Poslaniku, a.s.

Dobar stručnjak ehli sunneta, također, smatra da nije dozvoljeno ispitivati i udubljivati se u ono što se događalo između Alija, r.a., i Muavije.

I da među ashabima ima onih koji su koristili idžtihad i postupali ispravno, kao što je slučaj sa Alijem i onima koji su stali na njegovu stranu. I da među njima ima onih koji su koristili idžtihad, pa pogriješili kao što je Muavija, Aiša, r.a., i oni koji su stali na stranu ovo dvoje. Po

[1] Sahih Muslim, 8/22
[2] Tehzibu-t-tehzib, 1/509
[3] *Kitabu-1-kebair*, Zehebi, str. 233. i 235.
[4] Kitabu-s-sarim el-meslul, str. 275.
[5] Muinu-l-hukkam fima jeteredded bejne-1-hasmejn mine-1-ahkam, str. 187.

mišljenju ehli sunneta potrebno je uzdržavat se od svakih komentara i presuđivanja i iznošenja nedostataka i mana. Oni su zabranili da se Muavija proklinje, jer ga smatraju ashabom i oštri su protivnici onima koji psuju Aišu, jer je smatraju drugom majkom pravovjernih poslije Hatidže i smatraju da ju je Božiji Poslanik mnogo volio.

Sve što je više od toga, potrebno je ostaviti po strani i ne udubljivati se u to i željeti Allahovu odredbu o tome. O tome Hasan Basri i Seid ibn Musejjeb kažu: 'To su stvari, neka Allah od njih očisti naše ruke i naše sablje, pa da mi od njih očistimo naše jezike.'

Ovo su ukratko mišljenja ehli sunneta o pravednosti ashaba i kakav stav je potrebno zauzeti."[1]

Ako neko želi da još više upozna ashabe i ko su ti na koje se odnosi ovaj termin po mišljenju ehli sunneta vel džemaata naći će da su oni dali ovaj orden časti svakom onom ko je samo jednom vidio Poslanika.

Buharija u svom Sahihu kaže: "Ko se družio sa Allahovim Poslanikom, a.s., ili ga je samo vidio, a musliman je, on je jedan od njegovih ashaba."

Ahmed ibn Hanbel kaže: "Najbolji ljudi od Poslanikovih ashaba su oni koji su sa njim učestvovali u bici na Bedru. A svako onaj ko se s njim družio samo godinu ili mjesec ili jedan dan, ili ga je samo vidio i on ima udjela druženja sa Poslanikom onoliko koliko vremena se s njim družio."[2]

U knjizi *El-Isaba fi temjizi-s-sahabe* Ibn Hadžer kaže: "Svako ko prenese od Poslanika jedan hadis ili jednu riječ, ili ga je vidio, a vjernik je, on je jedan od ashaba. Ko se sreo sa Poslanikom vjerujući u njega i umro je kao musliman, bilo da je dugo ili kratko s njim sjedio, prenio nešto od njega ili nije prenio, išao s njim u pohode ili ne išao, ko ga je vidio, a nije sjedio s njim ili ne, ili onaj ko ga nije vidio zbog nečega što ga je u tome spriječilo, svi ovi se ubrajaju u ashabe."[3]

Velika većina ehli sunneta vel džemaata ima ovakvo mišljenje i u ashabe ubrajaju svakog onog ko je samo vidio Poslanika, s.a.v.a., pa čak i ko se rodio za vrijeme njegova života iako još ništa ne shvata. Najbolji dokaz tome je što su Muhamed ibn Ebu Bekra ubrojali u ashabe, a kad je umro Allahov Poslanik, s.a.v.a., Muhammed ibn Ebu Bekr je imao samo tri mjeseca.

Zato Ibn Saad dijeli ashabe u pet kategorija u njegovoj poznatoj knjizi *Tabekat Ibn Saad*.

A Hakim Nejšaburi u knjizi *El-Mustedrek* dijeli ih u dvanaest kategorija, a one su sljedeće:

Prva kategorija oni koji su primili islam prije hidžre, još u Mekki, kao što su hulefai rašidini.

Druga kategorija oni koji su prisustvovali Daru-n-nedveti (vijećnica).

Treća kategorija oni koji su se iselili u Abesiniju.

Četvrta kategorija oni koji su prisustvovali prvom sastanku na Akabi.

Peta kategorija oni koji su prisustvovali drugom sastanku na Akabi.

Šesta kategorija oni koji su učinili hidžru u Medinu poslije što je Poslanik učinio hidžru.

Sedma kategorija oni koji su učestvovali u bici na Bedru.

Osma kategorija oni koji su učinili hidžru poslije bitke na Bedru, a prije Hudejbije.

Deveta kategorija oni koji su prisustvovali sklapanju mira na Hudejbiji.

Deseta kategorija oni koji su učinili hidžru poslije Hudejbije, a prije osvajanja Mekke, kao što su Halid ibn Velid, Amr ibn As i drugi.

Jedanaesta kategorija oni koje je Poslanik, a.s., nazvao *tuleka* (na dan osvajanja Mekke Poslanik ih je oslobodio kazne i zato ih je tako nazvao).

---

[1] *Es-Sahaba fi nazari-š-šiati el-imamijjeti*, str. 8. i 9.
[2] *El-Kifaja*, str. 51.; *Telkin fuhumi ehli-l-asar*, str. 2.
[3] *El-Isaba*, Ibn hadžer l/l0

Dvanaesta kategorija to su djeca ashaba koja su se rodila za vrijeme Poslanikova života, kao što je Muhamed ibn Ebu Bekr.

Dakle, ehli sunnet vel džemaat su saglasni da su svi ashabi bez izuzetka pravedni i sva četiri mezheba prihvataju njihove predaje, bez ikakvih sumnji, i ne dozvoljavaju da se te predaje osuđuju ili da im se na to prigovara.

Dovoljno je samo spomenuti da muhadisi koji se prvenstveno bave hadisom i koji su na sebe preuzeli obavezu podvrgavanja ispravnosti prenosilaca hadisa kako bi očistili hadise, ali kada dođu do nekog ashaba, bez obzira u kojoj on kategoriji bio i bez obzira na njegove godine kada je umro Poslanik, s.a.v.a., oni se tu zaustave i ne pokušavaju kritikovati njegovu predaju, bez obzira na okolnosti koje je okružuju i sumnje i bez obzira što se takva predaja suprotstavlja zdravom razumu i onome što je preneseno. Oni tvrde da ashabi ne potpadaju kritici jer su oni svi pravedni.

Tako mi života, ovo je očita izmišljotina koju razum odbija prihvatiti, a nauka ovo ne potvrđuje. Ne vjerujem da obrazovana omladina danas može prihvatiti ove doista smiješne novotarije.

Ja ne znam, niti iko drugi, odakle je ehli sunnet vel džemaat uzeo ove čudne ideje koje nemaju ništa sa islamom koji počiva na jasnim dokazima.

Kada bi me samo neko od njih ubijedio makar jednim dokazom iz Kur'ana ili sunneta ili zdrave logike u navodnu pravednost svih ashaba!

Ali, hvala Allahu mi znamo zagonetku ovih stavova o kojima o ćemo govoriti u sljedećem poglavlju. Na istraživačima je da sami otkriju neke tajne za koje treba hrabrosti.

Završetak uvoda o vrednovanju ashaba

Nema sumnje da su ashabi obični ljudi koji nisu sačuvani od griješenja. Oni su kao i svi ostali ljudi obavezani šerijatom i imaju prava kao i svi ostali ljudi. Njima pripada zasluga za to što su se družili sa Poslanikom, s.a.v.a., ali samo onda ako su tom druženju iskazivali njemu dostojno poštovanje i davali mu pravo koje mu pripada. U suprotnom njihova kazna će biti dvostruka, jer Allahova pravednost zahtjeva da ne bude isto tretiran onaj ko je bio daleko, kao onaj ko je blizu. Nije isti onaj ko je direktno slušao Božijeg Poslanika, vidio svijetlo poslanstva i bio svjedok mudžiza i direktno iz njih crpio svoja uvjerenja i imao sreće da uči od samog Poslanika za razliku od onoga ko je živio u nekom vremenu poslije Poslanika, nije ga vidio i nije ga direktno slušao.

I razum daje prednost čovjeku koji živi u ovom našem vremenu, a čuva poštovanje Kur'ana i sunneta i svoj život usklađuje prema njima za razliku od onog ashaba koji je živio sa Poslanikom, družio se s njime, ali onaj iskreni iman mu nije ušao u njegovo srce. On je samo prihvatio islam ili družio se sa Poslanikom u dobročinstvu i bogobojaznosti cijelog njegovog života, ali poslije njegove smrti on se vratio svojim prijašnjim stopama i postao otpadnik od vjere.

Pored toga što ovo potvrđuje sud razuma ovo, također, potvrđuje i Kur'an i sunnet. Onome ko poznaje Kur'an i sunet ovo nije skriveno.

Primjer toga su Allahove riječi: “O žene Vjerovjesnikove, ako bi koja od vas očit grijeh učinila, kazna bi joj bila udvostručena, a to je Allahu lako.”[1]

Među ashabima ima vjernika koji su upotpunili svoj iman i vjerovanje, onih sa slabim imanom, zatim ima i onih u čije srce iman nije ušao, a ima i bogobojaznih zahida, koji su se odrekli svega ovosvjetskog. Ima i lakoumnih koji vide samo svoje interese, a ima i poštovanih pravednika. Među ashabima ima i ružnih silnika, a ima i sljedbenika istine, iskrenih vjernika. Među njima ima velikih griješnika, a i neznalica i novatora. Ima onih iskrenih i velikih poznavalaca islama, a ima i licemjera, varalica, prepredenjaka i otpadnika od vjere.

Ako Časni Kur'an i Poslanikov sunnet i historija potvrđuju ove stvari i pojašnjavaju najjasnijim dokazima onda su tvrdnje ehli sunneta vel džemaata da su svi ashabi pravedni obične neutemeljene tlapnje. Njihove tvrdnje su u suprotnosti sa kur'anskim učenjima, Poslanikovim sunnetom, svjedočenju historije i zdravom razumu. To je čista pristrasnost, riječi bez dokaza i govor bez logike.

Onaj ko istražuje o ovim stvarima, ostaje začuđen spram ovakvih razmišljanja ehli sunneta vel džemaata.

Ali, kada istraživač sazna o ulozi koje su odigrale Emevije i metode kojima su se koristile Abasije kako bi učvrstili ovo vjerovanje, mislim na njihov stav o kritikovanju ashabima, tvrdnju o njihovoj pravednosti i zabranu o njihovom osuđivanju, nestat će svako čuđenje i neće ga obuzimati ni najmanja sumnja u to da su oni zabranili da se govori o ashabima kako do njih ne bi došli prigovori i osude za njihova djela koja su počinili i zločine koje su počinili spram islama, Poslanika i islamskog ummeta.

Ako su Ebu Sufjan, Muavija, Jezid, Amr ibn As, Mervan ibn Hakem, Mugire ibn Suaba i Bisir iba Ertae, svi bili od ashaba i ako su oni vladali vjernicima i sudili im, pa kako i ne bi zabranili da se ashabi kritikuju, i kako da ne izmišljaju lažne predaje koje govore o svima njima kao pravednim, a sve to kako bi ove odlike i njih obuhvatile i kako se niko ne bi usudio da im nešto prigovori i osudi njihova djela.

[1] Ahzab, 30

A ko radi takvo što od muslimana, nazivaju ga bezbožnikom i nevjernikom i izdaju fetve da se takav ubije i da kad umre ne može se gasuliti i u ćefine zamotati, nego će ga gurati drvetom dok ga ne uguraju u njegov kabur - kao što smo već navodili. Kada bi htjeli ubijati šije, samo bi ih optužili da psuju ashabe, a psovanje ashaba kod njih znači njihovo kritikovanje i osuda onog što su radili, i samo to je dovoljno da budu ubijani i strogo kažnjeni.

Stvar je otišla i dalje, pa je bilo dovoljno da neke upita o značenju hadisa, pa da ga stigne smrt. Evo dokaza za to:

Hatib Bagdadi bilježi u svojoj historiji: "Spomenut je jedan hadis kod Harun Rešida od Ebu Hurejra: 'Sreo se Musa sa Ademom i upitao ga: 'Ti si Adem koji nas je izveo iz Dženneta?' Neki Kurejšija, koji je bio prisutan, upitao je: 'Gdje se Musa sreo sa Ademom?' Harun Rešid se naljutio i rekao: 'Donesite kožni tepih (koji se koristio u prilikama pogubljenja) i sablju. Bezbožnik prigovara hadisu Božijeg Poslanika.'"[1]

Ako ovaj čovjek, koji je bez sumnje bio jedan od prvaka jer prisustvuje skupu Haruna Rešida, zaslužuje smrt samo zato što je upitao o mjestu na kojem su se sreli Musa i Adem, onda ne pitaj za šiju koji za Ebu Hurejra kaže da je lažljivac, a u tome sa poziva na neke ashabe koji su ga tako nazivali, a na njihovom čelu je bio Omer lbn Hattab. Iz ovoga, istraživač razumije sve oprečnosti i kontradiktornosti koje se nalaze u hadisima, nešto što je ružno i očigledno nevjerstvo. Uprkos tome, takvi hadisi su zabilježeni kao vjerodostojni i obučena im je odjeća svetosti i čistoće.

Sve to jer je prigovaranje i smatranje nekih hadisa neispravnim bilo zabranjeno i vodili su u smrt i propast. Onaj ko bi upitao za neka pojašnjenja kako bi stigao do istine i ako bi se u tome osjetio miris istraživanja i analiziranja, on bi sigurno bio ubijen kao primjer drugima i kako se niko ne bi usudio da govori i ispituje poslije njega.

Oni su svijetu lažno prikazali da onaj ko prigovori nekom hadisu Ebu Hurejre ili nekom od ashaba, pa čak i nekog od najobičnijih ashaba, prigovorio je Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Tako su stavili oreol svetosti na neke izmišljene hadise koje su krivotvorili neki ashabi poslije Poslanika, s.a.v.a., i oni su postali sasvim prihvatljivi hadisi.

Kada sam razgovarao sa nekom našom ulemom, mnogo dokaza sam im naveo o tome da ashabi nisu bili toliko sveti i neprikosnoveni, nego su i sami sumnjali u hadise jedni drugih ako bi neki hadis bio suprotan Kur'anu. Navodio sam kao dokaz i to kada je Omer ibn Hattab udario Ebu Hurejru bičem i zabranio mu da prenosi hadise i optužio ga da izmišlja i tako dalje. Oni su mi uvijek odgovarali da su ashabi imali pravo da jadan drugom kažu šta hoće, a mi, obzirom da nismo na njihovom stupnju vrijednosti, ne možemo im odgovoriti i prigovarati.

Kažem: O Allahovi robovi, oni su se borili međusobno, jedni druge nazivali nevjernicima i ubijali jedni druge?!

Oni kažu: Svi su oni mudžtehidi, ko je od njih ispravno postupio ima dvije nagrade, a ko je poslije svog idžtihada pogrešno postupio, ima jednu nagradu, i mi nemamo pravo udubljivati se u njihove stvari.

Sigurno je da su oni ovo vjerovanje naslijedili od svojih očeva i djedova, i ponavljaju ga kao papagaji bez razmišljanja i provjere.

I njihov Imam Gazali je usvojio isto mišljenje i širio ga među ljudima, pa je tako postao hudžetu-l-islam, autoritet islama i muslimana, pa u svojoj knjizi *El-Mistasfa* kaže: "Ono čega se drže selefije i većina njihovih potomaka jeste da je pravednost ashaba poznata, jer je Allah njih izjednačio i hvalio ih u Svojoj Knjizi i to je naše vjerovanje o njima."

[1] Tarih Bagdadi, 14/7

Čudim se Gazaliji i ehli sunnetu vel džemaatu uopće o njihovom navođenju Kur'ana kao dokaza pravednosti ashaba, jer u Kur'anu nema niti ijednog jedinog ajeta koji na to upućuje. Naprotiv, u Kur'anu ima mnogo ajeta koji negiraju njihovu pravednost, na vidjelo iznose njihove tajne i otkrivaju njihovo licemjerstvo.

Mi smo posvetili jedno cijelo poglavlje ovoj temi u našoj knjizi *Pitajte one koji znaju* na strani 113. do 172. (arapskog teksta). Pa ko želi da još istražuje ili da se zadrži na ovim činjenicama, može pogledati navedenu knjigu kako bi pročitao šta Allah i Poslanik kažu o njima.

I kako bi istraživač vidio da ashabi nikada nisu ni sanjali o poziciji i položaju koji im je izmislio ehli sunnet vel džemaat. Ništa mu drugo ne preostaje, nego da pročita knjige hadisa i historije koje su pune njihovih ružnih djela i čak u nekima se proglašavaju za nevjernike. Mnogi od njih su sumnjali u sebe da su munafici.

Buharija bilježi u svom Sahihu da Ibn Melika zna tridesetoricu ashaba Poslanikovih i svi su se za sebe bojali licemjerstva i nijedan od njih nije rekao da ima iman Džibrila.[1]

Evo i sam Gazali bilježi u svojoj knjizi da je Omer ibn Hattab pitao Huzejfz ibn Jemana o tome da li ga je Božiji Poslanik spomenuo u grupi munafika, čija je imena rekao njemu.[2]

Ništa ne znači tvrdnja onih koji kažu da munafici nisu od ashaba, kada znamo da termin o kojem su se suglasili je isti onaj koji smo čuli maloprije, a to je da svako ko je vidio Božijeg Poslanika vjerujući u njega je ashab, pa makar i ne sjedio s njim i ne slušao njegove riječi.

U njihovim riječima da vjeruju ima pretvaranja, jer svi oni koji su se družili sa Poslanikom, izgovorili su šehadet i Poslanik, s.a.v.a., je primio ovaj njihov formalni islam, a i sâm je rekao: "Naređeno mi je da sudim po spoljašnjosti, po onome što je zahir, a samo Allah zna tajne!" I nikad u svom životu, nijednom od njih nije rekao: "Ti si munafik i neću od tebe primit tvoj islam!"

Zato, nalazimo da Poslanik, s.a.v.a., i 'munafike' naziva moji ashabi, a on zna za njihovu dvoličnost. Evo dokaza:

Buharija prenosi da je Omer ibn Hattab tražio od Poslanika da ubije Abdullah ibn Ubejju, munafika, pa je rekao: "Božiji Poslaniče, pusti me da ubijem ovog munafika!" Poslanik je rekao: "Ostavi ga, neću da ljudi pričaju kako je Muhammed ubijao svoje ashabe."[3]

Neka ulema od ehli sunneta vel džemaata pokušava nas uvjeriti da su munafici bili poznati i da ih ne miješamo sa ashabima. Ovo je nemoguće i nije prihvatljivo. Naprotiv, munafici su bili iz skupine ashaba čije je skrivene tajne poznavao samo Uzvišeni Allah. Oni su klanjali, postili, obožavali Allaha i Poslaniku se približavali svim sredstvima. Evo dokaza:

Buharija bilježi u svom Sahihu da je Omer ibn Hattab i po drugi put zatražio od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da mu dozvoli da ubije Zu-l-Huvejsaru, kad je rekao Poslaniku: "Budi pravedan!" A Poslanik mu je odgovorio: "Pusti ga, on ima drugove koji preziru da on klanja sa njima, preziru i omalovažavaju njegov post sa njihovim postom, uče Kur'an koji ne prelazi njihove ključne kosti (ne dotiče srce) i oni izlaze iz vjere kao što strijele izlazi iz tobolca."[4]

Neću pretjerati ako kažem da većina ashaba nije bila daleko od licemjerstva, što i Kur'an potvrđuje u mnogobrojnim ajetima, a i što Božiji Poslanik, s.a.v.a., potvrđuje u mnogim hadisima. U Kur'anu čitamo:

"Međutim, on im istinu donosi, ali većina njih prezire istinu."[5]

---

[1] Sahih Buhari, 1/17
[2] Ihaju ulumi-d-din, Gazali, 1/129; Kenzu-l-ummal 7/24
[3] Sahih Buhari, 6/65; Fadailu-l-Kur'an, sura E1-Munafikun; Tarih Ibn Aasakir 4/97
[4] Sahih Buhari, 4/206
[5] Mu'minun, 70

“Beduini su najveći nevjernici i najgori licemjeri.”[1]

“Među beduinima oko vas ima licemjera, a ima ih i među stanovnicima Medine, koji su u licemjerstvu spretni.”[2]

Dobro je ukazati da neka ulema ehli sunneta vel džemaata nastoje svim silama sakriti činjenice, pa riječ *el-arab* u gornjem ajetu tumače da to nisu ashabi, nego su to beduini koji su živjeli po cijelom arabijskom poluostrvu. Ali, nalazimo da je Omer ibn Hattab kada mu se primakla smrt, oporučio halifi poslije njega: “Preporučujem ti da prema *el-arab* (beduinima, Arapima) postupaš lijepo, jer su oni korijen Arapa i građa islama.”[3] Ako su korijeni Arapa i građa islama najveći nevjernici i najgori licemjeri za očekivati je da oni kao takvi ne poznaju granice onoga što je Allah obznanio Svom Poslaniku, a Allah je Sveznajući i Mudri. Nakon ovoga ne ostaje mjesta tvrdnjama ehli sunneta vel džemaata da su svi ashabi pravedni.

Kake bi bolje objasnio i kako bi se istraživač uvjerio da su el-arab, ustvari, općenito ashabi, pogledajmo ajete. Allah, dž.š., nakon što kaže da su el-arab najveći nevjernici i najgori licemjeri u nastavku kaže: “A ima earab (beduina) koji vjeruju u Allaha i u onaj svijet i koji smatraju da je ono što daju put da se Allahu približe i da Poslanikove blagoslove zasluže. To im je, zaista, dobro djelo. Allah će ih sigurno milošću Svojom obasuti, jer Allah prašta i samilostan je.”[4]

A ono što je Božiji Poslanik, s.a.v.a., potvrdio hadisima, pa kaže: “Moji ashabi će biti odvedeni u Vatru, a ja ću reći: ‘Gospodaru, ovo su moji ashabi!’ Reći će se: ‘Ti ne znaš šta su sve novo izmislili poslije tebe!’ A ja ću reći: ‘Teško onome ko je unio izmjene u vjeru poslije mene, i vidim da između njih ima veoma malo iskrenih kao stoke koja slobodno pase.’”[5]

Isto potvrđuju i mnogi drugi hadisi, a mi smo ovom prilikom naveli samo nekoliko primjera. Cilj ovoga našeg istraživanja nije da ispitujemo život ashaba i da osuđujemo njihovu pravednost? Povijest nam je dovoljna i ona nam je svjedok da su neki od ashaba počinili blud, pili vino, svjedočili lažno, vratili se svojim starim običajima i počinili mnoge zločine nad nevinim i prevarili ummet. Želimo samo pokazati da je tvrdnja o pravednosti svih ashaba bajka koju je izmislio ehli sunnet vel džemaat kako bi pokrio djela svojih prvaka i velikana od ashaba koji su unijeli mnogo novih stvari u Allahovu vjeru i izmijenili Njegove propise, i kao drugo, kako bi otkrili da je ehli sunnet usvajanjem vjerovanja o pravednosti svih ashaba pokazao svoj pravi identitet, a to je ljubav prema munaficima i slijeđenje njihovih novotarija koje su izmislili kako bi vratili svijet u džahilijjet.

Obzirom da je ehli sunnet vel džemaat zabranio svojim sljedbenicima da prigovaraju i osuđuju ashabe, time su zatvorili vrata idžtihada, i to od vremena emevijskih vladara i stvaranja mezheba. Njihovi sljedbenici su naslijedili takvo vjerovanje prenoseći ga iz generacije u generaciju i sve do današnjih dana zabranjuje se ispitivanje o ashabima. Oni su svima njima zadovoljni, a onoga ko kritikuje ashabe smatraju nevjernikom.

Na kraju da izvučemo rezime iz svega do sada rečenog, a to je da šije sljedbenici Ehli-bejta, ashabe stavljaju na mjesto koje oni zaslužuju, pa su zadovoljni bogobojaznima, a distanciraju se od munafika i griješnika, i neprijatelja Allahovih i Njegova Poslanika. Zbog toga, oni su istinski sljedbenici ehli sunneta, jer vole one ashabe koje voli Allah i Njegov Poslanik, a odriču se od onih koji su glavni uzrok zablude velike većine muslimana.

[1] Tevbe, 97
[2] Tevba, 101
[3] Sahih Buhari, 4/206
[4] Tevbe, 99
[5] Sahih Buhari, 7/209, babu-l-bavdi

Protivljenje ehli sunneta vel džemaata Poslanikovim sunnetima

U ovom poglavlju želimo pokazati istraživaču, u osnovnim crtama, protivljenje ehli sunneta vel džemaata većini Poslanikovog sunneta. A na drugoj strani objasnit ćemo da su šije te koje se drže Poslanikova sunneta i da mi šije imamo pravo da ovu knjigu naslovimo *Šije istinski sljedbenici Poslanikova sunneta*.

Isto tako, u ovom poglavlju želimo iznijeti glavna pitanja koja će još više pojasniti istraživaču da je se ehli sunnet vel džemaat suprotstavio učenjima islama u svemu što je odredio Kur'an i Poslanik, s.a.v.a., u svom sunnetu, što je rezultiralo zastranjenjem mnogih muslimana, njihovo izopačenje, nazadovanje i nesreću.

Po mom vjerovanju, uzrok zablude se vraća jednom glavnom faktoru, a to je ljubav prema dunjaluku i svim njegovim manifestacijama.

Zar Allahov Poslanik, s.a.v.a., nije rekao: "Ljubav prema dunjaluku je uzrok svake nesreće!" Ljubav prema dunjaluku je zasigurno predstavljena u ljubavi prema vlasti i stjecanju položaja. Zbog vlasti su mnogi narodi uništeni, propale mnoge zemlje i narodi, a čovjek postao krvoločniji od divlje zvijeri. Na to je ukazao Božiji Poslanik, s.a.v.a., kada je rekao svojim ashabima: "Ja se ne bojim za vas da ćete Bogu druga pripisivati poslije mene. Ja se bojim za vas da ćete se natjecati u vlasti."

Zbog svega ovoga, mora se proučiti pitanje hilafeta i imameta ili ono što danas nazivamo sistem islamske vlasti. To je velika nesreća i katastrofa koja je na muslimane navukla probleme, teškoće, zabludu i propast.

1. Sistem vlasti u islamu

Ehli sunnet vel džemaat smatra da Poslanik nikoga nije imenovao za nasljednika, nego je ostavio šuri da se dogovore o halifi. Ovo je njihovo vjerovanje o hilafetu. O tome imaju jedinstven stav od dana kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., preselio na bolji svijet pa sve do danas.

Pretpostavlja se da ehli sunnet vel džemaat praktikuje ovo načelo u koje vjeruju i brane ga svim silama. Ali, ako budemo malo istraživali o tome naći ćemo da su oni radili sasvim suprotno onome što su vjerovali. Ne uzmemo li u obzir polaganje zakletve Ebu Bekru na dan Sekife, koju oni sami nazivaju pogreškom i da Allah sačuva njenog zla, naći ćemo da je Ebu Bekr izumio ideju nasljeđivanja hilafeta u islamu pa je odredio da halifa nakon njega bude Omer ibn Hattab.

Isto tako Omer ibn Hattab je izabrao Abdurahman ibn Avfa da izabere za halifu jednog od petorice koje je Omer odabrao i naređuje mu da ubije one koji se suprotstave.

A kada je Muavija došao na vlast on je najbolje primijenio ovo načelo (nasljeđivanje prijestolja), pa određuje svog sina Jezida za nasljednika, a Jezid određuje svog sina Muaviju za svog nasljednika.

Od tog vremena, hilafet prelazi iz ruke u ruku onih koje je Poslanik oslobodio na dan osvajanja Mekke s generacije na generaciju, pa je svaki halifa za svog nasljednika imenovao sina, brata ili nekog od svojih rođaka. Isto su radile i abasijske halife od dana kada su uspostavili abasijsku dinastiju, pa dok ih nije nestalo. Isto su radili vladari osmanske države od dana kada je uspostavljena, pa do vremena njenog pada sa dolaskom Kemala Ataturka na vlast.

Obzirom da ehli sunnet vel džemaat zastupa ovakav oblik hilafet u svim krajevima svijeta, i kroz cijelu islamsku povijest, danas vidimo da u Saudiji, Maroku, Jordanu i svim zemljama

Zaljeva, primjenjuju ovo načelo nasljeđivanja vlasti koji su oni naslijedili od "njihovog dobrog selefa (prethodnika)".

Pod pretpostavkom da je ispravna njihova teorija u koju vjeruju, a to je da je Poslanik, s.a.v.a., ostavio da se šurom izabere halifa i da Kur'an to potvrđuje, oni su radili suprotno Kur'anu i sunnetu i promijenili su sistem "demokratske šure" u sistem despotskog samovoljnog nasljeđivanog prijestolja.

A pod pretpostavkom da je Poslanik, s.a.v.a., hadisom odredio Ali ibn Ebi Taliba za halifu, kao što tvrde šije, onda se ehli sunnet vel džemat suprotstavio jasnom Poslanikovom sunnetu i Allahu, jer Božiji Poslanik ne radi ništa bez dozvole svoga Gospodara.

I sami su svjesni da je ova teorija šure neispravna jer je prve halife nisu primjenjivale, niti radile po njoj. Isto tako su svjesni neispravnosti teorije "nasljeđivanja prijestolja" i potom to pravdaju hadisima: "Poslije mene hilafet će biti trideset godina, a onda će doći silni kraljevi." I kao da oni žele ubijediti i druge u ono u što su sebe uvjerili, a to je da vlast pripada Allahu i da je on stavlja gdje hoće i da je vladare i sultane Allah odredio da vladaju ljudima, i zato im se mora pokoravati i ne smije se buniti protiv njih.

Ovo je duga rasprava koja bi nas uvukla u raspravu o kada i kaderu, a o čemu smo govorili u knjizi *Sa onima koji su iskreni* i ne želimo se više vraćati tome. Dovoljno je da znamo da se ehli sunnet vel džemaat još nazivaju kaderije zbog ovakvih njihovih tvrdnji.

Rezultat je da ehli sunnet vel džemaat vjeruje u nasljeđivanje vlasti i smatraju to legalnim, zakonskim hilafetom. To nije zato što je to naredio Božiji Poslanik ili što je on odredio nasljednika, jer oni to najoštrije negiraju, već zato što je Ebu Bekr odredio za svog nasljednika Omera. Omer je izabrao šestoricu koji će izabrati halifu, a Muavija je imenovao svog sina za nasljednika itd. Niko od njihove uleme niti ijedan od Imama četiri mezheba nije rekao da je emevijski ili abasijski ili osmanski hilafet nelegalan i nezakonit. Naprotiv, vidimo ih kako žure položiti prisegu, dati podršku i legalitet njihovom hilafetu. Zato većina uleme tvrdi da je zakonit i legalan hilafet onog ko ga je silom uzeo i nije im važno da li je on dobročinitelj ili silnik, bogobojazan ili griješnik.

Dr. Ahmed Mahmud Subhi o ovome kaže: "Stav ehli sunneta po pitanju hilafeta jeste potčinjavanje stvarnosti bez davanja podrške ili suprotstavljanja."[1]

Ali, stvarnost je ta da ehli sunnet podržava i takav hilafet, što se može vidjeti iz riječi Ahmed ibn Hanbela koje prenosi Ebu Jaala Fera: "Hilafet je potvrđen i ispravan čak i kada se preuzme silom, a ne treba mu ugovor."

U predaji Abdul ibn Malik Attara kaže: "Ko sabljom pobijedi, pa postane halifa i sebe nazove emirul mumininom, nijednom muslimanu koji vjeruje u Allaha i Sudnji dan nije dozvoljeno da zanoći, a da ga ne smatra vođom, bio dobročinitelj ili tlačitelj." Kao dokaz navodim riječi Abdullah ibn Omera: "Mi smo sa onim ko pobjedi!" I tako je ehli sunnet vel džemaat postao zalog ove novotarije - novotarije nasljeđivanja prijestolja - pa oni zakletvu polažu pobjedniku, bez obzira na njegovu pobožnost, bogobojaznost i znanje (bio dobročinitelj ili tlačitelj). Dokaz tome je da je većina ashaba koji su se borili sa Poslanikom, s.a.v.a., protiv Muavije ibn Ebi Sufjana u nekoliko bitaka, kasnije su mu položili zakletvu i priznali ga za emirul-muminina, kao što su prihvatili Mervan ibn Hakema koga je Božiji Poslanik nazvao "slabićem". Protjerao ga iz Medine i rekao: "Neće sa mnom stanovati ni živ, ni mrtav."

I ne samo to, oni su prihvatili i hilafet Jezid ibn Muavije i položili su mu zakletvu da je on vođa vjernika, a kada se Husejn, unuk Allahova Poslanika, pobunio protiv njega, oni su ga ubili, njega i njegovu porodicu kako bi potvrdili ispravnost Jezidova hilafeta. Neka ulema čak tvrdi da je Husejn ubijen sabljom svog djeda, a ima i onih koji do današnjih dana pišu knjige o

[1] Nazarijjetu-1-imameti, Mahmud Subhi, str. 23

“emirul mumininu Jezid ibn Muaviji”. Sve ovo je njihovo pružanje podrške Jezidovoj vladavini, a osuđivanje Husejna, jer se pobunio protiv njega.

Kada znamo sve ovo, ne preostaje nam ništa drugo do da priznamo da je ehli sunnet vel džemaat radio suprotno sunnetu koji pripisuju Poslaniku, a to je da je on ostavio šuru, dogovaranje i da muslimani mogu tako izabrati halifu.

A što se tiče šija oni se drže načela Imameta, a to je da su Allah i Njegov Poslanik odredili halifu eksplicitno.

Kod šija je Imamet ispravan samo investiturom (određen autoritativnim tekstom) i može biti dat samo masumu, najučenijem, najbogobojaznijem i najboljem. Kod njih nije dozvoljeno dati prednost manje vrijednom pored vrjednijeg. I zato vidimo da su oni, prvo odbili prihvatiti hilafet ashaba, a drugo hilafet ehli sunneta vel džemaata.

Obzirom da tekstovi, predaje koje šije navode po pitanju hilafeta, se doista nalaze u knjigama, sahihima ehli sunneta vel džemaata, ne preostaje nam ništa drugo nego da priznamo da su šije oni koji se pridržavaju ispravnog, vjerodostojnog sunneta.

Bilo da kažemo da je to stvar šure ili investiture u pogledu hilafeta, jedino su šije u pravu, jer jedina osoba koja je određena i investiturom i šurom jeste Ali ibn Ebi Talib. Niko od muslimana, bilo da je šija ili sunija, ne može tvrditi da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., ukazao na nasljeđivanje hilafeta, bilo direktno ili indirektno.

Niko od muslimana, bilo šija ili sunija, ne može reći da je Božiji Poslanik rekao: “Ostavljam vam šuru, pa izaberite koga hoćete za halifu poslije mene.”

Upućujemo poziv svima da nam donesu makar jedan hadis o ovome, a ako to ne urade, a neće uraditi, neka se vrate potvrđenom Poslanikovom sunnetu i vjerodostojnoj islamskoj povijesti. Možda će onda pronaći pravi put i krenuti njime. Ili, oni kažu da je Božiji Poslanik zanemario ovo opasno pitanje i nije objasnio njegova učenja kako ummet ne bi ušao u svađe i slijepu fitnu koja bi pocijepala njihovo jedinstvo i skrenula ih sa Allahovog pravog puta. A mi danas vidimo da i griješni vladari i tirani razmišljaju o životnom putu svog naroda poslije njihove vladavine, pa nastoje uvijek odrediti onoga ko će ga zamijeniti, a kako da to ne uradi onaj koga je Allah poslao kao milost svjetovima!?

2. Tvrdnja o pravednosti svih ashaba je suprotna jasnom sunnetu

Ako pogledamo djela Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i njegove riječi upućene ashabima, naći ćemo da je on svakome dao njegovo pravo. On se ljutio u ime Allaha i bio je zadovoljan s onim čime je On zadovoljan. Svaki ashab koji se suprotstavio nekoj od Allahovih naredbi, Poslanik bi se od njega distancirao, kao što se distancirao od onoga što je uradio Halid ibn Velid kada je pobio ljude iz plemena Benu Džuzejme. Isto tako se naljutio na Usamu kada je došao da se zauzme za ženu koja je bila ugledna, a ukrala je, pa je rekao svoje poznate riječi: “Teško tebi, zar se zauzimaš da se ne izvrši jedna od Allahovih kazni? Tako mi Allaha, da je ukrala Fatima, kćerka Muhammedova, odsjekao bih joj ruku! Oni koji su bili prije vas, upropašteni su, jer kada bi ukrao neko ugledan, ostavili bi ga, a kada bi ukrao neko jadan i siromašan, izvršili bi na njemu kaznu.”

Ponekad ga vidimo kako priziva blagoslov i Allahovo zadovoljstvo na neke svoje iskrene ashabe, moli za njih i upućuje dove za oprost njihovih grijeha. Isto tako ga nalazimo da proklinje neke od njih, one koji su odbili poslušati njegove naredbe, a ponekad im ne bi pridavao važnost, kao što su njegove riječi: “Neka je Allahovo prokletstvo na onoga ko izostane iz Usamine vojske!” A to je bilo kada su prigovarali Poslaniku što je imenovao Usamu za komandanta i odbili da se pridruže njegovoj vojsci tvrdeći da je on suviše mlad da komanduje njima.

Isto tako ga, s.a.v.a., nalazimo kako objašnjava ljudima i ne ostavlja da ih zavedu neki ashabi, pa kaže o jednom munafiku: "On ima drugove koji preziru da on klanja sa njima, preziru i omalovažavaju njegov post sa njihovim postom, uče Kur'an koji ne dotiče njihova srca i oni izlaze iz vjere kao što strijele izlaze iz tobolca."

Poslanik, s.a.v.a., nije htio klanjati jednom ashabu dženazu koji je poginuo na Hajberu među muslimanskom vojskom, pa je otkrio istinu o njemu, rekavši: "On je potkrao dio plijena na Allahovom putu." I kada su pregledali njegove stvari, našli su u njima bisere Jevreja.

Pripovijeda nam Mavridi da je Poslanik, s.a.v.a., ožednio u bici na Tebuku, pa su munafici rekli: "Muhammed nas obavještava o nebeskim vijestima, a ne zna put do vode." Onda je došao Džibril i obavijestio Poslanika o njihovim imenima, a Poslanik je njihova imena rekao Saad ibn Ubade. Pa mu je rekao Saad: "Ako hoćeš, možeš ih pobiti." A Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Ne, neću da svijet priča kako je Muhammed ubijao svoje ashabe, mi ćemo se lijepo s njima družiti, jer su sa nama."[1]

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je s njima postupao onako kako im je Kur'ani Kerim davao pravo. Allah, dž.š., je bio zadovoljan onima od njih koji su bili iskreni, a srdio se na one od njih koji su bili munafici, otpadnici od vjere i oni koji su prekršili zakletvu. U mnogobrojnim jasnim ajetima ih je prokleo, o čemu smo dovoljno govorili u knjizi *Pitajte one koji znaju* u poglavlju "Časni Kur'an otkriva istinu o nekim ashabima". Ko želi provjeriti, može pogledati u navedenoj knjizi.

Dovoljan nam je jedan primjer od djela nekih ashaba, munafika koje je Allah otkrio i iznio njihove prave namjere na vidjelo. To je primjer dvanaestorice ljudi, ashaba, koji su se poslužili izgovorom o udaljenost i da im vrijeme ne dozvoljava da prisustvuju sa Poslanikom. Zato su izgradili mesdžid za obavljanje namaza u njegovo propisano vrijeme. Šta misliš, ima li veće iskrenosti od ove? Da rob utroši svoj veliki imetak kako bi izgradio mesdžid, želeći time osigurati obavljanje namaza u njegovo vrijeme i u džemaatu koji se okuplja u jednom mesdžidu?

Ali, Uzvišeni Allah, Kome nije skriveno ništa ni na nebu, ni na Zemlji, Koji zna poglede i one što kriomice u ono što je zabranjeno gledaju, zna njihove tajne i ono što grudi kriju, pa je objavio Svom Poslaniku i upoznao ga sa njihovim licemjerstvom:

"A oni koji su džamiju sagradili da bi štetu nanijeli i nevjerovanje osnažili i razdor među vjernike unijeli, pripremajući je za onoga koji se protiv Allaha i Njegova Poslanika još prije borio, sigurno će se zaklinjati: 'Mi smo samo najbolje željeli!', a Allah je svjedok da su oni pravi lažljivci."[2]

Isto kao što se Uzvišeni Allah ne stidi istine, tako je i Poslanik, s.a.v.a., jasno govorio svojim ashabima da će se boriti za dunjaluk i da će u zabludi slijediti običaje Jevreja i kršćana, pedalj po pedalj, aršin po aršin, i da će se povratiti svojim stopama poslije njega i da će postati otpadnici od vjere, i da će poslije Sudnjeg dana biti bačeni u Džehennem i da će se samo mali broj njih spasiti, kako je Poslanik, s.a.v.a., rekao da će ih biti tako malo kao stoke koja slobodno pase...

Kako nas ehli sunnet vel džemaat poslije ovoga može ubjeđivati da su svi ashabi podjednako pravedni i da će svi biti u Dženetu, da se njihovih propisa moramo pridržavati, da su njihova mišljenja i novotarije obavezna za slijeđenje i da je prigovor nekom od njih izlazak iz vjere što za sobom povlači kaznu smrću?!

---

[1] Njegove riječi: "Ne, neću da svijet priča kako je Muhammed ubijao svoje ashabe..." upućuju na to da je među ashabima bilo munafika, pa tvrdnja ehli sunneta da munafici nisu bili od ashaba, nije tačna, jer je to odgovor Božijem Poslaniku, s.a.v.a., koji ih naziva svojim ashabima.

[2] Tevbe, 107

Ovo ne mogu prihvatiti ni luđaci, a kamoli razumni ljudi. Ovo je laž i potvora fikha vladara i sultana, one uleme koja ide u njihovoj povorci i samozvane uleme. Mi, nikada ne možemo prihvatiti ovako nešto, sve dok imamo razum, jer ovo je odbijanje Allaha i Njegovog Poslanika, a ko tako uradi, postao je nevjernik, i zato što je to u suprotnosti sa razumom.

Mi ne obavezujemo ehli sunnet vel džemaat da i oni odbace ovo. Oni su slobodni da vjeruju šta hoće i jedino su oni odgovorni za rezultate i loše posljedice.

Na njima je, isto tako, da smatraju i ne nazivaju nevjernicima one koji slijede Kur'an i Poslanikov sunnet, a kada je riječ o pravednosti ashaba onom ko lijepo postupa kažu: "Lijepo si to uradio.", a onome ko loše postupa kažu: "Pogriješio si i ružno je to."

Ovim nam je razjašnjeno da se ehli sunnet vel džemaat suprotstavio jasnom Kur'anu i jasnom sunnetu i da su slijedili ono što su im lijepim prikazali emevijski i abasijski vladari, odbacujući pri tome sva legalna i razumna mjerila.

Čudno je da ako upitaš nekog od uleme ehli sunneta vel džemaata koji smatraju nevjernikom onog ko psuje i proklinje nekog od ashaba, pa mu kažeš: "Zašto onda ne smatrate Muaviju nevjernikom i druge ashabe koji su ga slijedili u psovanju i proklinjanju Alija sa minberama?" On će ti sigurno odgovoriti: "Taj narod je bio i nestao. Njega čeka ono što je zaslužio, i vas će čekati ono što ćete zaslužiti, i vi nećete biti pitani za ono što su oni radili."[1]

3. Poslanik naređuje muslimanima da slijede njegovo Potomstvo, a ehli sunnet mu se suprotstavlja u tome

U prijašnjim poglavljima smo potvrdili da je Poslanikov, s.a.v.a., hadis, poznat kao hadis sekalejn, a to su njegove riječi: "Ostavljam vam dvije skupocjene stvari, ako ih se budete pridržavali, nikada poslije mene nećete zalutati, a to je: Allahova knjiga i moje Potomstvo, Ehli-bejt. Milostivi, Sveznajući me je obavijestio da se ovo dvoje neće razdvajati sve dok ne dođu meni do Havda (na Sudnji dan).", sahih hadis, mutevatir, kojeg bilježe i šije, a i sunije u svojim sahihima i musnedima. Poznato je da je ehli sunnet vel džemaat odbacio Ehli-bejt[2] i okrenuli se prema Imamima četiri mezheba koje su im propisali tiranski vladari.

Ako bismo htjeli ovu temu podrobnije sagledati, rekli bismo da se ehli sunnet vel džemaat borio protiv Poslanikovog Ehli-bejta, s.a.v.a., pod vodstvom emevijskih i abasijskih halifa. Zato, ako budeš tražio u njihovom vjerovanju i knjigama hadisa, nećeš naći da se spominje išta od fikha Ehli-bejta. Sav njihov fikh i hadise oni pripisuju neprijateljima Ehli-bejta, nasibijama, koji su se borili protiv njih, kao što su: Abdullah ibn Omer, Aiša, Ebu Hurejre i drugi.

Pola vjere kod njih je uzeto od crvenkasto-bijele Aiše i fakiha ehli sunneta, Abdullah ibn Omera, a ravija, prenosilac islama kod njih je Ebu Hurejre, a tulekai (oni koje je Poslanik oslobodio na dan osvajanja Mekke) i njihovi sinovi su sudije i zakonodavci u Allahovoj vjeri.

Dokaz da ehli sunnet vel džemaat nije postojao pod ovim imenom, nego su bili u skupini protivnika Ehli-bejta od dana Sekife. Oni su ti koji su kovali zavjeru o preuzimanju hilafeta od Ehli-bejta i njihovom udaljavanju sa političke pozornice ummeta.

Grupa ehli sunnet vel džemaat se formirala kao reakcija na šije koji su slijedili Ehli-bejt i pozivali se na njihov imamet slijedeći Kur'an i sunnet.

---

[1] Bekare, 134

[2] Na nama je da kažemo da je ehli sunnet vel džemaat proklinjao Ehli-bejt, borili se protiv njih i ubijali ih. Znamo da je vođa ehli sunneta Muavija, a Muaviju su ohrabrili da se digne protiv Ehli-bejta Ebu Bekr, Omer i Osman, što i sam Muavija priznaje.

Prirodno je da nakon velikih fitni i ratova velika većina ummeta postane protivnik istine. Ovom dodajem da je Ehli-bejt bio na vlasti samo 4 godine, a to je hilafet Imama Alija i u tom vremenu su ga zaokupili krvavim ratovima.

A što se tiče ehli sunneta vel džemaata protivnika Ehli-bejta, oni su vladali stotinama godina i njihova vlast se pružala i na istok i na zapad, oni su imali sva moguća bogatstva, zlato i srebro, a ehli sunnet vel džemaat su bili pobjednici, jer su bili vladari, a šije pod vodstvom Ehli-bejta su bili pobijeđeni, jer su vladali nad njima, proganjani i ubijani.

Ne želimo duljiti mnogo ovu temu koliko želimo otkriti ono što je ehli sunnet vel džemaat skrivao, oni koji su se suprotstavili oporuci Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koja sadrži uputu i štiti od zablude. A šije su se držale Poslanikove oporuke. Slijedili su njegovo Potomstvo i zbog toga su nailazili i nailaze na mnoge teškoće i nevolje.

Istina je da je ovo neslaganje i neposlušnost od strane ehli sunneta vel džemaata, a prihvatanje od strane šija, što se tiče sekalejna i njihovog pridržavanja, počelo sa četvrtkom koji je nazvan jevmu-r-reziija (dan kada se dogodila velika nesreća). Toga dana, Poslanik, s.a.v.a., je zatražio od prisutnih da donesu plećku (na kojoj se pisalo tada) i pribor za pisanje da im napiše oporuku koja će ih sačuvati od zablude. Omer je tada zauzeo oštar i opasan stav i odbio je da posluša Poslanikovu naredbu, uz tvrdnju da im je dovoljna Allahova knjiga i da nemaju potrebe za njegovim potomstvom. Iako je Poslanik rekao: "Držite se sekalejna: Kur'ana i Potomstva.", Omer mu odgovara da mu je dovoljan samo jedan saklun (jedna dragocjena stvar), a to je Kur'an, i nema potrebe za drugim saklom. I upravo su ovo njegove riječi: "Dovoljna nam je Allahova knjiga." Omerove riječi predstavljaju stav ehli sunneta vel džemaata, jer su Kurejšije bili zastupljeni u ličnostima Ebu Bekra, Osmana i Abdurahman ibn Avfa, Ebu Ubejde, Halid ibn Velida, Talhe ibn Ubejdullaha. Svi oni su ustali da podrže Omera u njegovom stavu.

Ibn Abbas kaže: "Jedni od njih su govorili kao Omer, a jedni su govorili dajte Poslaniku da napiše oporuku!"

Logično je da su se Ali i njegove pristalice od tog dana držali Poslanikove oporuke, makar bila i nenapisana, i radili su po Kur'anu i sunnetu. Da su njihovi neprijatelji makar radili po Kur'anu, koji su u početku prihvatili. Međutim, s vremenom oni su zapostavili njegove propise kada su došli na vlast. Koristili su idžtihad po svom nahođenju, a odbacili Kur'an.

4. Ehli sunnet vel džemaat i ljubav prema Ehli-bejtu

Nijedan od muslimana ne sumnja da je Allah, dž.š., učinio ljubav prema Ehli-bejtu, neka je mir na njih, nagradom muslimana Poslaniku nasuprot toga što im je dostavio Objavu i poslanstvo i onoga što u tome ima od blagodati, kao što se kaže u Kur'anu: "Ne tražim od vas za to nagradu, osim ljubavi prema rodbini."[1]

Ovaj časni ajet stavlja u obavezu muslimanima ljubav prema čistom potomstvu, a to su: Ali, Fatima, Hasan i Husejn, uz svjedočenje više od 30 izvora ehli sunneta vel džemaata.[2] Imam Šafija je o tome rekao u svojim poznatim stihovima: "O Porodico Božijeg Poslanika, ljubav prema vama je farz od Allaha u Kur'anu objavljen."

Ako o ljubavi prema njima govori Kur'an i tretira je strogom naredbom svima koji se okreću prema kibli, što priznaje i Imam Šafija, ako je ljubav prema njima nagrada za Muhammedovo poslanstvo, o čemu jasno govori kur'anski ajet, i ako je ljubav prema njima sredstvo i način

[1] Šura, 23
[2] Pogledaj našu knjigu *Sa onima koji su iskreni*

kojim se približava Uzvišenom Allahu, onda šta je sa ehli sunnetom vel džemaatom koji Ehli-bejtu ne pridaju nikakav značaj i koji ih stavljaju na niži položaj od ashaba?!

Na nama je da upitamo ehli sunnet vel džemaat i da ih pozovemo da nam donesu makar jedan kur'anski ajet ili Poslanikov hadis koji muslimane obavezuju na ljubav prema Ebu Bekru ili Omeru ili Osmanu ili ijednom od ashaba?![1]

Nemaju oni takvog primjera, ne nalazi se ni u Allahovoj knjizi ni u sunnetu Njegova Poslanika. Naprotiv, u Kur'anu ima mnogo ajeta koji ukazuju na položaj Ehli-bejta i njihovu vrijednost i prednost nad ostalim robovima.

I u Poslanikovom sunnetu ima mnogo hadisa koji daju prednost Ehli-bejtu nad ostalim muslimanima kao što se daje prednost vođi nad vođenim i učenom nad neznalicom.

Iz Kur'ana nam je dovoljno da spomenemo ajet meveddeti (koji govori o ljubavi prema Ehli-bejtu) o kojem trenutno govorimo, ajetu-l-mubahele (u kojem Poslanik raspravlja sa kršćanima i kaže im da oni pozovu svoje žene i djecu, a da će on pozvati svoje), ajet o donošenju salavata na Poslanika i njegovu Porodicu, ajetu o tathiru (ajet koji govori o otklanjanju nečistoće od Ehli-bejta), ajetu o vilajetu (ajet koji govori da se za zaštitnike uzimaju samo Allah, Njegov Poslanik i oni koji vjeruju i dok su na ruku'u zekat daju) i ajet o istifa (ajet u kojem Allah kaže da samo odabrani robovima daje mudrost i znanje o Knjizi).

Iz Poslanikovog sunneta dovoljni su nam hadisi sekalejn, hadis sefinet (u kojem se kaže da je Ehli-bejt lađa, ko se na nju popenje spašen je, a ko izostane utopio se), hadisu-l-menzileti (u kojem Poslanik kaže Aliju da je on u odnosu na njega kao Harun u odnosu na Musaa), hadis koji govori o potpunom salavatu na Poslanika (a potpun je samo ako se uz Poslanika, salavat donese i na njegovu Porodicu), hadis u kojem Poslanik kaže da je njegov Ehli-bejt kao zvijezde koju god slijedite bićete sačuvani od zablude, zatim hadis gdje Poslanik kaže da je on grad znanja, a da je Ali kapija na tom gradu i hadis u kojem Poslanik kaže da će poslije njega biti 12 Imama i svi će biti iz plemena Kurejš.

Ne želimo govoriti o tome da je trećina Poslanikovog sunneta izrečena u pohvalu i hvalu Ehli-bejta i upućivanju ljudi ka njihovim vrijednostima i odlikama, kao što je rekao Imam Ahmed ibn Hanbel.

I iz Kur'ana i iz sunneta, dovoljno nam je ono što smo naveli iz sahiha ehli sunneta vel džemaata kao dokaz prednosti Ehli-bejta nad ostalim ljudima.

Nakon kratkog istraživanja vjerovanja ehli sunneta vel džemaata iz njihovih knjiga i povijesti spram Ehli-bejta, doći ćemo do jasnog zaključka da su oni izabrali neprijateljski raspoloženu stranu prema Ehli-bejtu i da su oni izvukli sablje u borbi protiv njih i podčinili svoja pera kako bi pisali o njihovim manama, a sve to da podignu značaj i važnost njihovih neprijatelja, koji su se borili protiv njih.

Za ovo nam je dovoljan samo jedan dokaz koji će dati jasne argumente. Već smo rekli da ehli sunnet vel džemaat nije bio poznat pod ovim imenom sve do drugog hidžretskog stoljeća koji se pojavio kao reakcija na šije koji su slijedili Ehli-bejt u njihovom fikhu i ibadetima i u vjerovanjima. Nalazimo da su šije crpili sve iz Poslanikova sunneta koji je prenesen putem Ehli-bejta.[2]

---

[1] Jer svi iz ehli sunneta daju prednost Ebu Bekru, Omeru i Osmanu nad Ali ibn Ebi Talibom, pa ako je Ali prvak Potomstva i najbolji iz Ehli-bejta poslije Poslanika, s.a.v.a., onda Ehli-bejt kod ehli sunneta dolazi tek iza ashaba, trojice poznatih kao hulefau rašidini.

[2] Uzmimo da je tako kao što danas misle i kažu: Mi smo preči i bliži Aliju i Ehli-bejtu od šija, zašto su onda njihova ulema i Imami mezheba ostavili fikh Ehli-bejta i potpuno ga zaboravili?! A slijede mezhebe koje su izmislili i za koje Allah nije dao nikakve dokaze. Allah kaže: "Ibrahimu su od ljudi najbliži oni koji su ga slijedili.", a što se tiče onih koji ga nisu slijedili, nisu mu najbliži, što je jasno.

Uprkos tome što je Ehli-bejt najbolje poznavao sunnet, jer su oni Potomstvo odabranog Poslanika i njegova Porodica, uprkos tome što ih niko nije pretekao ni u znanju ni u djelima i što su oni vodili ummet tri stoljeća duhovno i vjerski kroz imamet i to kroz ličnost dvanaest Imama, koji se ni po jednom pitanju nisu razilazili, mi nalazimo da ehli sunnet vel džemaat svoj fikh i vjerovanja crpe iz četiri mezheba koji su nastali tek u trećem hidžretskom stoljeću. Imami ova četiri mezheba se ne slažu ni po jednom pitanju, svaki ima za sebe svoja mišljenja i dokaze. Uprkos svemu tome, oni su odbacili Ehli-bejt i prema njima zauzeli neprijateljski stav i borili su se i još se uvijek bore protiv svih onih koji njih slijede.

Ako želimo i neki drugi dokaz, ostaje nam da proanaliziramo stav ehli sunneta vel džemaata na sjećanje ašure, tog dana kada je uništen jedan stup islama ubistvom prvaka mladića u Dženetu iz čistog Poslanikovog potomstva i odabrane elite među njegovim ashabima.

Prvo: Primjećujemo da oni prema Husejnovim ubicama gaje određen oblik zadovoljstva tako što se raduju tuđoj nesreći. To nije čudno od njih, jer ubice Imama Husejna su svi iz ehli sunneta vel džemaata. Dovoljno je znati da je komandant vojske koju je Ibn Zijad spremio da ubije Husejna bio Omer ibn Saad ibn Ebi Vekkas. Ehli sunnet vel džemaat je zadovoljan sa svim ashabima, pa i sa onim koji su ubili Imama Husejna i koji su bili saučesnici. Njihove hadise smatraju pouzdanim, a među njima ima i onih koji Imama Husejna smatraju haridžijom jer se pobunio protiv emirul muminina, Jezid ibn Muavije!!!

Već smo govorili o tome da veliki fakih ehli sunneta vel džemaat Abdullah ibn Omer je položio prisegu Jezid ibn Muaviji i zabranio svojim sljedbenicima da se pobune protiv njega, rekavši: “Mi smo s onim ko pobijedi.”

Drugo: Vidimo da je ehli sunnet vel džemaat kroz historiju, od dana kada se desilo ono što se desilo na Kerbeli do naših dana, slavili ovaj dan ašure i učinili su ga blagoslovljenim danom kada se čiste imeci zekatom i kada su svoje porodice darivali, i prenose da je to dan blagoslova i milosti.

I nije im to dovoljno, nego ih vidiš kako do današnjih dana to prigovaraju šijama i osuđuju ih zbog njihova plača za Husejnom, a u nekim islamskim zemljama im zabranjuju da održavaju skupove na kojima se prisjećaju događaja sa Kerbele, napadaju ih oružjem, udaraju i ubijaju pod izlikom da se bore protiv novotarija.

Ustvari, oni se ne bore protiv novotarija koliko zastupaju emevijske i abasijske vladare koji su svim silama nastojali uništiti sjećanje na ašuru, pa je stvar došla dotle da su iskopali Husejnov kabur i zabranili ljudima da ga posjećuju. Oni sve do današnjih dana žele otkloniti oživljavanje ovog sjećanja iz straha da svijet i oni koji ne znaju suštinu Ehli-bejta ne sazna pravu istinu i da time ne razotkriju sramotu njihovih vođa i velikana, pa će svijet znati razlikovati istinu od laži, vjernika od griješnika.

I po drugi put nam se pokazuje da su šije istinski sljedbenici poslaničkog sunneta, jer su oni slijedili Poslanikov, s.a.v.a., sunnet, čak i u tuzi i plaču za Abu Abdullahom Husejnom, i to su potvrđene predaje da je Poslanik, s.a.v.a., zaplakao za svojim unukom Husejnom kada ga je Džibril obavijestio o tome kako će biti ubijen na Kerbeli, a to je bilo 50 godina prije samog događaja.

Pokazalo se da ehli sunnet vel džemaat slavi dan ašure, jer oni slijede sunnet Jezida ibn Muavije i Emevija koji su proslavljali taj dan, jer su pobijedili Husejna i ugušili su njegovu pobunu koja je prijetila njihovom opstanku i time su prekinuli korijen pobune kako su oni mislili.

Povijest nam pripovijeda da su Jezid i Emevije slavili ovaj dan i pripremali velike proslave, a kada su im donijeli Husejnovu glavu i zarobljene iz Ehli-bejta, oni su se silno obradovali. Naslađivali su u pobjedi i zlurado govorili o Božijem Poslaniku, i o tome su spjevali stihove.

Neka ulema iz ehli sunnet vel džemaata im se stavila u službu i izmislili su hadis o vrijednosti tog dana, i da je ašura dan u kojem je Allah primio pokajanje Ademovo, i da je to dan u kojem se Nuhova lađa zaustavila na planini Džudijj, i da je to dan u kojem je vatra postala hladna i spasonosna za Ibrahima, i da je to dan u kojem je Jusuf izašao iz zatvora i vratio se vid njegovom ocu Jakubu, i da je to dan u kojem je Musa pobijedio faraona, i da je to dan u kojem je spuštena sofra Isau sa neba.

Sve ove predaje, ulema ehli sunneta vel džemaata ponavlja, a i njihovi imami sa minbera sve do dana današnjeg povodom ašure. Ali sve ove predaje su izmislili dedžali koji oblače odjeću uleme i svim mogućim sredstvima se nastoje približiti vladarima. Oni prodaju svoj ahiret za njihov dunjaluk, ali njihova trgovina nema nikakve dobiti i na Sudnjem danu bit će gubitnici.

Doista su pretjerali u laži kada su rekli da se dan kada je Poslanik, s.a.v.a., učinio hidžru u Medinu poklapa sa danom ašure, pa se uspostavilo da Jevreji iz Medine poste taj dan, pa su bili pitani za razlog, a oni su odgovorili da je to dan u kojem je Musa pobijedio faraona. Poslanik je rekao: ”Mi smo bliži Musau od vas.” Zatim je Poslanik, s.a.v.a., naredio muslimanima da poste deseti i deveti dan muharrema, kako bi se razlikovali od Jevreja.

Ovo je sramotna laž, jer Jevreji žive sa nama i ništa od njih nismo takvo čuli ni za kakav praznik u kojem poste, i nazivaju ga ašurom.

Možemo li upitati Uzvišenog Gospodara: Kako to da je On ovaj dan učinio blagoslovljenim svim poslanicima i vjerovjesnicima, od Adema do Isaa, samo nije Muhammedu. Za njega je ovaj dan bio nesreća i tuga jer je na taj dan ubijeno njegovo potomstvo i Ehli-bejt. Poklani su kao što se stoka kolje, a njegove kćerke su zarobljene? Odgovor je: “On neće biti pitan za ono što radi, a oni će biti pitani.”[1]

“A onima koji se s tobom o njemu budu raspravljali, pošto si već pravu istinu saznao, ti reci: ‘Dođite, pozvaćemo sinove naše, i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati!”[2]

5. Ehli sunnet vel džemaat i nepotpun salavat

Nakon što smo u prethodnom poglavlju govorili o ajetu mavvada i njegovom tumačenju od strane samog Poslanika i kako je on poučio ispravno donošenje salavata na njega, a zabranio donošenje nepotpunog salavata koji Allah neće prihvatiti, uprkos tome nalazimo veliko insistiranje od strane ehli sunneta vel džemaata na nepotpunom salavatu kako u okviru tog salavata ne bi spomenuli Poslanikovu Porodicu. U slučaju da ih i spomenu obavezno dodaju i ashabe uz njih. Tako, ako u prisustvu nekog kaže: Neka je salavat na Poslanika i njegovu porodicu, on će odmah razumjeti da si ti šija, jer potpuni salavat na Muhammeda i porodicu Muhammedovu je postao obilježje jedino šija.

Ovo je činjenica koju sam i ja lično doživio. Tako u početku svog istraživanja dok sam čitao knjige odmah bih znao da li je pisac šija, jer bi poslije spominjanja Muhammeda rekao “neka je salavat i selam na Muhammeda i njegovu Porodicu”, a kada bih naišao na “neka je salavat na Poslanika”, znao bih da je pisac sunija.

Isto tako kada bi neki pisac rekao: “Ali, a.s.” znao bih da je on šija, a kada bi pisao: “Kerremellahu vedžheh” (Oplemenio Allah njegovo lice) znao bi da je sunija.

Kroz ovaj potpuni salavat, vidimo da su šije slijedile pravi sunnet, dok se ehli sunnet vel džemaat suprotstavio Poslanikovoj naredbi i nije im pridavao značaj, pa ih vidiš, da uvijek

[1] Enbija, 23
[2] Ali Imran, 61

donose nepotpuni salavat. Međutim, kada budu prisiljeni da pripoje i Ehli-bejt, oni još od sebe dodaju sve ashabe, bez izuzetka, kako ne bi samo Ehli-bejt bio time odlikovan i počašćen.

Sve ovo je rezultat stava Emevija prema Ehli-bejtu i neprijateljstva koje su osjećali prema njima, pa su došli dotle da izuzmu njih u donošenju salavata ali su zauzvrat uveli njihovo proklinjanje sa minbera i poticanje ljudi da rade isto metodama privlačenja i zastrašivanja.

Niko nije nadmašio "ehli sunnet vel džemaat" u psovanju i proklinjanju Ehli-bejta, ali nisu mogli tako dugo jer bi se osramotili kod ljudi i otkrili istinu o sebi, pa bi ih ljudi napustili. Zato su ostavili proklinjanje, a svoje neprijateljstvo i mržnju prema Ehli-bejtu su prikrili i nastojali su svim silama utrnuti njihovo svjetlo. S druge strane uzdizali su položaj njihovih neprijatelja od ashaba, pa su im izmislili razne odlike koje su daleko od istine.

Dokaz tome je taj što ćeš naći ehli sunnet vel džemaat da sve do danas nikada i ničim ne ukazuju i ne spominju ovaj gnusni čin Muavije i ashaba koji su proklinjali Ehli-bejt više od 80 godina. Naprotiv, oni su sa svima podjednako zadovoljni, a u isto vrijeme, smatraju nevjernikom svakog muslimana koji pokuša prigovoriti nekom od ashaba bilo šta ili otkriti njegove zločine. Oni takvima presuđuju smrću.

Neki izmišljaoci predaja su pokušali dodati potpunom salavatu, kakvim je Poslanik poučio svoje ashabe, i jedan drugi dio misleći da će time umanjiti položaj Ehli-bejta i njihovu vrijednost, pa se prenosi da je Poslanik rekao: "Recite: 'Dragi Bože, neka je salavat na Muhammeda, na Porodicu Muhammedovu, na njegove supruge i potomke.'" Istraživač će shvatiti da je ovaj dio dodat kako bi i Aišu pripojili Ehli-bejtu.

A mi im kažemo: Ako pretpostavimo da je ova predaja sahih i ako pripojimo majke pravovjernih u okvir ovog salavata, onda ashabi nemaju nikakvog udjela u njemu. Ja pozivam muslimane da donesu makar jedan dokaz iz Kur'ana ili iz sunneta o ovom smislu. Zvijezde na nebu su mu bliže od toga.

Kur'an i sunnet naređuju svim ashabima i svim muslimanima poslije njih pa sve do Sudnjeg dana da donose salavat na Muhammeda i Porodicu Muhammedovu. Ovo je uzvišen položaj kojem se ne približava niko drugi i velika odlika kojoj se niko drugi ne može pripojiti.

Ebu Bekr, Omer, Osman i svi ashabi i svi muslimani u svijetu čiji broj ide na stotine miliona, kada klanjaju, na sjedenju kažu: "Dragi Bože neka je salavat na Muhammeda i Porodicu Muhammedovu!" A ako to ne kažu, Allah neće primiti njihov namaz.

Ovo je upravo ono značenje na koje je Imam Šafija mislio kada je rekao: "Dovoljno vam je od Uzvišenog položaj taj da ko ne donese salavat na vas, nema blagoslova ni njemu."

Imam Šafija je optužen da je šija zbog ovih riječi jer pristalice Emevija i Abasija optužuju za šiizam svakog onog ko donese salavat na Muhammeda i Porodicu Muhammedovu, ili ako kaže stihove o njima ili ih spomene po nekom dobru.

U svakom slučaju, istraživanje na ovom polju je veoma široko i ponavlja se u mnogim knjigama, i ne smeta ponavljati isto ako se u tome nalazi korist.

Važno je da smo u ovom poglavlju saznali da su šije sljedbenici istinskog sunneta i da je njihov salavat potpun i prihvaćen, čak i po mišljenju onih koji se s njima ne slažu. A ehli sunnet vel džemaat se u tome suprotstavio jasnom Poslanikovom sunnetu i njihov salavat je nepotpun i neprihvaćen, čak i po mišljenju njihove uleme i Imama.

"Ili bi ljudima na onome što im je Allah iz obilja Svoga darovao zavidjeli. A Mi smo Ibrahimovim potomcima Knjigu i mudrost dali, i carstvo im veliko darovali."[1]

[1] Nisa, 54

6 - Poslanikov ismet i njegov uticaj na ehli sunnet vel džemaat

Što se tiče mišljenja o ismetu (zaštićenosti od grijeha) različiti su stavovi kod muslimana. Ovo mišljenje je, ustvari, jedini faktor koji muslimane obavezuje da prihvate Poslanikove propise bez diskusije i rasprave. Jer ako ne vjeruju da on ništa ne govori po hiru svomu, da je sve objava što mu se obznanjuje, onda bi trebali vjerovati i prihvatati Poslanikove riječi i propise koje on obznanjuje, jer u suprotnom, ako nisu Kur'an koji uči, onda je to samo lični idžtihad od njega.

Ali, ako prihvatimo i uzvjerujemo da sva vlast pripada Allahu i da Poslanik ima samo ulogu posrednika pri prenošenju Božije poruke i objašnjavanja istog, to su onda šije. Mnogi ashabi su postali poznati po ovom uvjerenju, a na njihovom čelu je bio Imam Ali koji nije ništa izmijenio od Poslanikovog sunneta, smatrajući to objavom od Allaha. Nije dozvoljeno koristiti lično mišljenje i idžtihad, ako imamo propise Uzvišenog Allaha.

Ali, ako prihvatimo da Poslanik nije zaštićen od griješenja i zaborava u riječima i djelima, ili ako je bezgriješnost vezana samo po pitanju dostave Kur'ana, a da je po ostalim pitanjima kao i ostali ljudi, griješi i radi ispravno, onda je to mišljenje ehli sunneta vel džemaata, koji dozvoljavaju da ashabi i ulema koriste idžtihad i onda kada imaju riječi i propise Poslanikove, s.a.v.a., a što se ravna sa općim interesima koji su u skladu sa prilikama koje zahtijeva svaka situacija shodno mišljenju vladara u svakom vremenu.

Nije potrebno ni objašnjavati da je škola hulefai rašidina (uz izuzetak Imama Alija) koristila idžtihad po svom nahođenju kada su imali Poslanikov sunnet. Zatim su otišli korak dalje, pa su koristili idžtihad i onda kada su imali kur'anski tekst. Njihova mišljenja su poslije postali propisi po kojima se ravna kod ehli sunneta vel džemaata smatrajući ih obaveznim za sve muslimane.

Govorili smo o idžtihadu Ebu Bekra, Omera i Osmana u knjigama *Sa onima koji su iskreni* i *Pitajte one koji znaju*, a u budućnosti ćemo napisati i posebnu knjigu o tome, inšaallah.

Znamo da ehli sunnet vel džemaat uz dva glavna izvora islamskog zakonodavstva (Kur'an i sunnet) dodaje mnoge druge izvore, na primjer: sunnet dvojice šejhova (Ebu Bekr i Omer), idžtihad ashaba, a ovo je rezultat njihovog vjerovanja da Poslanik, s.a.v.a., nije zaštićen od griješenja, nego je ponekad radio nešto po svom nahođenju, pa se dešavalo da ga neki ashabi isprave i on bi prihvatio ti primjedbu.

Ovim nam postaje jasno da kada ehli sunnet vel džemaat kaže da Poslanik nije bezgriješan, oni time dozvoljavaju da mu se suprotstavlja i ne posluša njegova naredba.

Jer onaj ko nije zaštićen od griješenja, nije obaveza ni pokoravati mu se, ni po šeriatu ni po razumu. Sve dok vjerujemo da griješi nismo obavezni pokoravati mu se. Kako se možemo potčiniti greški?!

Isto tako nam biva jasno da šije kada kažu da je Poslanik u svemu zaštićen od griješenja, oni se time obavezuju na pokornost njemu, jer je on bezgriješan i nije dozvoljeno suprotstaviti mu se. Ko mu se suprotstavi i ne posluša ga, suprotstavio se i nije poslušao svog Gospodara. Na ovo ukazuje Kur'an u mnogobrojnim ajetima: "Ono što vam Poslanik da uzmite, a ono što vam zabrani ostavite."[1] "Pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku!"[2] "Reci: 'Ako Allah volite, mene slijedite, i vas će Allah voljeti.'"[3] I mnogi drugi ajeti koji obavezuju muslimane da se pokoravaju Poslaniku bez ikakvog suprotstavljanja, smatrajući ga zaštićenim od griješenja i da ne prenosi ništa osim onog što mu Allah naredi. Ovo objašnjava da su šije sljedbenici istinskog sunneta, zbog vjerovanja da je sunnet sačuvan od pogreški i vjerovanja

[1] Hašr, 7
[2] Ali Imran, 132
[3] Ali Imran, 31

da je obaveza slijediti ga. Isto tako, jasno je da je ehli sunnet daleko od sunneta zbog vjerovanja da u njemu ima greški i dozvoljavaju suprotstavljanje sunnetu. “Svi ljudi su sačinjavali jednu zajednicu, i Allah je slao vjerovjesnike da donose radosne vijesti i opomene, i po njima je slao Knjigu, samu istinu, da se po njoj sudi ljudima o onome u čemu se oni ne bi slagali. A povod neslaganja je bila međusobna zavist, baš od strane onih kojima je data, i to kada su im već bili došli jasni dokazi i onda bi Allah, Svojom voljom, uputio vjernike da shvate pravu istinu o onome u čemu se nisu slagali. A Allah ukazuje na pravi put onome kome On hoće.”[1]

[1] Bekare, 213

Sa dr. Musavijem i sa djelom *Et-Tashih* (Ispravak)

Sreo sam se sa grupom obrazovanih mladića u kući brata s kojim su me vezale neke rodbinske veze. Njegova kuća se nalazila u okolini Pariza. Tamo smo otišli povodom veselja koje je organizovao zbog rođenja sina kojeg mu je Allah podario poslije dužeg vremena. Razgovor između nas se poveo o šijama i sunijama, a većina njih je bila iz Alžira, zagrijani za islamsku revoluciju, ali kritikovali su šije i ponavljali već poznate laži. Nisu se složili između sebe. Jedni su ih podržavali i bili pravedni govoreći da su šije naša braća po vjeri. Drugi su se protivili govoreći da su šije u zabludi i da su kršćani bolji od njih.

Kada smo se udubili u raspravu i dokazivanje, jedan mi se ismijavao govoreći da sam ja od onih zavedenih koje je zaslijepila iranska revolucija. Moj prijatelj ih je pokušao ubijediti da sam ja veliki istraživač, hvalio me je pred prisutnima i rekao je da sam napisao mnogo knjiga na ovu temu.

Ali, jedan od njih je rekao da će im dati dokaz protiv šija i da poslije njega ne treba nikakav drugi argument protiv njih. Svi su zašutili, a ja sam ga pitao o tom dokazu. On je zatražio da sačekam nekoliko minuta, pa je brzo otišao do svoje kuće i vratio se noseći knjigu *Eš-Šia ve-tashih* (Šije i ispravak) od dr. Muse Musavija. Nasmijao sam se kada sam vidio knjigu i rekao sam: "Da li je to taj dokaz poslije kojeg neće trebati nikakav drugi?" On se okrenuo prisutnima i rekao: "Ovo je jedan od najvećih šitskih alima, i jedan od njihovih vjerskih autoriteta. Ima diplomu u idžtihadu, a i njegov otac i djed su njihovi veliki alimi. On je spoznao istinu i odbacio šiizam i postao od ehli sunneta vel džemaata. Ja sam siguran da brat (misleći na mene) ako pročita ovu knjigu nikada više neće braniti šije i spoznaće njihove devijacije i ono što skrivaju."

Nasmijao sam se i po drugi put rekavši: "Samo da znaš da sam ja ovu knjigu već pročitao i proanalizirao je. Ispred svih ovih prisutnih, navešću ti dokaz iz same knjige koju si donio, a poslije koje neće trebati nikakav drugi dokaz!"

On je nestrpljivo rekao: "Daj taj dokaz da čujemo!"

Rekao sam: "Ne sjećam se broja stranice, ali se dobro sjećam naslova, a on je *Tvrdnje šitskih Imama o hulefai rašidinima*."

Upitao je: "A šta je s tim?"

Rekao sam: "Potraži taj naslov i pročitaj pred prisutnima, a poslije ću objasniti i iznijeti dokaze."

On je pronašao to poglavlje i pročitao ga je pred prisutnima. Ukratko ću ispričati o čemu se tu radi. Imam Džafer Sadik je bio ponosan i hvalio se što vodi porijeklo od Ebu Bekra Siddika, pa kaže: "Ebu Bekr me je rodio dva puta." A oni koji prenose ovu predaju, također, prenose da je Imam Sadik s druge strane kritikovao i osuđivao Ebu Bekra.

Dr. Musavi na ovo daje svoje objašnjenje i kaže: "Da li je razumno i logično da se Imam hvali sa svojim djedom, s jedne, a kritikuje ga sa druge strane? Ovakve riječi mogu poteći samo od neznalice, a nikako od Imama."

Svi prisutni su upitali: "Kakav je dokaz u ovome? Rekli su da je ovo logičan i razuman govor."

Rekao sam: "Dr. Musavi je kao dokaz naveo riječi Imama Sadika: "Ebu Bekr me je rodio dva puta.", pa se on ponosi i hvali sa svojim djedom, uprkos tome što u ovoj rečenici nema ništa što ukazuje na hvalu Ebu Bekra, uprkos tome što Imam Sadik nije direktan potomak Ebu Bekrov, nego je on djed njegove majke, i uprkos tome što se Sadik rodio 70 godina poslije Ebu Bekra, i nije ga nikada ni vidio."

Upitali su: "Ne razumijemo šta hoćeš reći sa ovim?!"

Rekao sam: “Šta mislite o čovjeku koji se hvali i ponosi svojim direktnim djedom, očevim ocem, i kaže do je on bio najučeniji u svom vremenu i da povijest ne poznaje njemu sličnog, zatim kaže da je on učio kod njega, pa je li logično da ga poslije osuđuje? Može li razum prihvatiti da se hvali neka osoba s jedne strane, a s druge strane da ga osuđuje i naziva nevjernikom?!”

Svi su odgovorili: “Nije razumno takvo što.” Rekao sam: “Onda, pročitaj šta piše na prvoj stranici te knjige, pa ćeš vidjeti da je dr. Musavi to uradio.”

Pa je pročitao: “Rodio sam se i odrastao u kući prvaka šitskog mezheba, a odgojen sam i učio kod najvećeg prvaka i vjerskog vođe kojeg je povijest šiizma poznavala od vremena Velike skrivenosti, pa sve do danas. To je moj djed, veliki Imam, sejjid Ebu Hasan Musavi o kojem je rečeno: ‘Zaboravljeni su oni prije njega, a namučeni su oni poslije njega.’”

Rekao sam: “Hvala Allahu koji je iznio dokaz na jeziku samog Musavija. On je sam sebi presudio kad je rekao ono što si pročitao. Da li je razumno da se hvali sa svojim djedom, na jednoj, a da ga kritikuje i osuđuje na drugoj strani? I on je sam rekao da ovako što može poteći samo od neznalice, prostaka.

Pa, onaj ko opisuje svog djeda ovakvim velikim osobinama koje se ne nalaze ni kod najbolje uleme i tvrdi da je on učio pred njim i svo svoje znanje od njega naučio, nikada poslije ga neće nazvati nevjernikom, niti će kritikovati i osuđivati njegovo vjerovanje, osim ako je prostak, neznalica.”

Svi su klimali svojim glavama, a moj prijatelj vlasnik kuće se obradovao rekavši: “Zar vam nisam rekao da je moj brat Tidžani istraživač, i to objektivan i logičan?”

Onaj koji je donio knjigu, razmišljao je i tresao se, a onda je rekao: “Brate, možda je dr. Musavi nakon što je odrastao spoznao istinu. Subhanallah! Znanje se traži od kolijevke pa do groba!”

Odgovorio sam: “Da je tako kao što kažeš, onda se doktor morao distancirati od svog djeda i od svog učitelja koji mu je dao diplomu idžtihada, a ne da ih hvali i uzdiže, i dokazuje njihovim svjedočenjem, a u isto vrijeme ih naziva nevjernicima, a ne osjeća tako. Kada bih želio da sa vama prodiskutujem o svim temama koje je on napisao, čuda bih vam pokazao.”

Ovaj sastanak je završen poslije mnogih objašnjenja i komentara na sumnje i nejasnoće, i taj sastanak je, elahamdulillah, imao pozitivne rezultate, jer su trojica od prisutnih spoznali pravu istinu poslije čitanja mojih knjiga.

Iskoristio bih ovu priliku da poštovanim čitaocima iznesem nekoliko stranica koje sam napisao o ovoj temi, jer knjiga *Eš-Šija ve-t-Ttashih* ima uticaja u sredinama u kojima se nalaze vehabije. Obzirom da oni u nekim mjestima imaju bogatstvo u svojim rukama i izvršnu vlast oni utiču i djeluju na muslimansku omladinu koji ne poznaju šije, pa im daju ovu knjigu, sprječavajući ih da dođu do korisnih radova, i tako ispred njih postave prepreku koja im ne dozvoljava da stignu do željene istine.

Ovi protivnici su knjigu *Eš-Šija ve-t-Ttashih* učinili dokazom protiv šija, koja je štampana u milione primjeraka i dijeli je besplatno među obrazovanom omladinom od strane poznatih vlasti čiji su ciljevi i namjere poznati svima.

Ovi jadnici misle da će opovrgnuti mezheb šija imamija štampanjem i širenjem ove knjige, jer je njen pisac “ajatullah” Musavi, a budući da je on šija dokaz protiv njih će biti jači jer svjedoči neko od njih.

Ali, ovi jadnici su zanemarili neke stvari i nisu predvidjeli kontraefekat te knjige koji im se vratio.

Ja, lično, ne trošim vrijeme da bih odgovorio na laži dr. Muse Musavija koji je njima napunio svoju knjigu, i vjerujem da u knjizi *Sa onima koji su iskreni* ima dovoljno odgovora na

njegove laži i izmišljotine, uprkos tome što je napisana neposredno prije njegove knjige i njen sadržaj je bio takav da se pokažu vjerovanja šija koja s u cijelini temelje na Časnom Kur'anu, Poslanikovom sunnetu i slaganju muslimana među kojima su i ehli sunnet vel džemaat. Mi nismo spomenuli ni jedno njihovo vjerovanje, a da ga nismo potvrdili i iz sahiha ehli sunneta vel džemaata.

Time je objašnjeno da je govor dr. Muse Musavija lažan i izmišljen, on ne počiva na naučnim dokazima, niti na islamskoj logici. On sâm kritikuje ehli sunnet prije šija. To također dokazuje da oni koji šire i proturaju njegovu knjigu u opticaj ne poznaju ništa od istine u islamu i time otkrivaju svoju sramotu i neznanje.

Sve što dr. Musavi uzima kao prigovor i dokaz u neispravnost šitskog vjerovanja nalazi se u sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Sramota nije na šijama, nego na Musa Musaviju i na ehli sunnet vel džemaatu koji ne znaju šta se nalazi u njihovim sahihima i musnedima.

Predaja o imametu koja govori o dvanaest Imama, svi iz plemena Kurejš, nije izmišljotina. Ona se nalazi se u sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Predaja o Mehdiju iz čistog Potomstva koji će ispuniti Zemlju pravdom i jednakošću kao što je bila ispunjena nepravdom i zločinima, nije izmišljotina šija, nego se nalazi u sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Predaja o Imamu Ali ibn Ebi Talibu da je opunomoćenik Božijeg Poslanika, s.a.v.a., nije izmišljotina šija, nego se nalazi u sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Predaja koja govori o tekijji i njenoj primjeni nije od izmišljotina šija, o njoj govori i Časni Kur'an, a potvrđuje je Poslanikov sunnet i sve to se nalazi u sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Predaja o dozvoljenosti privremenog braka nije izmišljotina šiija nego ga je Allah i Njegov Poslanik učinio dozvoljenim, a zabranio ga je Omer kao što je potvrđeno u knjigama i sahihima ehli sunneta vel džemaata.

Predaje o humusu (petini) u dobitima, nije izmišljotina šija. Allah, dž.š., je to propisao kao obavezu, a to je i sunnet Njegovog Poslanika, o čemu svjedoče sahihi ehli sunneta vel džemaata.

Što se tiče posjete kabura Imama, to nije karakteristično samo za šije već i ehli sunnet posjećuju mezarja evlija i dobrih robova, pa čak imaju i prigodne obrede i svečanosti.

Predaja o bedau, tj. da Allah briše i potvrđuje šta hoće, nije mašta šija, nego je prenesena u Buharijinom sahihu.

Predaje koje govore o spajanju dva namaza kad nije neophodno, nisu izmišljotine šija, nego se o tome govori i u Kur'anu. To je bila i Poslanikova praksa što je potvrđeno u sahihima ehli sunneta vel džemaata. Predaje o obavezi činjenja sedžde na zemlji nisu izmišljotine šija, nego je to radio prvak vjerovjesnika i pečat poslanika o čemu svjedoče i sahihi ehli sunneta vel džemaata.

I mnoge druge tvrdnje koje je naveo dr. Musa Musavi, a sa kojima je želio samo da izazove sukobe i preuveličavanje, kao što je tvrdnja o izmijenjenosti Kur'ana. Pa ehli sunnet vel džemaat je bliža ovoj optužbi od šija, što smo objasnili u knjizi *Sa onima koji su iskreni*.

Rezime svega ovoga, je da knjiga *Et-Tashih* koju je napisao dr. Musavi kontradiktorna Allahovoj Knjizi, sunnetu Božijeg Poslanika, koncenzusu muslimana i onome što zdrav razum nalaže. Mnoge stvari koje je Musavi negirao spadaju u nužna načela vjere o kojima govori Kur'an, koje je Poslanik naredio i oko kojih su se složili svi muslimani. Onaj ko ih negira je nevjernik po koncenzusu muslimana.

Ako je namjeravao *Et-Tashihom* izmijeniti ova vjerovanja i propise ušao je među nevjernike, a izašao iz kruga islama i svim muslimanima je dužnost da mu se suprotstave.

Ako je ovom knjigom namjeravao izmijeniti svoja lična vjerovanja to pokazuje da on ništa nije znao o šijama. Možda se baš na taj način htio osvetiti njima i pripisati im odgovornost ubistva njegova oca koji je zaklan rukom zločinca koji je bio u odjeći vjerskog čovjeka. O tome govori na 5. strani svoje knjige.

On je od malena rastao sa tim uvjerenjem, željan da se osveti šijama koji mu nisu učinili nikakav grijeh, zato je okrenuo svoje lice prema ehli sunnetu vel džemaatu da s njima učestvuje u mržnji prema sljedbenicima Ehli-bejta, a da im nije ni pripadao. Bio je neodlučan kome će se prikloniti. O šijama je znao samo laži koje su ponavljali njihovi neprijatelji, a o ehli sunnetu je znao samo za džumu i džemat (ako je i prisustvovao tome).

Ako je ovo bila namjera pisanja knjige onda njemu preostaje da, doista, ispravi svoja iskrivljena vjerovanja kojima se suprotstavlja ummetu.

Ako je dr. Musa Musavi rastao i razvijao se onako kako tvrdi na 5. strani svoje knjige, učio i odgajao ga velikan prvak i vjerski vođa, kakvog šitska povijest ne poznaje njemu sličnog, od vremena Velike skrivenosti pa do danas, a to je njegov djed veliki Sejjid Ebu Hasan Musavi za kojeg je rečeno: "Zaboravljeni su oni prije njega, a namučeni su oni poslije njega"; zašto on nije naučio njegov nauk i zašto se nije odgojio njegovim napućivanjem, zašto nije crpio iz njegovog znanja i zašto ga nije slijedio? Naprotiv, vidimo kako se u svojoj knjizi ruga i ismijava vjerovanja svoga djeda, velikog vjerskog autoriteta, koji je bio jedinstven po svom znanju u šitskoj povijesti. To upućuje da je on bio neposlušan prema svojim roditeljima pa je prevršio svaku mjeru u tome kada je svoga djeda i roditelje nazvao nevjernicima. Ako su u očima Musavija šije nevjernici, onda je njihov prvak i vođa, tj. njegov djed bliži nevjerstvu. Bože sačuvaj!

Sramota nad sramotom je da unuk Musa zanemari i zaboravi ono što je napisao njegov djed Ebu Hasan Musavi, Allah mu se smilovao, u knjizi *Vasiletu-n-nedžat*, a zatim da tvrdi da je on od njega učio i da ga je on odgajao.

Velika je sramota da mladić Tunižanin, udaljen od Nedžefa hiljade kilometara, zna za knjigu *Vasiletu-n-nedžat* od velikog alima Hasana Musavija Isfahanija i da u njoj pronađe put istine o Ehli-bejtu, dok za nju ne zna unuk koji je rastao i odgojio se u njegovoj kući i pod njegovim nadzorom.

Ono što je Veliki alim Sejjid Ebu Hasan Musavi Isfahani napisao u *Vasiletu-n-nedžat*, to je njegov unuk dr. Musa Musavi opovrgao, izvrgao ruglu i ismijavanju, smatrajući da to izvodi iz islama.

A logika kaže ako je vjerovanje velikog alima i vjerskog autoriteta kakvog šitska povijest nije poznavala (kao što vjeruje njegov unuk) ispravno vjerovanje, onda je vjerovanje njegovog unuka nevjerstvo i zabluda.

Ako je vjerovanje unuka dr. Muse Musavija ispravno, onda je vjerovanje njegovog djeda nevjerstvo i zabluda. U ovom slučaju, njegova dužnost i obaveza je da se distancira od djeda, i da se ne ponosi i ne hvali onim što potiče od njega i onim što je on učio, kao što je počeo uvod u svoju knjigu.

Ovim dokazom i ovom logikom, također, dovodi se u pitanje diploma koju je Musa Musavi dobio od Ali Kašiful-gitai.

Prvo: Kopija koju je on stavio u svoju knjigu je samo svjedočanstvo da on može prenositi znanje koju dobiju većina studenata, a ne znači potvrdu da on ima stepen idžtihada, odnosno razumijevanja islama u cijelosti. I ja lično imam takve dvije dozvole, jedna je od ajatullaha Huija u Nedžefu, a druga je od ajatullaha Merašija Nedžefija iz Koma.

Dozvola prenošenja nije velika diploma u islamskom fikhu kao što tvrdi dr. Musa Musavi kako bi obmanuo obične ljude koji ne poznaju sistem i stepene obrazovanja u naučnim institutima.

Drugo: Jer je unuk velikog alima koji se poziva na knjigu Et-Tashih (Ispravak) izigrao povjerenje koje mu je ukazao njegov učitelj i profesor za kojeg Musavi tvrdi da mu je dao stepen mudžtehida, jer preminuli vjerski autoritet, direktor naučnog centra u Nedžefu, Šejh Muhammed Husejn Al-Kašiful-gitai u toj dozvoli čiju kopiju Musavi donosi u svojoj knjizi, kaže: "Dozvoljavam mu, zbog njegove sposobnosti, da prenosi od mene ono čiju vjerodostojnost potvrđuju mnogi veliki šejhovi i poštovani profesori..."

Vidjeli smo kako je Musavi izvrgao ruglu i ismijavanju sve ono što je prenio veliki vjerski autoritet, direktor naučnog centra Al-Kašiful-gitai, od svojih velikih šejhova i poštovanih profesora u svojoj knjizi *Aslu-š-šiati ve usuluha* (Korijeni šija i njihovi načela) u kojoj je naveo sva šiitska vjerovanja i njihove propise. Kako je daleko od zbilje knjiga *Eš-šiatu ve-t-tashih*, koju je napisao učenik izdajnik o knjizi *Aslu-š-šiati ve usuluha* koju je napisao veliki vjerski autoritet Kašiful-gitai.

Ako je ovaj vjerski autoritet i direktor naučnog centra u Nedžefu Šejh Muhamed Husejn Al-Kašiful-gitai u pravu i ako su njegova uvjerenja ispravna, onda je Musavi na putu laži, a njegova sva uvjerenja su neispravna.

A ako je ovaj vjerski autoritet na krivom putu i njegova vjerovanja neispravna, pa im se Musavi ruga i opovrgava ih, onda u ovom slučaju, njegova je dužnost bila da ne laže ljudima i da ih ne obmanjuje tvrdnjom da je svoju veliku diplomu u islamskom fikhu dobio od ovog velikog šejha.

Ako su vjerovanja Muse Musavija ispravna, kao što tvrdi u svojoj knjizi, nazvao je svog djeda sejjida Ebu Hasana Musavija Isfahanija nevjernikom, za kojeg sâm kaže da je najveći prvak i vjerski vođa kakovog je poznavala šitska povijest od vremena Velike skrivenosti, pa do danas.

Ja sam obećao svom Gospodaru da ću prvo nastojati dobro razjasniti stvari, a onda presuditi o njima, pa kada sam pročitao knjigu Musavija *Et-Tashih* uključio sam sva svoja čula kako bi shvatio nešto što sam možda propustio i da bih upotpunio nešto što mi je izmaklo. U toj knjizi nisam našao ništa drugo do same laži, kontradiktornosti i negiranje onoga što je potvrdio Kur'an i ismijavanje sa sunnetom Poslanikovim i suprotstavljanje koncenzusu muslimana. Shvatio sam da Musavi nije pročitao ni Buharijin Sahih koji je najvjerodostojnija knjiga kod ehli sunneta vel džemaata i na temelju čega Musavi želi da pripiše šijama da ostavljaju naredbe Allaha i Njegovog Poslanika.

Kažem da je samo zadužio sebe da pročita Sahih Buhari koja je najvjerodostojnija knjiga kod ehli sunneta vel džemaata ne bi zapao u ovako težak položaj iz kojeg neće naći drugog izlaza osim iskrenog pokajanja i povratka Allahu. A ako to ne uradi, neće mu ništa koristiti velike diplome, zvučni naslovi, niti obilan imetak koji se troši da bi se unio razdor među muslimane. Allah kaže: "Oni koji ne vjeruju troše imanja svoja da bi od Allahova puta odvraćali. Oni će ih, sigurno, utrošiti, zatim će, zbog toga, žaliti i na kraju će pobijeđeni biti. A oni koji ne budu vjerovali, u Džehennem će biti protjerani, da bi Allah dobre od nevaljalih odvojio i u Džehennem bacio. Oni će doista biti izgubljeni."[1]

U svakom slučaju njegova knjiga je puna oprečnosti u kojoj se zapliće svaki istraživač. Ako Musavi sebe smatra sposobnim da ispravlja mezheb šija, njihova vjerovanja i propise, pozivam ga na televizijsku diskusiju u naučnim krugovima, gdje je pristup svima slobodan kako bi svijet vidio kome je doista potrebna ispravka, a to je ono čemu poziva i Časni Kur'an i do čega je došla slobodna misao u razvijenim zajednicama kako bi se muslimanima razjasnilo i kako ne bi smatrali nevjernicima neki narod iz neznanja, a da se poslije toga kaju.

[1] Anfal, 35-37

"Ti reci: 'Dokaz svoj dajte ako je istina to što govorite!'"[1]

Ostaje nam jedna stvar u kojoj moramo biti pravični prema dr. Musaviju, a to je ono što je on naveo u svojoj knjizi i stavio pod tri glavna naslova.

1- Udaranje ljudi na dan ašure

2 - Treći šehadet (Alijju velijjullah)

3 - Terorizam.

Što se tiče udaranja skupina ljudi lancima što nije iz šitskog vjerovanja, niti iz vjere, to rade obični ljudi. To nije karakteristično samo za šije. I pripadnici ehli sunneta vel džemaata, isavije (pripadnici sekte u Maroku), poznati u cijeloj sjevernoj Africi udaraju se lancima više od šija, a time ne žele pokazivati tugu za Husejnom i nesrećama koje su zadesile Ehli-bejt.

Slažemo se sa dr. Musavijem u njegovoj knjizi *Ispravak* i zajedno s njim ćemo nastojati da dokinemo ove pojave kod svih muslimana. Među šiitskom ulemom ima i onih koji to smatraju strogo zabranjenim i nastoje to dokinuti, što i sam Musavi priznaje.

Što se tiče trećeg šehadeta *Ešhedu enne Alijjen velijjullah* (svjedočim da je Ali Allahov vali-prijatelj) Musavi dobro zna da sva šitska ulema kaže da ovo nije dio ezana. Međutim, ako se prouči sa nijetom da je obavezi dio ezana ili ikameta, ezan i ikamet neće biti ispravni. Musavi dobro poznaje ovu činjenicu, ali izaziva sukob bilo kojim sredstvima koji mogu pomoći u ostvarenju njegova cilja.

Što se tiče terorizma, to potpuno odbacujemo isto kao što ga odbacuje dr. Musavi. On nije smio ovu ružnu optužbu uputiti šijama. Val terorizma koji je postao poznat posljednjih godina neizbježan je rezultat svađe između istoka i zapada, između juga i sjevera, između velikih sila i potlačenih, između uzurpatora i uzurpiranih.

Zašto dr. Musavi povezuje djela hašaša (ogranak ismailijja) sa šiijama? Povijest svjedoči da su šije uvijek bile na meti svih pravaca, vlasti i imperijalista. Uprkos tome, odbijali su terorizam sa svim njegovim oblicima i bojama.

Zašto Musavi ne govori o Muavijinom terorizmu i o ubistvima koje je izvršio u redovima muslimana, pa je čak ubio i Imama Hasana. Svoje protivnike je ubijao otrovom koji je stavljao u med, a to su bili iskreni vjernici, a on bi govorio: "Allah ima vojsku od meda."

Jesu li islamski pokreti u svijetu ti koji su opisani ka terorizam u Palestini, Egiptu, Sudanu, Tunisu, Alžiru, Afganistanu i drugim zemljama Zapada kao: Baskijski narod, Korzika, Irska? Da li su oni svi šije?

I Musavi svjedoči da ovo nisu bile šije. Ali dr. Musavi je potpao pod uticaj stranih novinskih agencija koje ulažu sve moguće napore kako bi pripisali ove optužbe šijama zbog političkih stavova i ogromnog neprijateljstva prema islamskoj revoluciji.

Zašto dr. Musavi pripisuje terorizam šijama, a on sâm u svojoj knjizi, na. 122. str. kaže da iranska šiitska država nije i ne može govoriti u ime svih šija svijeta, pa čak ni u ime šija u Iranu.

Ako je stvar ovakva onda dr. Musavi mora ispraviti svoja shvatanja. Našim dosadašnjim izlaganjem smo bili pravedni prema dr. Musaviju i razjasnili smo istinu od neistine, ispravnog od neispravnog.

Potvrdili smo poštovanim čitaocima da je vjerovanje šija imamija u potpunosti ispravno jer ono proizlazi iz Kur'ana i sunneta.

A ono što pokušavaju smutljivci koji žele izazvati nered i smutnju, tj. Allahovi neprijatelji i neprijatelji Njegovog Poslanika i islama, širenjem lažnih optužbi i potvora, kako bi unijeli

[1] Bekare, 111

osudu vjerovanja onih koji se drže čistog Potomstva, sve to propada, doživljava neuspjeh a otpaci se odbacuju.

“Otpaci se odbacuju, dok ono što koristi ljudima ostaje na zemlji. Eto tako Allah objašnjava primjere.”[1]

Molimo Uzvišenog Allaha da nas uputi i da nam pomogne u djelima koja On voli i kojima je On zadovoljan! Molimo Ga da nas nadahne dobrim, a da otkloni Svoju srdžbu i kaznu od nas!

Molimo Ga da otkloni od nas nesreće dolaskom Očekivanog Imama i da ubrza njegov dolazak, a mi mislimo da je vrijeme blizu!

Posljednja naša dova: Zahvala pripada samo Allahu, Gospodaru svih svjetova, neka je salavat i selam na poslanog kao milost svjetovima, sejjiduna i mevlana Muhammeda i na njegovu dobru i čistu porodicu!

Griješnik, koji želi samo milost svog Gospodara i šefat Njegovog Poslanika, Muhamed Tidžani Semavi.

[1] Rad, 17

Bibliografija

Tefsiri

1. Et-Tefsiru-1-kebir, Fahru Razi
2. Tefsir Taberi
3. Tefsir Ibn Kesir
4. Tefsir Hazin
5. Tefsir Sujuti
6. Ahkamu-l-Kur'ani, Dessas
7. Tefsir Kurtubi
8. Tefsir Alusi
9. Tefsiru garaibi-l-Kur'ani, Nejšaburi
10. Ševahidu-t-tenzil, Haskani
11. Ed-durru-l-mansur fi-t-tefsiri-1-mesur

Knjige hadisa

1. Sahih Buhari
2. Sahih Muslim
3. Sahih Tirmizi
4. Sahih Nesai
5. Sahih Ibn Madže
6. Sahih Ebu Davud
7. Mustedreku Hakim
8. Musned Imam Ahmed
9. Sunenu Darimi
10. Sunenu Darukutni
11. Sunen Bejheki
12. Muvetta Imam Malik
13. Tenviru-l-havalik
14. Hasais Nesai
15. Kenzu-l-ummal
16. Muntehab kenzi-1-ummal
17. Minhadžu-s-sunneti, Ibn Tejmije
18. El-Džamiu-s-sagir, Sujuti
19. Ed-dinu-1-kebir, Sujuti
20. Džamu-l-dževami, Sujuti
21. Usulu-l-kafi, Kulejni
22. Besairu-d-deredžat
23. Lisanu-l-mizan, Zehebi
24. Lisanu-1-mizan, Ibn Hadžer
25. El-lulu vel-merdžan
26. Menakib Šafii
27. Menakib Ahmed ibn Hanbel
28. Musannefu-1-hidaja

Historijske knjige

1. Tarih Ibn Asakir
2. Tarih Bagdadi, Hatib Bagdadi
3. Tarihu-l-hulefai, Ibn Kutejbe
4. Tarihu-1-hulefai, Sujuti
5. Tarih Medaini
6. Tararih Vakidi
7. Tarih Taberi El-Kebir
8. Tarih ibn Asakir E1-Kamil
9. Tarih Mesudi
10. Tarih Easem
11. Tarih Ebi Fid
12. Tarih Jakubi

Knjige sira (biografije)

1. El-Isabe fi temjizi-s-sahabe
2. Usulu-l-gabe, Ibn Esir
3. Et-Tabekatu-t-kubra, Ibn Saad
4. Tabekatu-1-fukeha
5. Tabekatu-l-hanabili
6. El-Milel ve-n-nihel, Šehristani
7. El-Akdu-l-ferid, Ibn Abdu Rabbih
8. Savaiku-l-muhrika, Ibn Hadžer
9. El-bidaj ve-n-nihaja, Ibn Kesir
10. Tezkiretu-I-huffaz, Zehebi
11. El-Jenabiu-1-meveddeti, Kanduzi Hanefi
12. Feridu-l-semtajn, Hamvejni
13. Mukaddima, Ibn Haldun
14. Zuhru-l-islam, Ahmed Emin
15. Menakib Havarizmi
16. Šerh Nehdžil belaga, Mutezili
17. Šerh Nehdžil belaga, Muhamed Abduh
18. Ealamu-l-muvekkiin
19. Ensabu-l-ešraf, Belazri
20. El-Istiab, Ibn Abdulbirr
21. Er-rijadu-n-nedira, Taberi
22. Ealamu-n-nubela, Zehebi
23. Telhis Zehebi

Ostale knjige

1. Taklidu-l-ilmi, Hatib Bagdadi
2. Džamiu bejani-1-ilmi, Ibn Abdulbin
3. Es-Silla bejne-t-tesawuf ve-t-tešejju
4. Mealimu-l-medresetejni, Askeri
5. El-fitnetu-1-kubra, Taha Husejn
6. Tehzibu-t-tehzib, Ibn Hadžer
7. Ahmed ibn Hambel, Ebu Zehra
8. Usulu-l-fikh, Šejh Ebu Zehra
9. Mulehhas ebtali-l-kijas, Ibn Hazm
10. En-Nesaihu-l- Šafija, Ibn
11. Resail Havarizmi
12. El-Muadenu el-kebir, Taberani
13. Fejdu-l-kadir, Ševkani
14. El-mehalli, Ibn Hazim Zahiri
15. El-Fetave el-vahida, Bakir Sadr
16. Šerhu-1-mevahib, Zerkani
17. El-Muradžeat, Šerefuddin
18. En-Nass ve-l-idžtihad, Šerefuddin
19. Abkarijet Halid, Abbas Akkad
20. El-Idžtihad, Tabersi
21. Ebu Hurejre, Mahmud ibu Rijje
22. Fethu-l-bari, Ibn Hadžer
23. Mekalatu-l-islamijjin
24. Tevil muhtelifi-1-hadis, Ibn Kutejbe
25. Gajetu-l-meram
26. Imam Sadik, Šejh Ebu Zehr
27. Džumhuret rasaili-l-arab
28. Es-Sahabe fi nazari-š-šija el-imamija
29. Kitabu-l-kebir, Zehebi
30. Kitabu-s-sarimi-1-meslul
31. Kitab muini-1-hukuma
32. Kitab telkim fuhumi-l-asar
33. Ihja ulumi-d-din, Gazaali
34. Nazarijetu-i-imameti, Mahmud Subhi
35. A zatim sam pronašao pravi put,
36. Sa onima koji su iskreni, istog autora
37. Pitajte one koji znaju, istog autora

SADRŽAJ

Uvod 1
Predgovor 3
Definiranje riječi šija 8
Definiranje termina ehlis- sunnet 11
Prvi događaj koji je podijelio muslimane na sunije i šije 13
Drugi događaj o protivljenju Poslanikovom sunnetu 13
Treći događaj koji postavlja šije nasuprot ehli sunnetu 14
Poslanički sunnet između činjenica i pretpostavki 17
Ehli sunnet ne poznaje Poslanikov sunnet 21
Ehli sunnet i uništavanje sunneta 25
Šije u očima ehli sunneta 31
Ehli sunnet vel džemaat u očima šija 33
Upoznavanje sa šitskim Imamima 35
Upoznavanje sa Imamima ehli sunneta vel džemaata 37
Poslanik, s.a.v.a., je taj koji je odredio Imame šija 41
Vladari nasilja su ti koji su postavili Imame ehli sunneta 45
Tajna širenja sunijskih mezheba 47
Malikov susret sa halifom Mensurom 50
Neophodan komentar u interesu sagledavanja ovog događaja i analize 51
Abasijski vladar ispituje ulemu svog vremena 54
Hadis sekalejn kod šija 57
Hadis sekalejn kod ehli sunneta 58
Allahovu knjigu i moje Potomstvo ili Allahovu knjigu i moj sunnet? 58
Izvori zakonodavstva kod šija 64
Izvori zakonodavstva kod ehli sunneta vel džemaata 65
Taklid (slijeđenje odluka neke pravne škole) i autoritet kod šija 72
Taklid i autoritet kod ehli sunneta vel džemaata 73
Hulefai rašidini kod šija 75
Hulefai rašidini kod ehli sunneta vel džemaata 76
Poslanik, s.a.v.a., ne prihvata zakonodavstvo ehli sunneta vel džemaata 78
Neprijateljstvo ehli sunneta prema Ehli-bejtu otkriva njihovu suštinu 80
Ehli sunnet je izmijenio način donošenja salavata
na Poslanika i njegovu porodicu 82
Laži koje otkrivaju istine 84
Imami ehli sunneta vel džemaata i njihovi prvaci 85
1 - Ebu Bekr Siddik, Ibn Ebi Kuhafe 85
2 - Omer ibn Hattab Faruk 88
3 - Osman ibn Affan "Zu-Nurejn" 90
4 - Talha ibn Ubejdulah 93
5 - Zubejr ibn Avvam 96
6 - Saad ibn Ebi Vekkas 100
7 - Abdurahman ibn Avf 105
8 - Aiša bint Ebi Bekr "majka pravovjernih" 108
9 - Halid ibn Velid 111
10 – Ebu Hurejre Dusi 117
11 - Abdullah ibn Omer 121
Neslaganje Abdullah ibn Omera sa Kur'anom i sunnetom 127
12- Abdullah ibn Zubejr 129
Poslanikov sunnet se ne sukobljava sa Kur'anom kod šija 132
Sunnet i Kur'an kod ehli sunneta vel džemaata 133
Poslanikovi hadisi kod ehli sunneta su kontradiktorni..... 139
Pismo Muhamed ibn Ebu Bekra upućeno Muaviji 142
Odgovor Muavije na pismo Muhamed ibn Ebi Bekra 143

Ashabi kod sljedbenika Ehli-bejt 147
Ashabi kod ehli sunneta vel džemaata 149
Završetak uvoda o vrednovanju ashaba 152
Protivljenje ehli sunneta vel džemaata Poslanikovim sunnetima 156
Sa dr. Musavijem i sa djelom *Et-Tashih* (Ispravak)..... 168
Bibliografija 175
Sadržaj 177